

πότερον φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς Ἑταίρας, ἢ τὰς *ὑποπαρθένους, ἀλμάδας, Ὡς ἐλάας στιφράς; Dicuntur et κολυμβάδες ἐλαῖαι, quod nomen vide post Κολυμβῶ. [“Phrynich. Ecl. 46. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 32. Callim. 1, 433. Aristoph. Fr. 228. 258. Mæris 51. et n.: Thom. M. 37. ad Lucian. 1, 306.” Schæf. Mss.]

“Ἀλματῆραι, Maritima loca, τὰ παραθαλάσσια χωρία, Hes.”

[* Ἀλμῆεις, ἦεσσα, ἦεν, Salsus, Salsuginosus. Æsch. Suppl. 857.]

[* “Ἀλμιος, (ία, ιον, vel, ό, ή,) Salsus. Menander ap. Athen. 132. Τοῖς ἀλμίοις μὲν οὐ πᾶν ἀλίσκεται, ubi quidem ἀλίοις corrigit Bentl.” Schweigh. Mss.]

[* Ἀλμοπότης, ό, Potator aquæ marinæ, nempe vini aqua marina mixti. Unde fem. * Ἀλμοπότις, Athen. 32. Et * “Ἀλμοποτίστρια, (ή,) Const. Manass. Chron. p. 130.” Boissonad. Mss. Et * “Ἀλμοποσία, ή, Jul. Afric. Cest. 2. (279. Τὰς ἀλμοποσίας δ’ ἂν διὰ τὸν * ἀηδισμὸν τοῦ λαβεῖν τοῖς πολλοῖς.)” Kall. Mss.]

[* Ἀλμοβράξ, ό, ή, Plin. 31, 10. ubi falsa lectio Halmyrrhaga.]

[* Ἀλμιζομαι, Schol. Ven. ad Il. Bæot. 45.]

[* “Ἐξαλμιζω, Valde salsum reddo. Pseudo-Chrys. Serm. 99. T. 7. p. 547. Θάλασσα ἐξαλμίσθη, μὴ ἐπεισερχομένων αὐτῇ γλυκῶν ὕδατων.” Seager. Mss.]

Ἀλμῶδης, ό, ή, Salsuginosus. Theophr. Ἐπεὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἀλμῶδεσι φνόμενα, ἔχουν ἀλμυρίδα τινὰ οὐκ ἄλογον. [Hippocr. 114. 312. 332. 356. 431.]

Ἀλμαία, i. q. ἄλμη, Muria, ap. Diosc. sæpe autem ἀλμαίας in plur. usurpat; ut 2, 208. Εἰς ἀλμαίας μετὰ γάλακτος ταριχεύεται, In muriis lacti conjunctum asservatur, vel conditur; ut quidam exp. Alii ἀλμαίας Salgama interpr. hic, ut et alibi, ap. Eund. veluti 3, 78. 79. [Nicander Fr. ap. Athen. 133.]

Ἀλμενός, Muria condio, In muria servo. Diosc. 1. de cornis loquens, Ἀλμεύεται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur ut oliva, vel In muria servantur. Passiv. Ἀλμεύομαι, unde participium ἀλμευθεὶς ap. Eund. 2, 127. pro In muria servatus. HINC Ἀλμευσις, ή, Muria, Diosc. 3, 91. Ταριχεύεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἀλμεύσεις, ubi ἀλμεύσεις appellat quod alibi ἀλμαίας. Quanquam, si vim hujus vocabuli spectemus, aliud potius signif. debet; nam, cum ἀλμεύω signif. Muria condio, aut In muria servo: ab eo factum nomen ἀλμευσις sonaret proprie Ipsam actionem servandi in muria; ut et ἀλμευτῆς Eum signif.; qui ita servat. EST enim Ἀλμευτῆς, ό, Qui condituras quasdam facit in muria, Qui in muria servat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita servandi proficitur. Salgamarius ap. Diosc. vertitur, 1, 27. Ξηράναντες γὰρ αὐτὴν ἐπ’ ὀλίγους οἱ ἀλμευταί, εἶτα ἀφεψήσαντες, ἀποβρέχουσιν ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἀλμυρός, (α, ον,) Salsus, Salsuginosus, ἀλυκός: ut a τόλμη fit τολμηρός, et ἀτηρός ab ἄτη, sic ἀλμυρός ab ἄλμη, et verso η in υ, ἀλμυρός, ut habemus ap. Etym. Homerus ἀλμυρὸν ὕδωρ, Salsam aquam, appellat marinam aquam, Od. I. (227.) ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, Maris; ut M. (236.) Δεινὸν ἀνερρόιβδῃσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ. Ap. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) ἀλμυρὰ ὄψα, Salsa opsonia: “Ὅσα δὲ χρὴ συνεσκεύασθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπιπλεῖστον, καὶ δριμύεα, καὶ ἀλμυρά. ¶ Significat ἀλμυρὸν etiam Amarum; certe ἀλμυρὰ δάκρυα secundum Hesych. exp. possumus Amaras lacrymas: ait enim, ἀλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Nisi forte quis πικρὰ δάκρυα interpr. malit Acerbas lacrymas. Antea loc. Hom. protuli, in quo ἄλμην πικρὴν dicit. Dicuntur itidem metaph. ἀλμυροὶ λόγοι, Amari sermones, ut Erasmus exp.: nam hæc Athen. (121.) verba, Δεῖν, λέγων, ἀλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύδῃσθαι νάμασιν, interpr. Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide Proverbium, Marinam auditionem fluviali abluit sermone. Ab hoc autem ἀλμυρός, vel a fem. ἀλμυρά, aut potius a derivato ἀλμυρίς, fit vocabulum Gallicum Saumure. Et ita nos integrum retinuimus id, e quo, ut opinor, Lat. per apocopen suum Muria fecerunt. [Gl. Ἀλμυρός: Salmacidus, Salsus. Ἀλμυρὸν ὕδωρ: Salmacia aqua. “Musgr. Troad. 438. Musgr. Hel. 1077. Heindorf. ad Plat. Phædr. 239. Ruhnck. Ep. Cr. 89. Valck. Phæn. p. 66. Wyttēnb. Ep. Cr. 55. Bergler. ad Alciph. 323. ad Herod. 526.”

Schæf. Mss. Ἀλ. πόντος, Hesiod. Th. 107;]

[* “Ἀλμύριος, Cod. Gud. in Secundi Sent. 2.° Kall. Mss. Ἀλμύρια, τὰ, Inser. Chandleri p. 75. 76. sed v. Schneider. Lex. v. Ἀλμυρίς. Et * “Ἀλμυρία, ή, Theophr. ad Luc. 17.” Kall. Mss.]

[* Ἀλμυρόγεως, (ό, ή, Salsum solum habens,) Philo V. M. (2, 111.) in Chrestom. Philon. Dahl. 174.° Boissonad. Mss.]

[* “Ἀλμυρονάματος, (ό, ή,) Salsa fluentia habens. Pseudo-Chrys. Serm. 24. p. 312. * Ἀλμυρονάματε βίον, ἀλμυρονάματε sc. θάλασσα.” Seager. Mss.]

[* “Ἀλμυρόπικρος, (ό, ή,) Niceph. Blemm. Phys. 130.” Schæf. Mss.]

Ἀνάλμυροι, (οἱ, αἱ,) Gal. ap. Hippocr. e Diosc. “exp. ἀναλοι, οὐχ ἀλμυροί, Non salsi, Salsitraginis “expertes, annotans tamen quosdam divivim legere.”

Υφάλμυρος, (ό, ή,) Subsalsus, Salsuginosus. Υφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermodao, Terræ salsæ Ruellio. Diosc. 3, 153. Φύεται ἐν ὑφαλμυροῖς τῶπος καὶ εὐήλεις, γενομένης ὑφαλμος. [Nicand. Al. 513.]

B Ἀλμυρώδης, ό, ή, Salsuginosus, ut ab ἄλμη fit ἀλμῶδης. [Hippocr. 238. 309. 343.]

Ἀλμυρότης, ή, Salsugo, ἀλυκότης. Alex. Aphrod. [“Nemes. Plut.” Wakef. Mss. Aristot. Meteor. 2, 3. p. 554. Hippocr. 350.]

Ἀλμυρίς, ἰδος, ή, Idem, ut ex ἀλυκός non solum ἀλυκότης, sed et ἀλυκίς dicitur. Theophr. Ἐν τῷ κελεύει γὰρ ἡ ἀλμυρίς. [Diod. S. 120. Rhod. Hippocr. 113. 323. “Plut. Mor. s. 801. Wytt.: Eumene p. 1083. HSt. Ἀχανὲς γὰρ ἦν τὸ πεδίον, οὔτε βαθύτερον, οὔτε ἀπόκροτον καὶ στερεόν, ἀλλὰ θινῶδες, καὶ μεστὴν ἀλμυρίδος αἰχμηρᾶς.” Seager. Mss. Theophr. C. P. 2, 7. Ἐν ταῖς ἀλμυρίσι ῥάφανος ἀρίστη. Athen. 869. κράμβη, —ρις. Hesych. Ἀλμυρίδες· αἰγιαλοὶ, καὶ τῶπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἑσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξβαλλόν. Chandler. Inser. 110. Παραλίαν, καὶ ἀλμυρίδα, καὶ τὸ Θησεῖον, καὶ τὰ ἄλλα τεμένη ἅπαντα, ubi f. l. ἀλμύρια.]

Ἀλμυρίζω, Salis saporem refero. [Athen. 394.]

C Et Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua e parte saporem salis refero. Plut. (9, 614.) Διὸ καὶ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς ἀτρώφους Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλου ἐκέλευε μὴ γλυκεῖ, μηδὲ χονδρῶ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς ταρυχευτοῖς καὶ ὑφαλμυρίζουσι. [“Thom. M. 442.” Schæf. Mss.]

Αἰγιαλός, ό, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλός, utuntur et poetæ et prosæ scriptores; ut ὁ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. e Theophr. Schol. Soph. vult ἀκτὴν esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσση, καὶ αἰγιαλὸν vocari τὸν ἐπίπεδον καὶ ὁμαλόν. Quod autem ad etymum hujus nominis attinet, alii παρὰ τὸ τὴν αἰὼν γείτονα εἶναι τῆς αἰλός, alii ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἀλλεσθαι deduxerunt; e quibus etymis hoc quidem, ineptum et ridiculum videtur, si sensus spectetur: illud autem, nimis coactum, si ipsarum literarum ratio habeatur. ¶ In VV. LL. αἰγιαλός exp. etiam In litore habitans; sed falso.

Αἰγιαλός, variorum locorum nomen, de quibus consule Strab. Steph. B. et Eust. Item Fluvii Achaiae nomen, et τῆς παραθαλασσίας πλευρᾶς τῆς Πελοποννήσου, ap. Eund. Eust. Plin. 4, 5. ita orditur, Achaiae nomen provinciae ab Isthmo incipit: autē Ἀγιάλιος vocabatur propter urbes in litore per ordinem dispositas. Et Αἰγιάλεια item regio ab Ἀγιάλιό fluvio dicta, ejusque incolæ Αἰγιαλεῖς, ut scribit idem Eust. Fuit et uxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

“Αἰγιαλόνδε, Ad litus.”

[“Αἰγιαλός, Heyn. Hom. 4, 222. 6, 526. ad Herod. 406. 547. Fac. ad Paus. 1, 310. Valck. ad Ammon. 1. p. 9. b. Sylb. ad Paus. 1. c. vertit Litus plenum, Voss. ad Pomp. Melam 568. Valck. Adoniaz. p. 284. Bergler. ad Alciph. p. 5. 13. Toup. ad Longin. 399. Wessel. Obs. 87. Eran. Philo 161. Brunck. CEd. C. 1493.” Schæf. Mss. Glossæ: Αἰγ. Litus.] Αἰγιαλίτης, ό, et Αἰγιαλίτης, ἰδος, ή, Litorens, Litorea, ut αἰγιαλίτης ἄμμος, Litorea arena. Diosc. 5. Et αἰγιαλίτιδα χελὴν dixit Archias in Anthol. Exp. etiam In litore habitans. Et Παρααἰγιαλίτης, pro eodem, ut quidem exp. Athen. Κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παρααἰγιαλίταις * κεστρινίσκοις. [“Αἰγιαλίτης, Toup. Opusc. 2, 13. Huschck. Anal. 227. Quint. Mæc. 7. Phrynich. Ecl. 93. Jacobs. Anth. 9, 270. Αἰγιαλίτης, Jacobs.

Anth. 7, 174. Diod. Zon. 9. Wakef. S. C. 2, 100." A
Schæf. Mss. Strabo 277. Athen. 325. "Synes. 254." Wakef. Mss. ADDE * Παραγιάλος, ὁ, ἡ, i. q. παραγιάλιτης, Litoræus, Litoralis, Schol. Lycophr. 243. "Xenocr. p. 7. * Παραγιάλιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 98. * Παραγιάλιτης, (ἡ,) 50." Boissonad. Mss. Παραγιάλιτης, Eust. 87=116.]

Αἰγιαλῶδης, eos, ὁ, ἡ, Idem. ET Αἰγιαλεὺς, in VV. LL. ex Alciph. [Gl. Αἰγιαλῶδης Litoralis, "Aristot. H. A. 1, 762." Scott. App. ad Thes. "Αἰγιαλεὺς, Hirsch. Anal. 284." Schæf. Mss.]

[* Αἰγιαλῆος, ὁ, ἡ, i. q. αἰγιαλίτης, Aetius p. 6.]
[* Ἐπαιγιαλίτης, i. q. ἐπῆγιος, UNDE * Ἐπαιγιαλίτης, (ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 258." Schæf. Mss.]

Αἰγιαλίδες, αἱ, in VV. LL. Membranæ in oculis natæ, aut Cicatrices oculorum subalbidæ. Sed hæc signif. mihi suspecta est.

[* "Αλπεῖς, Crinag. 28. 32. Probl. Arithm. 15. ad Dionys. H. 1, 107. UNDE * "Αλπεῖος, ad Diod. S. 1, 349." Schæf. Mss. Lex. Polyb. ET] "Παράλπιος, B
"Alpium incola, Ad Alpes habitans, Plut." * Προσάλπειος, ὁ, ἡ, Strabo 368. ET * "Υπεράλπειος, (ὁ, ἡ, Trausalpinus, Gl.) 294." Wakef. Mss.]

"ΑΑΣΟΣ, τὸ, Lucus, ut interpr. Plut. Romulo, (1, 121.) quare cum dicit Hesiod. (Σ. 99.) ἱερὸν ἄλσος, supervacaneum est ἱερὸν. Od. Z. (291.) ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. Lucum Minervæ. I. (200.) ᾧ κε γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸν ἔνι Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Lucus Apollinis. Plut. Numa (1, 244.) Ἐν ἄλσει θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exp. etiam Saltus, vel Nemorum saltus. ["Wakef. S. C. 1, 78. 121. ad Herod. 435. 473. Villosion. ad Longum 84. Toup. Cur. Poster. in Theocr. p. 3.; Opusc. 1, 518. Wakef. ad Mosch. 3, 43. Valck. Hippol. p. 186. Koen. ad Greg. 99. Thom. M. 572. Herodes 23. Jacobs. Anth. 12, 415. Heyn. Hom. 4, 299. "A. Νυμφῶν, Longus init." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 109. Πόντιον ἄλσος ἀλῖβρυτον, Suppl. 881. Cic., Neptunia prata, et Ποσειδάωνος ἁλῶν, Oppian. H. 1, 797. Glossæ: "Ἄλσος Nemus, Lucus. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 2. p. 12.]

Ἀλσokόμος, (ὁ, ἡ,) Saltuarius, ut Bud. exp. ap. J. Poll. 285. VV. LL. ἄλσokόμοι interpr. etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubium est, quin ἄλσokόμος ab ἄλσος et κομῆν dicatur Qui luci curam gerit, et ejus est custos. A Bud. autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλση quosdam interpr. Saltus paulo ante a me dictum est. ET Ἀλσokομικὸς, ap. J. Poll. ibid. [* Ἀλσokομικῶς, 7, 141. et * Ἀλσokομία, ἡ, 7, 140.]

[* Ἀλσokομία, ἡ, J. Poll. 7, 140.]

Ἀλσώδης, ὁ, ἡ, ut ἄλσώδεις τόποι ap. Athen. Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud Diosc. autem Ruellius ἄλσώδεις τόπους interpr. Lucos. Dicuntur etiam ἄλσώδη, Quæ per lucos melius proveniunt, quasi lucis accommodata. ["Eur. Iph. A. 141." Seager. Mss. "Jo. Lyd. de Mens. p. 2." Schæf. Mss. "Plut. Diog. L. Ælian. H. A. 237." Wakef. Mss. Biel. Thes.]

Ἀλσηίδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. R. [1, 1065. 4, 1151. ET * Ἀλσηῖτιδες, Phavor. sed perperam dubitat Schneider. Lex. "Ἀλσηῖτις, i. q. Ἀλσηῖς, Nemorum nymphæ, Cam. super Soph. Trach." Scap. Lex. Ed. 1611. 4. "Schol. Il. Y. 8." Wakef. Mss. "Ad Anton. Lib. 207." Schæf. Mss.]

Ἀλσίνη, Alsine, herba quæ ita vocata est quod in lucis nascatur: διὰ τὸ σκιερούς καὶ ἄλσώδεις φιλεῖν τόπους, inquit Diosc. 4, 87. ubi et μνὸς ὦτα, Muris aures, appellari tradit. Meminit et Theophr. [UNDE * Ἀλσινεύς, ὁ ἐπὶ τῆς ἁγαν. εὐθηνίας ἐτίθετο, Hesych.]

[* Ἀλσών, Lucus, Aqu. 4 Reg. 17, 16. Biel. Thes. vox a Kreyssigio Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 1. p. 7. suspecta. ET * Ἀλσωμα, τὸ, pro eodem, Aqu. 4 Reg. 23, 4. Kreyssig. l. c. ADDE * "Ἀλδωμα, τὸ, * ἄλωμα, τὸ, Chandler. Inscr. P. 2. n° 1. p. 38. i. q. ἄλσος, Lucus." Schneider. Lex.]

[* "Ἀλσαῖος, (αἶα, αἶον, Ad lucum pertinens,) Const. Manass. Chron. p. 55. Meurs." Schæf. Mss.]

[* Εὐαλσός, ὁ, ἡ, Nemorosus, Pulcros habens saltus. Strabo 466. ET * "Καταλός, (ὁ, ἡ,) 364. * Κάταλσος, Eust. ad Dionys. P. 321." Wakef. Mss.]

[* "Ἀλτις, (ὁ, i. q. ἄλσος,) Koen. ad Greg. 99. Dorv. Sicul. 74. ad Paus. 397. * Ἀλτος, Koen. l. c." Schæf. Mss. "Ἀλτις, Pind. Ol. 10, 55. Paus. 5, 10. 6, 19. "Ἀλτος, τὸ, d'après la correction de Koen (in Greg. 220.) De cette forme les Romains ont tiré leur Saltus, comme on l'a déjà observé; et les Grecs modernes le Βάλτος, ὁ, dans un sens approchant de Lien très-humide, marécageux." Corai. Mss. Vide Αἶτος.]

"ΑΑΦΑ, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem et pro Eo, qui primus sit s. primas teneat aliqua in re, ut a me initio hujus libri dictum est. ["Jacobs. Anth. 9, 491. 10, 146." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλφάβητος, Bast Lettre 96. 112." Schæf. Mss. "Irenæus 86." Kall. Mss.]

[* "Ἀλφα et * Ἀλφάδιον, (τὸ,) demin., Amussis, Eustrat. Comm. ad Aristot. Eth. 6, 7." Schneider. Lex.]

"Ἀλφάδιον, Hesychio ἐχθρόν, Inimicum." [* "Πεντάλφα, Schol. Lucian. pro Lapsu 5. (1, 730.)" Boissonad. Mss. * "Ἀντόαλφα, Aristot. Metaph. 13, 10." Kall. Mss.]

"Ἀλφω, vel Ἀλφάνω, Invenio; ab alpha deductum secundum nonnullos, secundum quosdam contra, ἄλφα ab ἀλφάνω, ut in hujus libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφάνω utuntur ap. Suid. Eupolis, Aristoph. et Menander. Habetur et in Eur. Med. (297.) qui citatur ab Aristot. Rhet. (2, 22, 1.) Φθόνον πρὸ ἀσπῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ. Altero autem ἄλφω usus est Hom. Od. O. (452.) ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὄνειρον Ἀλφοί. Ubi tamen Eust. vult ab ἀλφῶ factum esse eodem modo quo δούπησα habetur et ἔδουπον, ἐκτύπησα et ἔκτυπον, item ἐχραίσμῃσα et ἐχραισμον. Habetur et P. (250.) ἵνα μοι βίον πολὺν ἄλφοι. Et Il. Φ. (79.) ἐκατόμβιον δέ τοι ἦλφον. ["Ἀλφω, Timæi Lex. 259. ad Il. Φ. 79. ad Od. P. 250. 383. Gött. Anz. 788. 139. St. p. 1396. Heyn. Hom. 8, 127. Ἀλφάνω, Aristoph. Fr. 251. Aristot. Rhet. 145. Oxon. Toup. Opusc. 1, 22. ad Longum 280." Schæf. Mss.]

"Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, si mendum non est ap. Hesych. ["Toup. ad Longin. 280. Opusc. 2, 89. Heyn. Hom. 6, 163. 7, 563." Schæf. Mss. "Schol. Il. Σ. 593." Wakef. Mss.]

"Ἀλφαῖω i. q. ἀλφάνω s. ἀλφαίνω. Hesych. Atque ab h. v. fuerit fortasse deductum Ἀλφαῖσις, quod ab eodem exp. μάθησις τῆς ζωῆς, Disciplina vitæ; cum tamen secundum derivationem hanc videatur debere simpliciter signif. εὐρεσιν, f. Inventionem.

"Ἀλφιδέω, Idem. Nam ap. Hesych. legitur: Ἀλφιδεῖ εὐρίσκει, καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίνει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed suspectum fuerit alicui fortasse Hesychii exemplar, atque haud scio an immerito.

"Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus, quem citare cogor, quod unde hæc descriperit non inveniam. ["Valck. Adonias. p. 289." Schæf. Mss.]

ἤ Ἀλφῶ, Invenio, i. q. ἀλφάνω, et sequentia, unde ἀλφηστῆς factum est, ut Etym. et Eust. alique Scholiastæ tradunt; et hic geminum esse docet præteritum, ἀλφήσω et ἀλφέσω: ex ἀλφήσω derivatum ἀλφηστῆς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idem ἦλφον vult esse aor. 2. ex ἀλφῶ ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδουπον dicitur et ἔδούπησα, ut modo dictum fuit. ["Toup. ad Longin. 280." Schæf. Mss.]

"Ἀλφή, Vide in Ἀλφηστῆς. ["Lycophro 549. (1394.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀλφησις, ἡ, Inventio.]

[* "Ἀλφηστῆρ, (ὁ,) Sibyll. Orac. 90. Gall." Kall. Mss. i. q. ἀλφηστῆς.]

"Ἀλφηστῆς, ὁ, Inventor, Excogitator. Fit a proxime præcedente v. ἀλφῶ. Hesiod. aliquot versus his clauditi verbis, ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταί, quod artes et scientias excogitarint atque invenerint.

"Ἀλφησταί item dicuntur, ut scribunt Etym. et Hesych., οἱ ἐντιμοί, Honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini signif., quod ἀλφῇ secundum eos sit i. q. τιμῇ, Honor; an vero et hoc ἀλφῇ, a quo deducitur ἀλφηστῆς, cum signif. ἐντιμον, sit ab ἄλφα, viderint alii. Ab Hes. certe exp. non solum τιμῇ et ὦνῃ, Honor, Pretium: verum etiam εὐρεσις, Inventio. Sed ap. Hesych. corrupte legitur

τιμή, ὦν ἡ, pro τιμή, ὦν ἡ. Ita enim ap. eum repono. A Notandum est etiam ἄλφῃ scribi ap. eum non ἄλφῃ: et ἀλφῆστis Homines ab eo exp. non solum Honoratos, sed etiam Reges; item ἀμείπτας.

Ἀλφῆσαι, Pisces quidam, a quibus homines etiam petulantes et in Venerem proclives appellati fuerunt ἀλφῆσαι. Vide Athen. Etym. et Eust.

[“Ἀλφῆσαι, T. H. ad Hesych. 1, 165. Casaub. ad Athen. p. 2. Heyn. ad Apollod. 1140. Wakef. Phil. 709. Jacobs. Anth. 10, 77. Heyn. Hom. 5, 504.” Schæf. Mss. Æsch. S. c. T. 772. Piscis, Athen. 281. 282. 308. 319. *Ἀλφῆστis etiam pro Pisce, Aristot. ap. Athen. 281. Diocles ap. Eund. 305. *Ἀλφῆσαι, Heyn. ad Apollod. 1140. *Ἀλφῆστοσάπιγξ, T. H. ad Hesych. 1, 165.” Schæf. Mss. Schneider. Lex. *Ἀλφῆστειω, Welcker. ad Hipponact. p. 60.” Dindorf. Mss.]

Ἀλφῆσβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boves inveniunt, ab ἄλφω et βοῦς. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, Virgines, ἀλφῆσβοιαι, quæ propter formam sponso inveniunt, a quibus munera accipiant boves potissimum. Fuisse enim boves præcipuas opes antiquorum, ex aliis ejusdem poetæ locis discimus. De formatione autem hujus nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφῆω, an ab ἀλφῆσω fut. ipsius ἀλφῆω, vide ap. Eust. Etymologus vult ἀλφῆσβοια præcessisse ἀλφῆσβοια: quem etiam adi. [“Timæi Lex. 259. Theocr. 3, 45. ibique Valck. Heyn. Hom. 7, 563. Ἀλφῆσβοια, Timæi Lex. 259.” Schæf. Mss.]

Ἀλφῆσβοιος, ὁ, Nomen proprium pastoris ap. Theocr. (3, 45.) itidem ab inveniendis bobus dicti, sequendo modo positam etym. [“Jacobs. Anth. 7, 240. ad Diod. S. 2, 548. Heyn. Hom. 4, 489. 5, 278. 6, 163.” Schæf. Mss. “Υἷωρ ἀλφ., Æsch. Suppl. 861. Alex. Parthen. 14.]

Ἀλφῆσβοι, cum i simplici in penult. exp. ab Hes. αἱ βίους ἀλφαίνουσαι.

Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Invenio. Ἐξάλφεις, εὐρίσκες, Hesych. Apud Eund. vide et aliam verbi ἐξαλφῆσεις signif.

[* “ἈΛΦΕΙΟΣ, ad Lucian. 1, 294. Bast Lettre 115. *Ἀλφῆος, Eur. El. 781. Jacobs. Anth. 12, 93. *Ἀλφειῶα, *Ἀλφειοῦσα, ad Lucian. l. c.” Schæf. Mss.] ἈΛΦΟΣ, ὁ, Albus. Hes. enim et Suid. ἀλφούς af-
“ferunt pro λευκούς. || Alioquin ἀλφός vocatur Albæ
“vitiliginis quædam species, affinis τῇ λεύκῃ. Cels. 5,
“28. Ἀλφός vocatur, ubi color albus est, fere sub-
“asper et non continuus, ut quædam quasi guttæ
“dispersæ esse videantur. Et mox, Λεύκη habet
“quiddam simile ἀλφῶ, sed magis albida est, altius
“descendit, in eaque albi pili sunt et lanugini similes.
“Itidem Actuarius scribit τὰς λεύκας τὸ πλεον διὰ
“βάθους χωρεῖν, καὶ τὰς ἐκείθεν τρίχας τοιαύτας προ-
“βάλλεσθαι, τοὺς ἀλφούς vero esse ἐξ ἐπιπολῆς: non-
“nunquam tamen hos quoque altius descendere, ὡς
“καὶ τὰς κατ’ αὐτοὺς τρίχας ὁμοειδέως φαίνεσθαι. Apud
“Diosc. vero 3, 52. legitur etiam λευκὸν ἀλφὸν ἰᾶται,
“ac si esset μέλας quoque ἀλφός.” [Schneider. Lex.
“Ad Diod. S. 2, 524. Wakef. Eum. 788. Coray
Theophr. 272. Kuster. Bibl. Choix. 97. Ruhnck. Ep. Cr.
109. ad Herod. 69.” Schæf. Mss. “Manetho 5, 151.”
Wakef. Mss. Biel. Thes. Glossæ: Ἀλφός Vitiligo,
Impetigo, Petigo. *Ἀλφινία, pro eodem, Bekkeri
Anecd. 386.]

ἈΛΦΙΤΟΝ, τὸ, Farina hordeacea, proprie; ut
ἄλευρον, triticea. Plato de Rep. 2. (236.) Ἐκ μὲν τῶν
κριθῶν ἄλφῖτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα.
Hinc et πολυάλφῖτος κριθή, ap. Theophr. Hordeum
multam farinam reddens. Od. Ξ. (429.) Καὶ τὰ μὲν
ἐν πυρὶ βάλλε παλύντας ἀλφίτου ἀκτῆ. B. (355.) Εἵκοσι
δ’ ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. || Bud. an-
notat ex Etym. et Diosc. ἄλφῖτον esse Pultem, vel
Farinam hordeaceam, prius tosto hordeo; ut ὠμή-
λυσιν e crudo; et Plin. ἄλφῖτον Polentam identidem
vertere. Hæc Bud. Ego existimo Hesych. quoque tale
quid signif. voluisse: sed his ejus verbis, Ἀλφίτον
τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον, depra-
vationem subesse, ac pro πεφυρμένον leg. esse πεφρυ-
γμένον contendo. Scribit vero et Marcellus in Diosc.
medicos peculiariter ἄλφῖτα accipere pro Farina hor-
deacea aqua humoreve alio macerata: quæ Polenta

est. Ceterum ἄλφῖτον Plin. vertisse Polentam com-
perio cum alibi, tum in interpr. his Diosc. verbis, de
palustralente ita scribentis, Πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυ-
σιπέλασι καὶ ποδάγραις ἀρμόζει καταπλασόμενος, καθ’
ἑαυτὸν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ: hæc enim ita reddit, Propter
quod collectionibus illinitur, et maxime podagris, et
per se et cum polenta. Hujus autem vocis ἄλφῖτον
eam secutus sum etym., quæ ab ἄλφῳ s. ἄλφω eam de-
ducit, quam inter alias habes ap. Eust. 868. 1445.

Ἀλφῖτα plur. num., Victus, Ad victum necessaria;
ut τὰ ἄλφῖτα ἐκπορίζειν, Victum suppeditare. Ari-
stoph. N. (648.) Τί δέ μ’ ὠφελεῖ σουσ’ οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τὰ
λφῖτα; Quid vero me juvabunt numeri, sive modi, ad
quærendum victum? Quem versum citat Erasmus in
Proverbio Τί πρὸς τὰ λφῖτα; Quid ad farinas? anno-
tans poetis esse familiare ἄλφῖτα pro Victu proque re
familiari ponere; et de re aliqua, quæ non sit de pane
lucrando, ut vulgo loquuntur, dici recte, Οὐδὲν πρὸς
τὰ λφῖτα. Hæc Erasmus. Sed sciendum est non poetas
duntaxat, intelligi autem comicos, ita usos esse hoc
B nomine, sed et prosæ scriptt. interdum. Lucian. (1,
704.) Προδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφῖτα πεπονηκώς. Sic
autem Gall. dicimus Gagner son pain: item C’est
mon gagne-pain. Idem Erasmus in Proverbio, Ne
verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum
pertineret, ἄλφῖτα vocasse. || Reperitur autem in alio
loco Aristoph. (N. 106.) ἄλφῖτα pro οὐσία, ubi dicit,
εἰ τι κῆδει τῶν πατρῶν ἀλφίτων: nam hic πατρῶα ἄλ-
φῖτα, ad verbum Paternas farinas, vocat τὴν πατρῶαν
οὐσίαν, Paternam substantiam.

[“Ἀλφῖτον, Thom. M. 903. Heyn. Hom. 6, 228,
8, 126. Pierson. ad Mær. 18. Lucian. 1, 106. Zeun.
ad Cyrop. 442. 586. Herod. 557. Farina, Valck.
Theocr. x. Id. p. 44. Toup. Opusc. 2, 105. Ind. Xen.
Mem.” Schæf. Mss. Thuc. 3, 49. 4, 16. Aristoph.
Eccl. 732. Schol. ad Av. 1550. “Quivis pulvis, Orph.
Lith. 212.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλφῖτον Polenta,
Farina. Ἀλφῖτα Polenta. *Ἀλφῖτικός Polentarius.
Et *Ἀλφῖτηρ, ὁ, ὡν, ut ἀλφ. ἀγγεῖον, Antiph. ap.
J. Poll. 10, 179.]

Ἀλφῖ per apocopen pro ἄλφῖτον ap. poetās inter-
dum reperitur. Vide Hes. et Suid. [“Casaub. ad A-
then. 139. Ἀλφῖ pro ἄλφῖτα, Ruhnck. Præf. ad H. in
Cer. p. ix. it. ad v. 208.” Schæf. Mss. “Antim. in
Strabone 560.” Wakef. Mss.]

Ἀλφῖτεὺς, ἑως, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφῖτεῖς, οἱ τὰ
ἄλφῖτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης. Suid.

Ἀλφῖτεῖον, τὸ, Pistrinum. Bud. ex J. Poll. [6, 36:
7, 18. ubi legitur minus recte *ἀλφῖτα, τὰ, *ἀλφῖ-
τεία, ἡ.]

[* “Ἀλφῖτεύω, Ammon. 193.” Schæf. Mss.]
[* “Ἀλφῖτιζω, Farinam spargo, unde *Ἀλφῖ-
σμός, (ὁ,) Hesych. v. Παλαία.” Wakef. Mss.]
[* “Ἀπαλφῖτιζω, Eust. Il. 815.” Wakef. Mss.]
[* Ἐπαλφῖτιζω, Wolf. Anal. Liter. 2, 70.]

Ἀλφῖταμοιβός, ὁ, Venditor farinæ; ad verbum, Per-
mutator farinæ. Ab Hes. exp. ἀλφῖτοπώλης. Aristoph.
N. (640.) Ὑπ’ ἀλφῖταμοιβοῦ παρεκόπη διχοκίψ, ubi
Schol. ait, ἀλφῖταμοιβοῦ dici de eo, qui vendit farinam,
aut farinas argento permutat: ut, inquit, ἀργυρομοιβοὶ
dicuntur οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες. [“Thom.
M. 39. et n.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀλφῖτοειδής, (ὁ, ἡ,) Poëta ap. Fabric. B. G. 2,
642.” Kall. Mss.]

[* Ἀλφῖτοθήκη, ἡ, Theca servandæ farinæ. Schol.
Aristoph. Θ. 429. vox dubia, inquit Schneider. Lex.
sed nostra saltem sententia satis bona.]

Ἀλφῖτόμαντις, (ὁ, ἡ,) Quæ e farina vaticinatur.
Exp. autem Quæ vaticinatur, quia et Hes. habet μαν-
τευομένη, non μαντενόμενος. Ita enim ap. eum legi-
tur, Ἀλφῖτόμαντις, ἀλφῖτοις μαντευομένη, paulo post
Ἀλφῖτοσκοπῆ exp. ἀλφῖτομάντις, ubi Ἀλφῖτοσκοπῆ
leg. existimo. Dicitur autem ἀλφῖτοσκοπός Ille vel
Illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ; nam ad
verbum ἀλφῖτοσκοπός sonat Farinæ inspector, vel in-
spectrix, si de muliere intelligendum sit, ut vetula
quædam memoratur ap. Theocr. (3, 31.) κοσκινόμαν-
τις. [Cf. Ἀλευρόμαντις.]

Ἀλφῖτοποιός, (ὁ, ἡ,) Faciens farinam, Confector fari-
næ. Modo autem e Suida retuli Ἀλφῖτεῖς dictos ab
Hyperide Farinæ confectores. HINC Ἀλφῖτοποιός

(*h*.) *Farinae confectio*. Apud Xen. 'Απ. (2, 7, 6.) Molituram a Plin. dici volunt ἀλφιτοποιῶν. || Item *Ars conficiendæ pultis* sic vocabatur, ut in VV. LL. annotatum est. ["'Αλφιτοποιῶ, T. H. ad Plutum p. 377. cf. Schol. 'Αλφιτοποιῶ, Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss.]

'Αλφιτοπῶλης, *ὁ*, *Farinae s. Farinarum venditor*, quem ἀλφιταμοιβὸν etiam appellari, modo dictum est. 'Αλφιτόπωλης, *Farinae venditrix*. Erat Athenis ἀλφιτόπωλης στοὰ, *Farinae venditrix porticus*, quam ædificarat Pericles, ut tradit Schol. Aristoph. Videtur autem esse eadem ἀλφιτόπωλης στοὰ quæ ab Hes. vocatur ἀλφίτων στοά: exp. enim, ἐν ᾗ τὰ ἀλφίτα ἐπωλεῖτο. ["'Αλφιτοπῶλης, ἀλφιτόπωλης, Thom. M. 39. et n. Kuster. Aristoph. 213. a. 122. a." Schæf. Mss. UNDE *'Αλφιτοπωλητήριον, τὸ, J. Poll. 6, 37. ET * "'Αλφιτοπωλικὸς, (*h*), (*ὄν*), Lex. Rhet. in meis ad Eunap. Notis 214." Boissonad. Mss.]

'Αλφιτοσιτέω, *ἡσω*, *Pulte pro pane vescor*, ut interpr. Bud. in Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην αἰεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδεδυμένον τὸν ἄρτον. Notandum est autem Xen. (K. A. 4, 8, 17.) quoque mentionem ἀλφίτων et ἄρτων seorsim fecisse; ubi ait, Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἀλφίτα; τί δ' ἄρτοι; ["Zeun. ad Cyrop. 586." Schæf. Mss.]

'Αλφιτοσκόπος, vide in 'Αλφιτόμαντις, paulo ante.

*'Αλφιτοφάγος, *ὁ*, *ἡ*, Ælian. H. A. 17, 31.]

'Αλφιτόχρως, *ωτος*, *ὁ*, *ἡ*, *Farinae colorem habens*. Ab Hes. exp. λευκῇ, *πολιά*, *Alba*, *Canal*. Exp. autem per fem. Hes., quia invenisset de muliere dictum in eo, unde accepit, loco. ["Eust. II. 1354, 24. Hes." Wakef. Mss.]

*'Ανάλφιστος, (*ὁ*, *ἡ*), Pierson. ad Mær. 17. ad Timæi Lex. 167." Schæf. Mss.]

*'Ευάλφιστος, (*ὁ*, *ἡ*), ad Mær. 385. Toup. Opusc. 1, 555. Leon. Tar. 55." Schæf. Mss.]

'Αλευκάλφιστος, (*ὁ*, *ἡ*), epitheton Eretriae, παρὰ τὸ λευκὰ ἀλφίτα φέρειν, Eust. At λευκὰ ἀλφίτα Hes. dici scribit τὰ ἐκ κέγγχρον: quam κέγγχρον innuit etiam λευκὴν nominari. Sopater ap. Athen. (160.) "Ἐρέτριαν ὠμήθημεν εἰς λευκάλφιστον. Archestr. vero "Lesbum prædicat λευκότερ' αἰθερίας χιόνος φέρειν "ἀλφίτα." ["Eust. II. 212, 5. Nonn. Dionys. 9, 105." Wakef. Mss.]

Πολυάλφιστος, *ὁ*, *ἡ*, ut πολυάλφιστος κριθῇ, Theophr. (H. P.) Hordeum multam farinam reddens. ["Πολυαλφῆς, (*ὁ*, *ἡ*), Valde honorabilis, Nonn. Dionys. 37, 685." Wakef. Mss.]

*'Απαλφιστώ, Schneider. Lex. v. 'Επαλφιστώ.]

Διαλφιστώ, *Farina conspergo*. Aristoph. N. (669.) Διαλφιστώ σου κύκλω τὴν κάρδοπον.

'Επαλφιστώ, *Farina aspergo s. conspergo*, ut ap. Athen. (432.) Epinicus dicit, 'Ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε τὸν οἶνον, i. e. ἀλφίτα ἐπέβαλε τῷ οἴνῳ, s. ἐπ' ἀλφίτον ἔπιε, ut ibid. loquitur." [Schneider. Lex.]

Φειδάλος, et Φειδάλφιστος, (*ὁ*, *ἡ*), *Parcus*, *Tenax*. Sed hoc posterius sonat, Qui farinae parcat. Affertur autem hæc e Suida: apud quem tamen non est φειδάλφιστος, sed adv. Φειδαλφίτως, quod exponit πεφεισμένως τῶν ἀλφίτων. At φειδάλος nullam ap. eum expositionem habet: quod videndum ne sit pro φειδύλος, quod ap. Etym. legitur." [ADDE *Φειδαλφιστέω, *Parcus sum*. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.] *'Αλφιτηδόν, Schneider. Lex. v. Καρυηδόν.]

"AMA, adv. temporis. Una cum, Eodem tempore. 'Αμ' ἡελίῳ Cic. interpr. Pariter cum sole, in hoc Arati versu, οὐκ ἔτι κείνον ἂμ' ἡελίῳ ἀνιόντα. Idem alibi Simul vertit. 'Αμ' ἐμοί, ap. Aristoph. Mecum. "Αμα τῇ μητρὶ, Una cum matre. (II. Γ. 1.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἂμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Ceterum postquam in aciem instructi fuerunt cum ducibus singuli, vel Una cum ducibus. Quem versum Ammon. citat, ostendere volens ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Eodem tempore; et ita differre ab ὁμοῦ, quod signif. Eodem loco. Videtur et aliqua loci signif. subesse aliquando adverbio ἅμα: ut cum ego de quopiam dico, ἂμ' ἐμοί τοῦτο ἐποίησεν, Mecum hoc fecit: de eo quod fecerit non solum eodem tempore, sed cum esset eodem in loco quo ego. Quinetiam Eust. ἅμα

esse ait adverb. temporale simul et locale in (Od. O. 396.) Δειπνήσας ἂμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω. Certum est tamen interdum necessario ad tempus referendum esse ἅμα, et quidem ad tempus solum, non item ad locum. Ut in exemplo, quod affert ipse Ammon* et alii quoque Grammi. Σόλων ἅμα ἐγένετο 'Αναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nam si hic ὁμοῦ pro Simul, i. Eodem loco, aliquis intelligat, merito ridebitur; quomodo enim Anacharsis Scythæ et Solon Atheniensis eodem loco nati dicantur? Interpr. ergo necesse est dictum illud ita, Solon eodem quo Anacharsis tempore natus est, vel Solon et Anacharsis eodem tempore nati sunt. Citat vero Ammon. et (II. Δ. 450.) in quo ἅμα aperte pro Eodem tempore capitur, casum nullum habens, "Ἐνθαδ' ἂμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν 'Ολλύντων καὶ ὀλλυμένων.

"Αμα, huic vel illi dat. junctum, varie redditur Lat. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatque dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. K. Π. (2, 4, 17.) "Αμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ἔχων. Plut. Publicola, (1, 426.) "Αμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαυνεῖν ἐμελλον. Eust. in Hom. ait ejus posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἡελίῳ ἀνιόντι, Una cum sole oriente, sicut ἅμα ἡελίῳ καταδύντι, ap. Eund. Una cum sole occidente. Addit vero et ἡῶθεν Hom. quod est adv. signif. Mane, Hora matutina, Matutino, adverb. II. Σ. (136.) Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι ἂμ' ἡελίῳ ἀνιόντι. Ubi Eust. annotat, hæc verba ἂμ' ἡελίῳ ἀνιόντι esse adverbii ἡῶθεν epexegetesin. || Pro ἡῶθεν autem dicitur potius in prosa ἅμα ἔω, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. "Αμα ἔω, ap. Thuc. Cum aurora, vel Una cum aurora, Cum diluculo. Hom. dicit ἂμ' ἡοῖ φαινόμενῃφι. Od. Ξ. (266.) ἂμ' ἡοῖ φαινόμενῃφι Ἥλθον. Et II. Ω. (600.) ἅμα δ' ἡοῖ φαινόμενῃφι Ὀφθαί, ad verbum, Cum apparente aurora; sed aptius dicitur Exoriente, vel, Simul atque exorta fuerit aurora, In illo autem loco Od. Ξ. vertendum Non Exorta fuerit, sed, Exorta fuit. || Sic dicitur et ἅμα τῷ ἥρι, Ineunte vere, ap. Thuc. ubi Schol. supplet ἀρχομένῳ. || Apud Eund. ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Una cum muri ædificatione, exp. Dum murus fiebat. Sic et ἅμα τῷ συμποσίῳ περιπατῶν. Quamquam ἅμα Dum, s. Interim dum signif. potius quando junctum est participio, ut paulo post dicitur. Quod si ita exp. ἅμα τειχισμῷ, talem habebit signif. ἅμα ibi, qualem hic, cum dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ περιπατῶν. Nam et in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpr., In ipso convivio. || At ἅμα τομῇ, ad verbum, Cum incisione, pro Simul atque incisio facta est; atque hæc est frequentior hujus adv. signif., cum hujusmodi dativis nominum actionem signif. jungitur. || "Αμα πνοιῇσι πετέσθην ap. Hom. Eust. ait esse pro ὁμοίως ταῖς πνοιαῖς, Similiter flatibus venti volabant.

"Αμα cum verbo, ut ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque visus est, Cum primum apparuit. Chrysost. Ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνειχύμην, Ego, simul atque rumore hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui, vel Me, audito hoc rumore, corripuit statim timor et dubitatio. Item ἅμα cum præsentii infin. Plut. (6, 62.) "Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν. Item cum subjunctivo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, ap. Plat. de LL. Simul atque ad pubertatem veuerit.

"Αμα, cum participio. Xen. E. 4, (3, 7.) "Αμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβροθύτει, Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic K. Π. 1, (3, 6.) "Αμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. Quod loquendi genus immutavit 1, (4, 11.) Ἐδίδον τε ἅρα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγεν, pro Ἐδίδον τε ἅρα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exp. ut ap. Lucian. (2, 717.) Καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exp. ἅμα λέγων, Simul atque dixerat. At ego interim puto ut in præcedd. II. Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atque a meis partibus stat Bud., qui ἅμα διώκοντος vertit Inter vehendum, Plut. Cæsare (4, 200.) Ἐνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφεων ἅμα διώκοντος εἰθισμένον. At cum ἅμα jungitur cum participio præet. temporis vel aoristi, tunc vero quin per Simul atque reddatur non repugno; ut, "Αμα δὲ

λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, Simul atque igitur accepit, aliquantisper conticuit.

"Αμα, aut ἅμα τε sequente καὶ, uno verbo interjecto, autetiam pluribus. Demosth. "Αμα ἀκηκόαμεν τι καὶ καθίσταμεν, Simul atque audivimus aliquid, constituimus. Tale est illud, "Αμα δὲ ὁ Κλεοδήμος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεισεν ὁ Ἀλκιδάμας, Hæc simul ac dixisset Cleodemus, irruit Alcidas. Chrys. de Orando Deo, "Αμα τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔνυχε, Simul atque ad pedes Christi procubuit, salutem est adepta. Aristides, "Αμα γὰρ δὴ ἐκείνοί τε ἐδέχοντο, καὶ ταύτην οὐκ ἐλελήθει, Bud. interpr. Simul atque enim illi Herculem ut deum admiserunt, hanc civitatem id non latuit. Itidem cum præter. imperfecto, ap. Isocr. Paneg. (33.) "Αμα γὰρ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγένετο. In l. c. Demosth. erat ἅμα cum præter., καὶ cum præcedenti: ecce utramque particulam cum præsentī, ap. Plut. (9, 727.) "Αμα γὰρ ἀπιοῦσα πολλὴ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, Turn. interpr. Nam simul ac magna vis ejus excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. Sic Æschin. "Αμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simul atque præconis voce pronuntiat, aufert. Quoniam hic forfasse nihil necesse fuerit ἅμα vertere Simul atque, cum possit commode verti Simul, Eodem tempore. Reperitur vero ἅμα sequente καὶ itidem cum participio. Chrys. Διδάσκει δὲ καὶ ὁ λέπρος, ἅμα τε προσπεσὼν τῷ θεῷ καὶ καθαρθεὶς εὐθέως. || "Αμα sequente δὲ in altera parte orationis, vide in versu Hom., qui est in proxime sequente annotatione.

"Αμα geminatum, in hoc Proverbio, "Αμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, Simul verbum, Simul opus, pro Simul et dictum et factum. Aut brevius et elegantius, Dictum, factum: quod ex Hom. manasse aiunt, Ἀντίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

"Αμα otiosum alicubi notat ap. Thuc. Scholiasta.

["Αμα, Markl. Suppl. 145. Wakef. Ion. 41. Jacobs. Anth. 6, 229. Villos. ad Longum 136. Heyn. Hom. 4, 32. 529. 5, 161. 6, 311. 7, 167. 305. 472. 8, 162. Gesner. Ind. Orph. Mæris 272. et n.; Ammon. 13. Eran. Philo. 162. Toup. Emend. 4, 494. ad Od. Λ. 370. "Αμα μὲν, ἅμα δὲ, Schneider. ad Hieron. 248. Herod. 486. An ἅμα cum relativo? Teucher. ad Anacr. p. 21. Ἀμὰ Græcum esse negat Toup. Add. in Theocr. 395. corrigitque ἅμα: Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. 124. 137. Koen. ad Greg. 96. 116. Brunck. ad Anal. 105. (Schol. Pind. Pyth. 3, 65.) Repetitum, Toup. ad Longin. 294. Heringa Obs. 150. "Αμα et ἄλλα conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 289. ad Herod. 552. ad Diod. S. 1, 103. Add.: 2, 64. 461. Fischer. Cyrop. 468. Jacobs. Anth. 12, 339. 841. Schneider. Anab. 367. ad Aristot. H. A. 152. Sifful ac, Inter, Valck. Phæn. p. 406. Abresch. Add. ad Aristæn. 118. Toup. Opusc. 2, 144. cf. Diod. S. 1, 258. 280. Gleich., Voss Myth. Br. 1, 121. Heyn. ad Hesiod. p. 149. ad Il. Π. 149. Valck. Anim. ad Ammon. 220. ad Xen. Eph. 286. Bernard. Reliq. 30. Valck. Diatr. 107. "Αμα et ἄρα conf., Heyn. Hom. 4, 377. 389. 451. 8, 14. "Αμα ἄν, Simul ac, Plato de LL. 437. Ast. "Αμα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Plut. 4, 316. Cor. "Αμα μὲν, non sequ. ἅμα δὲ, ad Diod. S. 1, 408. "Αμα σύν, Eur. Ion. 730. "Αμα τε—καὶ, T. H. ad Plutum p. 208. Schneider. ad Hieron. 227. Xen. Econ. 5, 1. Il. A. 417. "Αμα γὰρ, ἅμα δὲ, Diod. S. 1, 721. Cum. gen., ad 2, 529. Memn. 94. Orell. Postpos., ad Dionys. H. 1, 300. Hiatus ante ἅμα, Heyn. Hom. 6, 62. "Αμα καὶ, Strabo 5, 314. "Αμα τε—ἅμα δὲ, Passow. ad Mus. p. 21. Εὐθὺς ἅμα, Dionys. H. 1, 569. 579. 5, 252. "Αμα πνοιῆς ἀνέμοιο, Heyn. Hom. 6, 311. "Αμα πάντες, Boissonad. in Philostr. 277. "Αμα τε—καὶ ἅμα, Plato Gorg. 171. coll. 173. Schæf. Mss. "Quamprimum, Joseph. 85, 31. Dio Chrys. 1, 137. Wakef. Mss. Thuc. 2, 5. Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης προσεβόηθουν.]

["Αμα, Mox, Una, Simul, Insimul, ἅμα τῷ, Quam mox, Gl. " Demosth. 525. "Αμα γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ ὁ χορηγὸς ὑβρίζετο, Pariter cum, In the person of: 1135. "Αμα καὶ ἡβήσῃ ἐπὶ διέτες, Ubi primum, Simul ac in pubertate exegerit biennium, Reisk. 658. Δυνὼν

ἀγαθοῖν ἔντοι τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις, τοῦ μὲν ἐντρέχειν, —τοῦ δὲ καλῶς βουλευέσθαι, οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις περιγίγνεται." Seager. Mss.]

"Αμάδιος, Nomen abverbiale, signif. ἅμα τῷ προελθεῖν, ut annotat Lex. meum vet., derivans ipsum ab ἅμα. Eadem ap. Etym. leguntur, sed perperam transposita.

"Σύναμα, q. d. Simul una. Ponitur pro ἅμα." ["Eichstædt. de Carm. Theocr. 43. Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 163. Brunck. Anal. 1, 2. Jacobs. Anth. 8, 65. 110. Lucian. 1, 652. 855." Schæf. Mss. Vide et eund. ad L. Bos. 745. " Lucian. Tim. p. 40." Scott. App. ad Thes.]

|| "Αμνδῖς, adv. Æolicum, i. q. ἅμα, pro Simul, Una, Pariter; et ex eo factum, ut vult Orus ap. Etym. Ejusdem autem esse formæ cujus ἄλλυδῖς, testatur Eust., qui et tenuari dicit, licet ἅμα aspiretur, quod sit Æolicum. Il. K. (300.) ἄλλ' ἄμνδῖς κυκλήσαστο πάντας ἀρίστους. Il. Υ. (374.) τῶν δ' ἄμνδῖς μίχθη μένος ὦρτο δ' αὐτῇ. Od. Ξ. (305.) Ζεὺς δ' ἄμνδῖς βρόστησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Ubi observa ἄμνδῖς sequi particula καὶ, sicut et alibi; ut Δ. (659.) Μνηστῆρες δ' ἄμνδῖς κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων. Itidem E. (467.) Μῆ μ' ἄμνδῖς στῖβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση. His autem in locis commodius reddetur per Pariter. || "Αμνδῖς ab Hes. exp. duntaxat et ἅμα et ὁμοῦ, et a Suida ὁμοῦ solum; sed quidam exp. etiam ἐξαιρήτως. ["Ruhnk. Ep. Cr. 176. Valck. Callim. 172. Brunck. Apoll. R. 141. Heyn. Hom. 5, 526. 6, 432. 433. 8, 33." Schæf. Mss. Arat. 581.] " Ἀμνς, Hesych. " ὁμοῦ σύν αὐτῷ, pro quo supra ἄμνδῖς."

"Αμαζα, ἡ, Currus, Plaustrum. Reperitur etiam tenuatum; unde τιλλέσθην ἐπ' ἁμαζαν, non ἐφ' ἁμαζαν, et αἱ δ' ἐπ' ἁμαζιτόν: item καθημαζευμένον, pro quo postea dixerunt Attici καθημαζευμένον. Legitur vero et ap. Hesiod. δούρατ' ἁμάξης: item, ἐπ' ἁμαζαν ὑπέρβιον ἄχθος αἵρας. Nonnulli illam cum spiritu tenui scripturam, Æolicam esse dixerunt. Addit autem Eust. tenuari secundum hanc etym. παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, Ab advehendis messibus: aspirari autem secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄζων. Ego multo pluribus in Il. aspero spiritu notatam hanc vocem reperi: ac si mihi quoque meam afferre etym. liceat, ἁμαζαν dictam esse dixerim ἐκ τοῦ ἅμα ἄμα, Quod curru s. plastro plures simul vehi possint. Quid autem me quoque divinationem meam proferte vetat? Frequens est autem hæc vox ap. utrosque scriptt. Od. Ζ. (72.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἁμαζαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην "Οπλεον" ἡμιόνους θ' ὑπαγον Ζευζάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ: I. (241.) ἁμαζα τετράκνυκλοι, Currus quatuor rotarum. Legitur vero et ap. Herod. ἁμαζα τετράκνυκλος. || Proverbium est ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, De plastro loqui, de quo consule Erasm.

"Αμαζα, Septentriones. Gell. 2, 21. (26.) Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare, quod ἁμαζαν Græci vocant, nos Septentriones vocamus? Panio post, Itaque hoc sidus, quod a figura posituraque ipsa, quia simile plastro videtur, antiqui Græcorum ἁμαζαν dixerunt, nostri quoque veteres a bubus junctis Septentriones appellarunt. I. e. a septem stellis, e quibus quasi juncti triones figurant. Præter hanc, inquit, opinionem, &c. Hæc e Gellio. Servius quoque subindicat Axem dixisse Virgilium pro Septentrione e Gr. vocis ἁμαζα imitatione. Nam in hoc hemistichium Georg. 2. qua terga obverterit asi, annotat, Axi, septentrioni; nam Græce ἁμαζα dicitur. Idem vero et alibi ab eo annotatur. Il. Σ. (487.)

"Αρκτον θ' ἦν καὶ ἁμαζαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν.

["Αμαζα, Magna copia, Athen. 380." Wakef. Mss. Schol. Ven. ad Il. 6, 487. " Heyn. Hom. 5, 380. 6, 351. 7, 524. 8, 627. 645. 742. 754. Schneider. ad Anab. 44. ad Charit. 444. T. H. ad Plut. p. 368. Kuster. Aristoph. 110. a. Fischer. Ind. Palæph. Toup. ad Longin. 374. et Ind. Thom. M. 90. Valck. Callim. 298. Septentriones, Fischer. ad Anacr. p. 13. Ἀ. ἀγαθῶν, Valck. Adonias. p. 354. Ἐξ ἁ., Acta Traj. 1, 227. Toup. Opusc. 2, 198. Scytharum, ad Callim. 1, 142. Ἡ ἁ. τὴν βοῦν, ad Lucian. 1, 348. De spiritu, Brunck. ad Poët. Gnom. 286. ad Il. M. 448. Ω. 263. 711. 782. Via, Theodorid. 18. Ἀ. βλασφημιῶν, ad Lucian. 2, 351. Heyn. Hom. 8, 62. Cum. gen., Diod.

S. 2, 644." Schæf. Mss. Glossæ: "Ἀμαξα' Sarraca, A. Plastrum, Carrum. "Ἀμαξα' Triones.]

[* "Ἀμαξαῖος, αἰα, αῖον, (Plaustralis,) Nonn. Dions. (1, 251.) 2, 280. 47, 232." Kall. Mss. "Arat. 91." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξόβιος, ὁ, ἡ, s. 'Ἀμαξοβίτης, In plastro vivens. 'Ἀμαξόβιοι s. 'Ἀμάξιοι dicuntur Scythæ, ἀμαξόβιοι, In plastris viventes: ἀμάξιοι, In plastris habitantes, vel, In plastris domos suas habentes. [Cf. Æsch. Pr. 715. Horat. Carm. 3, 24, 10. "Ad Callim. 1, 142. Valck. ad Herod. 302. Heyn. Hom. 6, 369." Schæf. Mss.]

[Ἀμάξιος, ὁ, In curru degens. "Valck. ad Herod. 302. Tzuck. ad Pomp. M. Not. Ex. 2. p. 12." Schæf. Mss. "Strabo (208.) Eust. II." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξοκυσταί, quidam Megaris appellati quasi ἀμάξης κυλισταί, Currus devolutores, ut ex historia colligo, quam Plut. (7, 214.) refert.

'Ἀμαξοπηγός, ὁ, ἡ, Plastri s. Plastrorum compactor, Curruum fabricator. Alio nomine ἀμαξοποιός s. ἀμαξουργός. ["Plut. 1, 159." Wakef. Mss.] "Ἀμαξοπηγέω, Sum ἀμαξοπηγός, s. ἀμάξας συμπήγνυμι, "Plaustra fabricor, i. q. ἀρματοπηγέω, J. Poll. 7." 'Ἀμαξοπηγία, (ἡ,) Plastrorum fabricatio. ["Theophr. 34." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* 'Ἀμαξοπληθής, ὁ, ἡ, Plastrum implens. "Const. Manass. Chron. p. 98." Boissonad. Mss. Lucian. 4, 260. Eur. Phœn. (1165.) 1369. "Polioret. 1707." Churchill. e Suicer. Mss.]

'Ἀμαξόποδες, οἱ, Plastripedes. Vitruv. 10, (20.) ait hoc nomine vocari Arbusculas, in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Apud J. Poll. (1, 253.) scriptum est ἀμαξήποδες. Ait autem: Ὑποπέπηγε δὲ αὐτοῖς (τοῖς θαιροῖς) ξύλα, ἃ καὶ καθαράται ἀνομάζονται, οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἀμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἔλκεται στρεφόμενος. Apud Hes. legitur ἀμαξήποδες per ι. ["Ἀμαξήποδες, ad Timæi Lex. 266." Schæf. Mss.]

'Ἀμαξοποιός, ὁ, ἡ, Plastri fabricator, qui et ἀμαξοπηγός: sed ἀμαξοπηγός sonat ad verbum, Plastri compactor: ἀμαξοποιός autem Plastri factor, s. confector. [Non agnoscitur a Schneider. Lex.]

[* "Ἀμαξοτροχός, Const. Manass. Chron. p. 130. (Καὶ τοὺς τῶν ἀμαξοτροχῶν κινδύνους ὑπεκκλίνων." Boissonad. Mss.)

"Ἀμαξοτροχία, (ἡ,) Vestigium et suleus, quem ter-
"ρα ὁ τῆς ἀμάξης τροχός imprimit: Orbitam vocant
"Latini. Scribit enim J. Poll. 5., τὰ ἔχνη τῶν τροχῶν
"Hom. nominasse ἀρματοτροχίας, Calliam in Cy-
"clopiibus ἀμαξοτροχίας. Innuit igitur in Il. Ψ. (422.)
"Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἀρματοροχίας ἀλεείνων, quosdam
"scripsisse ἀρματοροχίας, et de orbitis illis intellexisse,
"quemadmodum Hesych. quoque duplicem illam
"scripturam innuit, dum ἀρματοροχίας exp. et τὰς *χα-
"ράξεις τῶν τροχῶν, et *ὁμοδρομίας, i. e. τῶν ἀρμάτων
" * συναφέσεις, aut συγκρούσεις. Sed notandum scribi
"posse oxytonas quoque ἀμαξοτροχία, ut ἀρματοροχία."
["Dorv. ad Charit. 224." Schæf. Mss. "Schol. Nicand." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξουργός, ὁ, ἡ, i. q. ἀμαξοποιός. HINC 'Ἀμαξουργία, (ἡ,) Plastri confectio, Plastri fabricatio. ["Ἀμαξουργός, Brunck. Aristoph. 3, 21. Pierson. Præf. ad Mær. 31." Schæf. Mss. Aristoph. I. 464. Glossæ: 'Ἀμαξουργός Carpentarius. "Ἀμαξουργία, Theophr. H. P. 3, 10. p. 160." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* "Ἀμαξηφόρος, (ὁ, ἡ,) Schol. Œd. T. 707." Boissonad. Mss. "Ἀμαξοφόρητος, (ὁ, ἡ, Qui in plastris fertur.) Pind. Fr. Epinic. 5, 3." Churchill. e Suicer. Mss. Brunck. Aristoph. 2, 175.]

[* 'Ἀμαξόθεν, Nicet. Eugen. 6, 223. (Οὐρεῖ *ὕψικον ῥύμβω ἀμαξόθεν ἔπασον αὐθις.)" Boissonad. Mss.]

'Ἀμαξηδόνια, τὰ, Claviculi, qui obstant ne rota currus exeat, alio nomine ἐνήλατα. Eust. [ad Il. E. 726. Schol. Eur. Hipp. 1234.]

'Ἀμαξηλάτος, ὁ, ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via, i. q. ἀμαξητός. Fit ex ἄμαξα et ἐλάνω: sub. autem ὁδός cum hoc nomine, ut cum ἀμαξίτός.

[* "Ἀμαξηλάτης, ad Thom. M. 91." Schæf. Mss. Et * "Ἀμαξηλατέω, Hesych. v. Ἀμπρεύνειν." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξηρίας, eos, ὁ, ἡ, i. q. ἀμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis, ut ἀμαξηρίας τρίβος ap. Eur. (Or. 1251.) Via plaustraria: ἀμαξίτος etiam dicta et ἀμαξηλάτος. [Æsch. Ag. 1063.]

[Ἀμαξάρης, et *Ἀμαξάριος. Schol. Aristoph. Π. 17. "Ὅθεν καὶ γρύτης, τὰ λεπτὰ σκεύη καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, * ῥυποπώλης καὶ γρυτάρης. Pro ῥυποπώλης Noster, probante et T. H., γρυτοπώλης restituit. "Γρυτάρης autem vocabulum fuisse veteribus usurpatum, dum testes inveniatur certiores, induci non possum ut credam. Imo forma vocis satis demonstrat, originem non nimirum vetustam, et in citiore tantum Græcia quærendam. Similiter enim atque ἀμαξάριος et ἀμαξήρης, * βασταγάρης et * βασταγάρης, * κουσάριος et * κουσάρης, * νωτάρης et νωτάρης ap. Suid.; * φουρνάριος et * φουρνάρης dicuntur, sic et * γρυτάρης, γρυτάρης, Scrutarius, de quo simul et ῥυποπώλη Hadr. Jun. Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura facile suppeditabit Ducang. Gl. M. et I. Gr. Tale est * μυλωνάρης Scholiastæ nostri ad I. 253. Hic igitur potius scr. arbitror: Ῥυποπώλης, ὅς καὶ, vel κοινῶς γρυτάρης." T. H.]

'Ἀμαξία, vel potius ἀμαξιά, ἡ, Via qua plastrum agitur: ἀμαξεία autem vide post 'Ἀμαξεύς.

'Ἀμαξιαῖος, (α, ον,) Plaustralis, Plastrum implens; ut ἀμαξιαῖοι λίθοι, Saxa grandia et plastrum implentia, ap. Xen. E. 2, (4, 18.) Possumus vero et Ingentia saxa interpr. sæpe enim subest aliqua hyperbole hujusmodi adjectivo. Sic γόγγροι ἀμαξιαῖοι, ap. Athen. 7. || 'Ἀμαξιαῖα, inquit Erasm., Plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosaque: a plastris ducto nomine. Hæc Erasm.: quæ sequens aliquis, ἀμαξιαῖα ῥήματα interpr. Verba magnifica et fastuosa: non male etiam, Horatiano verbo utens, Sesquipedalia. Nisi forte ἀμαξιαῖα dicta ob prolixitatem, quod multarum essent syllabarum, potius quam ob eum, quem præ se ferrent, fastum. ["Ad Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss. Xen. K. A. 4, 2, 3.]

'Ἀμαξικός, (ἡ, ον,) Plaustralis, Ad plastrum pertinens. || Exp. etiam Plaustrarius, s. Carpentarius. ["Vide ad 'Ἀμάξιος." Schæf. Mss. "Ἀμαξικός, mot à retrancher des Lexiques. On le rencontre souvent dans Strabon; mais il faut par-tout le changer en ἀμάξιος, synonyme d' ἀμαξόβιος, ὁ ἐν ἀμάξει οἰκῶν. La même confusion a eu lieu entre φθορόοικος et * φθορικός." Corai. Mss. Vide Schneider. Lex. v. Φθορικός. 'Ἀμαξικός, Theophr. H. P. 5, 8.]

'Ἀμαξίτης, ὁ, Plaustralis, Curulis; ut quidam in Anthol. ἀμαξίτην φόρτον vocat Curule onus s. pondus, i. e. quod curru vehitur. ["Jacobs. Anth. 9, 57." Schæf. Mss.]

'Ἀμαξίτος, ἡ, Via vehicularis, Via plaustraria, Via per quam agitur currus, vel agi potest. Apud Herod. (7, 176.) Spatii quantum opus est ad agendum currus. Unde et appellata: sic fuit Via publica, ὁδός δημοσία, Suid. Hesych. Militaris via exp. potest: λεωφόρος a Græcis alio nomine dicitur. Eurip. autem (Or. 1251.) ἀμαξηρία τρίβον appellavit. Il. X. (146.) Τελχεὸς αἰὲν ὑπὲρ καθ' ἀμαξίτον ἐσσεύοντο. Xen. E. 2, (4, 7.) Ἐχώρου κατὰ τὴν ἐς τὸν Πειραιᾶ ἀμαξίτον ἀναφέρουσιν. Apud Eund. E. 7, (4, 22.) ἀμαξητόν per η legimus, et utramque scripturam in VV. LL. annotatam habemus; cum tamen in Hom. loco dubia non possit esse scriptura, utpote i tantum admittente, quod possit corripī. In iisdem vero LL. ἀμαξίτος exp. etiam Orbita; cum tamen Orbita longe aliud signif., id videlicet quod ἀρματοροχίαν Græci appellant. Sciendum autem, cum dicitur ἀμαξίτος, sub. ὁδός. A Suida citatur locus in quo est ἀμαξίτος ὁδός. ["De spiritu, ad Eur. Rhes. 283. Heyn. Hom. 5, 381. 8, 268. Theocr. 2, 76. Hymn. in Cer. 177. Toup. Opusc. 1, 23. ad Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. "Herod. 7, 176. 200." Schweigh. Mss. "Clem. Alex. Str. 5. p. 694." Routh. Mss. "Ἀμαξητός, Schneider. Anab. p. 19." Schæf. Mss. 'Ἀμαξίτος, Theognis 599. Apoll. R. 3, 1238.]

¶ 'Ἀμαξεύς, ἑως, ὁ, Aurigator, Auriga, Ζευγηλάτης. Hes. ["Plut. 6, 205. Hutt." Schæf. Mss. Plut. Dione 38. Dio Chrys. Or. 64=2, 339.]

'Ἀμαξεία, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plastro, ὁ τῶν ἀμαξῶν φόρτος. Suid.

'Αμαξεύω, Plastrum duco, Aurigor. Plut. Eumene, (3, 562.) Πατρὸς μὲν ἀμαξέοντος ἐν Χερρόνησῳ διὰ πενίαν. Arrian. (Anab. 2.) Καὶ τῷ μὲν ἀουτριᾷ, τῷ δὲ ἀμαξεύειν. Et huic quidem arare, illi autem aurigari. || Philostr. ἀμαξέοντας Scythas vocat, qui in curribus degunt. || 'Αμαξεύομαι, Plastro vehor. In VV. LL. ἀμαξέομενος exp. etiam Plastris habilis. ["Jacobs. Anth. 12, 231.: Exerc. 2, 109." Schæf. Mss. Herod. 2, 108. ubi etiam oppon. ἀναμάξεντος. Plut. Eumene 1. 'Ημάξενσα τοῦτον δούλωον *κάβιστον βίοντον. Philostr. V. A. 7, 26. Strabo 4. p. 318. 'Οδὸς ἀμαξέεσθαι δυναμένη.]

'Αναμάξεντος, ὁ, ἡ, ut τόπος ἀναμάξεντος, Locus, per quem agi plaustra uequeunt, q. d. Plastris impervius. Utitur Herod. [2, 108.]

[* 'Επαμαξεύω, Tero plastris. Soph. Antig. 256.]

Καθαμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, unde ὁδὸς καθημαξευμένη, Via plastris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur Quicquid est tritum, triviale, translaticium. Quæ exp. convenit loco Suidæ, in quo πρόχειρον exp. τὸ καθημαξευμένον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem καθημαξευμένον per τ, ut ap. eum habetur. Alibi autem καθημαξευμένος, scribens per θ, exp. τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος, quarum exp. posterior mihi parum probatur: minime certe videtur perinde convenire ac prior; neque enim dicitur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη Via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, Via trita; nec σκώμματα καθημαξευμένα, Trivialia scommata, poterit quis exp. σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec vero in h. l. Æliani, qui ibi a Suida citatur, Γύναιον ἐκ Συρίας καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, poterit γύναιον καθημαξευμένον exp. γύναιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidem vero Lat. fortasse Publicum prostibulum vel Publici prostibuli corpus, veluti publica via, dici possit tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in h. l. Æliani, non male, credo, interpretaretur aliquis Pervagatum. ["Orig. Philocal. 22. p. 335." Routh. Mss. Eunap. Legat. 220=481. Boiss. Glossæ: Καθημαξευμένη Pervulgata, Usitata. "Valck. Callim. 299." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. R. 10, 41. Cono 294. Schol. Aristoph. E. 749.] "Καταμαξεύω, "Curru tero, Currum agito per. Unde ὁδὸς καθημαξευμένη dicitur καθ' ἣν αἱ ἄμαξαι διέρχονται. Arte- mid. 1, (31.) Τοῦτο μὲν οὖν κοινὸν καὶ καθημαξευμένον, ὅμως δὲ εἰρήσεται, Tritum et pervulgatum. "Bud. Scribitur aliqui et καθαμαξεύω, itidemque "καθημαξευμένον."

[* Καθημαξευμένως, Trito modo, ita ut usu jam detritum pene sit, ut via commeatu vehiculorum contrita. Eust. Od. A. p. 14.]

'Εξαμαξέω, in VV. LL. Convitior, Maledico, quasi De plastro convitia fundo. Et 'Εξαμαξέομενος in iisdem De curru delapsus: metaph. autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum auctor non nominatur, quæ certe mihi suspecta sunt. Cum autem ἐξαμαξέομενος in nonnullis scriptum sit, quod stare posse non videtur, in aliis pejus etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξαμαξόμενος scribi debuit.

'Αμαξαία, i. q. ἄμαξα, factum κατὰ παραγωγὴν: ut σεληναία pro σελήνη, et 'Αθηναία pro 'Αθήνη. Eust.

¶ 'Αμαξίς, ἴδος, ἡ, Plostellum, Plostellulum, Parvum currus. Eust. autem ait veteres scriptum reliquisse ἀμαξίδα esse Plostellum, quod fit ad lusum puerilem; quæ signif. minus esset generalis: conveniret certe h. l. Aristoph. N. (864.) "Ὅτ' ἐπιδάμην σοὶ Διασίους ἀμαξίδα. Ibid. (880.) 'Αμαξίδας τε σκνῖνας εἰργάζετο, Plostella autem coriacea conficiebat. Ubi esse puto ἀμαξίδα Plostellum puerile: ejusmodi illud, ejus meminit Horat., Edificare casas, plostello adjungere mures. Ita tamen ut inde colligi non possit ἀμαξίδα generaliter de Quovis plostello ad quemlibet usum comparato dici non posse. Ipse quidem certe enarrator Aristoph. simpliciter ait ἀμαξίδα esse μικρὸν ἀμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισὶ. Hesych. quoque in 'Αμαξίς, scribit, τὸ μικρὸν ἀμάξιον 'Αττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Plostellulum autem potius interpretaretur quam Plostellum; quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἀμάξιον, quod Plostellum signif. Parvum enim plostellum est plostellulum.

'Αμαξίς, Placentæ genus, Aristoph. l. c. "Ὅτ' ἐπιδάμην σοὶ Διασίους ἀμαξίδα, annotat ejus enarrator, ἀμαξίς, Parvum plostellum, aut Placentæ genus. Suid. quoque ait Placentæ genus esse quæ suo tempore κοπτῇ diceretur. At Hesych. præter Plostellulum si. gnif. scribit et Uvæ genus, ἀπὸ ἀναδενδράδος.

["'Αμαξίς, Herod. 3, 113." Schweigh. Mss. "Brunck. Aristoph. 2, 101. Philostr. 202. Boiss. Jacobs. Exerc. 1. p. 4." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 549. Aristot. Anim. Mot. 7. Glossæ: 'Αμαξίς Currus, Arcinna.]

¶ 'Αμάξιον, τὸ, Plostellum, ap. Suid. Hesych. Aristophanis enarratorem, et Eust. in exp. vocis ἀμαξίς. ["Diog. L. 4, 3." Wakef. Mss. "Brunck. Aristoph. 2, 101. ad Xen. Eph. 252." Schæf. Mss.]

"'Αμαξακάριον, deminutiva voce ἡ ἄμαξα dicitur, "teste Hes. Ita enim ap. eum scr. pro ἀμαξακάριον, "ut series etiam alphabetica ostendit." ["'Αμαξακάριον, tanquam demin. ab ἄμαξα, est vox nihili, quam mirum est Albertium concoquere potuisse. Ab ἄμαξα rectius formaretur ἀμαξάριον, quod voc. Schneider. Lex. post Hedericum affert, sed ἀμαρτύρω.]

"'Αμάναν, Hesychio ἄμαξαν, Currum." ["Ad Mær. 86. Koen. ad Greg. 79, 131." Schæf. Mss.]

"'Οθιζα, Hesychio ἄμαξα *ἡμιονική, Currus s. "Rheda mularum, quæ et ἀπήνη." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* Χειράμαξα, ἡ, Hand-waggon, Antyllus Oribasii p. 117. Matth.]

'ΑΜΑΩ, ἡσω, Meto. Aristoph. I. (392.) ἀλλότριον ἄμων θέρος, Alienam metens messem. 'Αμῶν Eust. quosdam ab ἄμα derivasse tradit, ut esset ὕψ' ἐν πολλὰ ἔλκειν. Etym. autem addit, ἀμῶν quasi ἄμα σπῆν. At Hesych. habet, 'Αμῶν θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἄμα ἀνέχειν. Ceterum quia alio spiritu notatur h. v. quam ἄμα, a quo derivari putatur, id in aliis etiam nonnullis usuvenit. Frequentius usurpatur 'Αμάομαι vox passiva, in signif. act. Absolute interdum. Hesiod. "Erg. (2, 10.) γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βουτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμαῖσθαι: cum accus., ut (3, 10.) ἡδ' εὐφρονα καρπὸν ἀμαῖσθαι.

'Αμῶν s. ἀμαῖσθαι, unde nostrate verbum Amasser, Colligere, Accumulare. Il. Ω. (451.) Λαχνηνέ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Apoll. R. 1, (1183.) ἀσπετον ἀμήσαντες Φυλλάδα, quo in loco, sicut et in proxime præcedente Homérico, notandum ἀμήσαντες prima longa, cum potius corripitur, ut in aliis hic citatis Il. videre est. 'Αλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται, Alienum laborem in suum ventrem congerunt. Od. I. (247.) Αὐτίκα δ' ἤμισιν μὲν θρέψας λευκοῖς γάλακτος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε: ubi annotat Eust. ἀμησάμενος esse pro συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών: ut, inquit, Ulysses φύλλα ἐπαμησίμενος ἐκάλυψατο, et Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν καταπάσατο. Videtur tamen utrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Cum accumulasset.

'Αμῶν s. 'Αμαῖσθαι, Abscindere, quod et imitantes Latini, ut opinor, Demetere ita usurparunt; ut Demeteret ferro, ap. Horat. Hesiod. S. (289.) οἱ γὰρ μὲν ἡμῶν Αἰχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιδύοντα πέτῃλα. Hesych. ἀμήσαντα exp. simpliciter ἀποκόψαντα. At Eust. in Od. Φ. (301.) ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ 'Ρινάς ἰ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscidentes facile, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

'Αμῶν s. 'Αμαῖσθαι, metaph. Fructum et utilitatem s. commodum decerpere. Plut. 'Αντὶ ταύτης, ἔφη, τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, Fructum libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionem. Sic et Lat. suum Metere interdum usurpant.

'Αμάομαι, signif. pass. Metor. Theophr. de titby-mallo, 'Αμάται δὲ ὅταν ἀρτι περκάζη σταφυλή.

"'Αμῶν, per contr. pro ἀμάοιεν. 'Αμώντεςσι, lo- nice pro ἀμῶσι, dat. plur. participii ἀμῶν, e v. "ἀμάω, Meto."

["'Αμάω, Jacobs. Anth. 6, 201. 420. 10, 324. 11, 73. 12, 156. 195. Wakef. Georg. 132. Brunck. Apoll. R. 152. Soph. 3, 496. Huschk. Ep. in Prop. 26. Mær. 85. et n.: Theogn. 109. Bergler. ad Alciph. 110. Toup. Opusc. 1, 164. 2, 237. Wolf. ad Hesiod. 115. Valck. Diatr. 167. 225. Jacobs. ad Meleagr. p. 9.

Wyttenb. ad Plut. 1, 837. Græv. Lect. Hes. 551. ad Char. 240. 366. Heyn. Hom. 8, 625. 689. Colligo, Jacobs. Anth. 7, 174. 8, 209." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1036. Οἱ δ' οὐπορ' ἐλπίσαντες, ἤμησαν καλῶς. "Oppian. C. 2, 46. H. 1, 450. 4, 490. * Ἀμέω, i. q. ἀμάω, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἀμησις, Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.]

"Ἀμητος, ὁ, cum accentu in prima, Mesis, ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipsa metendi actio. Hesiod. "Ἐργ. (2, 1.) Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἀρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότιοι δὲ δυσσομενάων : (2, 193.) Ὀρῇ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἡέλιος χρῶα κάρφει. Tempore messis, cum sol corpus arefacit. Περὶ καιρῶν ἀμήτου, ap. Lucian. (3, 241.) De metendi temporibus.

'Ἀμητός, ὁ, Mesis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, ut in Hesiod. l. c. καιρὸς ἀμήτου, ut in Luciani l. c. Sequor autem Hesych. qui ita scribit, "Ἀμητος τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. "Ἀμητος, prima quidem acuta, Ipsæ fruges quas messuimus: ultima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eust. et Suid. in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi ll. cc. non ἀμήτου legitur, sed ἀμητοῦ, Verum non parum ap. me valet Hesychii auctoritas, præsertim cum variorum auctorum vetusta exemplaria observari ita collocatos accentus habere, ut collocandos censet Hesych. Cui ut assentiatur facit et hoc, quod ἀροτος itidem προπαροξυτόνως Arationem, ἀροτὸς ὀξυτόνως Arationis tempus signif. comperiam: et quidem ea ipsa exemplaria, quæ in loco Hesiodi ἀμητοῦ habent, non ἀροτίοιο tamen habere, sed ἀρότιοι: quod videlicet prior ille genitivus depravatus fuerit in iis, posterior integer manserit; nam eadem plane ratione, qua scriberetur ἀμητοῦ, scribendum etiam foret ἀροτίοιο pro ἀροτοῦ ab ἀροτός. Est in νεατὸς ac νεατος eadem plane ratio. Quanquam existimarunt quidam hæc esse τῶν διττολογουμένων quod ad accentum attinet, quod in eo variare comperirent exemplaria; sed ego plane librariorum incuriæ hoc imputo, quod in optimis quibusque exemplaribus diligenter observatum hoc in accentu discrimen animadvertim, eo quo præscribit Hesych. modo. [Cf. Τρύγητος, et Τρυγητός.]

[* "Ἀμητος, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 15. Ἀμητός, Eran. Philo 160. Heyn. Hom. 7, 655. 8, 625." Schæf. Mss. "Ἀμητος, Messor, 7, 376." Wakef. Mss.]

'Ἀμητήρ, ἦρος, ὁ, Messor. Il. A. (67.) Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὀγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, Πυρῶν ἢ κριθῶν. EST ET Ἀμήτειρα, ἦ, ap. Etym. quod signif. Mulierem quæ metit. ["Ἀμητήρ, Nonn. 26, 301. * Ἀμητήριον, (τὸ,) Instrumentum messorium, Max. Tyr. 30. fin. * Ἀμητικός, (ἦ, ὄν,) Qui metit, Ælian. H. A. 957." Wakef. Mss. "Ἀμητήρ, Jacobs. Anth. 10, 324. Heyn. Hom. 8, 625-6." Schæf. Mss. "Metaph. Deletor, Epigr. L. 5. Ep. 67." Churchill. e Suicer. Mss. ADDE * Ἀμητρίς, ἦ, J. Poll. 1, 222.]

¶ Ἀμη, ἦ, Falx messoria, ut vulgo exp. Quæ signif. optime convenit deductioni ab ἀμᾶν. Exp. et Sarculum. "Ἀμη, inquit Bud. in Comm., Instrumentum fossorium, quod lingua vernacula Luchetum vocant, quo fossore aggerarii utuntur. Æsch. in Ctesiph. (514.) Ἐχοντας ἄμας καὶ δικάλλας. Apud Plin. Ep. ad Traj. legitur Hama aspiratum, Nullus in publico sipo, nulla hama; quod aliud instrumentum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro Instrumento ad incendia compescenda sumi existiment, [quo sensu legitur in Juvenale 14, 305.] Apud Suid. Ἄμας ἀπῆτουν, οἱ δ' ἀπηνούοντο σκάφας, quod esse inter Erasmica. Suid. ἄμην esse ait Fabril instrumentum: Etym. Agricoliarum aut Architectorum instrumentum; dicens vel ab ἄμα adv., vel ab ἀμᾶν posse deduci. Erasmus ab ἀμᾶν deducendum censuit. Apud Suid. ἄμη legitur tenuatum tanquam ab ἀμᾶν, et paulo post ἄμας aspiratum tanquam ab ἄμα, et ap. Plin. Hama est cum aspirationis nota, in l. c. Sic et ap. Cat. ubi Hamam rusticis instrumentis annumerat: quanquam et ἀμᾶν ipsum, quod tenuari constat, ab ἄμα deducunt Gramm. || Apud Hes. legitur ἄμην tenuatum, qui ait signif. etiam σκάφην, εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν. "Ἀμη,

"Falx messoria, ab ἀμάω, Meto: ἄμη autem, Instrumentum fossorium, Sarculum s. Rutrum, ab ἀμάω, "Fodio: a quo et διαμώμενοι, quod Thuc. Schol. "exp. διασκάπτοντες, p. 130. ubi ἄμην esse dicit "σκαφίον πλατὺν, Ligonem latum, Lat. Rutrum. "Alioqui ἄμη, ut σκάφη, est etiam Haustorium instrumentum, ut ap. Plut. de Sol. Anim. (7, 148. "Hutt.) Ὡν ἄμας καὶ σκάφας ἡμῖν ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀρύσασθαι θεάτρων ἢ καλῇ Πώμῃ παρέσχηκε. Tales "et Lat. Hamæ sunt. Cato de R. R. c. 135. Hamæ, "urnæ oleariæ, urcei aquarii, urnæ vinariæ, alia vasa "atheneæ, Capuæ emenda." ["Jacobs. Anth. 8, 165. Brunck. Aristoph. 3, 126. Toup. Emend. 4, 424. Valck. ad Herod. 264. Toup. Opusc. 2, 240." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. 211. Xen. K. Π. 6, 2, 34. Ælian. H. A. 4, 27. Geopon. 2, 22. Aristoph. Av. 1145. Pac. 426.]

"Ἀμιον, τὸ, Etymologo et Lex. meo vet. σκύφος "ἀργυροῦν, demin. ab ἄμη. [In Schneider. Lex. non legitur.]

B "Ἀμία, ἦ, Amia piscis genus ap. Athen. 7. (276.) "Plin. 9, 15. necnon Aristot. H. A. 6, 17. Dictas "autem ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, "ἀλλ' ἀγεληδόν. Sed et Aristot. scribit nominatas "dicere παρὰ τὸ ἄμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις: esse "enim συναγελαστικές. Lascaris in Epigr. dicitur "interpretatus esse Amentum. || Hes. ἀμία affert "etiam pro φυλακία: sed suspectum est." ["Oppian. H. 2, 154. Plut. de Sol. Anim. 977." Churchill. e Suicer. Mss. ET * Ἀμίας, ὁ, Matro ap. Athen. 4. p. 135.] "Ἀμῖς, ἴδος, ἦ, Matula s. Matella, Vas urinarium, "οὐρητρίς, οὐρητὸν ἀγγεῖον, Suidæ, afferenti ex Aristoph. Ἀμῖς μὲν, ἣν οὐρητιάσης, αὐτῇ Παρά σοι κρεμῆσετ' ἐγγὺς ἐκ τοῦ πασσάλου, quam ἀμίδα ibid. "Comicus vocat σοφὸν καὶ γέροντι πρόσφορον φάρμακον "στραγγουρίας. Et ap. Athen. 1. (p. 17.) Æsch. "Ἀπρεπῶς πον παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὥς "καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοισι περικαταγνύναι. Appellat "autem Athen. ἀμίδας, quas Æsch. οὐράνας: cujus "verba habes in ea ipsa voce. Hes. ἀμῖς exp. per "σταμνίον. Eust. ab antiquis Atticis aspiratum fuisse "ait." ["Casaub. ad Athen. 1, 55. Markl. Suppl. p. 247. De spiritu, ad Mær. 179. Lagenæ, Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 289. Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν, Valck. Hippol. p. 261. Accus. ἄμιν, Belin. ad Oppian. 330. Navis, Æsch. Suppl. 842. 847. (Schütz. 2.) 864." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμῖς Matella.] "Ἀμάς, "ἄδος, ἦ, Navis; tradunt enim Etym. et Lex. meum "vet., Æschylum ἀμάδα dixisse τὴν ναῦν."

"Ἀμῖς, ἦτος, vel ου, ὁ, Placentæ genus lacteæ, ut "Aristoph. (Pl. 1000.) Schol. cum Athen. tradit. "Clearchus Solensis ap. Athen. 14. in τραγημάτων "censu, Ἀμῖς, πλακοῦς, ἐντίλτος, ἴτριον, ῥόα. Alexis "ibid. Τοῖς νυμφίοις μετιοῦσι τὴν νύμφην λέγεις Πα- "ρέχειν ἄμῖτας καὶ λαγῶα καὶ κίχλας. Iones autem, "ut Silenus ἐν ταῖς Γλώσσαις tradit, ἄμην eum vocant, "inquit Athen. ibid." ["Athen. 1, 15. Mær. 84. et n." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 300." Wakef. Mss.]

"Ἀμητίσκος, ὁ, Parvus ἄμῖς: tradit n. Silenus ap. "Athen. 14. τοὺς μικροὺς ἄμῖτας vocari ἀμητίσκους ab "Ionibus, afferens e Teleclide Comico, αὐτόμαται δὲ "κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάργγον εἰσπέτοντο. "Itidem Pherecr. ap. eund. 6. Ἀπὸ δὲ τεγῶν ὀχετοὶ "βοτρυῶν μετ' ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων * πολυτύρων "ὀχετεύσονται θερμοὶ σὺν ἔτνει." ["Mær. 84. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀναμάω, falsa lectio pro ἀπαμάω, Antig. Caryst. 173. "Callim. 1, 450." Schæf. Mss.]

Ἀπαμάω, vel potius Ἀπαμάομαι, Demeto. Ἀπαμῆσεται, ἀποθερίσει, Hes. ["Hesiod. Theog. 181. Locella ad Marbod. 162. Wakef. Ion. 775.; Phil. 749. Callim. 1, 451. Heyn. Hom. 6, 92. 7, 432. Lobeck. Ajac. p. 386." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 4, 413. Abrado terram, Geopon. 1, 112." Wakef. Mss.]

Διαμάω, et Διαμάομαι, Demeto. Et metaph. inter-
dum, sicut Demetere caudam ferro ap. Horat. Il. Γ. 359. Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἐγχοῦ, pro Abscidit: ῥῶον διέκοψε, καὶ οἶον ἐθέρισε, Eust. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro Everrere et accumulare, ut Bud. scribit 356. ubi et e duobus Arriani ll. affert διαμᾶσθαι τὸν κάχλυνκα, quem existimo

Thuc. in hoc loquendi genere sequi voluisse, 4. 130. Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχλυκα οἱ πλείστοι ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Ubi Schol. διαμώμενοι exp. διασκάπτοντες, Effodientes; addens dictum esse ab ἄμῃ, signif. σκαφίον πλατύ. ["Heyn. Hom. 4, 698. 8, 625. Brunck. ad Bacch. 698. Toup. Opusc. 1, 173. Musgr. Bacch. 708." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 3, 1. Διαμωμένοι τὴν ψάμμον: 2, 24. Polyb. 3, 55. Dio Chrys. 32. p. 682. R. Οὐδὲ γάλα καὶ μέλι δύνασθε—ἔχειν ἄκροις δακτύλοις διασμῶντες χθόνα, ubi Ven. διαμῶντες. Themist. Or. 250. Τῶν ναμάτων τὰ διαφανῆ—ἀνιχνεύοντες καὶ διασμῶμενοι, ubi I. διαμ. Vide Schneider. Lex. "Apoll. R. 4, 375. Quint. Smyrn. 1, 618. Med., Egero terram, Plut. 2, 379." Wakef. Mss. Eur. El. 1023.]

[* Ἐναμάω, Aggero, ut terram in corpora insepulta. "Ad Herod. 630. ad Charit. 366." Schæf. Mss. Schol. Soph. Antig. 256.]

Ἐξαμάω, et Ἐξαμάομαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Soph. (A. 1189.) Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημμένον. Ubi exp. Radicem habens exectam. ["Lo-beck. Ajac. p. 399. Valck. Diatr. 225. Musgr. Cycl. 235." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 367. Æsch. Pers. 820. Ag. 1647. "Plut. 2, 183. Meto, Æsch. Pr. 824. Perdo, Paus. 612." Wakef. Mss. Soph. Trach. 33.]

Ἐπαμάω, vel potius Ἐπαμάομαι, Colligo, Coacervo, Accumulo metentium more. Hom. Od. E. (482.) ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεΐαν. Ubi Eust. pro συνέλεξεν inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic et κόνην ac τέφραν aliquis ἐπαμάται χερσὶ. Utitur autem in Iliade quoque hoc verbo. Sunt et qui, sensum explicantes, ἐπαμήσατο εὐνὴν interpr. E congestis coacervatisque foliis sibi cubile stravīt. Xen. (O. 19, 11.) Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἥ καὶ σάξαις ἂν εὔ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Ubi Bud. vertit Accumulare, e quodam Plinii loco, quem affert, 356. Citatur et ex Herod. (8, 24.) ac Theophr. ἐπαμήσασθαι γῆν, itidem pro Terram aggerere. Sed in VV. LL. ἐπαμάω exp. etiam Leniter superjicio. ["Ælian. H. A. 535. Polyæn. 133. Heliodor. 99." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 174. 8, 209. Husch. Anal. 131. Callim. 1, 451. Brunck. ad Poët. Gnom. 288. ad Xen. Eph. 202. Wakef. S. C. 2, 100. ad Il. Ω. 165. ad Herod. 630. ad Charit. 99. 365. Heyn. Hom. 8, 625." Schæf. Mss. "Leniter superinjicio. Diog. L. in Vit. Diog. 227. HSt. "Ἐνοι δὲ φασὶ τελευτῶντα αὐτὸν, καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥίψαι, ὡς πᾶν θηρίον αὐτοῦ μετάσχοι, ἢ εἰς γε βόθρον συνῶσαι, καὶ ὀλίγην κόνην ἐπαμήσαι." Seager. Mss. Ἐφαμάω, Heliodor. 2, 20.]

"Καταμάω, Accumulo, Aggero. Frequentiori in "usu est vox media. Il. Ω. (165.) Τὴν ῥά κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῷσι, i. e. ἐπεσώρευσε, ut "Schol. exp. et Hes. qui derivat ab ἄμῃ, quod est "σκαφίον quo terra accumulatur et attrahitur. Sic Jo-seph. Ὁ δὲ περιῤῥήξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνην. Ubi et Suid. exp. ἐπιβαλὼν, "ἐπικαταχέας." ["Ad Il. Ω. (l. c.) ad Diod. S. 1, 83. Musgr. Bacch. 708. ad Charit. 366. Heyn. Hom. 8, 625." Schæf. Mss. Glossæ: Καταμάω Demeto. "Joseph. 1082, 14." Wakef. Mss.]

"Περιαμάω, Circumcirca meto s. demeto, unde "περιαμησάμενος, quod Hes. simpliciter exp. θερίσας." ["Περιαμάομαι, Circumaggero, Geopon. 1, 63." Wakef. Mss.]

Προσαμάω, vel potius Προσαμάομαι, Insuper aggero, vel accumulo. ET Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. (O. 17, 13.) Ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν. ["J. Poll. 134." Wakef. Mss. "Ad Charit. 366." Schæf. Mss.]

[* Συναμάομαι, Congero, Corrado, Coacervo. Apoll. R. 3, 154. Evagr. H. E. 4, 27.]

[* Ὑπαμάω, Demeto, Subobtundo. Nicand. Th. 902.: "Al. 215. Etym. M. 109, 32." Wakef. Mss.]

[* Ὀψαμήτης, ον, ὁ, Qui sero, ad seram usque vesperam metit, Vespertinus messor. Theocr. 10, 7.]

"ΑΜΑΛΛΑ, ἡ, Manipulus, Fasciculus manipulo-rum. Apud Hes. ἀμάλας legitur cum unico λ, et exp. αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eum ita voluisse scribere, hinc apparet quod paulo postannotet, ἀμαλή, cum ὀξύνεται, signif. ἀπαλή: at cum παροξύνεται, signif. δράγμα. Athen. quoque (14, 10.) ἀμάλας habet unico λ, dicens

ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτά. At Eust. duplici λλ hoc nomen scriptum habet, scribens ἀμάλλη esse τὸ ὑπ' ἀγάλη * συμπίεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim post: Ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, δράγματα σίτου, παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίξεσθαι χερσὶ τοῦ σπύχνας, ἢ παρὰ τὸ ἀμαῖσθαι, quæ et ap. Etym. habes. [Vide et Athen. 305.] Ego posteriore derivationem hic sequor. Itidem ap. Etym. ἀμάλλαι geminato λλ legitur. Ab hoc nomine fortasse derivata vox Gallica Malle, signif. Peram s. Manticam, in quam viatores sarcinulas quasdam conjiciunt, eam extremo equi tergo superimponentes. Hinc vero eadem ratione derivari possit et Balle, pro Cujuslibet rei sarcina: ut binæ sarcinæ, quibus onerantur muli, vocantur Balles. ["Eichstædt. de Dram. 149. ad Mær. 184. Toup. Opusc. 2, 141. Mitscherlich. H. in Cer. 108. Brunck. Soph. 3, 496. Philostr. Icon. 3. Dionys. P. 358. Quint. Smyrn. 11, 156. 171. Heyn. Hom. 7, 548. Ἀμάλη, Lex. de Spirit. 210. Ἀμάλη, ἡ ἀγάλη. Nicet. Ann. 4, 2. Ἀμάλαις ἡ σκαλίσι διαμησάμενος. UNDB * Ἀμαλητόμος, ὁ, ἡ, Messor, Oppian. C. 1, 522.]

Ἀμαλλοδετήρ, ἦρος, ὁ, Manipulorum ligator, s. colligator. Il. Σ. (553. 554.) Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγκον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. Ἀλλὰ δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλ-λεδανόισι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. ["Harles. ad Theocr. 175. ubi et * Ἀμαλλοδετῆς, ον, ὁ. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.]

[* Ἀμαλλόδετος, (ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 73. 1846." Kall. Mss.]

[* Ἀμαλλοτόκος, (ὁ, ἡ,) Wakef. Trach. 733." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 7, 84. alibi." Wakef. Mss.]

Ἀμαλλοφόρος, ὁ, ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens s. gestans. Δημήτηρ, Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, ut refert Eust. παρὰ τὰς ἀμάλλας, ἡ γουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων. ["Eichstædt. de Dram. 149." Schæf. Mss. "Porphy. Wakef. Mss.]

Ἀμαλλεύω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cujus infin. Colligare, ut sit eis ἀμάλλας δεσμεῖν s. δεσμεύειν. Eust. autem exp. δραγματεῖν eodem sensu. [ADDE * Ἀμαλλίζω. Hesych. Ἡμάλι-ζεν ἡώρει, ἐπνιγεν.]

¶ Ἀμάλλιον, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, Manipulos, Eust. "In Lexico meo vet. scriptum Ἀμαλ-λεῖον, quod esse dicitur id, quod οὐλόδετον et * ὠ-ρόδεσμον recentiores appellant, h. e. ὁ ἐκ τῆς καλᾶ-μης στρεφόμενος δεσμός, Vinculum et ligamen quod "e stipulis torquent." ["Ἀμάλλιον, Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.]

"ΑΜΑΜΗΛΙΣ, ἰδος, s. Ἀμάμηλις, ἰδος vel ios, ἡ, "dicitur Genus quoddam piri, mespili aut ficus, ex "eo quod cum malo floreat. Pausaniæ enim ap. Eust. "878. ἀμάμηλις est σύκον τῷ ἅμα μίλῳ ἀνθοῦν: ut "vicissim μῆλον ἀμάσκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. Qui- "bus addit Eust. alios dicere ἀμάμηλιν ap. Atticos "τοὺς ἀπίους vocari, ut ap. Hesych. quoque legimus, "Ἀμάμηλος, haud scio an mendose pro ἀμάμηλι, "ἀπίου γένος ἢ μήλον ἢ μεσπίλου. Ad quorum pos- "tremum quod attinet, assentitur ei Gal. Lex. Hip- "pocr., dicens ἀμαμηλίδας esse Speciem quandam "mespili, quæ plurima in Italia proveniat, teste Diosc. "2, 171.: addens etiam, quosdam ἀμαμηλίδων s. "ἐπιμηλίδων nomine accipere μῆλα μικρὰ ἄγρια: "quemadmodum infra etiam sua serie, cum e Diosc. "docuisset ἐπιμηλίδα esse speciem quandam mespili, "alio nomine σιτάριον appellatam, subjungit, ἐπιμη- "λίδων vocabulo quosdam intelligere τὰ μῆλα τὰ συμ- "κρά, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται. Sed vix cre- "dibile est Hippocr. voluisse intelligere Mala sylve- "stria s. agrestia, quæ acerba plerumque sunt, cum "ipse dicat, nimirum Γυναικ. 1. (245.) Παραμίξας καὶ "μέλι ἢ ἀμαμηλίδας: innuens dulcem esse hujus "fructus saporem et proxime ad mellis dulcedinem "accedentem, adeo ut vel mel vel hæ ἀμαμηλίδες me- "dicamento admisceri queant. Ideoque Æschylides "Georg. lib. 3. ait, de Ceo insula loquens, Ἀπίους ἢ "νῆσος φέρεϊ κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας "ἀμαμηλίδας: εἰσὶ γὰρ ἀπύρηνολ τε καὶ ἡδέϊαι καὶ γλυ- "κεῖαι: indicans Ionicas illas ἀμαμηλίδας esse ἡδέϊας "et γλυκεῖας, Suaves et dulces, necnon ἀπύρηνους, "Carentes ossea s. lapidosa durtie, quæ est in me- "spilis, cerasis et similibus, dicta πυρήν. Quibus

“Æschylidis verbis adductus Athen. 14. dicit, Αἱ δ' ἄμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἑτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον. Id tamen an inde certo concludi possit, nimirum ἄμαμηλίδας non esse ἄπιους, dubitari queat: imo esse ἀπίων genus quoddam, idque ἥδυν καὶ γλυκὺ, iis innui videtur, et id ipsum ἀπύρηνον: reperiuntur enim pira quædam, in quibus est lapidosa illa durities. Æthlius vero has ἄμαμηλίδας appellat ὁμομηλίδας, teste eodem Athen.: recte. Nam ἄμα et ὁμοῦ, idem valent. Perperam autem ap. Athen. scriptum est Ἀμαμαλλίδες, duplici λ. Nam scr. est vel ἄμαμηλίδες, ut ὁμομηλίδες et ἐπιμηλίδες, per η: vel saltem unico λ ἄμαμαλίδες, posito Δωρικώτερον α pro η: pro quo infra ex eodem habebimus ἀμμάξαι et ἀμμάξαι.” [Diosc. 1, 171. Athen. 14. p. 365. Pallad. 13, 4. Ad Anton. Lib. 207. Verh.” Schæf. Mss.]

“Ἀμόμυλις, Hesychio ἄπιος, ἀχράς, procul dubio pro ἀμάμηλις.”

“ἈΜΑΛΘΕΙΑ, ἡ, dicta fuit ἡ οὐρανία αἶξ, a qua lactatum fuisse Jovem perhibent. Unde Callim. H. in Jov. σὺ δὲ θήσαιο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Ejus cornu omnium rerum copia abundasse fertur: unde proverbium, “Ἐνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Itidemque Arsinoes statuæ sinistra manu tenebant ῥυτὸν s. κέρας πάντων τῶν ὠραίων πληῆρες: indicantibus ea re statuariis ὥς καὶ τοῦ τῆς Ἀμαλθείας ἐστὶν ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο, ut tradit Athen. 11. Quid autem revera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. Allegorice et translate Cic. ad Att. 1, 12. dicit, Cæsis ap. Amaltheam tuam victimis. Ab eodem Cic. Ἀμάλθεια et Ἀμαλθεῖον dicitur Bibliotheca omnis generis libris referta, ut Epist. 15, l. c.: Velim ad me scribas cujusmodi sit Ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ: et quæ ποῖνῃ, quasque historias de ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas. Itidemque Ep. 2, 1. Amalthea mea te expectat, et indiget tui. Est præterea verbum Ἀμαλθεύειν, significans Ditare, Propagare aut Nutrire in modum τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Hesych. enim ἀμαλθεύει affert pro πληθύνει, πλουτίζει, τρέφει: itidemque Etym. pro αὔξει.” [Socrates 53. p. 369. “Ad Anton. Lib. 242. Verh. ad Diod. S. 1, 237. 281. 386. Jacobs. Anth. 6, 195. Huschk. Anal. 169. Koppiers. Obs. 39. Ἀμαλθείας κέρας, Jacobs. Anth. 9, 351. ad Lucian. 1, 669. Boissonad. in Philostr. 344.: Titulus libri, Gell. N. A. Tom. 1. p. 4. Bip. Οὐράνιος αἶξ, πλουτοφόρος, Plut. Mor. 1, 101.” Schæf. Mss. Glossæ: Κέρας Ἀμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός. Cornucopia.]

“ἈΜΑΜΥΞ, Hesychio est Vitis s. Ὑνæ genus quoddam: a cujus similitudine hoc vocabulum dici ait etiam ἐπὶ χωλοῦτινός δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρεϊδομένου καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βότρυον, De claudio quopiam, qui duobus innixus et suffultus baculis pedem veluti botrum suspensum habet: vel, ut alii interpr., qui furculis pedem velut arbustat, et ut racemum suspendit. Apud Suid. scriptum Ἀμάμυξ, quod et ipse dicit esse σταφυλῆς γένος: secundum alios τὴν ἀναδενδράδα, Vitem arbustivam, quæ arbores scandit, s. ex arboribus suspenditur: legi autem hoc vocabulum ait ap. Epicharm. et Sapph. Apud Athen. est Ἀμαμαξὺς, itidemque in Lex. meo vet. in quo etiam duplici accentu notatum est, Ἀμάμαξυς videlicet: ubi itidem dicitur esse ἀμπέλου τι γένος: a nonnullis vero sic vocatam dici τὴν ἐσπέριον σταφυλὴν, ab Alexandro τὴν *ἀβούμαστον. Quibus addit Etym. e Methodio, ἀμαμαζὺν dici τὴν ἀναδενδράδα, nimirum παρὰ τὸ ἀμμίξαι, e quo fieri primum Ἀμῖξυς, inde autem pleonasmo ac τροπῇ ἀμαμαξὺς: quoniam videlicet *ἀναδεσμοῦνται αἱ ἀναδενδράδες et *συνδεσμοῦνται τοῖς δένδροις: unde et Maritari vite arbores dicuntur ap. Lat.: affertque ex Epicharmo, ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσῃ, οὐδ' ἀμαξύας, sic enim ap. eum scriptum est, φέρει: addens, Sapphonem per δ dicere ἀμαμαξύδες: unde agnoscimus in genitivo facere et ἀμαμαξύος et ἀμαμαξύδος. Meminit Eust. quoque, afferens e quodam Lexicographo, Ἀμά-

μαξυς, σταφυλῆς γένος: οἱ δ' ἀναδενδράδα φασί. Ubi nota scribi proparoxytonos, ut et ap. Schol. Aristoph.” [Matro ap. Athen. 137.]

“ἈΜΑΝΙΤΑΙ, οἱ, dicuntur μύκητες quidam, i. e. Fungi: quorum mentio ap. Diosc., Oribasium, P. Ægin. Nic. Myrepsum, non solum ὡς βρωσίμων et edulium, sed etiam ὡς φθαρτικῶν et exitialium. Alioquin Ἀμανῖται dicuntur etiam οἱ τοῦ Ἀμάνου οἰκήτορες, Amani incolæ: qui est mons Ciliciæ, ex eo nominatus, quod ibi Orestes ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἀρτεμιν κομίσας, τῆς μανίας λύσιν εὔρεν, teste Steph. et Suida, ap. quem duplici μ scriptum illud Ἀμανῖται. Et forsitan fungi quoque illi dicti Ἀμανῖται, quod in Amano maxime proveniant. Affertur vero et Ἀμανοειδὲς pro Ad montis Amani similitudinem.” [Nicander ap. Athen. 61. Καὶ κε μύκητας ἀμανίτας τὸν ἀφεύσας. Suilli Plinii 22, 47. Schneider. Lex. Casaub. ad Athen. 124. Phrynich. Ecl. 86. Thom. M. 620.” Schæf. Mss.]

“ἈΜΑΡΑ, et Ionice Ἀμάρη, Aquæ ductus, Sulcus in prato vel horto, per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Il. Φ. “Ὡστ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥέον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλον, i. e. ὀχετοῦ, ut paulo ante dicit. Atque ita J. Poll. quoque 10, 5. Δι' οὗ δὲ τὸ ὕδωρ φέρεται, ἀμάραι, ὑδρορροαί, ὀχετοὶ, σωλῆνες. Hesychio quoque ἀμάρα s. ἀμάρη est αὐλαξ, et ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορρόη, itidemque Etym.: qui etiam addunt ἀμάραν dici quasi ἀμαρόην, παρὰ τὸ ἄμα καὶ ὀμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἄμη αἰρεσθαι: ligone, n. seu rutro fiunt ejusmodi sulci. Ἀμάρα a quibusdam exp. etiam Cloaca, Meatus subterraneus: ab Hes. et Etym. generalius etiam πόρος, Meatus: et τάφος, Fossa. || Ἀμάραι Etymologo sunt etiam αἱ ἐν τῷ ὠτίῳ κοιλότητες, Cavitates illæ et meatus in auricula: metaphorice ἀπὸ τῶν ὀχετῶν, δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. Per eas enim, veluti canales et tubulos, sordes et retrimenta capitis deferuntur.

“HINC derivantur Ἀμαρία et Ἀμαρίς, (ἡ,) idem cum suo primitivo significantia. Lex. euim meum vet. post sermonem de ἀμάρᾳ habitum, subjungit, Καὶ Ἀμαρία παραγώγως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασιόμενον. Et Hesychio Ἀμαρίς, est itidem ὑδρορρόη, ὀχετός: qui præcedentis quoque Ἀμαρία meminit. Ab hoc vero Ἀμαρία, vel ab Ἀμάρᾳ ETIAM est Ἀμαριαῖος, ut Ἀμαριαῖον ὕδωρ, Aqua quæ per ἀμάραν ducitur, Aqua per aquæductus influens: cujusmodi sulci aquarii a nonnullis vocantur Colliquiæ, Incilia et Inciles, s. Iulices et Inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. H. P. 2, 8. Δένδρα ἐπιζητεῖ μάλλον ἀμαριαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ Διός. Ita enim potius ponendum pro ἀματιαῖον, unius literæ mutatione, quam cum aliis ἀμαριαῖον, additione unius syllabæ: præsertim cum forma hæc derivati sit admodum insolens, illa contra consentanea et ἀνάλογος. Præterea ab Ἀμάρᾳ derivatum est VERBUM Ἀμαρεύω, significans Permeo more aquarum, quæ per aquarios sulcos derivantur et deducuntur. Hesych. enim ἀμαρεύων affert pro διοδεύων. Unde VERBALE Ἀμάρημα, significans Aquas aut Sordes, quæ per aquarium sulcum defluunt, ut indicat idem lexicographus, ἀμαρεύματα exp. ἀθροίσματα βόρου, Colluviem cæni, s. Sordium profluvia. Quibusdam tamen pro Cloaca accipiunt, volentes idem esse quod ἀμάρᾳ. SED ET Ἀμαρεῖν huc referendum videtur, quod idem Hes. exp. ἀκολουθεῖν, πελθεσθαι, Sequi: more nimirum aquæ, quæ per aquarium sulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum sequitur: addens tamen etiam ἀμαρεῖν, quod forsitan in eo sign. accipit quo paulo post dicit ἀμαρτεῖν accipi etiam pro ἀκολουθεῖν, quæ de re mox dicitur.” [Glossæ: Ἀμάρᾳ Cloaca. “Tatian. ad Gr. c. 5. p. 13. Worth.” Routh. Mss. “Theophr. 105.” Churchill. e Suicer. Mss. Jacobs. Anth. 10, 74. Mæris 252. et n.: Dorv. ad Char. 224. 322. Heyn. Hom. 8, 163.” Schæf. Mss. Theocr. 22, 52.: κρηναῖαι, Apoll. R. 3, 1392. Callim. H. in Cer. 30. Lycophro 34. “Nicet. Ann. 4, 2.” Kall. Mss. *Ἀμαρησκαπτήρ, Qui aquæ ductus fodit, Mane-

tho 4, 252. “Ἀμαρεύω, Jacobs. (l. c.)” Schæf. Mss. Ἀμάρευμα, Theoph. Chronogr. p. 21.” Boissonad. Mss. ADDE “Ἀμαρήϊος, (i. q. ἀμαρτίαος,) Nonn. Dionys. 47, 182. (Οὐκέτι δενδροκόμοιο τῆς ψαύουσα μακέλλης, Κῆπον ἐς εὐώδινα φέρεις ἀμαρήϊον ὕδωρ.” Wakef. Mss.)

ἈΜΑΡΤΑΝΩ, pr. imp. ἡμάρτανον, at præt. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab Ἀμαρτέω: sic fut. ἀμαρτήσω: aor. 2, ἡμάρτον, Aberro; ut ἀμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare a via, Rectam viam non tenere, ut dixit quidam, Ἠμαρτήκαμεν τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, Prorsus a via aberravimus; vel, Tota via erravimus, ut alii exp. forma proverbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, Aberrasse ab omni æquitate, Ab omni æquitate excidisse; Quasi a via æquitatis aberrasse. Item ἀμαρτάνω, Aberro, Non attingo scopum, vel quicquid est, ad quod tendo. In qua signif. sæpe est ap. Hom. Od. Z. (116.) Σφαῖραν ἔπειτ’ ἔρριψε μετ’ ἀμφίπολον βασιλεία· Ἀμφίπολον μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ’ ἔμβαλε δίνην. Il. Θ. (311.) βαλέειν δέ ἐ’ ἔτο θυμός. Ἄλλ’ ὅγε καὶ τόθ’ ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων. P. (609.) τοῦ μὲν ῥ’ ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν. Sic usurpatur et in prosa; ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 12.) “Ἐνθα κὰν μύων βάλης, οὐκ ἂν ἀμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ: 4, (6, 2.) Ὁ μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἡμαρτεν” ὡς μήποτ’ ὦφελεν: 5, (4, 3.) Καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἀμαρτάνει. || Item ἀμαρτάνειν τινὸς ap. Hom. In aliqua re vel circa rem aliquam errare, aut Ab aliquo aberrare: A recto aberrare, et quasi a recta via, circa quidpiam; ut ἀμαρτάνειν μύθων, Od. Λ. (510.) Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Ubi οὐχ ἡμάρτανε μύθων possumus etiam exp. Non errabat verbis, sequentes Fabium, qui ait Hom. dixisse Menelaum non errare verbis: exp. quod ille dicit οὐχ ἀφαρτοεπής. Pro quo et ἀμαρτοεπής dicitur ab eod. poeta ut infra docebimus. Porro secundum eam quam dixi habere ap. eum signif. ἀμαρτάνειν τινὸς, poterimus exp. Il. Ω. (68.) ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων, Quia non a recto et æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus a recto non aberrabat, et quasi a recta via. Vel, A recto non discedebat in dandis muneribus. Nam dura esset interpr. ad verbum, A donis gratis et acceptis non aberrabat. Huc etiam referre possumus et illud loquendi genus paulo ante positum, ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc, ἀμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in sententia, vel Aberro a recto circa sententiam, Fallit me opinio, Fallor: quæ tamen loquendi forma et rara et dura est. Ἀμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicujus. Malim tamen ἀμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua signif. jamjam dicam. || Vicina est huic signif. verbi ἀμαρτάνω, quæ per v. Frustrari vertitur, passive sumtum: licet raro a Lat. ita usurpetur; ut, Δυσὶν θατέρου πάντως οὐχ ἀμάρτοιμεν, Duorum altero nequaquam frustremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, Frustrati sumus ambobus; vel accipiendo Frustrari in act. signif., Utraque nos frustrata sunt. Ad verbum, Aberravimus ab utrisque. Sic sæpe dicitur, ἀμαρτάνω τῆς ἐλπίδος, pro ἀποτυγχάνω, Qui frustratus est sua spe, Quem frustrata est sua spes.

Ἀμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo; quam signif. in præcedente annot. attigimus. Plato de Rep. 1. (161.) Ἀμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, In hoc errant homines. Sic Isocr. junxit cum περὶ: Ἀμαρτάνειν περὶ τὰς αἰρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare, vel falli, aut allucinari. Cum accus. Aristoph. Pl. ἄπανθ’ ἀμαρτάνοντ’ ἀποδείξειν. Gal. ad Glauc. 2. Ἀμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἱατρῶν ἀμαρτάνουσι. Sic ap. Soph. (Aj. 1096.) Τοιαῦθ’ ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. Absolute item ponitur; ut ap. eund. Plat. de Rep. 1. (174.) Οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει· ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρτάνων ἀμαρτάνει. Sic in Lamachii Apophthegmate ap. Plut. (6, 708.) Οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δις ἀμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

Ἀμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatum admitto. Absolute Il. I. (497.) ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη. Hesiod. Th. (222.) Πρὶν γ’ ἀπὸ τῷ δῶσι κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἀμάρτη. Isocr. Busir. (18.) Ἀμαρτάνουσιν εὐρίσκων καταφυγὴν. Idem Paneg. (36.) Ἦν μὴ τις ἐρρώμενος ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἀμαρτάνουσι. Habet sæpe et

A accus. rei, ut ἀμαρτάνουσι τὰ αὐτὰ, Eadem peccata committunt, Vitiis iisdem obnoxii sunt. Sic Xen. K. Π. 3. (1, 22.) Ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἀμαρτάνειν, Humana mihi videris peccasse, i. e. Peccata commisisse ab hominum natura minime aliena. Dicitur et ἀμαρτάνειν ἀμαρτίαν, Peccare peccatum, ut νοσεῖν νόσον. Et accus. personæ, sed qui regitur a præpos. eis, ut ἀμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum utrumque accus. simul habet; ut ap. Thuc. Ἀμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, Multa in nos peccat: nam Lat. quoque ita loquuntur. Dicitur et ἀμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Peccare in seipsum; ut ap. Isocr. ad Dem. (6.) Δικαίως δ’ ἂν τοὺς τοιοῦτους ὑπολάβοιμεν, μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἀμαρτάνειν. Sic Cic. Ep. ad Att. 3. In me enim ipsum peccavi vehementius. Idem ἀμαρτάνειν cum adv.; ut ἀμαρτάνειν ἀσελγῶς, Demosth. in Mid.

Ἀμαρτάνω, Privor, στεροῦμαι. Vide inter signif. vocis passivæ ἀμαρτάνομαι.

¶ Ἀμαρτεῖν, pro ὀμαρτεῖν, Sequi, juxta Eust. et Hes. Ab ἀμαρτῇ, ut opinor, quod pro ὀμαρτῇ, Simul, legerunt quidam e veteribus in Il. E. (656.) καὶ τοὶ μὲν ὀμαρτῇ δούρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἦξαν. Censuit autem Aristarchus ἀμαρτῇ per syncopen esse factum ex ἀμαρτηδην itidem signif. Simul.

Ἀμαρτάνομαι, passive, Peccor; nam Pecco ap. Lat. itidem passivum format. Ἀμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam s. improbe fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἀμαρτάνεται, ut Lat. Peccatur. Cic. de Off. 1. Quo in genere etiam in republica multa peccantur. Τα περὶ τὴν πόλιν ἀμαρτανόμενα, ap. Xen. Ἀπ. 1, (2, 9.) Ἀπολογία τῶν τούτοις ἡμαρτημένων, ap. Demosth. Excusatio peccatorum. Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ὄντα et ἀμαρτανόμενα inter se opponit, i. e. Res bene gestas et Res male gestas. Vel ἀμαρτανόμενα ἔργα, Opera s. Actiones, quæ non succedunt, Actiones, in quibus vel circa quas offensum est. Puto enim respondere illi Græco Latinum h. v. et τὰ ἀμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpr. nos posse Ciceronianis verbis Offensiones belli. Sic Plut. Fabio, (1, 718.) ἡμαρτημένα et ἡνδραγαθμένα contraria facit: Τα μὲν οὖν ἡμαρτημένα σοι λελύσθω τοῖς ἡνδραγαθιμένοις. Apud Aristot. ἀμαρτάνεται et καθαρθούται inter se opponuntur: quod facit pro mea interpr. illius Thuc. loci cit. || Ἠμαρτημένος, Depravatus, Vitiatus; ut ἡμαρτημένα γραφαί, Porphy. Depravatæ scripturæ. Sic ἡμαρτημένον δράμα, Athen. 7. Ibid. Ἀμαρτανόμενα τῇ τοῦ αἵματος ἀκρασίᾳ exp. ap. Theophr. C. P. 3, 28. Ἀεὶς intemperantia depravata.

Ἀμαρτάνομαι, Privor. Od. I. (512.) Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὄπωπῆς, Manibus Ulyssis me privatum iri oculis. Hesych. ἀμαρτήσεσθαι exp. δι’ ἀμαρτίαν στερήσεσθαι, Ob peccatum privatum iri. Notat idem vocem activam ἀμαρτῆσαι itidem pro στερηθῆναι, Privari. Habetur et Il. X. (505.) φίλον ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν, pro Privatus s. Orbatus patre. i. e. ἀπὸ μαρτῶν, pro ἀφ’ ἀμαρτῶν, ab ἀφ’ ἀμαρτῶν. Neque enim ἀμαρτάνω jungitur cum præpos. ἀπὸ.

[“Ἀμαρτάνω, Thom. M. 420. Wakef. Alc. 349. D 627. Phil. 231. Luzac. Exerc. 141. Jacobs. Anth. 10, 111. ad Anton. Lib. 284. Wolf. Præf. ad Il. p. 17. Heyn. Hom. 8, 603. Abresch. Lect. Arist. p. 35. Ammon. 15. De violata castitate, ad Xen. Eph. 289. Musgr. ad Hippol. 507. ad Herod. 566. 708. Amittō, Eur. Alc. 343. Pass. Ἀμαρτάνομαι, Xen. Mem. 1, 2, 9. Fut., Dionys. H. 4, 2068. Ammon. 95. Thom. M. 618. Porson. Or. 1205. Pausan. 3, 253. Dionys. H. 1, 309. Heindorf. ad Plat. Gorg. 250. Kiessl. ad Iambli. Pr. 240. Plato de LL. 73. Ast. Æschines 72. Reisk. Aor. 1., Schol. Apoll. R. p. 612. Ἀ. ἀμαρτίαν, Wakef. Phil. 1248.: Sylv. Crit. 4, 11. Ἠμαρτημένα, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 366. Ἀ. γνώμης, Dionys. H. 2, 1183. Ἀ. τί τινος, Lobeck. Ajac. p. 303. Dionys. H. 1, 285. Πολλοῦ καὶ τοῦ παντὸς ἀμαρτεῖν. Ἀμαρτέω, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. Brunck. Soph. 3, 496. Μηδὲν ἄ., Jacobs. Anth. 12, 215. Ἀ. μύθων, Heyn. Hom. 4, 495.” Schæf. Mss. Hippocr. de Aëte s. 109. Ἠμαρτηκέναι τῷ θεῷ. Eur. Andr. 373. Glossæ: Ἀμαρτάνω· Commereo, Pecco, Committo, Delinquo. Ἀμαρτῆσαι· Admittere. Ἀμαρτηθέν· Temptatum.

ἤμαρτον. Peccavi. ἤμαρτεν. Admisit, Deliquit. A “Ἀμαρτάνω, sensu τοῦ στερηθῆναι, Hesych. 1, 263.” Dahler. Mss.] “ἤμβροτον, pro ἤμαρτον, Aberravi. “Π. Ε. ἤμβροτες, οὐδ’ ἔτυχες.” [Vide Ἀβροτέω.] [* ἤμαρτημένως, Perperam, opp. ὀρθῶς. “Jambl. 188. Plato 2, 88.” Wakef. Mss. Plato 2, 670.]

Ἀμάρτημα, τὸ, Erratum, Peccatum, Lapsus. Μέγα ἀμάρτημα, Xen. K. Π. 5. Magnum peccatum, vel Grave peccatum. Ἐλάχιστα ἀμαρτήματα, Isocr. ad Nic. (9.) Levissima peccata. Cic. ἀμάρτημα vertit Erratum, Ep. ad Att. 13. Erratum esse meum, sed, ut aiunt, ἀμάρτημα μνημονικόν. Aristot. Ethic. 5. ἀμάρτημα distinguunt ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idem Rhet. 1. ait ἀμαρτήματα esse Quæ non committuntur improbitate, et quæ sunt παράλογα. Ego in hoc Ovidiano versu existimo ἀμαρτήματος et ἀδικήματος discrimen posse ostendi, In facto errorem, non scelus esse meo. Puto enim perinde esse ac si dixisset factum suum esse ἀμάρτημα, non autem ἀδικήμα. Plato Ep. 7. (p. 116.) hæc duo copulat: Τὰ μεγάλα ἀμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον εἶναι χρή νομίζειν κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι, Peccata et scelera perpeti ab aliis in nos admissa, quam ipsos ea in alios admittere. [Gl. Vitium, Culpa, Delictum. “Ad Diod. S. 1, 565. Conradi ad Gell. N. A. 2, 531. De adulterio, Dorv. ad Char. 220.” Schæf. Mss.]

Ἀμαρτηρὸς, (ἄ, ὄν,) Erroneus, Bud. In VV. LL. habetur ἀμάρτητος exp. Peccans, quod per errorem positum suspicor pro hoc ἀμαρτηρὸς. Nam ἀναμάρτητος quidem reperitur, et hujus formæ sunt alia: at ἀμάρτητος forma plane nova diceretur.

Ἀμαρτητικός, (ῖ, ὄν,) Offensator, Qui sæpe offendit in re aliqua, Errare solitus in re quapiam. Ab Aristot. Ethic. 2, (3.) opponitur τῷ κατορθωτικῷ: Περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικὸς ἐστίν· ὁ δὲ κακὸς, ἀμαρτητικός. In VV. LL. mendose habetur ἀμαρτηκὸς pro ἀμαρτητικός: at in Tusan. est utrumque; nam prius ponitur ἀμαρτηκὸς, deinde seorsum ἀμαρτητικός, eadem tamen cum interpr. quasi vero non manifestum sit ἀμαρτηκὸς nomen esse non posse, nec i. q. ἀμαρτητικός signif. Tolerabilius esset ἀμαρτηκός. “Ἀμαρτηκός, Qui offendit diculis incurrere et delinquere solet, Offensator, ὁ μὴ κατορθωτικός, ὁ ἀποτευκτικός, ὁ προσπταίνειν εἰσθῶς. “Ita VV. LL. sed perperam: nam scr. est ἀμαρτητικός, adjecta syllaba, quæ omissa est.” [“Ἀμαρτητικός, Plut. S. N. V. p. 20.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαρτητικός Offensator. Et * Ἀμαρτητικός, Cum errore. “Clem. Alex. 520 (=638. 616.) Ἀ. περᾶν νοθεύει τὸν βίον, Orig. in Matth. 329.” Routh. Mss.]

¶ Ἀμαρτὰς, ἄδος, ἡ, i. q. ἀμαρτία s. ἀμάρτημα: ut ἀμαρτάδα ἀζήμιον, Dionys. H. Ἀρχ. 2. (T. 1. p. 99.) Suidas citat e Procopio, Αἱ τῶν γυναικῶν ἀμαρτάδες οὐκ κ.τ.λ. ἀμαρτίαν, inquit Suid., dicunt Attici. ἀμαρτάδα Herod. et alii Iones. [Herod. 1, 91. 119. 167. 6, 29. Hippocr. 19, 20. 191, 23. etc. “Marcell. V. Thuc. p. 8. Dionys. H. 3, 1355. ad Anton. Lib. 284.” Schæf. Mss. “Pythag. Aur. Vers. c. 7.” Wakef. Mss. Strabo 906.]

¶ Ἀμαρτωλὸς, ὁ, ἡ, Peccator. Ἀμαρτωλοὶ, inquit Suid. Qui pravum vitæ institutum amplectuntur. Certe in N. T. ἀμαρτωλοὶ exp. Peccatores, usitato quidem et recepto passim nomine, non tamen Lat. pro Qui identidem peccant, Qui peccatis sunt dediti. Erasmus ἀμαρτωλὸς ἢ ἀμαρτία ap. Paul. ad Rom. 7. exp. Peccans peccatum, vel Peccaminosum peccatum: ego, si fingendum vocabulum esset, malletm Peccatosum ab usitato nomine Peccatum, quam Peccaminosum ab inusitato Peccamen dicere. Hesych. ἀμαρτωλὸν exp. πανούργον, μοχθηρὸν, αἰμύλον. [“Ad Anton. Lib. 284.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαρτωλός Noxius, Peccator.]

[* Ἀμαρτωλή, ἡ, Peccatum. Theognis 1248. 1281. Rhian. 1. “Koen. ad Greg. 269.” Schæf. Mss. Areteus p. 26. c. 31. c.]

Ἀμαρτωλία, ἡ, ad verbum, Peccatositas, eodem modo quo ἀμαρτωλὸς Peccatosus diceretur. Erotian. ἀμαρτωλίην exp. τὴν τῶν ἀμαρτημάτων εἵδησιν: ubi fortasse accus. εἵδησιν mendo non carere suspicetur aliquis. [Theognis 325. Hippocr. 1006=312, 17. “Brunck. Aristoph. 3, 130.” Schæf. Mss.]

¶ Ἀμαρτία, ἡ, Error, Peccatum, Delictum; i. q.

ἀμάρτημα, nisi quod ἀμάρτημα sonat potius Erratum, ἀμαρτία, Error s. Erratio. Demosth. (155.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιᾶσαι τὰς ἀμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. Isocr. Busir. (18.) Οὐ γὰρ ἀπολύεις αὐτὸν τῶν ἀμαρτιῶν· ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Plut. (6, 643.) copulat ἀμαρτίας et πλημμελείας. Paulus pro eodem dicit ἀμαρτίαν et παράπτωμα. Hieronymus tamen ita distinguit, ut dicat levius esse παράπτωμα, quod sit primus ille ad peccandum lapsus: ἀμαρτίαν autem, cum ad ipsum facinus perventum est. [“Luzac. Exerc. 86. * Ἀμάρτιον, (τὸ,) Brunck. ad Æsch. Pers. 674.” Schæf. Mss. et Agam. 546. Glossæ: Ἀμαρτία Delictum, Culpa, Noxa, Peccatum. Et * Ἀὐτοαμαρτία, (ἡ,) Greg. Naz. 188. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477.” Kall. Mss.]

E sequentibus compositis primum quidem ab ἀμαρτία deductum videri possit; at cetera quæ o habent, non i, ab aor. ἤμαρτον aliquis fortasse derivare malit.

[* Ἀμαρτίγαμος, ὁ, ἡ, Nuptu errans. Nonn. Dionys. 46, 131. “48, 94.” Wakef. Mss.]

Ἀμαρτίνοος, ὁ, ἡ, Mente errans, Cujus mens est prava. Hesiod. Th. (511.) ἡδὲ Προμηθεῖα Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀμαρτινόον τ’ Ἐπιμηθεῖα. [“Nonn. Apollinaris Ps. 1, 13. 3, 13.” Churchill. e Suicer. Mss. Æsch. Suppl. 558.]

Ἀμαρτοεπής, ἑός, ὁ, ἡ, Errans verbis, ut Fabius interpr. ἀφαμαρτοεπής. Il. N. (824.) Αἴαν ἀμαρτοεπὲς, βονγάιε, ποῖον εἵπες; Ubi Errans verbis Ajax dicitur, pro eo quod est Mendax, aut etiam propter inconditum et insuave genus sermonis; teste Eust. aitque posse esse simile alteri epitheto ἀφαμαρτοεπής, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit. [“Heyn. Hom. 4, 495. 5, 347. 6, 514. ad Il. N. 824.” Schæf. Mss.]

Ἀμαρτολόγος, ὁ, ἡ, i. q. ἀμαρτοεπής. Athen. (165.) ἀμαρτολόγους vocat Voluptarios philosophos, quorum coryphæus est Epicurus. Possunt autem Errantes verbis dici varias ob causas; sed fortasse respexit ad id, quod vocabulo uno pro alio utebantur, vel vocabulis abutebantur.

“Ἀμαρτέω, i. q. ἀμαρτάνω, quamobrem et hoc ex illo futurum 2. et aor. 2. mutuatur, necnon fut. 1. et quæ inde formantur, h. e. Erro, Aberro: ut Hesych. quoque ἤμαρτεν exp. ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη, afferens etiam ἀμαρτῶν pro ἀγνοῶν. Idem et ἀμαρτήσασθαι affert pro δι’ ἀμαρτίαν στερηθῆναι, paulo ante tamen ἀμαρτῆσαι simpliciter exp. στερηθῆναι. “|| Alioqui ponitur etiam pro ὀμαρτεῖν, Sequi, Comitari: nam ἄμα et ὁμοῦ idem signif. unde ambo hæc originem ducunt. Cujus signif. Hesych. quoque meminit, afferens ἀμαρτῶν pro ἀκολουθῶν: et ἀμαρτήσαντες pro συντυχόντες, ὁμοῦ γενόμενοι, vel, inquit, ὁμοῦ προέμενοι, i. e. ἐκπέμψαντες. Unde AD-VERB. Ἀμαρτῆ, significans ap. Hom. ἄμα καὶ ἀκο-λούθως, Simul, teste eodem. Et Ἀμαρτήδην, quod itidem declarat ὁμοῦ. De quorum utroque vide et quæ annotavi supra: vide et Etym. At quod idem Hesych. ex Eurip. Scirone affert, Ἀμαρτητῆν, subjungens, ὁμοῦ προήκοντα δόρατα, huc quoque pertinet, sed mendo non caret, si expositio vera est; nam ἀμαρτητῆς diceretur ὁ ἀκολουθός, Comes, Qui aliquem sequitur, nisi adverbialiter accipit, ut ἀμαρτῆ et ἀμαρτηδην.” [“Ἀμαρτέω, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. Ἀμαρτῆ, ad Il. Φ. 162. Wolf. Præf. ad Il. p. 16. Solon 82. Wakef. Eumen. 255. Heyn. Hom. 5, 119. 178. 182. 713. 6, 344. 7, 553. 8, 142. Bast Lettre 93. Ἀμαρτήδην, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 472.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀμάρτω, ad Mærin 388.” Schæf. Mss.]

[* Ἀνάμαρτος, ὁ, ἡ, Glossæ, ubi tamen leg. * ἐναμάρτως.]

“Ἀναμάρτητος, ὁ, ἡ, Qui non peccavit: item Qui non peccat, vel peccare nequit, quo sensu Gell. dicit, Is erit pleraque impeccabilis; nam et actum et habitum significat. Hieron. adv. Pelagium, Posse hominem sine peccato esse si velit: quod Græci dicunt ἀναμάρτητον. Et mox, Simulant se sine peccato quidem dicere, sed ἀναμάρτητον dicere non audere: quasi aliud sit sine peccato, aliud ἀναμάρτητον. Gal. ad Glauc. 1. Μόνος ἂν οὗτος εἰς ἀνθρώ-

“ πίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἶη περὶ τὰς ἰάσεις, Solus A
 “ hic in medicando non peccarit, quantum quidem
 “ id ab homine fieri potest; nam teste eodem, per-
 “ fecta medicæ artis scientia ἢ ἀμετάπτωτος ἐστὶ διὰ
 “ παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεται. De eo, qui peccare
 “ non potest, dixit Plato de Rep. 1. Πότερον δὲ ἀνα-
 “ μάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἳοί τε καὶ ἀμαρτάνειν.
 “ Opponitur enim ibi ὁ ἀναμάρτητος τῷ οἷω τε ἀμαρ-
 “ τάνειν. Sic aliquanto post, “Ὅτε τοὺς ἄρχοντας
 “ ὡμολόγησε οὐκ ἀναμάρτητους εἶναι, ἀλλὰ τι καὶ ἐξα-
 “ μαρτάνειν. Et Xen. E. 6. “Ὁρῶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων
 “ οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Et Isocr. ad Phil.
 “ Εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲ τοὺς θεοὺς ἀναμάρτητους εἶναι
 “ νομιζόντων, αὐτὸς τολμῶν λέγειν ὡς οὐδὲν πώποτε
 “ πεπλημμελήκαμεν. Neutro genere et substantive
 “ dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμάρτητον εἶναι,
 “ s. ἀναμαρτησία, Non peccasse, Non peccare, Peccare
 “ non posse. Impeccabilitatem vocare possis, ut Gell.
 “ dixit Impeccabilis. Longin. Τοῦ ἀναμάρτητου πολὺ
 “ ἀφαστώτες οἱ τηλικούτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ
 “ θνητοῦ. Res etiam aliqua et actio dicitur ἀναμάρ- B
 “ τητος, In qua nil peccatum est vel peccatur. Xen.
 “ K. Π. 8. Τῶν ὄλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ
 “ καὶ ἀκέραιον καὶ ἀναμάρτητον.” [“ Valck. Diatr.
 266. ad Lucian. 1, 292.” Schæf. Mss. Glossæ: ‘Ανα-
 μάρτητος’ Impeccabilis.]

“ ‘Αναμάρτητος, Sine peccato, Ita ut non peccaris,
 “ vel non pecces, vel peccare nequeas, h. e. Recte
 “ et juste. Isocr. Panath. Πειρώμενος ἀναμάρτητος
 “ ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Sic Xen. dicit ἀναμαρ-
 “ τητως τι ποιεῖν.” [“ Demosth. 1407.” Seager. Mss.]
 “ ‘Αναμαρτησία, ἡ, Non peccare aut peccasse, vel
 “ Peccare non posse. Hieron. Impeccantium inter-
 “ pretatur, in proœmio quarti Comment. in Hierem.
 “ Hæresis Pythagoræ et Zenonis ἀπαθείας καὶ ἀνα-
 “ μαρτησίας, i. e. Impassibilitatis et impeccantiæ,
 “ cœpit reviviscere.” [Suicer. Thes.]

[* ‘Αναμαρτοεπὴς, ὁ, ἡ, Qui verbis non peccat, Qui
 falsum non dicit, vox dubia, inquit Schneider. Lex.
 Sed satis proba est, ut demonstrant exempla, e Dio-
 nysio Areop. Eccl. Hier. c. 5. Contempl. 3. s. 4. p. c
 314. Clem. Alex. Str. 2. p. 371. 4. p. 482. petita, ap.
 Suicer. Thes.]

[* ‘Ενάμαρτος, ὁ, ἡ, Mendosus, * ‘Εναμάρτως, Per-
 peram, Gl. * ‘Εναμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccato obnoxius,
 Qui peccato tenetur. Suicer. Thes.]

[* ‘Εφάμαρτος, ὁ, ἡ, Peccatis obnoxius. Suicer.
 Thes. “Eust. Il. 1504, 19.” Wakef. Mss. “Acta Jun.
 Bacchi p. 61. Combef.” Boissonad. Mss.]

[* ‘Πολυαμάρτητος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 271.” Kall.
 Mss.]

[* “Φιλαμαρτήμων, (ὁ, ἡ, Peccatorum amans,) Isid.
 Pelus. 1, 11.” Boissonad. Mss. Suicer. Thes. Inter-
 vv. dubia perperam recensetur a Schneider. Lex.
 “Ὁ φιλαμαρτήμονος, καὶ φιληδόνου, καὶ πρὸς κακίαν
 βλεπούσης ψυχῆς, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 31.
 T. 3. p. 237.” Seager. Mss. * “Φιλάμαρτος, Nili Ep.
 182. * Φιλαμάρτητος, (ὁ, ἡ,) Timario in Not. Mss. T.
 9. p. 242.” Boissonad. Mss.]

‘Αφαμαρτάνω, Aberro, ἀποτυγχάνω: unde ἀφαμαρ-
 τούση ap. Suid. expositum habetur ἀποτυχοῦση, στερη-
 θεῖση. Antiph. ‘Αφαμαρτάνοντες ὧν ἂν ἐπινοήσωσι τι
 δρᾶσαι. Est ap. Erasm. Proverb. τῇ πάσῃ ὁδῷ ἀφα-
 μαρτάνεσθαι, Tota aberrare via; ubi verbum compo-
 situm, et quidem passivæ vocis, pro simplici et activo
 ἀμαρτάνειν usurpat. Hoc verbum habet aor. 2.
 ἀφάμαρτον ap. poet. pro ἀφήμαρτον, Aberravi; sicut
 simplex ἀμαρτάνω habet ἡμαρτον. Sunt tamen ἡμαρ-
 τον et ἀφήμαρτον tanquam ab ἀμαρτῶ et ἀφαμαρτῶ.
 [Gl. Aberro. “Heyn. Hom. 8, 353. Privor, 5, 272.”
 Schæf. Mss.]

‘Αφαμαρτοεπὴς, ἐός, ὁ, ἡ, Aberrans in verbis, vel
 Errans in verbis, cum Quintiliano. Compositum ex
 ἀφαμαρτῶ et nom. ἔπος. Il. Γ. (215.) ἐπεὶ οὐ πολὺ μὲν-
 θος, Οὐδ’ ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Quint.
 til. 12. de Genere dicendi. Nam et Hom. brevem
 quidem cum animi iucunditate, et propriam, id enim
 est non errare verbis, et carentem supervacuis elo-
 quentiam Menelao dedit; quæ sunt virtutes generis
 illius primi. [“Heyn. Hom. 4, 495. 6, 514. ad Il. N.
 824.” Schæf. Mss.]

Διαμαρτάνω, Aberro; ut διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ,
 Thuc. 1, (151.) Διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt,
 i. e. a via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum
 gen. personæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A se invicem aberrarunt,
 Haud sibi facti sunt obvii. Apud Plut. (3, 51.)
 rursum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exp. Tota errare via.
 Quo etiam sensu putatur dixisse Aristot. dandi casu,
 Ethic. 1, (8.) διαμαρτάνειν τοῖς ὁλοῖς, Qui tamen locus
 mendii quibusdam suspectus est, tanquam τοῖς
 ὁλοῖς perperam scripti pro τῆς ὁλῆς. || Διαμαρτάνω,
 Aberro, Assequi nequeo, vel efficere quod conor. Ex-
 cido. Isocr. ad Phil. (29.) Οἱ δ’ εὐχωνταί σε μὴ δια-
 μαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath. (26.) Διημαρ-
 τηκότες τῆς δόξης, ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibid.
 (98.) Οἱ μὲν ἄριστα φρονούντες, ἐνίπτε διαμαρτάνουσι
 τοῦ συμφέροντος. Huic interdum opponitur κατορθῶ,
 Plut. (6, 145.) Οὐ μόνον κατορθούντες, ἀλλὰ καὶ δια-
 μαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel
 τῶν ἐλπίδων, ut ap. Lucian., Qui excidit sua spe,
 Quem sua spes frustratur, pro quo Demosth. dicit
 etiam διαμαρτάνειν ὧν ἠλπίσαν: [255.] Quod et ἀπο-
 τυγχάνειν dicitur. Thuc. 2, (78.) Ἐπειδὴ καὶ τοῦτον
 διήμαρτον, Cum hoc excidissent, quod sperabant vide-
 licet, i. e. Cum hac spe excidissent. Nonnunquam
 etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, i. e. Non im-
 petro hoc quod petii. Interdum exp. et per v. Fal-
 lere; ut ap. Isocr. Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχων
 περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opi-
 nio. Interdum pro Non assequor, i. e. Non percipio;
 ut τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκός. Sine casu vero δια-
 μαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν, ut in ex-
 emplo paulo ante citato, interdum pro Erro, Allucino:
 quo sensu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν ap. Isocr.
 [1, 77.] Huic autem verbo activo dari solet fut.
 vocis passivæ διαμαρτησῶμαι. [“Villoison. ad Long.
 43. Toup. ad Longin. 344. Ammon. 15. Plut. Mor. 1.
 p. 6. 17. Alciph. 122. Thom. M. 420. Heindorf. ad
 Plat. Phædr. 286. Διαμ. τι, Lobeck. Ajac. p. 303.”
 Schæf. Mss. Glossæ: Διαμαρτάνω. Careo. Διημαρτεῖν
 Admisit.]

[* “Διημαρτημένως, (Per errorem.) J. Poll. 6, 205,”
 Kall. Mss. “Clem. Alex. 937.” Wakef. Mss.]

[* Διαμάρτημα, τὸ, Aberratio, Error, Aristot. Poët.
 25.]

Διαμαρτία, (ἡ,) Aberratio, Item Error. Plut. (1, 686.)
 Μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀντίβου. Et ali-
 quanto post διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aber-
 ratio a loco. Apud Thuc. 4. p. 150. Διαμαρτία τῶν
 ἡμερῶν, Aberratio a diebus, i. e. a certo dierum num-
 bero, intra quos utrumque proficisci oportebat. Vel,
 Error in diebus commissus. Ipsemet statim post ἀμαρ-
 τημα appellat Lucian. (1, 526.) Οὕτως ἄρα βαθεῖα
 καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερῶν διαμαρτία. Quod in VV.
 LL. exp. Adeo eam male habuit quod sacris non in-
 terfuerit. Quæ expositio et inepta et falsa est. At
 Erasmus optime sensum reddidit, hoc modo, Usque
 adeo nimirum alte dolor hic animo illius insederat,
 quod sacris epulis esset frustrata. [“Jacobs. Anim.
 300.” Schæf. Mss. “Joseph. 995. Phot. 540. Plut.
 2, 153. Philostr. 16. 17. 517. Joseph. A. J. 1, 18, 8.”
 Wakef. Mss.]

[* “Συνδιαμαρτάνω, Aphthon. Fab. 35.” Boissonad.
 Mss.]

Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecco. Interdum sine casu, et
 quidem nonnunquam sequente participio, ut ap. Xen.
 K. Π. 3, (3, 25.) Ἐλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων
 καὶ οὐκ ἄγων κ. τ. λ. Dicebat eum peccare s. perpe-
 ram facere in eo quod etc. Interdum et cum accus.,
 ut ap. Lat. Pecco; ut Xen. K. Π. 3, (1, 21.) Ὅσοσα δὲ
 ἀγνοῖα ἀνθρώποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ’
 ἔγωγε νομίζω. Sic ap. Aristoph. N. (589.) τοὺς θεοὺς,
 “Ἄττ’ ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ’ ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. Dicitur
 et ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, ut Plato de Rep. 1. (166.)
 Ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fal-
 limur. Apud Antiph. ἐξαμαρτάνειν, pro σφάλλῃσθαι,
 Lingua et verbo labi, Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω
 pro Aberro, Non assequor; unde et τὸ κατορθοῦν illi
 opponitur, sicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo ante
 docui. Isocr. Areop. (31.) Ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδίων
 τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας,
 μέμφομαι. Idem ad Phil. (13.) Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείων

πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic et ap. Plat. de Rep. 1. (174.) accipio, ubi jungitur cum περί: Ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περί τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει;

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Injuria afficio. Plato Minoe (136.) Πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lysiam ἐξαμαρτάνειν εἰς τινα et ἀδικεῖν τινα pro eodem, ubi dicit, Μῆτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι: perinde ac si dixisset μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν, μήτε κ.τ.λ. Interdum additur accusativo rei, ut ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἰς σε. Et pro eis ponitur interdum περί, ut ap. Isocr. Paneg. (32.) Περί δὲ τοῦς ἑαυτῶν πολίτας ἀνήκεστα τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν. Idem Areop. (18.) Περί τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. Interdum etiam ἐξαμαρτάνων sine adjectione, ut ap. eund. Paneg. (29.) Ἦν μὴ τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

Ἐξαμαρτάνω, pro Peccare facio, ap. eos, qui vocantur LXX Interpr. ut 4 Reg. 10, (29.) Ὁς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι pass., cujus potius usurpatur præteritum ἐξημαρτημένος, q. d. Erratus, s. Peccatus, pro Mendoso, et in quo erratum s. peccatum sit. Aristot. Polit. 4. Ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φασί, pro Mendosas, vel Perperam constitutas. ET Ἐξημαρτημένως adverbium, Mendose. Item, Perperam, Plato de LL. ["Clem. Alex." Wakef. Mss.]

["Ἐξαμαρτάνω, ad Anton. Lib. 284. Abresch. Lectt. Aristæ. p. 35. Cattier. 13. Brunck. Aristoph. 2, 106." Schæf. Mss. 4 Reg. 10. Ἐπειδὴν ἐνσκιρῶθη τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα. Hippocr. 100, 6. 101, 27. 162, 18. 190, 32. 378, 34. 506, 35. UNDE *Ἐξαμαρτία, ἢ, Frustratio, cum quis excidit spe aut alia re. Soph. Antig. 564. "Delictum, Themist. 362." Wakef. Mss.]

"Ἀπεξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo."

*Ἐπεξαμαρτάνω, Pecco insuper, porro. "Joseph. A. J. 737. Dionys. H. 1, 100. *Ἐπεξαμαρτητέον, Demosth. 419(=595)." Scott. App. ad Thes. "Vetustis peccatis nova addendum." Reisk. "Ἐπεξαμαρτητέον, Aristid. Or. 2, 30. 190. 260." Kall. Mss.]

*Προεξαμαρτάνω, Ante delinquo, pecco. "Isocr. 181." Scott. App. ad Thes.]

Προεξαμαρτάνω, Præterea erro. Gal. ad Glau. 1. Καίτοι καὶ ἄλλο προεξαμαρτάνοντες, Aliud peccantes, In alium errorem deiabentes. ["Heliod. Æth." Wakef. Mss. "Demosth. 743. Plut. Othone 5, 408." Scott. App. ad Thes.]

Συνεξαμαρτάνω, Una erro, Una delinquo. Isocr. Τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, Consuetudinem habere cum iis, qui una vel simul delinquant. ["Julian. 301. Dio Cass. 280. Philo J. 2, 326. Lysias, Thuc. 2, 234. Isocr. 2, 246. Nemes. Artemid. 185. Appian. 2, 577." Wakef. Mss. "Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss.]

*Ἐφαμαρτάνω, Pecco, Peccato peccatum addo. Schol. Aristoph. Θ. 1122. vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed parum pensitate. *Ἐφαμαρτῶ, Heyn. Hom. 6, 344. 640. 8, 442." Schæf. Mss.]

"Παραμαρτάνω, Aberro, unde παραμαρτῶν Hesychio δ' ἀποτυχῶν." ["Plut. Opp. Mor. 89." Boissonad. Mss. "Stob. 462." Wakef. Mss.]

*Προαμαρτάνω, Nectar. Homil. p. 6. Ed. Par. 1554. *Προαμαρτέω, Bekk. Anecd. 193, 8." Boissonad. Mss. Glossæ: Προαμαρτάνω Antepecco. "Clem. Alex." Wakef. Mss.]

*Προσαμαρτάνω, i. q. προσεξαμαρτάνω, vel etiam ἀμαρτάνω." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4.]

"Συναμαρτάνω, Simul erro, Una erro, Phal."

NHMEPTΗΣ, (δ, ἡ), Verus, q. d. In quo dicendo non erratur, ut Gall. Sans faute, et in quibusdam locis Sans faillir, pro Vere. Il. A. 514. Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ἵπῳσχεο, καὶ κατάνευσον. Ubi Eust. tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Od. Γ. (19.) Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἶπη. Ponitur νημερτὲς adv. etiam pro Vere: ut et hic accipiunt quidam. ET Νημερτέως adv. Vere, ut Od. E. (98.) Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. ["Νημερτὴς, Jacobs. Anim. 268. Mesomedes 1. Heyn. Hom. 7, 42. Νημερτέως, Jacobs. Anim. 268. Valck. Ep. ad NO. VIII.]

Röv. 65." Schæf. Mss. *Νημέρτεια, ἡ, Veritas, Soph. Blomf. ad Æsch. Pers. 251.]

"ἈΜΑΡΥΣΣΩ, Splendo, Fulgeo; ut Hes. etiam ἄμαρύσσει exp. λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Hesiod. Th. (527.) ἐκ δὲ οἱ ὄσων Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἄμαρύσσει, Ex oculis fulgebat s. micabat. Nonn. accusativo junxit, Κιονέην ἄμαρύσσει λίθων ἑτερόχροον αἶγλην, Fulgorem emittebat s. Fulgore nitebat columneo. Passiva quoque voce usurpatum reperitur; ut Epigr. 4. ἄμαρύσσεται ἄνθεσι λειμῶν, Floribus splendet; ut λάμπεται. HINC duo verba, Ἀμαρυνγὴ, ἢ, et Ἀμάρυγμα, τὸ, idem signif. nimirum Splendor, Fulgor, s. Micans fulgor, Micantes radii; ut Hesychio quoque Ἀμαρυνγαὶ et Ἀμαρύγματα sunt λαμπρόνες, ἀκτίνες. Apoll. R. 2, (42.) οὐπὲρ (s. ἀστέρος) κάλλισται ἔασιν Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαινομένον ἄμαρυνγαί, Radii micantes, s. ut Schol. exp. ἀκτίνες, λαμπρόνες. Idem 3, (1018.) Τοῖτος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδας Στράπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἄμαρυνγᾶς ὀφθαλμῶν ἤρπασεν. Ubi ἄμαρυνγαὶ ὀφθαλμῶν sunt Crebræ vibrationes et micationes oculorum, s. συνεχεῖς κινήσεις, ut Suidæ quoque ἄμαρυνγαὶ sunt ἀκτίνες ὀψεως: necnon ὀψεις, ut Hesychio etiam. Et sicut in præcedente loco est ἄμαρυνγὴ ἀστέρος, ita ἡλίου ἄμαρυνγα ap. Eund. 4, (847.) ὠκντέρη ἄμαρυνγματος ἡδὲ βολάνων Ἡελίου: i. e. λαμπρόνους συνεχοῦς ὀψεως, ἄμαρυνγῇ quoque dicta. Adhæc ut idem l. c. dicit ὀφθαλμῶν ἄμαρυνγὰς, ita Hesiod. (Fr. 35.) Χαρίτων ἄμαρυνγματ' ἔχουσα, Charitum micantes et vibrantes oculus. || Minus proprie ποδῶν etiam ἄμαρυνγματα dicuntur, et ἄμαρυνγαί, pro ταχεῖαι καὶ ἐπάλληλοι κινήσεις, cum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes ut iis micare videatur, sumta metaph. a stellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. (O. 925.) ὠκεῖα μουσῶν φάτις, Οἷά περ ἵππων ἄμαρυνγὰ, i. e. inquit Suid., ἡ τῶν μουσῶν φάτις ταχεῖα ἐστίν ὡς ἵππος ὠκεῖα: unde et ἔπεα πτερόεντα nominantur. Similiter Od. Θ. (265.) Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, pro τὴν κατεπάλληλόν καὶ ταχεῖαν κίνησιν: nam μαρμαρυγὴ et ἄμαρυνγὴ, idem sunt, ut μαρμαίρω et ἄμαρύνσω. || Ἀμαρυνγῇ, dicuntur etiam Frontis caperatæ rugæ; legitimus enim ap. J. Poll. 2. Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ (μετώπῳ s. προμετωπίῳ) γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἄμαρυνγαί: aliό nomine ῥυτίδες dictæ. || Ἀμάρυγμα autem Suidæ est non solum λαμπρόν, item κίνησις et φόρημα, sed etiam εἶδωλον: ut ἄμαρυνγαὶ quoque eidem, necnon et Hesychio, sunt ὀψεις, Visa. Eadem ap. Etym. habentur. ["Ἀμαρύνσω, Ruhnk. Ep. Cr. 55. Wakef. S. C. 3, 71. 73. Mariā. 2. Ἀμαρυνγὴ, Brunck. Apoll. R. 129. Jacobs. Anth. 11, 130. Wakef. ad Moschum 2, 107. Ilgen. ad Hymn. 370. Ἀμάρυγμα, Wakef. S. C. 3, 173. Ruhnk. Ep. Cr. 107. Jacobs. Anth. l. c. Apoll. R. 3, 288." Schæf. Mss. "Apoll. R. 4, 178. 1146. πυκνὸν ὑπὸ βλεφάρων ἄμαρύνσων Ὀφρύς ῥιπτάζεσκον Hom. Hymn. 2, 278. ἐσκέφατο πύκν' ἄμαρύνσων 415. ἡέλιος πῦρ ἄμαρύνσων, active, Quint. Smyrn. 8, 29. ὄμμα ἄμαρύνσων Adamantii 2, 43. ubi Polemo 2, 13. μαρμαρύσσον habet. Ἀμαρυνγὴ, Basil. ap. Hæschel. in libro, cui titulus, Ὀμιλῖαι Θεοφόρων τινῶν Πατέρων, Aug. 1587. p. 523. Ὀλίγαις τὸ μέτωπον ἄμαρυνγαῖς ῥυτιδούμενος. Ἀμάρυγμα, χεῖλεος Theocr. 23, 7." Schneider. Lex. Ἀμαρύνσω, "act. cum accus., Nonn. Jo. 5. 2.: Dionys. 5, 485. Illumino, cum accus., p. 162." Wakef. Mss. "Ἀμάρυγμα, Tryphiod. 70." Routh. Mss.]

"Ἀμαρυνγεὺς, Nom. propr. unde patronym. Ἀμαρυνγεΐδης."

"Ἀμαρυνγκισία, ap. Hes. legitur, expositum *βοστρυχία, quod interpretantur quidam, Cura in calamistrandis capillis, Cura quæ adhibetur capillis in cirros et cincinnos torquendis: mihi autem suspectum est: ut et Ἀμαρύνκαρ, quod ap. Eund. legitur, expositum ἀπ' ἀρχῆς."

"Ἀμαρὺς, Hesychio est ἀπλετος, πολὺς, Immensus, Multus. Ἀμαρυνσία vero cognominata ἢ Ἀρτεμῖς ap. Pausan. in Atticis: Hesychio autem teste Ἀμαρυνσία fuit Festum quoddam Athenis."

"Ἀμαρύντα, Hes. dici ait τοὺς ὀφθαλμούς, Oculos."

“Κιλλαμαρίζειν, Hesychio est καλλιλλώπτειν.” [Leg. A
*κιλλαμαρίζειν.]
[*“Υπαμαρύσσω, Subtersplendo. Apoll. R. 4,
178.” Wakef. Mss.]
“ΜΑΡΜΑΙΡΩ, Resplendo, Vibranti splendore
cornseco. Il. Γ. (397.) ὄμματα μαρμαίροντα. Σ.
(616.) τεύχεα μαρμαίροντα. Ψ. (27.) χάλκεα μαρμαί-
ροντα. Sic Sophro ap. Athen. (230.) Τῶν δὲ χαλ-
κωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμαρμαίρει δοκία. Apud
Eund. 2. Ibycus, Χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν
οἴκοι: ut 14. (627.) Alcæus, Μαρμαίρει δὲ μέγας δό-
μις χαλκῶ. Hesych. μαρμαίρει exp. non solum λάμ-
πει, sed etiam ἐνθουσιᾷ, forsā quod divinitus affla-
torum oculi igniculis quibusdam vibrare et scintil-
lare videantur. Inde DERIV. Μαρμαρύσσω, signif.
itidem Splendo, Splendore vibrante reluceo. Unde
VERBALE Μαρμαρυγή, ἡ, Splendor, s. Splendor vi-
brans, Fulgor. Chrysost. Ἡ τῶν περικεφαλαίων καὶ
τῶν ἀσπίδων μαρμαρυγή. Gal. ad Glauco. Μαρμαρυ-
γὰς ὄρεϊν φαντάζονται. Hom. vero pedum μαρμα-
ρυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut ἀντὶ B
τοῦ παραλλάσσεσθαι videantur μαρμαρύσσειν, Vi-
brare, veluti radii solares. Dicit igitur Od. Θ.
(265.) Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῶ:
de Phæacum juvenibus, qui δαήμονες ὀρχηθμοῖο Πέ-
πληγον χορὸν θεῖον ποσί. Inde ADJECT. Μαρμα-
ρυγῶδης, Fulgidus e se radios splendoris vibrans.
Hippocr. Μαρμαρυγῶδεα σφένον τὰ ὄμματα. Supra
ἀμαρύσσειν et ἀμαρυγή habuimus pro his μαρμαρύσ-
σειν et μαρμαρυγή. Hesych. et Μαρμαρυκᾶ dici
scribit ἀπὸ τοῦ μαρμαίρων: sed quid sit, non exp.
Præterea a μαρμαίρω DERIV. Μάρμαρος, signif.
λευκός, Albus, Candidus; quoniam quæ candi-
cant, eadem et splendorem quandam e se vibrant.
Mement hujus signif. et Hesych., afferens nimirum
μάρμαρα pro λευκὰ, Alba, Candida; itaque accipi-
endum in Il. Π. (735.) ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον ὀκρυόεντα. Verum idem poëta et μάρμα-
ρον substantive dicit pro μάρμαρον λίθον, teste Hes.
etiam, afferente μάρμαρος pro λευκὴ λίθος. Ita igitur
Il. M. (380.) et Od. I. (499.) μαρμάρῳ ὀκρυόεντι C
βαλὼν. Ceteri scriptores μάρμαρον vocant etiam
Certum quoddam candidi lapidis genus, nivea albe-
dine insigne, interdum et rubore quodam suffusum,
interdum etiam nigrum, splendidum, læve, duris-
simum, ut Chrysost. de Prec. Χρυσὸς καὶ πολυτίμη-
τοι λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασι-
λέων. Id Lat. poëtæ vocant Candens marmor, læve,
solidum: dicunt et Nitor marmorum: necnon ad-
jective et materialiter Domus marmorea, Sola mar-
morea, Pavimenta marmorea, Tecta marmorea,
Columnæ marmoreæ, Tumulus marmoreus, Signum
marmoreum, Opus marmoreum. Verum ut ap.
cosd. Marmoreus est etiam adjectivum similitudi-
nis, signif. videlicet Marmoris similis nitore, can-
dore, lævore: dicentes Candor marmoreus, Cervix
marmorea, Collum marmoreum, Palmæ marmoreæ,
Pollex marmoreus, Pedes marmorei, necnon Gelu
marmoreum, ut Æquor marmoreum: ita etiam
Græca adjectiva inde derivata, NIMIRUM Μαρμάρ-
ειος, ET Μαρμάρεος, signif. et ipsa similitudinis ha-
bent, significantia Marmoris modo candens nitens-
que, teste Hesych. etiam, afferente μαρμάρειον pro
λευκὸν, λαμπρόν: et μαρμαρέην itidem pro λαμπράν:
et sic Il. Γ. (126.) Δίπλaka μαρμαρέην, Diploidem
marmoream. Ε. (273.) ἄλα μαρμαρέην, Æquor s. Ma-
re marmoreum. Hesiod. (Th. 811.) materialiter pro
E marmore s. albo lapide confectus: ἐνθάδε μαρμάρ-
εαί τε πύλαι, καὶ λαίνοι οὐδός: nisi malis στερεαί,
Solidæ et firmæ quales sunt marmoreæ. Prosæ
scriptores in materiæ signif. frequentius utuntur
altero ADJECTIVO, Μαρμαρίνος. Athen. 5. Ζῶα
μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto post,
Μαρμαρίνον ἄγαλμα τῆς θεοῦ, Signum marmoreum.
Veruntamen et hoc ipsum μαρμαρίνος, ut μαρμάρεος
dicitur; ut μαρμαρίνος ἥλιος pro Radians sol, Mar-
moreo nitore vibrans. Sic vero ET Μαρμαρόεις si-
militudinis signif. habet, teste Hesych. etiam, μαρ-
μαρόεντα exp. λάμποντα, Splendentem, marmoreo
videlicet nitore et candore. NECNON VERBUM
Μαρμαρίζω, similitudinis signif. habet, declarans,

“Marmoreo splendore vibro, s. Marmoreum e me
“splendorem vibro: veluti cum Pind. ap. Athen.
“(564.) dicit, Ἦν τὰσδε Θεοξείνου ἀκτῖνας προσώπων
“μαρμαρίζουσας δράκεις. AT Μαρμάριον, scorti no-
“men est ap. Diog. L. 8. forsā a marmoreo corporis
“candore nitoreque ipsi impositum. || Rursum μάρ-
“μαρος dicitur et Fragmentum marmoris poliendo de-
“cussum, Marmoris cæmentum; vel simpliciter Cæ-
“mentum, λατύπη. Plut. (8, 621.) Ὁ μάρμαρος τοῦ δια-
“πύρου σιδήρου, τῷ καταψύχειν, τὴν ἄγαν ὑγρότητα καὶ
“ῥύσιν ἀφαιρῶν, εὐτονον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτῷ
“καὶ τυπούμενον. Et (9, 755.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρὸς
“μένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην
“παραπάσσουσι. UNDE Μαρμαρίνος dicitur Qui ex
“ejusmodi cæmentis confectus est. Diod. S. Πρὸ
“τῶν τειχῶν μαρμαρίνους τροχούς ἵστανον. Ita enim
“accipiendam esse vocem hanc, testantur hæc ejus-
“dem verba: Τροχοὺς κατεσκεύασαν διειλημμένους
“πυκνοῖς διαφάγμασι, Crebris cæmentorum interse-
“pimentis. || Μάρμαρον et Μάρμαρα, est etiam Viti-
“um quoddam veterinorum. In Hippiatr. enim τὰ
“μάρμαρα esse dicuntur κονδυλώματα καὶ πῶρον ἐν ποσὶ
“τῶν ὄνων: ut et Hierocles ibid. scribit, esse πάθος
“quoddam, quod οἱ ἔμπειροι vocitent μάρμαρον, in-
“festans τὴν ἐκφυσιν τῆς ὀπλῆς in pedibus anterioribus:
“esse autem κονδυλώματα σκληρὰ. Sic Idem ibid.
“paulo post: Συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ, μάλιστα τοῖς ἐμ-
“προσθίοις, κατὰ τὴν ἐκφυσιν τῆς ὀπλῆς, ἣν καλοῦσι στε-
“φάνην, μάρμαρα οἰδῆσιν ἔχοντα, καὶ κονδυλώματα
“σκληρὰ καὶ πωρούμενα. Vocatur autem procul du-
“bio vitium hoc μαρμάρον nomine, quoniam tumores
“ejusmodi duri videntur esse quidam μάρμαροι, Cæ-
“menta. Hesych. affert Μάρμαρα et pro λαμπρὰ
“ἐρυθρίβη, Splendida rubigo; necnon Μάρμαραι pro
“αἱ τῷ ἐρυθροδάνῳ βεβαμμένα, Rubia tinctæ: forsā
“ab eo marmoris genere, quod rubore quodam est
“perfusum. Denique ap. eum LEGITUR Μάρμαρ,
“exp. στερεόν, Solidum, marmoris videlicet modo.
“AT Μαρμαρίδαι, gens Numidica in Africa, ap. Paus.
“Attic. p. 5. Forsā autem sic nominantur, quod
“ap. eos præstans sit marmor: prædicatur enim mar-
“mor Numidicum.”

[“Μαρμαίρω, Musgr. Ion. 887. Jacobs. Anth. 6,
105. 286. 7, 100. Toup. Opusc. 2, 251. Dorv. ad
Char. 298. Valck. Diatr. 248. Schol. CEd. C. 1375.
Bergler. ad Alciph. 441. Μαρμαρύσσω, Bast Lettre
35. Μαρμαρυγή, Dorv. ad Char. 297. 362. 750. Jacobs.
Antb. 7, 100. Wakef. S. C. 5, 154. ad Lucian. 2, 276.
Μάρμαρος, Ruhnck. Ep. Cr. 131. Koppiers. Obs. 140.
Eur. Phœn. 1410. Santen. ad Callim. Apoll. 24.
Wakef. Herc. 885. Heyn. Hom. 6, 149. 639. 7, 260.
M. ἡ, Theocr. 22, 211. Μάρμαρον, Valck. Phœn. p.
254. Dorv. ad Char. 298. 300. Μαμάρεος, Ruhnck.
Ep. Cr. 197. Toup. Opusc. 1, 288. 2, 251. Valck.
Anim. ad Ammon. 183. Koen. ad Greg. 202. ad Charit.
410. Musgr. Ion. 285. Wakef. Herc. 885. Jacobs.
Anth. 6, 432. Heyn. Hom. 4, 472. 6, 583. Δίπλaka
μαρμαρέην, 8, 338. Μαμάρίνους, Valck. Anim. ad Am-
mon. 169. Jacobs. Anth. 6, 432. ad Diod. S. 2, 194.
*Μαρμαρίτης (πέτρα,) Philo Byz. Mirac. 4. (p. 8.)
D Μαμარიζω, Jacobs. Anth. 8, 40. *Μαρμαρωπός, ὁ, ἡ,
(Oculis micans, Fulgentes oculos habens, λύσσα.)
Wakef. Herc. 885.” Schæf. Mss. I. q. λιθοδερεῖν.
*Μαρμαρῶπις, ἴδος, ἡ, Lycoph. 843. *Μαρμαρύζω,
i. q. μαμარიζω, Julianus Cyrilli 356. Μαμარიζω,
Diod. S. 3, 12. Μάρμαρος, Strabo 955. λατόμιον μαρ-
μάρον λίθον, Hippocr. 666. Μάρμαρον ἢ λίθον λευκὴν.
Μάρμαρον, τὸ, i. q. μάρμαρος, Callim. 2, 24. ubi Blomf.
parum pensitate μάρμαρος dedit. Glossæ: Μάρμα-
ρον· Marmor. *Μαρμαρογλύφια, ἡ, Marmoris sculptura
s. cælatura, Strabo 746. *Μαρμαροποιός, ὁ, ἡ, i. q.
ἀγαλματογλύφος, Marmorarius, Gl. *Μαρμαρῶ: γρα-
νὴν μαρμαρουμένην δέμας, Lycoph. 876. *Μαρμάρωσις,
ἡ, Incrustatio, Gl. ubi et: Μαμάρινα· Marmorea.
*Μαρμάριος· Marmorarius. Μαμάρόεις, Soph. Antig.
618. “Μαρμαρῶ, Suid. 2, 126. Μάρμαρος λευκὴ, Jo-
seph. 1007, 24. Candidus, Nonn. Dionys. 22, 157.
Μαρμαρυγή, (Hippocr. 359, 36. 42. 408, 23. Vibratio,
Citius ictus, Hom. Oppian. H. 4, 569.: de pulcra
facie, Clem. Alex. 291. Μαμαρυνγῶδης, ibid. Hippocr.
(67, 36. 373, 9. 423, 13.)” Wakef. Mss.]

[* “Υπομαρμαίρω, Subtersplendo, Oppian. C. 3, A 70. Subsplendo, Quint. Smyrn. 8, 48.” Wakef. Mss.]

“ΑΜΑΥΡΟΣ, (ἡ, ὄν,) Obscurus, Qui non bene videtur et apparet: interdum etiam Evanidus et similis ei, qui extinguitur; ut ἀμαυρὸν λυχνίδιον, ap. Lucian. Lychnus obscurus et parum lucis præbens et similis τῷ σβεσθῆναι μέλλοντι. Idem (1, 138.) “Ὅπερ οὐδ’ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Sic Philo de V. M. 2. Ἡ ἐτι ἀναδιδό- μένη φλόξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασπνχομένον πυρὸς, Obscura caligine flamma. Et Plut. (7, 699.) Φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρὸς, Caliginosus et obscurus. Idem rursum (7, 698.) dicit “ἀσθενὲς καὶ ἀμαυρὸν λείφανον, pro Obscuræ et exiles reliquiae. Apud Hom. autem Od. Δ. (824. 835.) εἰδῶλον ἀμαυρὸν, Spectrum obscurum, h. e. quod oculis humanis vel obscure vel nullo modo videtur. Metaph. quoque usurpatur, itidem pro Obscurus, vel Evanidus aut Inanis. Dicit enim idem Plut. “Publicola, Ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, pro Obscurior et ignobilior: sicuti contra λαμπρὸς dicitur Qui clarus et illustris est fama et virtutibus s. rebus gestis. Itidemque Hesiod. Ἔργ. (1, 282.) Τοῦ δὲ τ’ ἀμαυροτέρῃ γενεῇ, Obscurior et ignobilior progenies: nisi malis Infirmior et invalidior, ut quidam interpret. Necnon γλῶσσα et φωνὴ dicitur ἀμαυρὰ, Obscura, quæ vix percipitur auribus: unde ἀμαυρῇ γλώσσῃ Hesych. affert pro ἡσύχως, quiete. Dicitur et ἐλπίς ἀμαυρὰ, pro Spes obscura et non penitus certa. Arrian. Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι’ ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρὰς ὅτι καλῶς μοι ἔξει, Quorum argumento cetera etiam mihi recte successura esse, non obscura spe confido. Q. I. Suidas afferens, dixerat et ipse ἀμαυρὸν esse τὸ σκοτεινὸν καὶ μὴ διαφανὲς, s. ὅλως: plus enim aliquanto signif. quam ἀφανὴς, utpote medium inter λαμπρὸν s. διαφανὲς, et inter ὅλως ἄδηλον. Unde Plut. (7, 698.) Καὶ τὰ μὲν ὅλως ἄδηλα καὶ κεκρυμμένα, τὰ δὲ ἀσθενῆ καὶ ἀμαυρά.” [Ἀμ. ἴχνος, Xen. Cyneg. 6, 21. ibid. 5, 26. “Plut. de S. N. V. p. 9. ubi v. Wyttenb. Bernard. Reliq. 34. ad Lucian. 1, 367. Wakef. Herc. 123. Jacobs. Anth. 8, 153. 276. 9, 254. De astris, Harles. ad Theocr. 345. Ἀμ. et ἀμαυρὸς conf., Brunck. (Ed. C. 1018. 1639.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαυρός Tetrus, Tenebrosus, Obsoletus, Obscurus. Ἀμαυρὸς γενόμενος Obsolefactus.]

“Ἀμαυρὸς, Obscure et ita ut oculis vix percipi queat: metaph. et generalius, Ita ut vix sentiat. Plut. (8, 332.) Ἐπειτα κατακοῦειν ἀμαυρὸς ροίζον τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαννομένου.” [“Jacobs. Anth. 7, 160. 12, 270.” Schæf. Mss.]

[* Ἀμαυρία, ἡ, Caligo, Gl. ET * Ἀμαυρότης, ἡ, Euseb. H. E. 352.” Kall. Mss. “Obscuritas, Polemo in Phys.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4.]

“Ἀμαυρόβιος, ὁ, ἡ, ex Epigr. affertur pro Languide vivens. At Ἀμαυρογία, ἡ, quod in VV. LL. legitur et exp. Obscuritas, mendo non caret.” [“Ad Lucian. 1, 516.” Schæf. Mss. Clem. Alex. 584. coll. Aristoph. O. 686. ubi al. ἡμερόβιος.]

[* Ἀμαυρόκαρπος, ὁ, ἡ, Nigrum fructum ferens. D Theophr. H. P. 6, 2. p. 550.]

[* Ἀμαυροφανής, ὁ, ἡ, Stob. Ecl. Phys. 556.]

“Ἀμαυρὸς, Obscuro, Obscuro s. Infusco, Oblitero, et tantum non extinguo; idque vel in propria vel in metaph. signif. In propria, veluti cum dicitur ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις, de eo, cui tenebræ offusæ sunt oculis et hebetata atque retusa acies visus. Itidem que ἀμαυροῦνται ea, quæ disparere et delitescere incipiunt, paulatimque evanescunt obruta tenebris. In metaph., ut Plut. (9, 436.) Τοῦ Λεωνίδου τὴν μερίστην ἡμαυρώκε πρᾶξιν, Obscuravit et obfuscavit. Itidemque ἀμαυροῦνται quæ evanescunt et dispareunt, paulatimque in nihilum rediguntur et ἀφανίζονται: ut Aristot. Ethic. 10, 4. Διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 311.) Ἀζονα καυ- ἄζαις, τὰ δὲ φορτὶ ἀμαυρωθεῖν, Axem frangas et onera pereant. Philo autem de V. M. 1., cum accus. dixit, Τέχνην τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθεῖσαν, pro Conjecturis sagacibus orbatam; quem-

admodum homo ἀμαυροῦται τὰς ὄψεις, cui obscuratur s. hebetatur et retunditur visus. Sic Plut. “Pericle Ὑπὸ πλήθους ἡμαυρωμένους τὸ ἀξίωμα, A “multitudine orbatos sua dignitate.” [“Dorv. ad Charit. 704. Wakef. Herc. 123. Eum. 13. Jacobs. Anth. 8, 276. 9, 254. Wakef. S. C. 5, 12. Heyn. Hom. 5, 67. 6, 450. Valck. ad Phalar. p. xxiii. Abresch. Lect. Aristæn. 105. Bernard. Reliq. 34. 75. Valck. Hippol. p. 252. Græv. Lect. Hes. 543. ad Diod. S. 1, 199.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαυρὸς Tetro, Deformo, Decoloro, Obscuro, Abluvio. Ἠμαυρωμένον Obsoletum. Pind. Pyth. 12, 24. Isthm. 4, 82.: Ἀμαυροῦν καὶ ταπεινοῦν, Polyb. 6, 15. Eur. Fragm. p. 450.]

“Ἀμαλαυρεῖ, ap. Hes. legitur expositum σήπει, μαραίνει, φθείρει, quo sensu et ἀμαυροῖ dicitur. Sed suspectum est, utpote non positum sua serie.”

[* “Ἀμαύρωμα, τὸ, Obscuratio. Plut. 4, 293.” Wakef. Mss.]

“Ἀμαύρωσις, ἡ, Obscuratio: metaph. etiam Hebetatio et obtusio. Diosc. 7, 17. Ἡ δὲ διάνοια ἐξίσταται, ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται, Mens emovetur et oculi hebetantur; s. Mens labat, et oculorum caligo oboritur: pro quo ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν Hippocr. et Gal. dicunt ἀμαυρούμενον ὄμμα, Gal. etiam ἀμαυρούμεναι ὄψεις. Sed idem et ἀμαυρώσεως vocabulo utitur; ut Comment. 2. in Prorrh. 2. “Ὡς περ καὶ ἡ ἀμαύρωσις, ἀμυδρὰ τῶν ὀργάνων αἰσθησις οὕσα χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας. Ubi etiam nota addi χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας, quoniam ἡ ἀμαύρωσις est generalius quippiam quam ἡ ἀχλυνώδης ὄψις, cum enim utrique videant ἀμυδρῶς, ἐν ταῖς ἀχλυνώδεσιν ὄψεσι προσέρχεται τοῖς κάμνονσιν αἰσθησις οἷον ἀχλὺς τινός: nam οἱ ἀχλυνώδεις, πρὸς τῷ βλέπειν ἀμαυρὸν, ἐτι καὶ διὰ τινος ἀχλὺς οἰοῦνται βλέπειν: at vero ὁ ἡμαυρωμένος, si extrinsecus inspiciantur ipsius oculi, οὐδεμίαν ἔχων φαίνεται σύστασιν ὕγρου παρὰ φύσιν, ἀπόλωλε δ’ ἐξ αὐτοῦ τὸ λαμπρὸν καὶ στίλβον, ἐν τοῖς ὀξέως ὀρῶσιν ὀφθαλμοῖς ὑπάρχον: suntque οἱ ἀμαυρούμενοι similes mortuorum oculis, atque in multis morientibus, dum adhuc vivunt, tales conspiciuntur, ut in decrepitis etiam; non autem omnibus ἀχλυνώδεις sunt, sed iis solis, quibus τεθολῶσθαι φαίνεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὕγρον, quod cum sanum est, existit λαμπρὸν τε καὶ λευκόν. Hæc fere ibi Gal. Ubi etiam nota βλέπειν ἀμυδρὸν, pro βλέπειν ἀμαυρῶς, s. ἀμυδρῶς ὄρᾶν, ut ibid. loquitur: quod ibid. generalius vocat μηκέτ’ ἐναργῶς ὄρᾶν. Hippocr. itidem ἀμαυρὰ βλέπειν etiam dicit pro ἀμαυρῶς s. ἀμυδρῶς.” [“Euseb. P. E. 73. Joseph. 400, 19. Schol. Arat. 110.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἀμαύρωσις Obscuratio, Abluimatio.]

“Ἀμαυρωτικός, (ἡ, ὄν,) Obscurandi vim habens; s. Obscurans, Hebetans.”

[* Ἀπαμαυρὸς, Tenebras offundo, Excæco; Amoveo, ut ὁμίχλην, Orph. Hymn. 5, 6.]

“Ἐξαμαυρὸς, Obscuro, Oblitero.” [“Boissonad. in Philostr. 526. 588. (=709=144.)” Schæf. Mss. “Plut. 93. 127. 136. Hippocr. 380(=110, 21.)” Scott. App. ad Thes. “Longin. 78. Stob. 51.” Wakef. Mss.]

[* Ἐξαμαύρωσις, (ἡ,) Obscuratio. Plut. 2, 434=7, 707.]

[* Ἐπαμαυρὸς, Tenebras offundo, i. q. ἀμαυρῶ. Inter vv. dubia ponit Schneider. Lex. “Lxx. Es. 44, 18.” Kall. Mss.]

“Μαῦρον, Hesychio et Suida est τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενὲς, Obscurum et invalidum: per aphæresin τοῦ α. Eisdem Μαῦρος est μωρὸς, Fatuus, Stultus. E prioris μαῦρος derivatur VERB. Μαυρῶ, i. q. ἀμαυρῶ, Obscuro: item Deleo, Extinguo, Pessumdo. Hesiod. Ἔργ. (325.) Ρεῖά τε μιν μαυροῦσι θεοί.” [“Μαῦρος et μαυρὸς, unde μαυρῶ, i. q. ἀμαυρὸς, ἀμαυρὸς, Theognis 192. Æsch. Ag. 306. Eum. 353.” Schneider. Lex. “Μαῦρος, Musgr. ad Hec. 740. Bernard. Reliq. 34. Toup. Emend. 2, 198. Musgr. Hel. 1153. Wakef. Herc. 123. Jacobs. Anth. 7, 178. Μαυρῶ, Wakef. Herc. 123. Eum. 360. Musgr. ad Hec. 740. Bernard. Reliq. 34. Theogn. 194. Græv. Lect. Hes. 543.” Schæf. Mss. “Μαυρῶ, Schol. Pind. Pyth. 8, 14.” Wakef. Mss.]

[* Ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ, Obscurus, Subluculus, Gl. ubi vide Ducaug.]

ἈΜΕΙΒΩ, ψω, Commuto, Permuto, Muto. II. Z. (235.) Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβεν Χρῦσα χαλκείων, Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Debere autem verti hic ἀμείβω Permuto, patet ex ipso Proverbio, ab antiquis etiam ita enuntiatio, Diomedis et Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβω dixit διαμείβεσθαι, in Phæd. Καὶ τῷ ὄντι χρῦσα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermog. Ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare; ubi notanda est alia constructio quam ap. Hom., qui non dicit χρῦσα ἀντὶ χαλκείων, sed χρῦσα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω et cum uno accus. pro Muto, ut ap. Julian. Πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamæleontis more, vel Colorem subinde mutans. Lucian. (2, 897.) Ἀλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Alias aliam regionem mutans. Vel sic Lat. Subinde terram mutans. Poterat dicere et ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων: quā forma loquendi est usus Plato, sed cum participio vocis passivæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω Prætereo. || Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum; unde ap. Apoll. R. 2, (1006.) Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, exp. Merces esculentas permutant.

Ἀμείβω, Alterno, ut II. A. (546.) Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γονὺς ἀμείβων, Paulum alternans genua, i. e. alternis vel permutatis vicibus paulum movens unum genu post alterum, Paulatim et sensim progrediens. Mihi enim videtur sic exp. commode posse h. l. || Huic signif. affinis est ea, qua pro Succedo ponitur cum unico casu, et eo quidem accusativo, Ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, Sibi invicem succedentes librarii celeres. Quasi, sēse invicem alternantes: vel, Scribendi ministerium alternantes. Ἀμείβει exp. itidem διαδέχεται a Schol. Eur. (Or. 1503.) Καὶ μὴν ἀμείβει καὶνὸν ἐκ καὶνῶν τόδε, ubi absolute ponitur.

Ἀμείβω, Prætereo, Pertranseo: ut πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, et ἀμείβει τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonn., οἶμον ἀμείβειν, quod exp. etiam Viam pergere. Apud Apoll. R. γαῖαν ἀμείβων, Præteribant, Prætervehébantur. Aristid. Panath. Καὶ διὰ τῶν ἡμερωτάτων ὑπῆρξε πλεῖν, σύνδυο καὶ σύντρεϊς πόλεις ὥσπερ ἐν ἡπεύρῳ ἀμείβοντας ἔστιν οὗ, Prætereuntes binas ternasque urbes. In hac autem signif. sæpe et composito διαμείβω utuntur. || Ἀμείβω, Relinquo ap. Soph. P. (1262.) si ejus Schol. credimus; nam ἀμείψας exp. καταλιπὼν in h. l. Ἐξελθ' ἀμείψας, τάσδε * πετρήρεις στέγας. Fortasse tamen hic ἀμείψας exp. aliquis malit ut in proxime sc. II.

Ἀμείβοντες, Tigna ædificium sustententia, vel Trabes ædificium sustententes, quæ sese invicem fulciunt. II. Ψ. (712.) Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τοὺς τε κλυτὸς ἦραρε τέκτων Δωμάτων ὑψηλοῖο. Dicuntur vero ἀμείβοντες, ut ὀπίον, quod videantur alterum cum altero ipsum sustinendi ædificii officium permutare, et quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere, cum unum ab altero excipitur, ubi jungi incipiunt. Vel quod a muro ad murum transeant. Quidam Arrectaria tigna et tibicines interpr., sub. autem δοκοί, aut quid simile.

Ἀμείβομαι, Pass. voce, sed activ. signif., Permuto, Commuto, Plut. de Exilio, Ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, Cælum cum terra commuto. Plato Apol. (28.) Ἀλλήν ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Aliam ex alia civitate mutans, pro, Aliam atque aliam civitatem subinde mutans, aut etiam brevius et Latinius, omitendo nomen Aliam, Subinde civitatem mutans. Posset etiam dici Græce ead. signif. ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, ut Lucian. (2, 897.) dixit ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων. Item ut dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα i. c. Muto multos colores, i. e. Subinde colorem muto: sic ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto uxores, pro Identidem uxorem muto, Uxorem aliam atque aliam duco, vel Uxorem unam ex alia duco. In Anthol. κύκνον ἀμειψάμενος exp. In cycnum mutatus: secundum quam

exp. dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον, pro ἀμειψθεὶς εἰς κύκνον, posito aor. med. pro aor. verbi passivi.

Ἀμείβομαι, absolute positum, Alterno. II. I. (467.) Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigiliās, vel Alternis s. vicibus agebant vigiliās, i. e. vicissim; sic Od. Θ. (379.) Ὀρχεῖσθην δὴ "πειτα ποτὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ Ταρφέ" ἀμειβόμενοι, i. e. inquit Eust. Ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι πικνῶς. At A. (375.) ἀμειβόμενοι κατὰ οἶκους exp. in brevibus Scholiis, Alii alios per successionem excipientes. Erit igitur ἀμειβεσθαι hic positum pro διαδέχεσθαι eodem fere modo, quo in Eurip. l. c. Apud Greg. ἀμειβομαι cum accus. itidem pro Succedo; cum scribit, Ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων ἀμείβεται, His vigiliis succedit, Has vigiliās excipit, Has sequitur.

Ἀμείβομαι, Transeo, Pertranseo. II. I. (409. Od.) K. (328.) &c. ἀμειψεται ἔρκος ὁδόντων, Pertransierit val. lum dentium. II. O. cum alia constructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμειβεται. Capitur etiam ἀμειβομαι μεταβατικῶς pro Traduco, Trajicio, quod est quasi dicas transire facio; ut in Anthol. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη exp. Quæ trajeci, transvexi. || Ἀμειβεσθαι exp. etiam Ingredi; ut ap. Eurip. ἀμειψασθαι πύλας, Ingredi januas. Alii Transire hic quoque interpr. malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demosth. Ἀμειβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero; vel, cum Bud., Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμειβομαι, a Basilio in quadam epistola. Dicitur vero et ἴσους ἴσα ἀμειψασθαι. At vero ἀμειβεσθαι σὺν ἐπικαρπῇ, est Non esse contentum paria facere, sed cum sēnore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμειβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμειβεσθαι τοῖς ἐναντίοις ap. Chrys. Contraria rependere; ut cum malum beneficium reddimus. || Interdum habet accus. solum ἀμειβομαι, ut τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur: sed ut plurimum alium casum adjunctum habet: interdum cum accus. personæ dativum rei Herodian. (2, 8, 14.) Δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἡμειβετο, Donis eos remunerabatur. Chrys. de Sacerd., Πόση τοὺς ποιμαίνοντας αὐτοὺς ἀμειψεται δωρεῇ; Quanta eos remunerabit munificentia? Interdum autem habet ἀμειβομαι accus. personæ cum gen. rei, non tamen eodem pertinentem quo dativus; nam per dativum exprimitur id quo remuneramur, i. e. quod pro remuneratione damus; at per gen., id quod remuneratione dignum a nobis existimatur; ut Ἀμειψομαι σε τῇσδε τῆς δικαιοσύνης, ap. Lucian. (1, 19.) Remunerabor te ob istam æquitatem, vel Remunerabor istam tuam æquitatem, Digna ista tua æquitate tibi rependam, Gratiam pro ista tua æquitate referam. Sic dicitur Ἀμειβομαι σε τῆς φιλίας, et ἀμειβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. || Interdum ἀμειβομαι cum participio ponitur; ut ἀμειβεται ἐν δρῶν, Vices refert in conferendis beneficiis, i. e. Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis; vel pensat, Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices sermonis reddo, i. e. Respondeo, Responsum do, ap. Hom. sæpe; ut Od. M. (278.) Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἡμειβετο μῦθον. B. (83.) οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μῦθοισιν ἀμειψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum absolute ἀμειβομαι, ut II. A. (604.) Μουσάων θ', αἱ ἔειδον ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ. Pro eodem ἀπαμειβομαι sæpe ap. euud. quo utitur et Xen. (A. 2, 5, 3.) ἀπημειβην dicens pro Respondi. Est autem et simplex ἀμειβομαι in usu pro Respondeo in prosa, Plut. Coriolano, (2, 149.) Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἡμειψατο δὲ ἡ Οὐόλουμνία. Item ἀμειβομαι cum accus. rei. Idem Othone: Ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, Cum illi clamore bellico salutationi respondissent; vel, Cum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμειβεσθαι dicitur ap. Lucian. (2, 571.) is qui salutatus resalutat: verbo hoc juncto cum adv. Προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμειβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi respondeo similiter, i. e. Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synes. autem Ἀλλήλους ἀγγελίας ἀμειβεσθαι, Sibi invicem respondere mittendo nuntia, i. e. Sese mutuo certiores facere.

'Αμείβομαι, passiva voce pariter et signif. ut ἀμείβεται φόνος ap. Eur. (Med. 1267.) Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, i. e. Vicissim fit cædes.

["'Αμείβω, Agathias 14. Jacobs. Anth. 11, 107. Paul. Sil. 46. Mouum. Byz. 26. Porson. Hec. p. 69. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 237. 263. 8, 465. Markl. Suppl. 478. Rhes. 615. Hel. 1203. Barnes. El. 750. Wakef. Alc. 468. Trach. 383. Philoct. 1262. Abresch. Æsch. 2, 65. 88. Simonid. 25. Antip. S. 38. Crinag. 46. Diod. Sard. 6. Jacobs. Anth. 9, 301. Wakef. Georg. p. 8. Palladas 40. Toup. Opusc. 2, 28. 91. ad Thom. M. 109. Alciph. 98. 126. 134. Gesner. Ind. in Orph. Ruhn. Ep. Cr. 239. Fischer. ad Palæph. 188. b. et Ind.; ad Anacr. p. 5. ad Mærin 80. 82. Eur. Phœn. 278. 1058. 1186. 1718. Hec. 1145. 1182. Valck. Phœn. p. 134. 214. 706. : ad Hippol. p. 174. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 856. Lucian. 1, 14. Mitsch. H. in Cer. 185. ad Medeam 1267. ad Orest. 814. 1008. 'Αμείβομαι, Jacobs. Exerc. 2, 147. Wessel. ad Herod. p. 5. 99. 579. Lennep. ad Phal. 157. 159. Wakef. S. C. 1, 31. Diod. S. 1, 326. 350. 'Αμείβεσθαι τινα, Zeun. ad Xen. Econ. 5, 12. 'Αμείβω, Prætereo, ad Herod. 408. Jacobs. Anthol. 8, 68. 'Αμείβω et ἀμύνω conf., Fähsse ad Æschyl. 72. Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, Schweigh. Emend. in Suid. 5. Punire, Par pari referre, Beliu. ad Oppian. 1. p. 317. Med., Wolf. ad Hesiod. p. 72. Antip. Th. 30. Brunck. Soph. 3, 464. Epigr. adesp. 235. Heyn. Hom. 5, 632. 'Ιταλίην ἡμειψεν, Antip. Th. 32. Proficiscor, Muller. ad Lycophr. p. 121. Τὸς κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμειψαντας ἡλικίαν, Dionys. H. 1, 587. Γόνυ γονὸς ἀμ., Heyn. Hom. 6, 215. 'Αμ. τιμὴν, Plato Phædro 237. 'Αμείβοντες, Heyn. Hom. 8, 498." Schæf. Mss. Nonn. Dionys. 37. p. 952. Prætereo, Transeo, Herod. 5, 72. Πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμειψαί. Glossæ:—"Αμείβομαι Rependo sodali, Canibio. 'Αμείβομαι σε Rependo tibi. 'Αμείβειν Alternare. "Med., Rependo tibi, Pausan. 467. Injuriam repello, Apoll. R. 1, 749. Perf. pass., ἡμειμμαί, plus. perf. ἡμειμμη, Nonn. Dionys. 8, 165. 44, 239. : Jo. 3, 25." Wakef. Mss. Oppian. C. 1, 19. Artemid. 5, 88. Οὐ γὰρ ἦν, πόθεν ἂν ἀμειβῆται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Æsch. S. c. Th. 860. ὃς ἀεὶ δι' 'Αχέροντ' ἀμείβεται (Τὰν * ἄστονον,) μελάνγκροκον * νεκροστόλον θεωρίδα, Τὰν ἀστιβὴν πόλλωνι, τὰν Πάνδοκον, εἰς ἀφανὴ τε χέρσον. "Ordo est: ὃς αἰὲν ἀμειβεται, Trajicere facit, eis τὰν ἀστιβὴν κ. τ. λ., In inferorum sedes, τὰν ἄστονον κ. τ. λ., Charontis cymbam." Brunck. Mss. "'Αμείβομαι, Deduco, quo sensu nescio an alibi occurrat." Blomf.]

'Αμειψις, ἡ, Mutatio, Permutatio, ap. Dionys. H. || Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc usitatius quam illud. ["Diod. S. 1, 215." Schæf. Mss. "Themist. in Stob. 604." Wakef. Mss. "Dionys. Hal. A. R. p. 29." Scott. App. ad Thes.]

* "'Αμειπτῆς, ὁ, Hesych. ('Αλφειοταί· ἀμειπτται, ἐντιμοί. Ubi v. Interpr.) * 'Αμειπττικός, (ἡ, ὄν,) Schol. Pind. P. 2, 31." Wakef. Mss. "Heyn. Hom. 6, 582. Bæckh. ad Pind. 444." Schæf. Mss.]

* 'Αμειψικόςμη, ἡ, Mutatio habitus, i. q. * μετακόσμησις, Etym. M. Hesych.]

* 'Αμειψιρυσμέω, "verbum Democriteum, cujus generis in Hesychio sunt quædam adjecto auctoris nomine, alia et plura sine ullo indice. Vide in Εἰλόγεϊν, Σοῦσις, etc. Porro ἀμειψιρυσμεῖν est Soluta inviduorum coalitione mutare generata, ut optime T. Hemst. exprimebat. Scilicet generatarum continuo rerum vicissitudines per ἀμειψιρυσμίας Democr. extricabat. Scripsit etiam Abderitanus ille libros, Περὶ τῶν διαφερόντων 'Ρυσμῶν, et Περὶ * 'Αμειψιρυσμῶν, teste Thrasylo ap. Laërt. 'Ρυσμός ap. eum i. q. σχῆμα: * ὁμοιόρρησμος, quod ὁμοιοσχῆμων. Hinc pluribus Hesychii locis lux affulget, in 'Αρρυσμεῖ, 'Αρυσμεῖ, 'Αρυσμῆ, * 'Ετερόρρησμα, * 'Ρυσμοῦσθαι, 'Επιρρυσμίζει etc. Cf. Menag. ad Diog. L. 9, 47. ut et Kuhn.; et Heins. ad Hesych. v. * 'Επιρρυσμῶν." Albert. "Jacobs. Anth. 7, 265." Schæf. Mss.]

"'Αμειψιχρον, Hes. affert pro μεταβάλλοντα. Sed "forsan scr. ἀμειψίχρον, μεταβάλλοντα καὶ ἀμειβόντα "τὴν χροάν, Qui colorem mutat."

¶ 'Αμοιβή, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes, inquit in Ann. post. Bud., sunt quæ a Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur et ἀμοιβαί, ut, 'Εάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ vel παριππεύσῃ, Siquis vel unicam mutationem prætervehatur, i. e. mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβὴ et Permutatio, mercatorum more; ut ap. Plut. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exp. Permutatio decem minarum, Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam signif., quæ a Bud. ponitur, nequaquam priorem esse dixerim.

'Αμοιβή, Vicissitudo; ut ap. Plat. de LL. 2. (60.) Αἱ τῶν ἐορτῶν ἀμοιβαί, Festorum vicissitudines. Alii exp. Festorum varietates. Apud Plut. Galba, ἀμοιβαί τῶν ὀχημάτων, Vicissitudines vehiculorum. Nisi quis malit mutationes interpr. ut in proxime præcedente annot. a Bud. exp., qui ei synonymum facit ἀλλαγαί.

'Αμοιβή, Compensatio, Retributio, in bonam et in malam partem. Pro Retributione in bonam partem, i. e. Gratia relatione, Remuneratione, Pensatione meritum, ut Od. A. (318.) σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Γ. (58.) δίδου ἀμοιβὴν ἐκατόμβης, i. e. Remunerationem. Lucian. (1, 199.) Ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano ap. Herodian. redditur etiam Præmium. Dicitur et ἀμοιβαί plur. num.; ut Synes. Epist. 31. Γενέσθαι σοι πρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνου μιμήσεως. || 'Αμοιβή, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. M. (382.) Εἰ δέ μοι οὐ τίσσυσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν: unde Apoll. R. (2, 475.) videtur sumsisse, κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν 'Αμπλακίης. Hesiod. "Εργ. (1, 332.) "Εργῶν ἄντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

['Αμοιβή, Vix, vicis, Talio, Gl. "Ad Charit. 284. 736. Wakef. Herc. 225. et Corrig. Bæckh. in Plat. Min. 128. Ruhn. Ep. Cr. 156. Mæris 80. et n. : Valck. ad Mosch. 377. Compensatio, Plut. Mor. 1, 88. 'Αμοιβή, κατ' ἀμοιβήν, Fischer. Ind. Palæph. v. 'Ανά." Schæf. Mss.]

'Αμοιβός, ὁ, ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντίχαρις. At vero ἀμοιβοὶ ἐπικούροι variis modis ap. Hom. exp., quos vide ap. Eust. ["Proclus Epigr. 6. Heyn. Hom. 6, 510. ad Mær. 81. Toup. Emend. 2, 88. ad Il. N. 793." Schæf. Mss. "Olympiod. Comm. in Plat. Gorg. Ms. πραξ. 15." Routh. Mss.]

'Αμοιβαῖος, (αἶα, αἶων,) Mutuus, Alternus; ut ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui s. alterni sermones, Vicissitudinem habentes sermones, Dialogi. Apud Poët. autem dicuntur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι, cum personæ singulis versibus sibi invicem respondent, aut etiam crebrius quam singulis versibus et paucioribus verbis quam versus integri; quod et ἀλληλογραφία dicitur, ut tradit Eust. Dicitur et ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, s. ἀμοιβή, quæ exp. modo fuerunt. Dionys. Areop. Ἐγὼ δέ οὔτι ἀμοιβαίαν ἔξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος εὐ οἶδα, Novi pro meritis præmium et pœnam laturum esse quemque, ut vertit Bud. Apud Nonn. ἀμοιβαῖος τοῖχος exp. Paries respondens et e regione positus. ["Fischer. Discr. Lect. 793—4. Ruhn. Ep. Cr. 156. Toup. ad Longin. 398. ad Charit. 317. Bast. Spec. Ed. nov. Aristæn. 31. 'Αμοιβαίη, ad Charit. 600. 736." Schæf. Mss. "Multus, Numerosus, Nonn. 920. bis et sæpe." Wakef. Mss. Manetho 6, 388. Marcell. V. Thuc. p. 8. Plut. Pomp. 48. "'Αμοιβαῖα βιβλία, Literæ responsoriæ, Herod. 6, 4." Schweigh. Mss. "'Αμοιβαία, ἡ, Schol. Aristoph. Π. 253. 487." Kall. Mss. Glossæ: 'Αμοιβαίας Mutuas. 'Αμοιβαῖοι λόγοι Altercatio.]

'Αμοιβαῖος, Vicissim, Alternis. Bud. ["Schol. Biset. Aristoph. Θ. 302. Lucian. Amor. 562." Scott. App. ad Thes. Glossæ: 'Αμοιβαῖος Alternatim. "Schol. Theocr." Wakef. Mss.]

¶ 'Αμοιβᾶς, ἄδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria; ut ap. Hom. Od. Ε. (521.) χλαῖνα ἀμοιβᾶς, Permutatoria læna, i. e. Quæ habetur ad commutandam aliquando aliam cum ea. Apud Nonn. ἀμοιβάδα βιβλὸν exp. vulgo Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro adv. Certe Alternum librum dicitur nimis interpr. ["Wakef. Herc. 225. Jacobs. Anth. 10, 290." Schæf. Mss. I. q. ἐξημοιβός.]

[* 'Αμοιβάδιος, ὁ, ἡ, i. q. ἀμοιβαῖος. "Oppian. C. 4, 347." Kall. Mss. "Strato 77." Schæf. Mss. "Quint. Smyrn. 5, 65." Wakef. Mss.]

'Αμοιβαδόν, adv. i. q. ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apoll. R. 2, (1228.) "Ὡς οἱ γ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἡγορώμεντο, Sic illi se vicissim compellabant. Utuntur hoc adv. interdum et prosæ scriptores. 'Αμοιβαδόν, Sortito, Per sortitionem: vide 'Αμοιβηδόν. ["Valck. Phæn. p. 393." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αμοιβαδόν' Invicem, Alternis. "Quint. Smyrn. 10, 191. Ælian. H. A. 249. Heliod. Æth. 236." Wakef. Mss.]

'Αμοιβαδῖς, adv. i. q. ἀμοιβαδόν. Sed magis est poeticum ἀμοιβαδῖς quam ἀμοιβαδόν. Apoll. R. 1, (980.) 'Αλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδῖς, Sese mutuo interrogabant, vel vicissim. ["Wakef. Ion. 733. Heyn. Hom. 7, 533." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 380. ap. Schneider. Lex.]

'Αμοιβηδόν etiam dicitur et 'Αμοιβηδῖς, Ion. pro ἀμοιβαδόν et ἀμοιβαδῖς: usurpant autem illa poetæ ut producant penult., quæ cum α est brevis. Il. Σ. (506.) ἀμοιβηδῖς δ' ἐδίκασον, Per vices, Vicissim, vel, inquit Eust., κατὰ λαχμόν τινα καὶ κληρὸν ἄλλοτε ἄλλος, i. e. Sortito, s. Per sortitionem, modo hic, modo ille. ["Ad Il. l. c. Heyn. Hom. 7, 533. Hymn. in Cer. 326. Wolf. Proleg. 242." Schæf. Mss.]

'Αμοιβήδην etiam reperitur, ut ap. Apoll. R. 2, (1071.) ἀμοιβήδην ἐλάσσκον, Alternis remigabant. ["'Αμοιβήδην, Herod. 4, 181." Schweigh. Mss.]

"'Αμοιβηδῆς, Suidæ ὁ ἀντικαταλλάσσω, qui et "ἀμοιβεύς."

["'Αμοιβαδῆς, Epist. Dominici Patr. Venet. ad Patr. Antioch., Athanas. 1, 604." Kall. Mss.]

'Αμοιβεύς, Nom. propr. citharædi ap. Plut. (7, 742.) Athen. [623.]

"'Ανταμείβομαι, Gratiam rependo, Compenso, sic: "ut et simplex ἀμείβομαι." ["Eur. Phæn. 293. Vicissim dicere: Valck. ad Phæn. p. 114. 487. 533. Brunck. ad Phæn. 335. Huschk. Anal. 287. 'Ανταμείβω, Luzac. Exerc. 152. Archiloch. 16." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. 161, 4146." Kall. Mss. Aristoph. Θ. 728. Æsch. S. c. Th. 1057. Choëph. 121. Eur. Troad. 914. Soph. Œd. C. 814. 1337. Glossæ:—"Ανταμείβω Summutō. 'Ανταμείβομαι Remunero, Compenso. 'Αντημείφατο Retribuit. "Plut. Mor. 2, 591." Seager. Mss.]

"'Αντάμειψις, ἡ, Compensatio. ["Germanus in Dormit. B. 94." Boissonad. Mss. Glossæ: 'Αντάμειψις Permutatio, Summutatio.]

"'Ανταμοιβή, ἡ, i. q. ἀντάμειψις. [Glossæ: 'Ανταμοιβή Hostimeutum. "Nicet. Eugen. 7, 128." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 728. "Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Sermon. 19. T. 3. p. 357. Καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πράττοντες, οὐδὲ ἀντιδίδει καὶ ἀνταμοιβῇ." Seager. Mss. "Ad Charit. 441." Schæf. Mss.]

[* 'Ανταμοιβὸς, ὁ, ἡ, Remuneratorius. Callim. H. in Del. 52. "Ad Charit. 441." Schæf. Mss.]

'Απαμείβομαι, ψομαι, Vicissim respoudeo. Nam Hesych. exp. non ἀποκρίνομαι, sed ἀνταποκρίνομαι: et ἀπαμειβόμενος itidem ἀνταποκρινόμενος. Alii ἐξ ἀμοιβῆς ἀποκρινόμενος. Potest tamen exp. etiam simpliciter Respondeo. Est autem frequens ap. Hom. utpote repetentem sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη; ut Il. K. (382.) Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς: Od. M. (384.) Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς: et Δ. (824.) Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμεινόν: et N. (3.) Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. Usus est autem hujus verbi in oratione etiam soluta, videlicet ap. Xen. A. 2, (5, 3.) Κλέαρχος μὲν οὖν τοιαῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὥδε ἀπημειβόη. ["Acta Traj. 1, 217. 'Απάμειπτο, Probl. Arithm. 2. 42." Schæf. Mss. "Απάμειπτο, Nonn. Dionys. p. 232." Wakef. Mss.]

"'Ανταπαμείβομαι, exp. Respondeo, sicut et ἀπαμείβομαι. ["Plut. Lycurgo p. 79. HSt." Seager. Mss. "Tyrt. 8." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 220." Schæf. Mss.]

Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto; ut Plut. Aristide (2, 515.) Ἐκ τούτου πάνν προθύμως οἱ Ἀθηναῖοι δεημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Per-

mutarunt cum illis locum, i. e. A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem Cimone, (3, 192.) Διαμείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Ubi observa πρὸς αὐτὸν loco dativi αὐτοῦ. Alicubi vero rei, cum qua fit permutatio, hanc dat constructionem; ut (5, 151.) Πάντα διαμείβει πρὸς ἀργύριον ἡμῖν. Permuta pecunia. At vero Solon inversa constr. dixisse videtur διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, ap. eund. Plut. [de Util. ab Inim. cap. extr.] ap. Basil. [Homil. ad Juv. s. 9.] et alios, [Eur. Iph. T. 318.] pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. Ita enim scripsit, Ἄλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον: cum tamen nolit dicere, Non permutabimus divitias virtute, sed contrarium potius. Ideoque recte Bud. διαμείβεσθαι h. l. esse dixit Permutare, h. e. Emere, vel pro alio accipere. ["Musgr. Troad. 199. Dionys. H. 2, 1004. 3, 1358. ad Thom. M. 110. Solon p. 77. Διαμείβομαι, Permeo, Valck. Phæn. p. 81. 636." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 285. S. c. Th. 337. Dio Cass. 56, 6. Dionys. Hal. A. R. 7, 20. "Quint. Smyrn. 10, 341." Wakef. Mss.]

Διάμειψις, (ἡ,) Permutatio. Plut. Fabio, (1, 691.) Ὁ δὲ οὖν γενομένης τῆς κατ' ἄνδρα διαμειψέως, εὐρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβη τεσσαράκοντα καὶ διακόσιοι. Gall. dicitur Echange des prisonniers. Et ab ipso eadem signif. dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι.

[* Εἰσαμείβω, Ingredior. Æsch. S. c. Th. 564.]

[* Ἐναμείβω, Alterno. Hippocr. 343=83, 42.]

'Εναμοιβαδῖς, Permutatis vicibus, Vicissim, Apoll. R. [1, 380. Vide Schneider. Lex. v. 'Αμοιβαδῖς.]

'Εξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἔξαμειψέει non solum ἐξαλλάζει, sed etiam ἐκτελέσει et πορεύεται. Imo vero illi expositioni Ἐξαλλάζει tertium dat locum. Vereor autem, ne verbo ἐκτελέσαι ap. eum, pro quo ἐκτελέσει repono, aliud subsit mendi genus. ["Eur. Phæn. 133. Musgr. Bacch. 607. ad Orest. 272. 814. Hel. 1549. Epigr. adesp. 235." Schæf. Mss. "Xen. Ages. 26. Oppian. C. 3, 42." Wakef. Mss.]

'Εξάμειψις, (ἡ,) Immutatio. Item Vicissitudo; ut ap. Plut. de Orac. Defect. Αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμειψέει καὶ περίοδος exp. Cœlestes vicissitudines et conversiones. [Plut. 7, 681.]

'Εξημοιβὸς, ὁ, (ἡ,) Permutatorius; ut εἴματα ἐξημοιβὰ ap. Hom. Quæ permutatis vicibus induuntur, modo hæc, modo illa. Od. Θ. 249. Εἴματά τ' εἰρημοιβὰ, λοετρὰ τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, i. e. τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, Eust. e quo et Phæacum luxum declarari. Eodem autem sensu ἐπημοιβὸς χιτῶνας dixit, Od. Ζ. (513.) Οὐ γὰρ πολλοὶ χλαῖναι ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες. ["Zeun. ad Cyrop. 385." Schæf. Mss. Quint. Sm. 7, 437.]

"Παρεξαμείβω, Prætereo, Prætervehor. Apoll. R. [1, 581. 2, 94.]

'Επαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. Ζ. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοισ ἐπαμειψόμεν, Arma inter nos, vel invicem, permutabimus. Item Ζ. 339. νίκη δ' ἐπαμειβεταὶ ἄνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam libere utendo. Lat. Alterno, quam ille Græco ἐπαμείβομαι usus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certe significavit Hom. νίκην appellando ἐπεραλκεία. ["Archiloch. 1. Brunck. Apoll. R. 114. Heyn. Hom. 4, 42. 5, 235. 247. 263." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 651." Wakef. Mss.]

[* "'Επαμοιβῇ, Brunck. Aristoph. 3, 163." Schæf. Mss.]

'Επαμοιβὸς, ὁ, (ἡ,) Alternans. In VV. LL. exp. Alternus s. Alternans in Apoll. R. 2. (1076.) ἄλλος ὁμοῦ ἐπαμοιβὸς ἄρρεν Ἄλλω. ["Ad Charit. 441. 736. Heyn. Hom. 6, 352. 640." Schæf. Mss. "Oppian. C. 1, 98. Densus, Nicand. Tb. 365. Arat. 188." Wakef. Mss.] Ἐπημοιβὸς, Permutatorius, ut χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, vide Ἐξημοιβός.

[* "'Επαμοιβὰς, ἄδος, Manetho 2, 55. (Λοχοὶ δ' ἐπαμοιβάδες ἐξώσαντο Οὐρανὸν ἀμφοτέροι, δίχα τέμνοντες σφέας αὐτούς.)" Wakef. Mss. "'Επαμοιβάδεις, hæc litteræ extant in Ms. libro, unde edi debuit ἐπαμοιβαδῖς, siquidem exprimere volumus Græcum, quod ex ipso Hom. notum est; et videtur desiderari adv." Gronov.]

Ἐπαμοιβαδὶς tacite dedit Dorv. ad Char. 645=727. A corrigens etiam ἰσώσαντο pro ἐξώσαντο.]

[* “Ἐπαμοιβίος, (ὁ, ἡ, ἰ. q. ἐπαμοιβὸς,) Ruhnck. Ep. Cr. 49.” Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 516.]

Ἐπαμοιβαδὸν, ET Ἐπαμοιβαδὶς, q. d. Permutatorie, Per vices. Apud Hom. autem Od. E. (481.) ὧς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exp. ἐναλλάξ et *ἐπιπεπλεγμένως, in brevibus Schol. Eustathius quoque: Τὸ δὲ ἀλλήλοισιν ἐπαμοιβαδὶς, inquit, πιθανεύεται τὴν τῶν θάμνων πυκνότητά· ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοισιν ἐπιμᾶλλον πυκνοῦνται. Exp. autem illud ἐπιπεπλεγμένως, Implicite, Ego malim Conserte; nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuo superincumbunt. Sunt et qui Alternatim intertexta interpr. Ceterum admonet Eust. ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at vero ἀμοιβαδὶς, poeticum, id, opinor, de his etiam compositis intelligens. [“Ἐπαμοιβαδὶς, Brunck. Apoll. R. 176. Ἐπημοιβηδὸν, Heyn. Hom. 6, 352.” Schæf. Mss.]

Μεταμείβω, Transmuto, μεταλλάσσω, Hesych. ET Μετάμειψις, Transmutatio. [Μεταμείβω, Pind. Nem. 10, 103. Moschus 2, 52. Eur. Herc. F. 799. “Pind. Ol. 12, 18. Act., Nonn. Dionys. 4, 182. Μετάμειψις, Schol. Æsch. Pr. 670.” Wakef. Mss. “Wakef. Ion. 1169.; Herc. 7. Georg. p. 7. Eur. Phœn. 838. ubi v. Valck.” Schæf. Mss.]

Παραμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. R. 2. παρ’ ἐκ γόνυ γονὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. Vide supra Ἀμείβω. || Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Prætervehor, Transseo; ut κάλπιν παράμειβον, ap. Apoll. R. (2, 660.) Et ap. Nonn. παραμείβειν δρόμον. Synes. παραμείψαι τὰς σειρήνας. Sæpe etiam in passiva voce παραμείβεσθαι eadem signif., ut Xen. K. Π. 5, (4, 21.) Παραμειβόμενον δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plut. (3, 855.) Παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν. Apoll. R. 2, (383.) Τὸν παραμειβόμενον. Interdum autem sine casu, ut παραμειβόμενοι ποταμοὶ, ap. Lucian. (2, 33.) Sic ap. Hesiod. Ἡ δ’ ὥρα παραμείβηται, μινύθη δέ τοι ἔργον: ut dicitur Tempus præterire, elabi: interdum et fugere. Eadem est autem ratio hujus signif. verbi παραμείβω, quæ et de verbo παραλλάσσω a me supra

“Προαμείβομαι, Responsione præoccupo. Hes. “προαμείψασθαι exp. προαλλάσασθαι, παρελθεῖν.” [Plato de LL. 2, 921. “Ὅς γὰρ ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῶ.”]

[* “Υπαμείβομαι, Greg. Nyss. 3, 246.” Wakef. Mss. Oppian. H. 1, 651. πόντον ὑπημείψαντο. “Greg. Nyss. in Wolf. Anecd. 3, 37. Sozom. 6, 6.” Kall. Mss.]

ἈΜΕΥΩ s. Ἀμεύομαι secundum quosdam ab ἀμείβω, licet aliunde deducat Etym., capitur pro Transeo, Pertranseo. Quam signif. et verbo Ἀμείβω dedimus, et ejus quoque passivo ἀμείβομαι. Nam Ἀμεύσασθαι Hesych. exp. ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι. Etym. ἀμεύω exp. πορεύομαι, Vado, Iter facio. [Pind. Pyth. 1, 86. “Ruhnck. Ep. Cr. 202.” Schæf. Mss.]

Ἀμεύσιμος, ὁ, ἡ, Pertransibilis; ut ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, ap. Apoll. R. (4, 297.) Qua transiri potest; vel, Qua iter fieri potest, Qua via patet, ὅπη καὶ ἀμεύσιμον inquit Etym. pro ὅπη πυρεύσιμον. [“Ruhnck. Ep. Cr. 202. Brunck. Apoll. R. 148.” Schæf. Mss.]

Ἀμευσίεπτος, ὁ, ἡ, Respondens verbis s. sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuo compellans. Etym. et Hesych. ἀμευσίεπτος exp. διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.

[* Ἀμευσίπορος, ὁ, ἡ, Gressus repetens. “Vicissim et in diversam regionem transitum faciens. Pyth. 11, 58. Ἡ ῥ’, ὦ φίλοι, κατ’ ἀμεν-Σίπορον τρίοδον ἐδιγάθη, Ὅρθαν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν. Per viam retro et alio me ferentem vagatus sum, rectam viam iens antea. Est pro ἀμειψίπορος, quando transitus et fluxus quasi viæ mutatur per alias vices. Nam ἀμεύεσθαι et ἀμείβεσθαι idem sunt.” Damm. Lex. Pind.]

[* Διαμεύω, ET *Διαμεύσσης, ET *Διαμέσσης, ET *Δι-

αμήττης. “Διαμέστας, διαμεύστας, διαμέττης, idem vocabulum, quod genuinum diversi casus probant; Doribus Æolibusque proprium forma ostendit; fontem monstrat *ἐξαλλάκτης. Est enim ab ἀμεύεσθαι, quod ut origine, sic potestate convenit cum ἀμείβεσθαι. Vide Hesych. in Ἀμεύσασθαι, Παραμείψας, *Προαμεύσαι etc. Itaque διαμεύσασθαι nihil aliud quam διαλλάξαι, ἐξαλλάξαι, διαμείψασθαι. Hinc facile patet, quo flexu ad significandum ἀλαζόνα, ψευστήν, ἀπατεῶνα pervenerit. Primum διαμέστας ab *ἀμέω: alterum διαμεύσσης ab ἀμεύω: tertium διαμήττης, sic enim potius scribo, Æolico more pro *διαμείσσης, ab *ἀμείω, unde ἀμείβω natum. Notandum vero in explicanda v. Κλοσπεύτης perinde jungi, ἐξαλλάκτης, ἀλαζόνα.” Hemsterh. “Ἐξημεύσαι, Hesychio ἀποκινήσαι,” [“οὐ ἰλ. fauroid lire ἐξαμεύσαι, ou bien, Ἐξήμευσαι, ἀπεκίνησε. Ce dernier mot est au neutre, Il partit, Il s’en alla.” Corai. Mss.]

“Παραμεύσαι, Hesychio παραλλάξαι, ἐκτραπήναι.” [Pindaro ἰ. q. παρέρχεσθαι.]

“Προαμεύτης, Hesychio est ἐργάτης προηγούμενος.”

“ἈΜΕΙΝΩΝ, onos, ὁ, ἡ, Melior: interdum et Com-
modior, Potior. Il. Γ. (11.) κατέχευεν ὀμίχλην Ποι-
μέσιν οὐτι φίλην, κλέπητ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, Me-
liorem et commodiorem furi ipsa nocte, ad furan-
dum nimirum. Plut. Παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμεί-
νονας ἐλπίδας, Deducente ad meliorem spem. Homo
quoque homine dicitur ἀμείνων, qui eo potior et
præstantior est, et nominatim fortitudine et robore,
quemadmodum ἀγαθὸς quoque pro Strenuo acci-
pitur interdum. Il. E. (411.) Τῷ νῦν Τυδείδῃς, εἰ
καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φραζέσθω μή τις οἱ ἀμείνων
σεῖο μάχοιτο, Te valentior et fortior. Od. (Σ. 333.)
Μὴ τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀνάτη. Et Il.
X. (158.) Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκε δέ μιν
μέγ’ ἀμείνων Καρπαλίμω. Porro ut ἀγαθὸς infini-
tivo junctum signif. Aptus, Idoneus, Accommodus,
ita et ἀμείνων pro Commodior, Aptior, Magis idone-
us; ut ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 63.) τοῦ δ’ οὐτι νεώτερος
ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην
ἀλέασθαι. || Neutro genere aliquid dicitur esse aut
videri ἀμεινον, Melius, Satius, Utilius, Commodius,
Potius. Od. A. (376.) Εἰ δ’ ὑμῖν δοκεῖ τόδ’ ἀμεινον λω-
ιτερόν τε” [τόδε λωϊτερόν καὶ ἀμεινον.] “Il. A. (116.)
Ἄλλῃ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ’ ἀμεινον,
Si hoc melius et utilius videtur. Sic Thuc. 1. “Ὡσπερ
ἔμοιγε ἀμεινον δοκεῖ εἶναι, Melius esse et consultius.
Et Plut. (7, 743.) Οὐ βουλομένου τὸ πάθος ἐξαίρειν
παντάπασι· οὔτε γὰρ δυνατόν οὔτε ἀμεινον, Nec
enim id fieri potest, nec etiam, si posset, melius
foret et utilius. Idem de Orac. Def. Ἴν’ ἀναμιμπλα-
μένην οὐκ ἀμεινον ἐκεῖ βαδίζειν, Illuc ire non erat
melius, s. Illuc ire non retulerat, ut Turn. vertit.
Cui loco similis hic Æsch. c. Ctes. (460.) Ὡς ἔσται
μὲν εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἀμεινον εἴη διὰ
τὴν τῶν Ἑλλήνων παράκλησιν βουλευσασθαι. Sed no-
tandum ἀμεινον ibi propemodum amittere vim com-
parativi et pro positivo accipi, velut etiam cum Hes-
iod. dicit Ἔργ. (2, 368.) Μηδ’ ἐπ’ ἀκινήτοισι καθίζειν
οὐ γὰρ ἀμεινον, Nec enim bonum hoc est et consul-
tum. Rursum ἀμεινον itidem signif. Melius, Commo-
dus, Utilius, dat. habet personæ; ut Il. Ω. (52.) οὐ μὴν
οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ’ ἀμεινον. Et ap. Plat. (1, 43.)
Βουλομένην μὲν ἂν τοῦτο οὕτω γενέσθαι, εἴ τι ἀμεινον
καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί, Si fiat et vestro et meo commodo.
Quibus addi potest hoc Thuc. 1. Ἐπηρώτων τὸν
θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἀμεινον ἔσται, Meliusne sibi bel-
ligerantibus futurum esset? h. e., Meliusne habi-
turi essent, si bellum gererent? Ponitur ἀμεινον
adv. etiam, ut Lat. Melius. Isocr. ad Phil. (55.)
Σκέψαι δ’ ὡς αἰσχροὺς περιορᾶν τὴν Ἀσίαν ἀμεινον
πράττονσαν τῆς Εὐρώπης, Melius habere, ut εἰ καὶ
καλῶς ἔχειν dicitur Bene habere.”

[“Ἀμείνων, ad Herod. 211. Ἀμεινότερος, Phrynich. Ecl. 54. (Mimnermus, Anal. 2, 522.) Οὐ γὰρ ἀμεινον, ad Charit. 755. Lucian. 2, 236. Wessel. ad Herod. 88. 233. cf. Dawes. Misc. Cr. 126. ad Od. P. 176. ad Callim. 1, 127. Athen. 1. p. 10. Ἀμεινον, Impensius, Wakef. Herc. 1019. ad Demosth. de Cor. 463. Harl. alt. Ἀμεινονα, Jacobs. Anth. 9, 446. Οἱ ἀμεινονες, Musgr. Suppl. 423. Ἀμεινον, Toup. Opusc. 1, 534. Koen.

ad Greg. 193. Hērod. 584. et n. Heyn. Hom. 8, A 599. (ad v. 52.) Conf. cum ἀμύμων, Heyn. Hom. 5, 370. 543. 7, 106. 8, 454. 476. "Αμεινόν ἐστι, Dionys. H. 2, 1191. 1199. "Αμεινών εἰμι ποιῶν, pro ἀμεινόν ἐστι ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. Ajac. p. 315. Herod. 1, 37. "Αμεινον pro ἀγαθόν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. 225. "Αμεινών, ἀμείνων, ἀμείνονα, Mæris 34. Fortior, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. "Ὡς γὰρ ἀμεινον, ad Lucian. 1, 243. ubi et de ὧς ἄμ. Οὐκ ἀμεινον, Valck. ad Herod. 126. Plut. Mor. 1, 164. "Αμεινον βιοῦν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 93. * "Αμεινών, Nom. propr., Valck. Hippol. p. 160. B." Schæf. Mss. Οἱ ἀμεινόνες, Optimates, Plato 8, 9. " "Αμεινότερος, Melior, Stob. 87, 13." Wakef. Mss. Glossæ: "Αμεινονι Potiori. "Αμεινονι Satius, Potius.]

'AMEPΓΩ, Exugo. Proprie, Exugo oleas, et amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam hujus verbi signif. probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem et μέργω, ut tradit Eust., addens, utrum ab altero factum sit, non constare. Sunt præterea qui ἀμέλγω B pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contra. Exp. vero Eust. et καρπολογεῖν, Fructum decerpere. [" Ruhnck. Ep. Cr. 159. Pierson. Veris. 202. Wakef. ad Mosch. 2, 70. Valck. ad Bion. 311. Wakef. Phil. 684.; Georg. 131. Jacobs. Anth. 7, 149. 2, 90. Steph. Dial. 57. Brunck. Apoll. R. 39. 162. 178. Heyn. Hom. 6, 433.: conf. cum ὁμόργω, 4, 248." Schæf. Mss. "Decerpo, Theocr. 26, 3. X' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, Κισσὸν τε ζῶοντα κ. τ. λ. Eur. Herc. F. 397. "Υμνωδούς τε κόρας" Ἦλυθεν ἐσπέριον ἐς αὐλὰν, Χρυσέων πετάλων ὑπομηλοφόρον Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. Hæc significatio verbi ἀμέργειν exemplis firmanda erat." Brunck. Mss. Sappho ap. Athen. 554. "Decerpo, Dionys. P. 293. Exugo, Noun. 682." Wakef. Mss.]

'Αμόργη, ἡ, vel potius 'Αμοργή, nam hæc scriptura et frequentior, et ad ponendum discrimen cum ἀμόργη, Herbæ s. Coloris genus significante, melior, Amurca, Olivæ expressæ recrementum, ap. Diosc. et alios. Erotian. 'Αμόργη ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου. Apud Theophr. C. P. 1, 13. et Gal. ad Glaucl. exp. Fæx olei. Hesych. 'Αμόργη τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. C Legitur ap. Aristot. ὁ ἀμόργης, [de Color. 4. "Phrynich. Ecl. 25. Thom. M. 472." Schæf. Mss.]

'Αμοργεύς, ἑως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit. [J. Poll. 1, 222.]

'Αμοργός, (ῆ), (όν), Qui exugit. 'Αμοργοί, ut inquit Eust., dicebantur oratores, qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur vero iidem et μοργοί. [Rittersh. ad Oppian. C. 1, 130. Schneiderus legit ἀμορβός. " "Αμοργος, ad Lucian. 1, 429. Jacobs. Anth. 7, 178. 'Αμοργός, Toup. Emend. 2, 198. Brunck. Aristoph. 1, 15. Kuster. Aristoph. 237. b." Schæf. Mss.]

'Αμοργίτης, ὁ, Placentæ genus. 'Αμοργίτας Hesych. exp. πλακοῦντας. In VV. LL. exp. etiam Simila frixa oleo. Apud Athen. 14. legitur, 'Αμορβίτης, placentæ genus ap. Siculos: ubi ἀμοργίτης repono pro ἀμορβίτης. [" "Αμορβίτης, Albert. Peric. Cr. 59." Schæf. Mss.]

* " "Αμοργμος, (i. q. ἀνθολογία, vox dubia, judice Schneider. Lex.) Jacobs. Anth. 6, 3. (ex Epigr. Meleagri, τὸν ἐκ πάντων ἡθροισμένον εἰς ἓν ἀμοργμον "Υμνοθετᾶν βύβλῳ.) Wakef. Herc. 396. Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

" "Αμοργμα, (τὸ), Hesychio * σύλληγμα, ἄρτυμα." [Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

* "Απαμέργω, Decerpo. Nicand. Th. 861. Al. 306.]

* Καταμέργω, Comprimo. J. Poll. 1, 225. Τὰς δὲ ἐλάτας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν, κοπροῦν.]

"Μόργος, Hesychio φραγμός, Septum: et τὸ ἐπὶ ταῖς ἀμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι, quod ap. J. Poll. μόργον. Ab eod. Hes. exp. σκύτινον τεύχος." [" Μόργος, Jacobs. Anth. 6, 146. 7, 178. Μοργός, Toup. Emend. 2, 198. 607." Schæf. Mss. * Μοργεύω, J. Poll. 7, 116. Vide Schneider. Lex.]

"Μοργή, J. Polluci τὸ μέρος τῶν γεωργῶν, unde * ἐπίμοργον γῆν ap. Solon. esse αἶτ τὴν ἐπὶ μέρει γεωργουμένην. Apud Hesych. Μόργιον est μέτρον γῆς, h. e. πλέθρον, et εἶδος ἀμπέλου." [Schneider. Lex. Cf. v. Ἐπίμορτος.]

"Μοργίας, Hesychio γαστριμαργίας καὶ ἀκρασίας."

[Schneider. Lex.]

"Μοργυλλεῖ, Hes. exp. χρονουλλεῖ, Tempus pro-

"trahit." ΜΟΡΓΝΥΜΙ, et 'ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, ξω, χα, tanquam a Μόργω et 'Ομόργω. Usitatus tamen, præsertim ap. Hom. posteros, 'Ομόργνυμι quam Μόργνυμι, ut in composito 'Απομόργνυμι docebo, ex Eust. Frequentia sunt autem et 'Ομόργνυσθαι et 'Ομόρξασθαι voce passiva et media, in signif. act. Abstergo exp. ap. Apoll. R. 2, (242.) δάκρυ δ' ὁμορξαμένω. Apud Hom. autem (B. 269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ vult Eust. esse potius Expressit lacrymam; nam verba, quibus id exp., ap. Lat. isto, et quidem Terentiano, in hoc loquendi genere, reddi posse existimo. Sed et pro Imprimis et Inuro poni simplex 'Ομόργνυσθαι tradit Bud., sicut et composita 'Αναμόργνυσθαι, et 'Εναπομόργνυσθαι, et 'Εξομόργνυσθαι, item 'Επομόργνυσθαι, quæ mox sequuntur. Suidæ est ἀπομάσσειν s. ἐκμάσσειν, item ἀποψήχειν, et ἀποψᾶν. Hesychio itidem ἀπομάξαι et ἀποψᾶν: quæ signif. datur et composito ἀπομόργνυμι, in illo etiam Hom. loco, ut paulo post dicetur. [" Μόργνυμι, Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Clark. ad Il. B. 269. 'Ομόργνυμι, Thom. M. 649. Porson. Hec. l. c. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Clark. ad Il. B. 269. Mæris 291. et n." Schæf. Mss. "Μόργνυμι, Quint. Sm. 4, 270. (314.) Wakef. Mss.] " "Ομαρξον, Hes. exp. ἀπόμαξον, quod "potius ὁμορξον dicitur." [Nic. Ther. 558. ὁμόρξαι, sed v. Schueider. Lex. * "Ομοργμα, τὸ, i. q. ἐπίμετρον, Bekkeri Anecd. 432.]

* " "Αμόργνυμι, ad Mærin 292." Schæf. Mss.]

'Αναμόργνυμι, vel 'Αναμόργνυμαι, Imprimis, Inuro, Quasi Tergendo premendoque imbuo. Plut. Cicerone metaphorice (4, 811.) Τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτενομένοις, pro Affectus populares imbuiere et inurere. Bud. 655.

'Απομόργνυμι, vel 'Απομοργνύω, ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω: proprie Exprimo, ἐκπέζω, si credimus Eust. Is enim in Il. B. (269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ, annotat e μόργω fieri μόργνω, hinc μοργνύω, ab hoc μόργνυμι: unde sit ἀπομόργνυται et similia. Sed et e μόργω fieri compositum ἀπομόργω, unde sit ἀπόμοργμα. At vero μόργω fieri ex ἀμέργω, q. e. ἐκπέζω, secundum veteres: unde sit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη. Fuerit igitur, inquit, ἀπομόρξασθαι et ἀπομόργνυσθαι proprie τὸ ἐκπέζειν, unde ἀπεμόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ ὁδὸν ἐκπέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde subjungit ap. Hom. posteros esse frequentius ὁμόργω et ὁμόργνυμι cum pleonasmis literæ o, quam μόργω et μόργνυμι. Ponit et aliam sententiam, ut videlicet ὁμόργειν et ἀμέργειν idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quod sic dicatur ἀσταφίδες et ὀσταφίδες: item ἀστακὸς et ὀστακὸς indifferenter. 'Απομόργνυμαι, inquit Bud. Exprimo, Informo. Paulo post, signif. etiam Abstergo; quia exprimendo fit abstersio. Plura in Comm. Ceterum ἀπομόργνυμι s. voce passiva ἀπομόργνυμαι, non solum ponitur pro Exprimo, q. e. ἐκπέζω, vel ἐκπέσας ἀπάγω, aut ἐκθλίβω, sed et pro Exprimo signif. ἐκτυπῶ et ἀπομάττωμαι. Bud. tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ loc. in quo est aliud supercompositum ἐναπομόργνυται: ita enim ille scribit, Καὶ γὰρ ἀστοίαν δεινὴν ἐναπομόργνυται ταῖς ἀτελέσι τῶν ψυχῶν. Ubi Schol. exp. ἐναπομάττεται. Sed et ἀπομόργνυται invenitur exp. Exprimit et repræsentat, ap. Alexandr. Aphrod. Probl. 2. Τὸ πεφθὲν ἀχρεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ τοῦ πέπτοντος χρώμα. Ubi et Imprimi vel Imbuere nonnullis placet interpr. || Significat etiam Abstergo, inquit Bud., quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc signif., quam Bud. notat. Il. Ψ. (739.) Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινὴν δύσαντο χιτῶνας. B. (269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ. Sic Apoll. R. 2, (86.), ἀπωμόρξαντο μετώπῳ Ἰδρῷ, Sudorem absterserunt a facie. Ubi notandum est usurpari aor. med. Aristoph. autem participio aor. isti passivi usus est, dicens τὴν ὄργην ἀπομορρχεῖς ad imitationem Homeril. c., ἀπεμόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim τὴν ὄργην ἀπομορρχεῖς, Ira abstersa: vel ad verbum, Abstersus iram. Sciendum est præterea ἀπομόρξασθαι absolute positum exp. etiam δακρύναι, Plorare. 'Απωμορξάμην, inquit Hesych., ἐδάκρυσα. Suid. autem ci-

tat etiam h. l., in quo ita usurpatur, "Ποτ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα κάπεμορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτερον ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κοιμώμενον : deinde subjungit, habere hanc signif. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, A consequenti ; abs-
tensionem enim consequi lacrymas. Citat deinde ἀπεμόρξατο positum pro ἐξεμάξατο, vel ἐξωμοίωσατο. Jam vero et hoc animadvertendum est in loco cit. ex II. B. (269.) legi et ἀπεμόρξατο et ἀπομόρξατο. Eust. in suis Comm. ambiguum reliquit suam lectionem, cum priore in loco ἀπομόρξατο, in posteriore autem ἀπεμόρξατο habeat. De quo vide et p. 1587. Sed et alibi idem Gram. v. ὁμόργω, unde esset ἀπομόρξατο, posteris Homeri tribuit. Hesych. uno in loco habet ἀπεμόρξατο, in altero ἀπομόρξατο, utrobique exp. ἀπεψήσατο. Suid. participium quidem ἀπομορξάμενος, sed ἀπεμορξάμην et ἀπεμόρξατο duntaxat. Etym. autem ait ex ἀμέργω, mutato α in ο, fieri ὁμόργω : unde sit ὁμόρξω : aor. ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξατο : et ἀπομόρξατο, inquit, συναρχομένως. Ita ille. Hoc autem constat, si ἀπομόρξατο ap. Hom. legamus, ut habent quædam exemplaria, non ἀπεμόρξατο, ab Ἀπομόρ-
γεσθαι esse, habente simplex Ὀμόργεσθαι, pro quo sit potius in usu Ὀμόργνυσθαι.

["Ἀπομόργνυμι, Thom. M. 649. Wakef. Trach. 519. Phil. 267. Acharn. 706. Act. Med., Kuster. V. M. 3. Ab ἀπὸ et μ., ἀπὸ et ὁμ., Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Ad Mærin 103. Bergler. ad Alciph. 153. Lacrymor, Act. Traj. 1, 217. Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. "Schol. Il. E. 416. Abstergo, Nic. Th. 860. Al. 545. Cum ἀπὸ, Mosch. 2, 96." Wakef. Mss.]

Ἀπόμοργμα, τὸ, Quod est expressum ex alio. Item Quod est abstergendo expressum. Vel, Quod exprimitur et representatur ; vel Expressa forma et simulacrum. Exp. etiam uno verbo Abstergimentum, ut et ἀπόμαγμα vertitur a Gaza. ET Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Expressio. Item Abstersio. Dionys. Areop. ἀπόμοργμα pro ἐκμαγεῖον usurpat in h. l. libri περὶ ἡνωμένης Θεολογίας, teste Bud. Ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς ἀρχετυπίας. [Ἀπόμορξις inter dubia vv. ponitur a Schneider. Lex., sed perperam.]

Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Synes. Ioanni, Οἰγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, inures piaculum ; vel, ut Bud. interpr. liberius : Si enim me tangeres, contagione reatus me iuficeres et contaminares. || Ἐναπομόργνυμαι, Abstergo, Detergo. Nam ἐναπομόργνυσθαι exp. non solum ἐναποτυπῶσαι et ἀναμάττεσθαι, sed etiam ἀποψήσασθαι ex J. Poll. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι est * ἐναποψῆσαι et ἐναπομάττειν in quodam loco Aristoph. Sed et ἐναπομόργνυσθαι alicubi esse vult i. q. ἐναποτίθεσθαι. ["Thom. M. 756. Kuster. Aristoph. 124. b." Schæf. Mss. Jambl. Stob. Serm. 28.]

Ἐναπόμορξις, (ἡ,) Abstersio s. Detersio in, qua "videlicet aliquid in aliud detergitur. Theophr. H. "P. 6, 1. Χυλὸς μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὕγρῳ "ἐναπόμορξις" ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὕγρου διήθησις. Ubi "tamen sunt qui leg. putent * ἐναπόμειξις."

Ἐξομόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξομόργνυμι s. Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo, ut Plato de LL. 6. (299.) Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυπούσθαι, Exprimentem et insculpentem. Vide Bud. Comm. 654. Sic idem Plato Gorgia, "Α ἐκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν. Suidæ ἐξομόργνυνται est ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦνται, quod posterius v. mendosum esse suspi-
cor. Citatur autem ex Aristoph. A. (843.) Οὐδ' ἐξο-
μῶρξεται Πρέπης τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι, pro * ἐναποψή-
σεται et ἐναπομάξει : cum Suid. ibi legat ἐναπομά-
ξεται, eandem alioqui exp. afferens. ["Ἐξομόργνυμι,
Thom. M. 649. Wakef. Herc. 1164. Brunck. Aristoph. 3, 95. Kuster. 124. b. Heindorf. ad Plat. Gorg. 269. Mæris 291. et n. Ἐξομόργνυμαι, Timæi Lex. 113. et n. Valck. Hippol. p. 235. Musgr. Hippol. 653." Schæf. Mss. Plato Gorg. 80. "Α γὰρ ῥητοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι ἐς ὅτα κλύζων.]

[* Ἐξομόρξις, ἡ, Imprissio. Plato 3, 80.]
"Ἐνομόργνυμι, Abstergo s. Detergo in. Hes. ἐνο-
μόρξατο exp. κατέμαξεν, ἐνέβαλεν." ["Wyttenb.

Select. 434." Schæf. Mss. Γραμμὴν τῷ ἐπιπέδῳ, Plut. 10, 451. Greg. Naz. Opp. 2, 35. ἔχισ πυρόντι χόλψ ἐνομόρξατο λοιγόν.]

Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. e Greg. Carm. Vide Comm. 655. Quæ signif., inquit, ex eo manavit, quod in fricando et odor et color hærescit ; quare etiam προστρίβεσθαι dicitur. ["Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss.]

Προσομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Im-
primo, Inuro. Exp. et Abstergo. ["Ad Timæi Lex. 113. Schæf. Mss. "Themist. 149. Plut. 3, 411. Jambl. de Myst. 118. Describo, Pingo, Stob. p. 41. Imprimo, Synes. 137. Stob. 41, 44." Wakef. Mss.]

Ἀμέλγω, ζω, Mulgeo. Proverbialis est Versus Theocr. (11, 75.) Τὴν παρεούσαν ἀμέλγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις ; Mulge eam quæ adest : quid eum qui fugit insequeris ? Suid. et Eust. ex ἀμέργω factum esse volunt, unde et ἀμόργη. || Ἀμέλγειν, ut habetur ap. Aristoph. Schol. et Suid. peculiari signif. capitur pro Extra legitimum tempus fructus immaturos avel-
lere, quod fures facere solent : hæc autem annotantur in Aristoph. I. (326.) Ἡ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, ubi ipse Schol. ἀμέλγεις exp. ἀποδρέπει, ἀπανθίζει, τρυγᾷς καὶ καρπίζει, Eos decerpis tanquam fructum, Eos vindemias. In VV. LL. annotatur hanc esse propriam signif., quod videlicet dicat Aristoph. Schol. et Suidas ἰδίως λέγεται ἀμέλ-
γειν τὸ, κ. τ. λ. verum ego ἰδίως non accipio pro κυρίως, Proprie, Propria signif., sed pro Peculiariter, Peculiari signif. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 137. ad Bion. 311. Ruhnck. Ep. Cr. 127. Mæris 93. et n. Stroth. Præf. ad Theocr. Ad Timæi Lex. 268. Toup. Opusc. 1, 387. Wakef. Herc. 396. ; Georg. 132. Jacobs. Anth. 6, 313. 11, 90. 193. 233. Apollonid. 6. Steph. Dial. 57. Brunck. Apoll. R. 39. 178." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 437. "Fructus immaturos decerpo, Phot. Bibl. 1351. Nonn. 796. Med., Sugo, Nicand. Al. 485. Nonn. Dionys. 5, 166. Ἡμελγμυι, Schol. Nicand. in." Wakef. Mss. "Luc. 1, 470. ἀμέλγειν ὀρνίθων γάλα. Metaph. ὕπνον, Apollinaris Ps. 4, 16." Churchill. e Saphir. Mss.]

[* "Ἀμελκτέον, Geopon. 18, 3." Kall. Mss.]
[* Ἀμελκτῆρ, ἦρος, ὁ.] "Ἀρακτῆρα, Hes. dici scri-
bit ἀμελκτῆρα, Mulctram."
[* Ἀμελξις, ἡ, Mulsio. Job. 20, 17. "Athen. 28." Wakef. Mss.]

"Ἀναμέλγητος, (ὁ, ἡ,) Non emulctus, vel, Qui "nequit mulgeri, VV. LL."

[Ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ, Schol. Theocr. 1, 6. et poetice]
"Ἀνήμελκτος, Non mulctus, vel Qui non mulgetur. "Bud. ex Od. I. (439.) Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελ-
κτοι περὶ σηκοῖς." ["Tryphiod. 596. 603. Nonn. 1060, 10. xli. 140. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Νεάμελκτος s. Νεήμελκτος, Recens mulctus. Ni-
cand. Al. 310.]

Ἀμολγεύς, εως, ὁ, Mulctra. Theocr. 8, (87.) Ἀτὶς ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. ["Crinagor. 26. Valck. Ep. ad Rön. xix. ad Xen. Eph. 43." Schæf. Mss. Glossæ : Ἀμολγεύς Mulctrale.]

Ἀμολγῆς, εως, ὁ, itidem Mulctra in VV. LL. sed vereor ne potius Ἀμολγῆς, ἰδος, scr. sit.

[* Ἀμολγῆ, ἔστιν δὲ τρυγὲς ἐλαίου, Amurca, Gl. Vide Ἀμοργή.]

Ἀμολγαῖος, (α, ον,) ut ἀμολγαῖος μαστὸς, Anthol. Mamma quæ mulgetur ; quasi quis dicat, Mulctraria mamma. Apud Hesiod. autem ("Erg. 2, 208.) ἀμολ-
γαίη μᾶζα, E lacte facta, quod videlicet e mulctu provenierit : Μᾶζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυ-
μέναιν. Athen. autem (115.) exp. τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκραίαν, quod ἀμολγὸς sit τὸ ἀκραϊότατον, ubi fortasse addendum est τῆς νυκτὸς, cum Eust. p. 838. exp. vo-
cem ἀμολγὸς, scribat, Ἡ καὶ τὸ ἀκραϊὸν καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς βούλονται νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολ-
γαίη μᾶζαν ἐρμηνεύοντες. ["Græv. Lect. Hes. 578. Leon. T. 98." Schæf. Mss.]

Ἀμολγὸς, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur vesperi et extrema nocte, ideo pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur autem vel ἀμολγὸς per se, vel cum gen. νυκτὸς : ut ap. Hom. Il. O. (324.) X. (28.) Od. Δ. (841.) et alibi, νυκτὸς

ἀμολγῶ. Hesych. tradit Euripidem dixisse ἀμολγὸν νύκτα Tenebricosam: alios autem ἀμολγὸν appellare Partem noctis qua mulgent. Apud Eund. legitur ἀμολγῶ exp. Media nocte, ea hora qua mulgent. || Idem exp. ἀμολγούς, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbum Qui mulgent publica. Intelligit autem, opinor, depeculatores. Vide Ἀμοργὸς paulo ante. HINC Ἀμολγάζω, quod ab eod. Hesych. exp. * μεσημβρίζω. [“ Ἀμολγός, Gesner. Ind. Orph. II. A. 173. X. 317. Kuster. Aristoph. 113, 6. Hymn. Hom. 6, 154. Heyn. Hom. 8, 241.” Schæf. Mss. Æschyl. ap. Athen. 469. Schol. Aristoph. I. 959. “Stob. 167. Mulctra, Schol. Theocr. 1, 25. Tenebræ, Hom. Improbus, Suid. Μολγός, Tenebrosus, Eur. Hesych.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἀμολγίον, (Mulctra.) Valck. Ep. ad Rōv. xix.” Schæf. Mss. Theocr. 25, 106. * Ἀμολγέιον, Schol. Luc. Hesiod. s. 4.” Boissonad. Mss.]

[* “ Ἀναμέλω, Decerpo. Nicand. Al. 427.” Wakef. Mss.]

[* Ἀπαμέλω, Exugo. Nicand. Al. 919. Hesych.” Wakef. Mss.]

[* “ Κυναμολγός, ad Diod. S. 1, 197.” Schæf. Mss. “ J. Poll. 5, 41.” Kall. Mss.]

[* Ἐναμέλω, Immulgeo. “Od. I. 223.” Kall. Mss.]

[* “ Ἐξαμέλω, (Emulgeo, Exugo.) Bergler. ad Alciph. 131.” Schæf. Mss. Eur. Cycl. 207. Æsch. Choëph. 896.]

[* “ Προσαμέλω, (Insuper mulgeo.) Theocr. 1, 26. ubi v. Valck.” Schæf. Mss.]

“ Ἀθέλβειν, i. q. ἀθελβάζειν, Colare. Idem enim Hesych. Ἀθέλβεται exp. διηθεῖται. Idem præterea “ perisprophenos ἀθελβείν e Nicandro affert pro ἔλκειν, “ Trahere. Sed pro eo scr. ἀθέλγειν, si vera sunt, “ quæ in eo verbo annotabo ex Erotiano.” [“ Heringa Obs. 202. Kuster. Bibl. Chois. 83.” Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

“ Ἀθελβάζειν, Hesychio διηθεῖν, Colare s. Percollare, Per colum transfundere. Pro eodem ἀθέλβειν “ dicitur.” [Bekk. Synag. Lex. Ἀθέλβεται διηθεῖται.]

[* Ἀθελδω. Bekkeri Synag. Lex. χρῆσ. Ἀθελδέται διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις: Καὶ διὰ τετρημένων ἀθελδέται τύπων.]

“ Βαδελεγεῖ, Hesychio est ἀμέλγει, Mulget,” [pro ἀδελέγει, ἀδέλγει.]

“ Ἀθέλγω, Sugo, vel Mulgeo, Suctu vel mulctu “ detraho. Hesych. enim ἀθέλγειν exp. ἀμέλγειν: et “ mox ἀθέλγητε affert pro θηλάζητε, addens etiam, “ ἢ θλίβητε. Erotian. quoque pro Suctu detraho, vel “ Traho veluti sugendo, poni indicat. Annotat enim, “ Bacchium ἀθέλγεται ap. Hippocr. exp. θηλάζηται “ ἢ ἐπισπάται: Epiclem vero, ἐκπιέζεται καὶ ἐκθλίβηται: atque ita Nicandrum quoque ἐξηγήσθαι. “ Unde suspicor ap. Hesych. scr. esse, Ἀθέλγεται “ θηλάζηται ἢ ἐκθλίβηται. Gal. autem ap. eund. Hippocr. ἀθέλγεται exp. παρείται, * διεκλύεται, Exolvitur. “ Legitur porro verbum hoc ap. Hippocr. de Hum.” [114, 36.]

“ Ἀθελξίς, (ἦ,) pro Attractione poni videtur in Hippocr. de Artic. “ Ἦν δὲ ἡ ἑτέρα γνάθος ἐξεστήκη, ὥς “ ἑτέρως χρῆ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν” καὶ μὲν ὀρθῶς τις κατα- “ ὀρθώσεται, καὶ * ἐπιτρεμήσῃ, ὥς χρῆ, ταχέϊα μὲν ἢ “ ἄθελξίς, οἱ δὲ ὀδόντες ὡσινέες γίνονται” ἦν δὲ μὴ, “ χρονιωτέρῃ μὲν ἢ ἄθελξίς, διαστροφὴν δὲ ἴσχυουσα, οἱ “ ὀδόντες δὲ καὶ σιναροὶ καὶ ἀχρήϊοι γίνονται.” [Sic legitur in textu Hippocr. ap. Gal. 5. 605: 34. Verum illic ἄλθεξίς meliora exemplaria legunt, sicque scribit Foës. v. Ἀλθεξίς.]

“ Ἐξαθέλγεσθαι, paulo plus est quam ἀθέλγεσθαι. “ Hippocr. in lib., qui Κατ’ Ἱητρεῖον inscribitur, Ὡς τὸ “ μὲν ὑπεὸν ἐξαθέλγεται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπισυλλέγεται,” [63, 15. 503, 44.]

“ AMIΛΛΑ, ἦ, Certamen, Concertatio, Contentio. Aristot. Rhet. 1, (11, 3.) “ Ὅπου γὰρ ἀμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, Ubi enim est certamen, ibi est et victoria. Plut. Sympos. 5. (713.) Πρὸς τὰ θηρία γινομένης ἀμιλλας, Certaminibus adversus feras, vel cum feris. Isocr. θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἀμίλλας ἀχθονται. Apud Plat. de LL. ἀμιλλα ἀρετῆς exp. Studium virtutis. “ Ἀμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere: Isocr. Pa-

A neg. (24.) Περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἀμιλλαν, De hoc contententes. Apud Demosth. τὴν ἀμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Certalim contendere, Bud. [“ Ad Mœrin 184. Jacobs. Exerc. 1, 94. * Ἀμιλλῶν, Valck. Phœn. p. 344.; Hippol. p. 286. Ἐξ ἀμιλλῆς, Alciph. 348. Ἀμιλλα πλοίων, Jacobs. Anth. 9, 181. Markl. Suppl. 428. Musgr. Troad. 617. Helen. 361. El. 95. Luzac. Exerc. 17.” Schæf. Mss. Eur. Bacch. 544. ἐν ἀμιλλαισιν ἀνάγκης, ubi leg. ἀμάλλαισιν. Vide Schneider. Lex. “ Clem. Alex. Str. 4. p. 592.” Routh. Mss. Glossæ: “ Ἀμιλλα Competitio, Dictatum, Litigium, Certamen equorum.”]

“ Ὡμιλλα, Hesychio et Suida testibus est παιδιὰ “ τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν περιγεγραμμένον κύκλον βαλὼν “ κάρνον ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ, Ludus, in quo vincitis, “ qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecit ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat. Suid. ex Eupolide citat, innuens esse συν- “ ρημένον ex ἡ ἀμιλλα.” [“ Thom. M. 961.” Schæf. Mss.]

B Ἀμιλλότερος, Contentiosior. Nam ἀμιλλότερος Hesych. exp. ἐπιπλέον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel a nomine ἀμιλλα, vel a v. barytono ἀμιλλομαι fiat necesse est: nam a circumflexo ἀμιλλῶμαι nullo modo posse formari videtur.

¶ Ἀμιλλάομαι, ἦσομαι, Certo, Contendo. Ἀμιλλάομαι πρὸς τινα, Contendere cum aliquo; ut, Πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλῶμενοι. Luc. Saturn. (3, 391.) Ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Adversus fortunam contendere, Cum fortuna certare, Arist. Citatur etiam e Xen. (K. Π. 1, 4, 15.) Ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία, pro Certare cum feris; ut sit ἐπὶ τὰ θηρία pro πρὸς τὰ θηρία. Interdum etiam dicitur ἀμιλλᾶσθαι τι πρὸς τινα. Aliquando vero dativus, qui ponitur post ἀμιλλᾶσθαι, est instrumentalis; ut cum dicitur ἀμιλλῶμενοι τοῖς ἵπποις, Certantes equis, Contententes equestri certamine. || Nonnunquam habet et præpos. πρὸς junctam genitivo, præter dativum, aut præpos. πρὸς accusativo junctam; ut, Ἀμιλλῶμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter se de victoria.

C Interdum pro πρὸς ponitur ὑπέρ: ut ap. Plut. Numa (1, 273.) Ἀμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος: ubi notandum præter præpos. ὑπὲρ junctam genitivo nullam habere constr. Unetiam accusativo jungitur ἀμιλλῶμαι: sed duntaxat cum certa adiunguntur verba; ut ἀμιλλᾶσθαι στάδιον, ap. Plat. Fortasse autem utcumque tolerari posset Lat. itidem Certare stadium: ea forma qua dicitur Vincere Olympia. Certe Lat. Currere stadium usitatum est. Dicit vero Plato itidem, de LL. 8. (407.) itidem Ἀμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, et τὸν ἐφίππιον. Eodem autem lib. (407.) genitivo jungitur: Πέμπτος δὲ, ὃν ἀφίσομεν πρῶτον ὠπλισμένον, ἐξήκοντα μὲν σταδίων μήκος, πρὸς ἱερὸν Ἀρεῶς τι καὶ πάλιν βαρύτερον ὀπλίτην ἐπονομάζοντες, λειοτέρας ὁδοῦ διαμιλλῶμενον. Q. I. Bud. aliquid sub. existimabat, videlicet δρόμον, aut præpos. διὰ [ut Bip.] sicut paulo post sequitur, Δι’ ὁρῶν τε καὶ παντοίας ὁδοῦ ἀμιλλῶμενον. Fortasse tamen, quod Budæi pace dictum sit, præpos. διὰ nihil necesse fuerit extrinsecus addere, cum in ipso Platonis habeatur loco, verbo videlicet juncta. Scimus autem Græcos interdum præpos., quæ seorsum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipsi verbo constr., quam haberet si seorsum posita præpositio esset; quod tamen fateor fieri rarius in præpositione διὰ quam ἐν aut ἐπὶ. Sciendum fieri præterea citari Eur. (Hec. 271.) locum, in quo ἀμιλλῶμαι itidem gen. habet, non signif. tamen Certaminis genus, ut in præcedentibus e Plat. exemplis. Eurip. verba sunt, ἀμιλλῶμαι τόνδε λόγον, quæ exp. in VV. LL. Hac contendo oratione.

Ἀμιλλῶμαι πρὸς σε, Certo tecum, i. e. Aequo te; Tibi non cedo, Te inferior non sum. Athen. Ἡ πόλις δὲ πρὸς ἀπάσας ἡμιλλᾶτο περὶ τρυφῆς, Urbs autem ita cum qualibet certabat de luxu, vel contendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdum pro præpos. πρὸς cum gen. ponitur; ut si in Athen. l. c. pro περὶ τρυφῆς diceretur τρυφῇ. Sic Libanius dixit, Ἀμιλλῶμαι σωφροσύνη πρὸς τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum senibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum senibus.

'Αμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim A contendo ad hoc. Isocr. Areop. (31.) Πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν *ἀμιλλήτεον ὑμῖν ἐστὶ, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipsorum triginta improbitatem enitendum vobis est. Videtur ἀμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti et in Plat. 'Αμιλλήσεται ὡς ἀπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ, ut sit, Enitetur ad hoc ut omnium plurimum accipiat. Exp. tamen vulgo, Certabit ut omnium plurimum habeat.

'Αμιλλᾶσθαι, inquit Bud., pro Æmulari, i. e. Invidere, poni videtur ap. Greg. dativo junctum.

["'Αμιλλῶμαι, Diod. S. 2, 498. Boissonad. in Philostr. 534. Eis, πρὸς, Plut. Cleom. 19. Kuster. V. M. 67. Markl. Suppl. 195. Iphig. p. 43. Wakef. Ion. 1021. Jacobs. Animadv. 142. Luzac. Exerc. 10. Monthly Rev., Jan. 1799. p. 92. Fischer. ad Palæph. 43. a. b. et Ind. Xen. K. Π. 63. ad Mær. 16. Valck. Hippol. 210. 286.; Diatr. 270. (ad Herod. 395.) Wakef. S. C. 2, 46." Schæf. Mss. "Pind. Nem. 10, 58. ἀμ. περὶ ἐσχάτων ἀέθλων. Aristoph. Eip. 950. οὐκ οὐκ ἀμιλλήσεσθον. Plut. Arato 3. "Α παρέργωγς καὶ ὑπὸ χεῖρα—ἀμιλλήσάμενος κατέλιπε. Xen. K. A. 3, 4, 44. Eur. Hel. 164. Ποῖον ἀμιλλαθῶ γόν; Quibus lamentis contendam, certabo? Ibid. 46. eis τὴν Ἑλλάδα, πρὸς τοὺς παῖδας ἀμ. Xen. Equit. 8, 6. Τὰ κατάντη ἀμιλλώμενοι. Ælian. H. A. 2, 21. 'Αμιλλῶνται πρὸς γῆρας τὸ μήκιστον. Plut. Pompeio 73. 'Απὸ γῆς ἀμιλλώμενον—προσλαμβάνουσι. Salmas. ad Vopisc. 787." Schneider. Lex. "Thuc. 4, 51." Kall. Mss. Glossæ: 'Αμιλλῶμαι' Decreto. 'Αμιλλᾶται' Competit.]

'Αμιλλημα, τὸ, Certatio, Contentio: ut ἀμιλλα, Certamen: et ut ab ἀμιλλα fit ἀμιλλῶμαι, sic vicissim ἀμιλλημα ab ἀμιλλῶμαι. [Soph. El. 493. Γάμων ἀμιλληματα. Schneider. Lex.]

["'Αμιλλήτης, ὁ, s.] 'Αμιλλητῆρ, ἦρος, ὁ, Certator. Apud Soph. Antig. (1065.) μὴ πολλοὺς ἐτι Τροχοὺς ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, Schol. ἀμιλλητῆρας exp. τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους, Qui invicem sibi succedunt. Nec plura ille. Ego autem existimo Soph. periphrastice τροχοὺς ἀμιλλητῆρας ἡλίου, ad verbum, Rotas certatrices solis, appellare temporis spatia: quod soli, e cuius cursu vicissitudinem temporum metimur, tribuatur curus: in curru autem una rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea est opinio: fieri tamen potest ut alio respexerit. Nonnus hoc nomen genitivo junxit: appellans μῦθον, Sermonem, ἀμιλλητῆρα σιωπῆς, i. e. ἀμιλλώμενον πρὸς τὴν σιωπὴν, Certantem cum silentio, quasi Certamine quodam silentium superantem. Exp. vulgo ap. eum, Silentii æmulum et adversarium.

'Αμιλλητήριος, ὁ, ἡ, [imo ἰα, ἰον,] Certativus, Certatorius; ut ἀμιλλητήριοι ἵπποι, Aristid. Certatores equi. Ea forma, qua dicuntur Bellatores equi. Hesych. ἀμιλλητήριος exp. ὁ ἐρίζων πολὺν, Multum contendens. ["Const. Manass. Chron. 124. Meurs." Schæf. Mss.]

'Αμιλλητήριον, τὸ, Locus in quo certatur, ut exp. Suid. Secundum quam exp. ita dicitur ἀμιλλητήριον ut ἀγωνιστήριον. Exp. vero ἀμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, Certamina,

["'Αμιλλητικός, ἡ, ὄν, i. q. ἀγωνιστικός, Certativus.]

¶ 'Αμιλλω, Certo, et 'Αμιλλομαι, barytona, pro circumflexis ἀμιλλῶ et ἀμιλλῶμαι: ut ap. Syngelum, Νειλῶις ἀμιλλόμενος χεύμασι, si modo scriptura depravata non est, ac ω pro ο reponi non debet.

"'Αναμιλλητος, ὁ, ἡ, De quo certamen et contentio non est, Non controversus. Exp. et active, Non contentiosus; a Suida ἀφιλόνηκος: rectius ab Hes. *ἀφιλονεικτος et ἀναμφίλεκτος." ["Alberti ad Hesych. Epist. ad Eulog. 45. ad Il. T. 165." Schæf. Mss.]

"'Εφάμιλλος, (ὁ, ἡ,) De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in Demosth. "pro Cor. 'Εφαμίλλον τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης, ἐγὼ κράτιστα λέγων ἐφαίνομην, "ut sit, Proposito omnibus in commune certamine "de declaranda in patriam benevolentia, i. e. Cum "omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ benevolentia et studio. Itidem vero et ἐφάμιλλον affertur pro Controversum. Alioqui significat

"etiam Par, Æqualis, in certamine videlicet et contentione, ut a Suida quoque et Hes. exp. ἴσος, ὅμοιος. "Demosth. Epit. Δύναμιν ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον "καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocr. Hel. Encomio, "Ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Idem ad Phil. Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν, ἐφάμιλλον τὴν σπουδῆς δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασιν, "quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum. "Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur Paritas et æqualitas in aliquo certamine. Plut. Sympos. Sept. Sap. Χαλεπὴν "καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Propter parem et æqualem laudem in illi carminis æmulatione. Rursum Isocr. ad Demon. dicit, Σκοπεῖν "ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, "pro Videre ut sis patris studiorum æmulus." [Gl. Ἐφάμιλλος: Æmulus, Æmulator. "Ind. Xen. Memor. Valck. Animadv. ad Animon. 8. T. H. ad Lucian. Dial. 46. 1, 385. ad Diod. S. 1, 222. 464. Plut. Mor. 1, 606. 855. Dionys. H. 5, 49. ad Liv. 1, 136. a. *Ἐφάμιλλως, Studiose, Abresch. Lect. Arist. p. 6." Schæf. Mss.]

"'Ισάμιλλος, (ὁ, ἡ,) In contentione par, Æqualis in "certamine." ["Philipp. 34." Schæf. Mss.]

"'Ανταμιλλᾶσθαι, Contendere adversus quempiam. "Vide 'Αμιλλᾶσθαι, quod cum aspiretur, sicut et ἀμιλλα, unde originem habet, potius 'Ανθαμιλλᾶσθαι "scr. fuerit."

"'Ανθάμιλλος, (ὁ, ἡ,) Qui alicui in contentione s. "certamine adversarius est, Æmulus, ἀνταγωνιστής. "Et 'Ανθαμιλλᾶσθαι dicitur qui in certamine s. contentione alicui se opponit et ἀνταγωνίζεται. Xen. "E. 6. p. 343. Ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τρήρεις "ἀπὸ σημείου, ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν, ut inter se certarent quinam primi ad litus pervenirent. ["'Ανθάμιλλος, Lycophr. 428. Eur. Ion. 605. "Schol. Pind. Ol. 5, 35. Ἀνθαμιλλᾶσθαι, Const. Manass. Chron. p. 73. Nicet. Chron. ap. Fabric. B. G. 6, 406." Boissonad. Mss. "Lucian. 594. 955." Scott. App. ad Thes.]

"Διαμιλλᾶσθαι, Decerto et contendo cum. Plut. "Themist. Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα." [Euseb. H. E. 8, 12. "Plato de Rep. 516." Routh. Mss. "Polyb. 1, 81. 6, 21." Kall. Mss. "Fischer. ad Palæph. 43. a." Schæf. Mss. * "Διαμιλλητέον, Plut." Wakef. Mss.]

["'Εναμιλλᾶσθαι, i. q. ἀμ. Certo in. Themist. Or. 21. p. 254. "Theoph. Chronogr. 311." Kall. Mss.]

"'Ενάμιλλος, (ὁ, ἡ,) Certans et contendens cum, "Non cedens, Par, Respondens ex æquo s. Contentendus, Comparandus. Aristot. Polit. 3. Καὶ κατὰ "γε τὸν λόγον τοῦτον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη "σύμβλητον· καὶ γὰρ ἂν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ "πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν, In contentione "comparari possit et opponi divitiis. Areth. in Apocal. Τοῦτο δὲ συνέβη διὰ τὴν ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ἀκρότητα, ἥς ἐνάμιλλον καὶ ἡ τιμωρία. Unde ADVERB. "Ἐναμιλλως, Ita ut contendere et comparari in certamine possim, Pariter. Isocr. Panath. Μερσεσχέως "τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, ὧν ἅπαντες ἂν εὖζαινο μεταλαβείν, πρῶτον μὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν "ὑγιείας, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμιλλως τοῖς μάλιστα "περὶ ἑκάτερον τούτων νῦντυχέοσι." ['Ενάμιλλος, Demosth. 786. "Plato de Rep. 433." Routh. Mss. "Plut. Mor. 1, 36. 38. Lucian. Dial. 58. 1, 398. 2, 305. Valck. ad Herod. 231. Diod. S. 1, 355. 467. 2, 62. Alciphro 2, 217. Jacobs. Anth. 9, 123. Plutarch. 3, 210. Cor. et n." Schæf. Mss. "Plut. 2, 10." Wakef. Mss.]

"'Εξαμιλλᾶσθαι, Per contentionem exigo s. ejicio, "vel, In certamine expello. Eur. (Or. 431.) Τίνας "πολιτῶν ἐξαμιλλῶνται σε γῆς; quod simpliciter exp. "ἐλαύνουσι." [Ibid. 38. Hel. 394. "Valck. Diatr. 214. Musgr. Hel. 1487." Schæf. Mss. "Extirpo, Eur. Cycl. 628." Wakef. Mss.]

["Συνεξαμιλλᾶσθαι, Contendo cum aliquo. Plut. 2, 137.]

["Παραμιλλᾶσθαι, Devinco, Contendo cum aliquo. Joseph. B. J. 7. p. 423. Lex. Polyb. "Jacobs. Anth. 6, 311." Schæf. Mss.]

"Παράμιλλος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Citra certamen

victor." ["Jacobs. Anth. 6, 311." Schæf. Mss.]

[* "Ἀπαράμιλλος, (ὁ, ἡ, i. q. ἀπαράμιλλητος,) Eust. Erot. 6, 124. Schol. Lucian. pro Imag., Athanas. 2, 642." Kall. Mss. "Leo Diac. 209. Eumath. 194. Psellus Laud. Metaphrastæ 222. Jo. Diacon. in Bandin. Anecd. v. 94. Niceph. Greg. Or. Fun. in Theod. Metoch." Boissonad. Mss. "Alberti ad Hesych. Ep. ad Eulog. n. 45." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαράμιλλητος, ὁ, ἡ, Incomparabilis, Qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens. Just. Mart. 40. Ed. Par. Joseph. A. J. 8, 7, 3.]

[* Προσαμιλλάσθαι, ¶ Emulor. J. Poll. 642. 990.]

[* Προσαμιλλητήρ, UNDE * "Προσαμιλλητήριος, Const. Manass. Chron. p. 65." Boissonad. Mss.]

[* "Συναμιλλάσθαι, (Una pugno, adjuvo.) Wakef. Herc. F. 1208." Schæf. Mss.]

"ἈΜΙΝΑΙΑ σταφυλή, Uva Aminæa, Diosc. 5, 6. "forsan a loco quoriam denominata, ut Θαπία ibid. "ab insula Thaso. Meminit ejusdem Plin. 14, 2, 3. "4. sed ap. eum scriptum Amminea. Rursum ap. Diosc. 1, 78. mentio fit σμύρνης Ἀμινέας. Sic "enim ibi scriptum, sine diphthongo et duplici ν, pro "quo Plin. habet Minæa, 12, 16. Rectius vero uno "ν et cum diphthongo scribi, Hesych. docet, qui "Ἀμινάιον οἶνον dici ait a Peucetia dicta Aminæa."

"ΑΜΜΟΣ, ἡ, Arena. Hesych. ἄμμος exp. ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii vero ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7. Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Proverbium est, Ἄμμον μετρεῖς, Arenam metiris, de quo vide Erasm. [Mortarium, ἄμμοκονία, Theophr. de Lap. 400. : Strabo 5. p. 376. Glossæ: "Ἄμμος Arena, Sabulum. * Ἀμμόνιος Arenarius. "Ἄμμος, Thom. M. 926. Mæris 420. et n. Wessel. ad Diod. S. 1, 37. Ammon. 15. 149. De spiritu, Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 170." Schæf. Mss.]

"Ἀμνιον, τὸ, Minium. Diosc. 5, 110. de hydrargyro : Σκενάζεται ἀπὸ τοῦ ἀμνίου λεγομένου, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τούτου κινναβάρους λεγομένου, Fit "e minio, quod abusive Cinnabaris dicitur. Id quod "et Plin. testatur, citandus in Ἀμβιξ. Sed quidam "Codd. ibi habent ἄμμιον." [Diosc. 5, 109. "Ἀμμιον, Voss. Virg. Eclog. 515." Schæf. Mss.]

"Ἀμμίτης λίθος, Ammites lapis, ovis piscium similis, teste Plin. 37, 10." [Dicitur ET * Ἀμμίτης λίθος, ἡ, teste Schneider. Lex.]

"Ἀμμοάτιν, Suidæ Serpentis species, forsane eadem cum ἄμμοδότη."

Ἀμμοβάτης, ὁ, Per arenam incedens. Nomen est ejusdam serpentis, [Dipsadis s. Viperæ siticulosæ nomen ap. Ælian. H. A. 6, 51. "Thom. M. 270. * Ἀμμοβάτης, ibid." Schæf. Mss.]

[* Ἀμμόνιος, Arr. I. 154." Wakef. Mss.]

[* Ἀμμόδρομος, ὁ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. "Ad Timæi Lex. 23." Schæf. Mss.]

Ἀμμοδότης, q. d. Arenam subiens. Serpens quidam Aetio, qui et Cenchrias. ET Ἀμμοδυνότης, ὁ, Arenam subiens, Arenarius. Anthol. (Anal. 2, 263.) Vide Ψαμμοδότης. [Gl. Ἀμμοδότης Arenarius, Serpens. Strabo 1155. "Thom. M. 270. ad Diod. S. 2, 436. Ἀμμοδυνότης, Jacobs. Anth. 9, 160. Statyll. Fl. 5." Schæf. Mss.]

[* Ἀμμοκονία, ἡ, Calx arenata. Geopon. 2, 27. Strabo 5. p. 195. S. = 376.]

"Ἀμμόνιτρον, (τὸ,) Arena nitro mixta. Plin. 36, 27. In Vulturino mari Italiæ arena alba nascens, "quæ mollissima est, pila molaque teritur: dein "miscetur tribus partibus nitri pondere vel mensura, "ac liquata in alias fornaces transfunditur. Ibi fit "massa, quæ vocatur Ammonitrum: atque hæc recoquitur, et fit vitrum purum, ac massa vitri candidi."

[* Ἀμμότροφος, ὁ, ἡ, Qui arenam nutrit, Arenosus. "Meleager 1, 20. (Εὐφύμου τ' ἀμμότροφον πάραλον.) Fabric. B. G. 3, 683. Em. Martin. Epist. 4, 5." Kall. Mss.]

"Ἀμμόχρυσος, ὁ, Gemma, in qua aurum videtur "arenis mixtum esse. Plin. 27, 11.: Arenarum simili-

A "litudo est in amnochryso, velut auro arenis mixto." Ἀμμοχρυσία, vide Ψαμμισμός.

[* Ἀμμοχρυσία, ἡ, i. q. ψαμμισμός. Oribas. Coll. 10. K. 8. "P. Ægin. 3, 48." Churchill. e Suicer. Mss.] Καθαμμίζω, Arena obruo. Aristot. de Anim. 9. ["Niclas. ad Antig. Caryst. p. 97. Beckm." Schæf. Mss.]

[* "Δίαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, Arena opertus, Ptol. 34, 10. ap. Athen. 1. 332. Δίαμμος τῆς γῆς οὐστὴς ἐπὶ δύο πῆχεις." Schweigh. Mss. Strabo 91. 195.]

"Ἐψαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, ut ἔψαμμος. Theophr. "Ἐὰν δὲ δὴ ἐν ἀλμῳδαὶ καὶ ἐψάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους "περιτιθέναι." [Sed vide Ὑψαμμος.]

Ὑψαμμος, q. d. Subtus habens arenam, Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. Ὑψαμμος χωρία, Arenosa loca, Theophrasto, Gaza interpr. Idem, Ἐὰν δὲ ἐν ἀλμῳδαὶ καὶ ὑψάμμῳ φυτεύσῃ, sub. γῇ, In solo sabuloso, et e consequenti, tenui et exili, cui ἡ πείρα γῆ ὀρρονitur. ET Ἀνύψαμμος γῇ, contra Non arenosa terra, vel Non arenosus ager. [Dicitur et * Ὑψαμμος, Athen. 62. Ἀνύψαμμος, Theophr. C. P. 3, 26. vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

Χρῦσαμμος, ὁ, ἡ, Aurea arena. [Glossæ: Χρῶσαμμος Baluca.]

Ἀμμόδης, ὁ, ἡ, Arenosus, Τόποι ἀμμόδεις, Loca arenosa. [Strabo 193. 1155. Diod. S. 3. p. 96.]

[* * Ἀμμινος, (ὁ, ἡ, i. q. ψάμμιος) Arr. I. 145." Wakef. Mss.]

"Ἀμμώνιοι dicuntur Populi eam Libyæ partem, "in qua Ammonis templum est, incolentes: quorum "mentio ap. Herod. 2. Alioqui Ἀμμώνιος est et nomen proprium. Ab Ἀμμωνίους vero, s. regione "ipsorum Ἀμμωνία, est et POSSESSIVUM nomen "Ἀμμωνιακός, (ἡ, ὄν,) Ammoniacus, Pertinens ad Ammonios, vel Apud Ammonios proveiens, Nascentis "in Ammonia. Testatur enim et Diosc. 3, 98. Τὸ "Ἀμμωνιακόν, ὅπῃ δὲ ὄν νάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην "Λιβύῃ γεννωμένου, ideo sic nominatum, quoniam "γεννᾶται κατὰ Ἀμμῶνα. Et Plin. 12, 23. Ἰθιοπία,

C "in arenis suis: inde et nomine etiam ab Ammonis "oraculo, juxta quod gignitur, arbor, quam Metopion vocant, resinæ modo aut gummi. Est et Ἀμμωνιακόν ἄλας ap. Diosc. 5, 126. nominatum et "ipsum inde, quod ibi invenitur, ut et Plin. docet, "31, 7.: Quo exemplo postea inter Ægyptum et "Arabiam, etiam squalentibus locis, capteus est "inveniri, detractis arenis, qualiter et per Africæ sitientia usque ad Ammonis oraculum. Nam Cyrenaici tractus nobilitantur Ammoniaci, et ipso, quia "sub arenis invenitur, appellato. Gal. ad Glauco. "meminit et Ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος." [* Ἀμμωνίας, ἄδης, ἡ, ἔδρα, Eur. Alc. 112.: "Ἀμμώνιοι, ad Lucian. 1, 391. * Ἀμμωνίς, ἰδος, ἡ, Eurip. El. 734. Wakef. Alc. 114. Jacobs. Anth. 10, 235. ad Diod. S. 2, 249. 556. * Ἀμμων Heindorf. ad Plat. Phædr. 340. * Ἀμμοῦς, ibid." Schæf. Mss. "Ἀμμοῦς, Jupiter Ammon, Hesych." Wakef. Mss.]

"Ἀμμανίτης, Deut. 22. et alibi sæpe ap. Gr. Bibliorum Interpr., Ammanites. Ammonites, trahens "videlicet ortum ab Ammano s. Ammone, filio Loti e filia juniore, ut docet Steph. B. v. Ἀμμανον." [* "Ἀμμανίται, Fungi. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss.]

Ἄμαθος, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit esse Campi pulverem; ψάμαθον autem eum, qui est prope mare, i. e. litoralem. Ammon. ψάμαθον ait esse ἄμμον παρυθαλασσίαν, at ἄμαθον, esse κόριν: ut, (Il. E. 587.) τύχε γὰρ ἁμάθοιο βαθείης. Hesych. autem scribit ἄμαθον esse Arenam mediterraneam, ψάμμον autem et ψάμαθον esse maritimam. Sed ap. hunc Lexicogr. fœdissimum mendum est, aut ego valde fallor; nam μεσόγγιλλος ap. eum scriptum esse perperam pro μεσόγειος, contendo, atque ita repono. Eust. autem scribit ἄμαθον esse Terram areuosam, aut Pulvis genus: ψάμαθον autem, esse ἄμμον. Ait et videri Hom. κόριν et ἄμαθον pro eodem accepisse, quod, cum dixisset, (Il. E. 585.) εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κῆρυχατος ἐν κοίτῃσι, subjunxerit, τύχε γὰρ ῥ' ἁμάθοιο βαθείης. Idem ἄμαθῶν exponens ait veteres ἄμαθον dixisse

signif. *κόνιν πεδιάσιμον*. Secundum Hesych. quoque in alio loco *ἄμαθος* est ἡ κατὰ τὸ πεδίον *κόνις*. Quamquam non ῥ' *ἄμαθοιο* habent omnia exemplaria h. l. ut legit Eust., sed quædam *ψαμάθοιο*, et quidem in ipsa Ed. Rom., contextus ita habet, cum illi, qui subjunguntur Eust. Comm., habeant ῥ' *ἄμαθοιο*. Ammon. certe, ut apparet e l. c., eandem quam Eust. scripturam secutus est: legit enim et ipse *ἄμαθοιο*, sed non præfigens particulam *ῥα* habentem aëlisum per apostroph.; ac certe ut juvat dimensionem versus hæc particula, ita ejus euphoniā multum lædit. [Ammon. 15. 149.; Valck. Animadv. 237. ad Il. E. 587. Thom. M. 926. Heyn. Hom. 5, 111. 612.] Schæf. Mss.]

Ἀμαθῶδης, ὁ, ἡ, Arenosus. ET *Ἀμαθῶδεις*, *εσσα*, *εν*, pro eod. ap. poetas. Sed in hexametro versu dici solet *ἡμαθῶδεις*, quod eum ingredi non possit *ἡμαθῶδεις*, cum tres sint breves. [*Ἡμαθῶδεις*, Il. B. 77. I. 153. 295. Od. A. 93. Apoll. R. 1, 932. “*Ἀμαθῶδης*, Eust. Il. p. 132, 20. 22.” Seager. Mss. * “*Ἀμαθῶδης*, Valck. ad Phœn. p. 370. *Ἡμαθῶδεις*, Ruhnk. Ep. Cr. 44. ad Herod. 421. Heyn. Hom. 4, 208. 332. ad Pausan. B 372.” Schæf. Mss.]

* “*Ἀμαθίτιδες*, (*αἱ*), *κόγχχοι*, Epicharm. ap. Athen. 3. “Conchæ gaudentes arena litorea.” [“Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 223. Lobeck. Aj. p. 356.” Schæf. Mss.]

[* “*Ἡμαθία*, Jacobs. Anth. 9, 238. Christod. Ecpfr. 28. * *Ἡμαθίς*, Antip. Th. 10.” Schæf. Mss.]

“*Ἀμυῖδες*, *αἱ*, Lutariæ, ut Gaza vertit ap. Aristot. de Part. Anim. 7. Forsan scr. *ἀμυῖδες*, quod idem “valebit, quod supra *ἀμαθίτιδες*.”

“*Διαμᾶθω αἰγιαλῶ*, Hes. pro *λίαν ἄμαθῶδεις*, Admodum arenoso, a *λίαν* et *ἄμαθος*.” “*Λίημος*, Hesychio *ψάματος*, Arena.”

* *Ἀμαθύνω*, In *ἄμαθον* redigo, i. e. In arenam s. pulverem redigo, Perdo, Destruo. Il. I. (589.) *πόλιν δέ τε πῦρ ἄμαθύνει*, Urbem autem ignis in pulverem redigit, vel potius in cinerem. [Hom. Hymn. 2, 140.: *κόνιν ἄμαθύνειν ὀπωπᾶς*, Quint. Sm. 11, 250.: *κρατερὸν δὲ χρόνῳ ἄμαθύνεται ἦτορ*. Æschyl. ap. Schol. Ven. ad Il. I. c. *Κύνες δ' ἡμάθυνον ἄνδρα δεσπότην*. “Theocr. 2, 26.” Seager. Mss. “Wakef. Eum. 940. Abresch. Æsch. 2, 124. Paulus Sil. 29. Heyn. Hom. 5, 666.” Schæf. Mss.]

[* *Διαμαθύνω*, Vasto, Perdo. Æsch. Ag. 833. “Jacobs. Animadv. 69.” Schæf. Mss.]

[* *Συναμαθύνω*, Una perdo, deleo. Apoll. R. 3, 295.]

Ψάμμος, (*ἡ*), i. q. *ἄμμος*, Arena, Sabulum; ut *ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφενγε*, Pind. ap. Plut. Utuntur et prosæ scriptores. Et *ψάμμοι* plur. ap. Athen. *τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους*. Ceterum sunt qui *ψάμμος* ex *ἄμμος* factum velint, sunt qui contra: ego illos potius sequor. [Gl. *Ψάμμος*· Arena. “Longus 3. Villosis. Mæris 240. et n. ad Il. E. 587. Thom. M. 926. Jacobs. Anth. 9. 181.” Schæf. Mss.]

[* “*Ψάμμη*, ἡ, i. q. *ψάμμος*, Arena, Sabulum. Herod. 4, 181. sicut idem etiam *τὴν τάφρον* usurpavit pro *τὴν τάφρον*. Apud Aristoph. quoque A. 1260. Dorico idiomate senex aliquis *τὰς ψάμμους* dixit pro *τὴν ψάμμον*.” Schweigh. Mss. Vide Schneider. Lex.]

[* *Ψαμβόγεις*, ὁ, ἡ, Pseudo-Herodian. Epimer. p. 208. ap. Bast. ad Greg. 516.]

Ψαμμοδύτης, (*ὁ*), *Πῖσις ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον* sic dictus, Ex eo quod arenam subeat, in ea videlicet se occultans: unde et *ἄμμοδύτης*. Nonnulli Arenarium vocarunt. Alio nomine *καλλιῶνυμος* appellatur. Quod autem habuimus paulo ante *Ἀμμοδυνῶτης*, citatum ex Anthol. versus gratia additum habere videtur ω: consule tamen locum. [“*Ψαμμοδύτης*, Athen. Hesych.” Wakef. Mss.]

Ψαμμακόσιοι, οἱ, ET *Ψαμμακόσια*, τὰ, Arenarum numerum æquantēs, s. æquantia, i. e. Innumeri, s. Innumera. Eupolis (ap. Athen. 230.) *ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακόσιους*. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in *κόσιοι* et *κόσια* terminantur, ut *τριακόσιοι*, *τετρακόσιοι*, κ. τ. λ. Hinc autem dicitur, quod *ψάμμος* ἀριθμὸν περιπέφενγε, ut loquitur Pind. (O. 2, 179.) In numerum non cadat. Invenitur etiam scriptum *ψαμμοκόσιοι* et *ψαμμοκόσια*: sed cum exemplo illorum *τριακόσιοι* et *τετρακόσιοι* hæc dicantur,

quin itidem a habere debeant, minime mihi dubium est. [“Sic sane *ψαμμακ.*, non *ψαμμοκ.* constanter scribitur ap. Athen. 112. 230. 675.” Schweigh. Mss.] HINC et *Ψαμμακοσιογάργαρα*, Aristoph. A. (3.) itidem pro Innumeris. Quod ego, contra Eust. ad Ovidianum illud refero. Gargara quot segetes, &c. ut dicatur de illis, quæ tam sint innumera, quam et maris arena et segetes montis aut civitatis illius. Scribitur autem et *Ψαμμακοσιογάργαρα*: sed quod de *ψαμμακόσιοι* et *ψαμμακόσια* dixi, idem et de hoc dicendum fuerit. [“Vulgo quidem ap. Aristoph. *ψαμμοκ.* editur, sed *ψαμμακ.* ap. eund. legerat Hesych.” Schweigh. Mss. Vide Elmsl. “*Ψαμμακόσιοι*, Kuster. Aristoph. 117. a. *Ψαμμακόσιοι*, Brunck. Aristoph. 3, 58. *Ψαμμακοσιογάργαρα*, Toup. Opusc. 2, 301. *Ψαμμακοσιογάργαρα*, Brunck. Aristoph. 3, 58. Aristoph. Fragm. 255.” Schæf. Mss. “*Ψαμμακόσιοι*, Athen. 113. 230. *Ψαμμακόσιος*, Suid. Macrob. 363.” Wakef. Mss.]

Ψαμμῶδης, ὁ, ἡ, Arenosus, Sabulosus, [Gl. Arenosus.] ET *Ψαμμωτός*, (*ἡ*, *ὄν*), pro eodem, [Sirach. 22, 20.]

Ψαμμῖτις, *ἰδος*, ἡ, ut *ὅς ψαμμῖτις*, q. d. Arenacea, quidam ap. Athen. 7. [*Ψαμμῖτις* autem deductum est e * *Ψαμμίτης*, ὁ. “*Ψαμμίτης*, Ruhnk. Ep. Cr. 121. Jacobs. Anth. 9, 71. * *Ψαμμίτιχος*, Wessel. ad Herod. 53. 103. 178.” Schæf. Mss. “*Ψαμμῖτις*, Athen. 326.” Wakef. Mss.]

Ψαμμισμός, ὁ, nomen verbale tanquam a *ψαμμίζω*, pro In arenam defodio; adeo ut *ψαμμισμός* ad verbum sonet Defossio in arenam. In VV. LL. *ψαμμισμός* e P. Ægineta 3, 43. Usus arenæ a sole fervefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Diosc. 5. cap. de Arena: Actium, 10, 28. Corn. Cels. 3, 21. Dicitur et *Ἀμμοχυσία*, [l. * *Ἀμμοχυσία*.]

Ψαμμίον, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. 1. [“Arenæ particula, Aret. 61.” Wakef. Mss.]

[* *Ψάμμιος*, *ἰα*, *ἰων*, Arenosus. Æsch. Ag. 979. *ἀκάτα*.]

[* “*Ψάμμιος*, (*ὁ*, ἡ), i. q. *ψάμμιος*, ad Herod. 360.” Schæf. Mss.]

[* “*Ψόψαμμος*, (*ὁ*, ἡ), Const. Manass. Chron. p. 77.” Boissonad. Mss.]

“*Υπόψαμμος*, Subarenosus, Arenam subtus habens,” [i. q. *ὑψαμμος*. “Herod. 2, (12.) p. 92. Xen. E. 3. p. 149.” Scott. App. ad Thes. “Suid. Arenæ coloris, Strabo 248. Plut. 3, 866.” Wakef. Mss.]

¶ *Ψάματος*, (*ἡ*), pro *ψάμμος*, sicut *ἄματος* pro *ἄμμος*, Arena, [Sabulum, Gl.] Il. I. 385. *Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάματος τε κόνις τε*, pro quo dixerit aliquis Comice ludens, *οὐδ' εἰ μοι δοίη ψαμμακόσια*. Apud Soph. (Aj. 1064.) pro *Ἰπσο* litore, ut et alicubi ap. Hom., si bene memini, ubi dicit *ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος*: quod Schol. exp. *περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον*. Dicitur et *ψάματοι* plur. num. ab Hom. (Il. B. 800.) *φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν*, et Od. Γ. (38.) *ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησι*. Annotat autem Eust. *ψάμαθον* quidem esse i. q. *ψάμμον*, at *ἄμαθον* videri esse *κόνεως* τι εἶδος. [“Heyn. Hom. 8, 530. 5, 612. plur. 4, 132. Thom. M. 926. Ammon. 15. 149. Valck. Animadv. ad p. 237. ad Il. E. 587. Matth. ad Gloss. min. 35.” Schæf. Mss.]

Ψαμαθῶδης, ὁ, ἡ, Arenosus, i. q. *ἄμαθῶδης*. Sunt tamen qui differre velint, ut *ψάματος* ab *ἄματος*. [Apoll. R. 4, 1376. H. in Merc. 75. “Orph. Arg. 332. Oppian. C. 2, 255.” Wakef. Mss.]

¶ *Ψαμάθη*, Nereidum una, Phoci mater, Hesiodo, in VV. LL. *ἀπὸ τῆς ψαμάθου* fortasse fictum nomen.

[* *Ψαμάθη*, ἡ, Fons ap. Thebas Bœotias, UNDE * *Ψαμαθηῖς*, ἡ, ut — *ιδας σίδας*, Nicand. Th. 887. ubi v. not.]

[* *Ψαμαθία*, ἡ, Hesychio *αἰγιαλός*.]

[* *Ψαμαθίς*, ἡ, Piscis in arena latens. Numen. ap. Athen. 327.]

[* *Ψαμάθιον*, τὸ, Arenula, Gl.]

[* *Ψαμαθῶν*, ὁ, Sabuletum, Gl.]

[* *Ψαμαθηδὸν*, Orac. Sibyll. p. 560.]

“*Ἀψάματος* s. *Ἀψαμμος*, (*ὁ*, ἡ), Arenis carens, “Non arenosus s. sabulosus, Hesych.”

[* *Εὐψάματος*, ὁ, ἡ, Arenosus. “Antip. Sid. 14.” Schæf. Mss.]

[* *Πολυψάματος*, ὁ, ἡ, Multam habens arenam, Arenosus. Æsch. Suppl. 876. Oppian. C. 1, 373. ET

* Πολύφαμμος, ὁ, ἡ. “Πολυφάματος, Toup. Opusc. 1, 375. Πολύφαμμος, Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 8, 269.” Schæf. Mss.]

‘AMNOS, ὁ, Agnus; quod Attice aspirari scribit Eust. Usitatum autem est vocabulum utrisque scriptoribus. ‘Aμνός κεράστης a Nic. (Al. 150.) sed a Schol. reprehenditur. De etymo autem hujus vocis dicam in ‘Aμνίς. [Aristoph. Pac. 934. “Ο, ἦ, Epigr. adesp. 113. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138. ad Ant. Lib. 196. Toup. Opusc. 1, 382.” Schæf. Mss.]

‘Aμνοκόπος, ὁ, Pastor, ποιμήν, Hesych. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. “Fabric. Bibl. Gr. 1, 163.” Schæf. Mss.]

‘Aμνοφόρος, ὁ, ἡ, Agnum ferens. || ‘Aμνοφόρος, ap. Theocr. dicitur Cerva gravida, quasi gerens in utero αμνούς: accipiendo αμνούς latius pro Fœtibus cervæ, i. e. hinnuleis, tanquam videlicet αμνός generale sit nomen, signif. Cujuslibet animalis catulum. Locum habetur Id. (11, 40.) τρέφω δέ τοι ένδεκα νεβρώς, Πάσας αμνοφύρας. Sed alia est etiam lectio μαννοφώρας, de qua vide Schol. qui αμνοφώρας exp. αμνίδας καί βρέφη φερούσας.

‘Aμνοκῶν, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus. Aristoph. I. (261.) Καί σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστίν αμνοκῶν: ubi Schol. οἶον προβατώδης, τουτέστι μωρός καί εὐήθης. Videtur αμνοκῶν dici pro αμνοκοῶν, αμνοκοῶν autem quasi αμνοκοῶν. Scribit enim Eust. ‘Aμνοκῶν, αμνός τὰ ἐς νοῦν: παρὰ τὸ κοεῖν, ὁ ἐστὶ νοεῖν, ὡς αμνός. Vide in Erasmi Chiliad. annot. meam in Proverb. Ovium mores; ubi et ex Æschylo protuli *προβατογνώμων, prorsus signif. i. q. αμνοκῶν. [“Brunck. Aristoph. 3, 13. Kuster. 107. a.” Schæf. Mss.]

‘Aμνῆ, ἡ, Agna. Invenitur etiam scriptum αμνη, cum tamen passim scribatur αμνός. Orph. Arg. (319.) ἐπ’ αὐτῇ δέ γλάγος αμνης. Sed in nonnullis Edd. αμνης. Quem accentum habet hoc nomen et in quibusdam Edd. Anthol. Apud Eust. legitur αμνη, quem de h. v. consule. [“Aμνῆ, Antip. Sid. 94.” Schæf. Mss.]

‘Aμνίς, ἰδος, ἡ, ET ‘Aμνὰς, ἰδος, ἡ, i. q. αμνῆ, Agna. Theocr. Idyll. 5, (3.) Οὐκ ἀπὸ τὰς κρᾶνας σίττ’ αμνίδες; Ubi Schol. annotat αμνίδας dici τὰ μικρὰ προβάτια, tanquam αμνηνά. Itidem vero Etym. αμνός a μένος deducit, præfixa privativo, ut dicatur αμνός quasi αμμενος: sed et aliam affert etym. a μνοῦς signif. Mollem pilum, s. Tenerrimam aut mollissimam lanam cum qua nascitur: ut sit ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. Ego vero inter has de etym. controversias, tanquam primitivum posui. ‘Aμνάδας appellari Virgines quoque tradit Hesych. [Cf. Etym. M. ‘Aμνός ὁ ἀπαλός καί τρυφερός. “Aμνὰς, Clem. Alex. ad Gent. 92.” Routh. Mss. “Aμνίς, Musgr. Cycl. 60. ‘Aμνὰς, Ruhnke. Ep. Cr. 135. Harles. ad Theocr. 82. 147.” Schæf. Mss. * “Aμνίς, Ilithyia, Ruf. Eph. 45.” Wakef. Mss.]

‘Aμνειός, ὁ, i. q. αμνός, Agnus. Quidam autem volunt αμνειόν dici Agnum qui jam sit adulta ætate. Etym. scribit αμνειός eadem forma dici qua αρνειός: quod αρνειός fieri a gen. αρνός eadem forma qua ἀδελφείος ab ἀδελφός, scribit Eust. [Non agnoscitur a Schneider. Lex. * “Aμνειός, Agnus, Theocr. (24, 61.)” Wakef. Mss.]

‘Aμνά, Ovis, aut secundum alios, Agnus. Hesych. ¶ ‘Aμνίον, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipsum totum a vertice ad imos pedes involvens, Gorr. e Gal., qui Gorr. et alia ex eod. affert, quæ ap. eum lege in Defin. Med. Vide et Theophil. Anatom. 5, 18. J. Poll. quoque e duabus tunicis, quæ sint circa fœtum, eam quæ sit intrinsecus, tenuiorem et molliorem, αμνίον ab Empedocle vocatam tradit, sicut alteram χωρίον: scribitur et χορίον. Ceterum hanc vocem αμνίον quidam ab αμνός, ab ejus videlicet mollitie s. teneritudine, alii a μένος deduxerunt, unde et ipsum αμνός quosdam derivare diximus, ut sit quasi τὸ ἀνευ μένους. || ‘Aμνίον dicitur et Agnellus, ut quidam volunt. || ‘Aμνίον putavit Erasmus poni pro μνίον, quod Muscum signif. ut esset a pleonasticum, sicut in ἀσταχὺς pro στάχυς: de qua ejus opinione vide meam annot. in Prov. Muscum metere; quæ est in libro Animagadv. mearum in calce Chiliad. excuso a patre meo.

A ‘Aμνεῖν pro θερίζειν, Metere: de qua signif. eand. illam annot. consule.

“ ‘Aμνίον, Eust. 1476. αμνίον dici scribit τὸ τοῦ αἵματος, ὁ ἐστὶ τοῦ ἀποσφάγματος, δεκτικὸν ἀγγεῖον, “Vas quo jugulati animantis sanguis excipitur, quasi αμνίον τι ὄν, h. e. μένους s. αἵματος στερητικόν: “Cretenses vero αμνίον dicere ἀγγεῖον, εἰς δὲ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, αἵμνιον τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα. “Apud Suid. certe Αἵμνιον legi, supra docui, et Por. silus ap. Eust. ibid. testatur Hierapytniis suis in usu esse hanc vocem, aspirateque et per α proferri: “necnon Apollodorus verisimile esse ait poetam αμνίον scripsisse, alios autem detracto ι et mutato spiritu reposuisse αμνίον. Nicander vero et Theodorides δάμνιον scribunt, παρὰ τὸ δάμνασθαι τὸ σφαδεῖν. “μενον ζῶον, inquit Eust. Locum Homeri, in quem hæc annotat, est Od. Γ. (444.) πέλεκυν δὲ μενεπτήλεμος Θρασύμήδης Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῖν ἐπικόψων. Περσεὺς δ’ αμνίον εἶχε.” [Lex. de Spirit. 210. * “Aμνεῖον, Bekkeri Anecd. 792, 24.” Boissonad. Mss. “ ‘Aμνίον, Heyn. ad Apollod. 1162. Vas ad excipiendum sanguinem, ad Od. T. 444. Musgr. Iph. T. 335. Brunck. Aristoph. 1, 125.” Schæf. Mss.] “ ‘Aμπνεῖον, τὸ, Vas ad excipiendum sanguinem, VV. LL. perperam pro αμνεῖον s. αμνίον, “aut αμνίον. Triplicis enim hujus scripturæ meminit Eust.”

“ Δάμνια, Hesychio θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. Vide et ‘Aμνίον.”

“ ‘AMOPA, (ἡ,) Hesychio est σεμίδαλις ἐφθῆ σὺν μέλιτι, Similago cocta cum melle; ut Athen. quoque (646.) ἀμόρας dici scribit μελιτώματα s. μελιτώματα πεπεμμένα, Opus pistorium e melle, Placentas aut Panes mellitos, Panes dulciarios. HINC ‘Aμορίτης ἄρτος, Panis e similagine cocta cum melle, Panis mellitus et dulciarius. Paralipom. 1, 14. ‘Aρτον ἕνα * ἀρτοκοπιακὸν καὶ ἀμορίτην, ubi Interpres: Tortam panis et frictam oleo similam. Complut. autem Editio ibi habet *κολλυρίτην pro ἀμορίτην. Apud Athen. quoque (646.) cum scribit, ‘Aμορβίτης, πλακοῦντος εἶδος παρὰ Σικελούς, crediderim leg. ἀμορίτης, vel saltem ἀμοργίτης, cum ap. Hesych. legamus, ‘Aμοργίτας, πλακοῦντας.” [“ ‘Aμόρα, Valck. ad Adonias. p. 398.” ‘Aμορβίτης, Albert. Peric. Cr. 59.” Schæf. Mss.]

“ ‘Oμορίτας, Hesychio ἄρτος ἐκ πυροῦ διηρημένον γονῶς, pro quo supra ἀμορίτης.”

“ ‘Aμωρος, Hesychio Species placentæ, forsitan quæ supra ἀμόρα dicta est.”

“ ‘AMOPBOS, Suidæ ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione unius literæ ex ἀμορμός. Callim. H. in Dian. (45.) χαῖρε δὲ Τηθύς, Οὐνεκα Λητοῖδι θυγατέρας πέμπετε ἀμορβούς, i. e. ἀκολούθους, inquit Schol. παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Vide et ‘Aμορβαῖος.” [Hodie legitur θυγατέρας Λητοῖδι. Oppian. C. 1, 132. Nic. Ther. 49. Schol. Nic. Ther. 28. “Pastor, Callim. 1, 431.” Schæf. Mss. “Comes, Steph. Byz. 740.” Wakef. Mss.]

“ ‘Aμορβαῖος, ὁ, ἡ, [imo, αἶα, αἶον,] Tenebricosus, Obscurus, * σκοτεινῶδης, ut Schol. Nic. accipit Ther. (28.) Δρυμὸς καὶ λαισῶνας, ἀμορβαῖος τε χαράδρας, derivans nimirum ab ἀμορβός, signif. itidem σκοτεινός: “quod ἀμορβός esse ait παρὰ τὴν ὀρφνὴν, exento v et verso φ in β, vel ex ἀμορφος, mutato accentu et φ in dem in β converso; addit tamen et aliam τοῦ ἀμορβαῖος interpr. nimirum βουκολικός s. ποιμενικός, ὅσον βουκόλοι πατοῦσι: quemadmodum ap. Oppian. C. 3. φῶτες ἀμορβῆες sunt ἄνδρες ποιμάντορες, Pastores. “Possis accipere etiam pro Sequaces vel Rapidas.” [“Tenebricosus, Nicand. Th. 489. Pastoralis, 490.” Wakef. Mss.]

“ ‘Aμορβὰς, ἰδος, ἡ, Pedissequa, Sectatrix, Comes, ἡ ἀκόλουθος, ut Schol. Apoll. R. accipit 3, (881.) Τῇ δ’ ἅμα νόμφαι ἔπονται ἀμορβάδες.”

“ ‘Aμορβεὺς, Pastor: vide ‘Aμορβαῖος.” [“Oppian. C. 3, 295.” Wakef. Mss.]

“ ‘Aμορβεῖν, εὐσω, Sequor, Assector, ἀκολουθεῖν. Nicand. (Fr. 35.) Βουκαῖοι Ζεύγεσιν ἀμορβεῖνουν ὀρήων. Idem et pass. voce in ead. signif. usus est, “Ther. (349.) Νωθεὶ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λε-

“πάρῳ Δῶρα: annotat enim ibi Schol. ἀμορβεύειν A
 “esse ἀκολουθεῖν et ὑπηρετεῖν, sic exp. ea verba, διη-
 “κονίζοντο φέροντες ἐπὶ ὄνῳ. Hes. quoque ἀμορβεύων
 “exp. ἀκολουθῶν: addens tamen etiam ἀπαλλαττό-
 “μενος, Abiens, Discedens: afferensque itidem ἀμορ-
 “βεύσασθαι pro ὁδοιπορῆσαι et ὁρμῆσαι. Verum et
 “ἀμορμενεῖν dicitur pro hoc ἀμορβεύειν, unde in
 “Epigr. ἀμορμεύεσκε pro * συνωδοιπόρει. Sed aspi-
 “randa potius hæc sunt, utpote ex ἄμα derivata: id
 “quod Suid. quoque innuit in ‘Ἀμορβός. Etymol.
 “certe et Lex. meum vetus in l. c. Nicandri scribunt
 “ἀμορμενοντο, ut paulo post docebo.” T* “Ἀμορβέω,
 “Heringa Obs. 230.” Schæf. Mss. “Ἀμορβεύω, in
 “Med. A me dpono, Nicand. Th. 349. Una iter facio,
 “Hesych. ‘Ἀμορβέω, Steph. Byz. 315. Unde ἀμορβῆς”
 “Wakef. Mss.]

“Ἀμορβῆς et Ἀμορβές, signif. το μεσονύκτιον, Me-
 “diam noctem, teste Etym. qui ex ὀρβῆνῃ derivatum
 “ait, habereque ἔλλειψιν τοῦ ν et τροπὴν τοῦ φ pro
 “ἀμορβῆς: quod Schol. quoque Nicandri tradit
 “paulo ante in Ἀμορβαῖος. Apud Suid. scriptum B
 “ἀμερβές pro hoc ἀμορβές.”

“Ἀμερβές, Suidæ τὸ μεσονύκτιον, Media nox, Nox
 “concupia, Nox intempesta. Derivat autem παρὰ τὴν
 “ὀρβῆν, et pro ἀμορβῆς positum ait exemto ν et
 “mutato ο in ε, et φ in β. Supra Ἀμορβές pro eodem
 “habemus ex Etym.”

“Ἀμορμεύω, s. Ἀμορμεύομαι, i. q. supra ἀμορβεύω
 “s. Ἀμορβεύομαι, i. e. Sequor, aut Comitor, Una
 “proficiscor; ut Etym. ἀμορμεύεσκεν exp. * συνω-
 “δοιπόρει, afferens hunc versum, Συν δ’ ἡμῖν ο πε-
 “λαργὸς ἀμορμεύεσκεν ἀλοῖτης: addensque, derivatum
 “esse hoc ἀμορμεύειν παρὰ τὸ ἄμα ὁρμᾶν καὶ πορεύ-
 “εσθαι: secundum quod etymon aspirandum po-
 “tius foret, ut in Lex. meo vet. in h. l. Nicandri,
 “Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύοντο λεπάργω: quod
 “ἀμορμεύοντο exp. διεκόμεζον, ut Etym. quoque, ad-
 “dens, λέπαργον vocari τὸν ὄνον, quoniam κατὰ τὴν
 “κοιλίαν λευκός ἐστι. Supra ἀμορβεύοντο etiam scribi
 “h. l. docui.”

“Ὀμορβεῖν, Hesychio ἀκολουθεῖν, ὁδοιπορεῖν, quod C
 “et ἀμορβεῖν”

‘ΑΜΟΡΓΗ, ἡ, Herba quædam purpurea, ut scribit
 Etym. εἶδος βοτάνης πορφύρας, unde ἀμόργινα indu-
 menta dicuntur Purpurea. Fortasse tamen flos herbæ
 potius purpureus vocandus fuit quam ipsa herba: ap-
 eund. ἀμόργην Coloris genus esse scribit Methodius.
 [E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov. “Toup. in
 Schol. Theocr. 215. ad Mærin 44. Phrynich. Ecl. 25.
 Thom. M. 472.” Schæf. Mss.]

Ἀμοργίς, ἴδος, ἡ, est, teste Hesych., καλάμη quæ-
 dam, e qua fit ἔνδυμα, ἡ ὑφάσμα, ἡ χιτὼν. Ubi pro
 quauam re καλάμην, accipiat, ambigi potest, præser-
 tim cum Etym. in v. Ἀπομόρξατο scribat, Ἀμοργίς δέ,
 τον καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος: idem
 vero alio loco scribat, Ἀμοργίς δέ καλάμη τις, ἐξ ἧς
 τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα, οἱ δὲ λινὰ ὑφάσματα οἱ δὲ κ.τ.λ.
 Suid. autem dicit esse * λινοκαλάμην. In VV. LL.
 ἀμοργίς scribitur esse Lini species tenuissima, bysso
 non dissimilis: fortasse quod Suidas scribat ἀμόρ-
 γινον, simile bysso pretiosum. [E. H. Barker. ad
 Etym. M. Ed. nov.: Aristoph. A. 735. J. Poll. 7,
 74. Athen. 255. “Kuster. Aristoph. 239. a.” Schæf.
 Mss. “Ut ἀμοργῇ, Fæces, Albert. Hesych.” Wakef.
 Mss.]

[* “Ἀμοργίδιον, Eust. ad Dionys. P. 76.” Wakef.
 Mss. Vide E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov., ubi
 ET de * Ἀμοργος, Linum, Byssus, ET * Ἀμοργία.]
 “Ἀμόργεια, Suidæ Species coloris, ab Amorgunte
 insula dicta.”

“Ἀμοργικός χιτὼν, J. Polluci i. q. ἀμόργινος

Ἀμοργίνος, ὁ, ἡ, Colorem habens herbæ, quæ di-
 citur ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel
 Ruber cum Etym. Ἀμοργίνος χιτωνίσκος, Amorgina
 tunica, dicitur a nomine ἀμόργη, quod est Coloris
 genus, simile bysso. Signif. et Pretiosam vestem. Sic
 ap. Etym. Methodius. At Hesych. habet ἀμόργινα,
 λεπτοῦφῃ ἰμάτια, Indumenta tenui filo contexta: pro
 qua exp. videtur facere Æschin. c. Tim. (14, 3.) “Ἐτι

δὲ πρὸς τοῦτοις, γυναῖκα ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργά-
 ζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρουσιν.
 Athen. 8. Πορφυροῦν ἀμφίταπον ἀμοργίνω καλύμματι
 περιειλημμένον. Etym. postquam dixit, Ἀμόργη δέ,
 καλάμη τις, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα οἱ δὲ λινὰ ὑφά-
 σματα οἱ δὲ ἀπο Ἀμόργου τῆς νήσου οἱ δὲ ἀμοργίνους
 ἐρυθροὺς τὸ χρῶμα. Quanquam in exempl. vulg. legi-
 tur ἀμυργον, sed ego ἀμόργον repoño; cum ita vocari
 insulam cum ex aliis constet, tum e Steph. B. qui,
 postquam dixit ab Ἀμοργὸς insula fieri Ἀμοργίνος
 eadem forma qua * Ἐρυνκίος: ut Simonides dicebatur
 Ἀμοργίνος, paucis interjectis subiungit, At ἀμόργινος
 χιτὼν, coloris est proprium. Quod etiam facit contra
 eos, quos ἀμόργινα indumenta ab insula Amorgo pu-
 tasse denominata, refert Etym. At J. Poll. ita scri-
 bit, Amorgina autem fieri optima quidem in Amorgo,
 esse vero et has e lino aiunt. Ceterum ἀμόργινος
 χιτὼν vocabatur et μόργις. Suidas postquam scripsit,
 Ἀμόργινον, simile bysso et pretiosum, subiungit, Di-
 citur et ἀμόργινα fem. gen. [“Clem. Alex. 239.”
 Routh. Mss. Brunck. ad Aristoph. A. 150. Plato
 Epist. 13. p. 177. Μὴ τῶν πολυτελῶν Ἀμοργίνων
 (χιτωνίων), ἀλλὰ τῶν Σικελῶν τῶν λινῶν. “Valck. ad
 Adoniaz. p. 405. Mæris 44. et n. Kuster. Aristoph.
 237. b.” Schæf. Mss.]

“Μοργίς etiam vocabatur ὁ ἀμόργινος χιτὼν, ut est
 “ap. J. Poll. 7, 16. Sed quidam pro eo reponunt
 “ἀμοργίς

‘ΑΜΟΣ, (ἡ, ὄν,) Unus, Aliquis; vel, Unus aliquis.
 Esse autem Ion. vel Dor. tradit Eust. Ab hoc autem
 fiunt ista, οὐδαμὸς et μηδαμὸς, a quibus adverbium cum
 alia, tum οὐδαμῇ et οὐδαμῶς, μηδαμῇ et μηδαμῶς:
 quæ hic ommissa, in Οὐ et Μὴ ponam. [“Ad Timæi
 Lex. 29. ad Thom. M. 40. ad Il. Σ. 414.” Schæf. Mss.
 Vide et infra Ἀμὸς pro ἡμέτερος.]

Ἀμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel
 ab uno aliquo; ut οὐδαμόθεν, Nullicunde, si fas esset
 hoc adverbio uti, E nullo loco. Od. A. (10.) Τῶν ἀμό-
 θεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν, i. e. ποθεν καὶ
 ἀπό τίνος ἐνός. Hesych. autem exp. Ab aliqua parte,
 unde volueris. Apud Plat. de LL. 7. (341.) pro Ali-
 cunde, Μηχανὴν διὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν
 γε ποθεν, ὅντινα τρόπον τοῦτ’ ἔσται τῇ πόλει. [Oppian.
 C. 1, 401. Τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἶδεα τοια πε-
 λέσθω. [“Ad Mærin 51. Valck. ad Il. 22. p. 115.
 Timæi Lex. 26. et n.; ad 29. ad Thom. M. 40. ad
 Od. A. 10. Voss. Lands. Ged. Virg. 3, 49.” Schæf.
 Mss.]

“Ἀμοθι autem Dorice pro Pariter accipi aiunt ap.
 “Thuc. Videndum tamen annon scr. ἀμόθι, et intel-
 “legendum Alicubi, ut οὐδαμόθι est Nullibi.” [Thuc.
 5, 77. Ἀμόθι βουλευσαμένους, ap. Schneider. Lex.,
 quem vide.]

Ἀμη, ET Ἀμῶς, ET Ἀμοῖ, adv. itidem ab ἀμὸς fa-
 cta, sed quæ composita cum aliis particulis usur-
 pentur. Dicitur enim Ἀμῆγε, Ἀμηγέπη, Ἀμηγέπου,
 Ἀμηγέπως, Ἀμωσγέπως, Ἀμοιγέποι. [“Ἀμῆ, ad
 Thom. M. 41. Mæris 50. et n. Valck. ad Il. 22. p.
 115. Timæi Lex. 26. et n.; 29. et n. Ἀμῶς, ad Ti-
 mæi Lex. 29. Thom. M. 40. et Add. Ἀμοῖ, ad Timæi
 Lex. 26. ad Thom. M. 41.” Schæf. Mss. “Ἀμῆ,
 Quadantenus, Gal. Lex. Ἀμῶς, i. q. ἀμῆ, Gal.” Wakef.
 Mss.]

Ἀμηγέπη, Quodammodo, Quadantenus, Quoquo-
 modo, vel Quovis modo; ut Agath. ap. Suid. Ἐδοξεν
 οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου. Apud Eund.
 Idem, ut opinor, Ἀμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀψα-
 μενος. [“Aristoph. A. 608. αἴτιον δὲ τί, Ὑμᾶς μὲν
 ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, Τωνδὲ δὲ μηδὲν; Vertitur
 Undecunque. Potius forsan, Quadantenus; Nonni-
 hil.” Seager. Mss. “Thom. M. 40. Toup. Opusc. 1,
 264. Alciph. 444. Charit. 560. Wakef. Eum. 972.
 Jacobs. Anth. 9, 496. Brunck. Aristoph. 3, 83. Elog.
 de Thucyd. 15. ad Lucian. 2, 333. 346. 3, 17. Ἀμη-
 γέπου, ad Thom. M. 41. Brunck. Aristoph. 3, 83.
 Ἀμηγέποι, ibid.” Schæf. Mss. “Ἀμηγέπη, Pretty
 much, Ælian. H. A. 777. Clem. Alex. 327, 1.”
 Wakef. Mss.]

Ἀμῆγε, Hesych. exp. ἀμηγέπως, accipiens, opinor,

utrumque pro ἀμηγέως, s. ἀμωσγέως, quod habes A hic in proxime sequentibus.

[* “Ἀμήποτε, ad Mærin 51.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀμοσέποι, ad Timæi Lex. 26.” Schæf. Mss.]

Ἀμωσγέως pro eod. dicitur. Plut. Pericle (1, 642.) Ἐπολιόρκει τοὺς Σαμίους, ἀμωσγέως ἐπὶ τολμῶντας ἐπεξίεναι καὶ διαμάχεσθαι πρὸ τοῦ τείχους. [“Aristoph. Θ. 429. νῦν οὖν ἐμοὶ τοῦτω δοκεῖ Ὀλεθρόν τιν’ ἡμᾶς κυρκανῶν ἀμωσγέως, ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μὴ γέ τῳ τέχνῃ. Plut. Demosth. 1552. HSt. Οὐ γὰρ οὕτως ἐκ τῶν ὀνομάτων τὰ πράγματα συνιέναι καὶ γνωρίζειν συνέβαινεν ἡμῖν, ὥς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀμωσγέως εἶχομεν ἐμπειρίας ἐπακολουθεῖν διὰ ταῦτα καὶ τοῖς ὀνόμασι: Demetrio 1675. Πρῶτον μὲν ἀμωσγέως ἐκίνει τὸ σῶμα, θήρας ἐφ’ ὅσον ἦν καὶ δρόμων ἀπτόμενος, ἔπειτα κατὰ μικρὸν ὁκνον πρὸς αὐτὰ καὶ νωθείας ἐπίμπλατο.” Seager. Mss. [“Mæris 50. et n. Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n. ad p. 29. Thom. M. 40. et Add. Abresch. Æsch. 2, 89. Brunck. Aristoph. 3, 83. ad Dionys. H. 1, 170. Heindorf. ad Plat. Charm.; 115. ad Gorg. 167.” Schæf. Mss.]

Ἀμοιγέπον autem et ἀμοιγέποι aliam habent signif.; et ἀμηγέπον quidem exp. a Schol. Aristoph. ἀπανταχοῦ, Ubique, Ubivis, A. (608.) Ὑμᾶς μὲν ἡδὴ μισθοφορεῖν ἀμηγέπον, [ἀμηγέπη Brunck.] At ἀμηγέποι ab Hesych. exp. ὅποι ποτὲ, Quemcunque ad locum. At ἀμοιγέποι alibi scribit, per oī videlicet in secunda et ultima syllaba, et exp. In aliquem locum, aut Uno modo. Itidem vero ἀμηγέπον Schol. Aristoph. non uno illo modo exp. videlicet per ἀπανταχοῦ, sed et ὅπως ἂν τύχη, καθ’ οἷον δὴποτε τρόπον. Mirum est tamen his adverbis eodem scriptis pacto signif. utramque tribui, ac merito fuerit alicui suspecta hic exempl. fides. Apud Suid. legitur etiam Ἀμωσγέποι.

¶ Ἀμὸς, (ἡ, ὄν,) Dor. pro ἡμέτερος, Noster; ut ἀμὸν πατέρα, Patrem nostrum, ap. Soph. Sic et πόλιν ὑμῖν dicit Hom. Urbem vestram, et ὑμὰ κτήματα, Vestras opes, tanquam ab ὑμὸς. Vide inter pronomina. [Ἀμὸς, Æsch. Choeph. 426. 435. Eum. 437. Il. 6, 414. Eur. El. 188. Andr. 1175. “Brunck. Lectt. in Anal. 26. Philoct. 1314. Electr. 279. 588. 1496. Ruhnk. Ep. Cr. 235. Ἀμὸς i. q. ἡμέτερος. Valck. ad Phœn. p. 660. ad Hippol. p. 244-5. Diatr. 216. Markl. Iph. p. 200. 245. Wakef. Ion. 464. 688. Abresch. Æsch. 2, 46. Stanl. Eum. 311. Jacobs. Anth. 6, 283. 9, 182. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 71. Heyn. Hom. 5, 272. 444. 6, 90. 387.” Schæf. Mss. “Ἀμὸς, Meus, Eur. Androm. 581. Soph. Antig. 877. Theocr. 5, 108.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀμος, Quando, adv. temporis, pro ἡμος, cui respondet τῆμος. Vide ἡμος. [“Dor., Brunck. ad Theogn. 844. Koen. ad Greg. 167.” Schæf. Mss.]

“ΑΜΠΕΛΟΣ, ἡ, Vitis, Vineæ. “Ἀμπελον φυτεύειν Vitem serere, Cic. Interpr. Od. I. (110.) ἡδ’ ἄμπελοι αἶτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον. Diosc. 5, 2. dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, Vitis vinifera, ad differentiam, ut opinor, aliarum duarum, quarum unam ἄμπελον λευκὴν, Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram, ἄμπελον μέλαιναν, Vitem nigram, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat. [Mathem. Vett. p. 15. Glossæ: “Ἀμπελος Sarpa, Vineæ, Vitis. “Ἀμπελος ἀγρία. Labrusca. “Hemsterh. ad Plut. p. 322. Jacobs. Anth. 6, 397. Fac. ad Paus. 1, 277.; Sylb. ad eund. l.: ad Diod. S. 1, 242. “A. χρυσή, ad 2, 354. Wessel. Obs. 128. Valck. ad Phœn. 639. Sing. pro plur. Duker. Præf. Thuc. 7. An δένδρον? Cren. Mus. 1, 353. Unde? Bibl. Crit. 1, 76. Toup. Opusc. 1, 202.” Schæf. Mss. “Pantheræ genus, Ælian.” Wakef. Mss.]

Ἀγρία ἄμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis sylvestris, Labrusca. Vide Οἰνάνθη secundum quosdam.

[* Ἀμπελάνθη, ἡ, i. q. οἰνάνθη, Lucian. 4, 268.]

[* Ἀμπελογενής, ὁ, ἡ, Vitigineus, Vites gignens. Aristot.]

[* Ἀμπελόδεσμος, ἡ, Genus herbæ adeo sequacis et constantis, ut ea Siculi vites alligare soleant, Plin. 17, 23. unde et nomen traxit.]

[* “Ἀμπελεργάτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 136.” Boissonad. Mss.]

Ἀμπελόκαρπον, τὸ, Herbæ nomen, quæ et ἀπαρίνη. Diosc. 3, 183.

[* “Ἀμπελοκόμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 131.” Boissonad. Mss. “Ἀμπελοκομία, (ἡ,) Vitium Curatio, J. Poll.” Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελολεύκη, ἡ, Vitis alba, ita dicta a colore albo radicum. Sarmenta habet longis, et exilibus internodiis geniculata, folia pampinosa ad magnitudinem hederæ, et tamen divisa, ut vitium, radicem albam, grandem, raphani similem initio, e qua caules exeunt asparagi similitudine; semen in uva raris acinis dependens, succo rubente, postea croci. Varios habet usus in medicina, quos fuse persequitur Plin. 23, 1.]

[* Ἀμπελομιξία, ἡ, Commixtio cum vitibus. “Lucian. Ver. Hist. 1. p. 376.” Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελόπρασον, τὸ, ap. Diosc. 2, 180. Marcellus vult esse Agreste porrum, quod in vinetis nascitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, i. e. Vitis porrum, In vite nascens porrum. [Moschop. π. Σχεδ. 205. Plin. 24, 15. “Casaub. ad Athen. 143. Mæris 115. et n.” Schæf. Mss.]

[* Ἀμπελοστάτης, UNDE * Ἀμπελοστατέω. J. Poll. 7, 141. Καὶ τὰ ῥήματα, γεωργῆσαι, φυτοργγῆσαι, ἀμπελοργγῆσαι, καὶ ἀμπελοργγεῖν, ἀμπελοστατεῖν, * κηπυρεῖν, * ἀλσκομεῖν, ἐλαιοκομεῖν.]

[* “Ἀμπελοτόμος, (ὁ, ἡ,) Vitium putator, Hesych.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀμπελοτρόφος, (ὁ, ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14.” Boissonad. Mss.]

Ἀμπελοουργός, ὁ, (ἡ,) Vinitor, ad verbum, Cujus opus est in vite, Qui operatur circa vitem, [Vitifex. Glossæ: Ἀμπελοουργός Vinitor. Luc. Evang. 13, 7. Aristoph. Pac. 189. “Thom. M. Add. ad 535. Ἀμπελοεργός, Charit. 512. Macedon. 26.” Schæf. Mss.]

Ἀμπελοουργικός, (ἡ, ὄν,) Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. Ἀμπελοουργική, Ars vinitoria, Ars vitium colendarum, sub. τέχνη. Plato de Rep. 1. (159.) Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέη φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος, καὶ κοινὴ καὶ ἰδίᾳ ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελοουργική; [J. Poll. 7, 141. Καὶ τὰ ἐπὶ ῥήματα, * γεωργικῶς, * ἀμπελοουργικῶς, * κηπουρικῶς, * ἀλσκομικῶς. “Pro ἀμπελοουργικῶς Ms. habet * φυτοργγικῶς. Sed utrumque habet in præcedentibus, cui respondeat. Pro κηπουρικῶς Ms. habet * κηπουρικῶς, quod nescio quomodo mihi magis placet, licet alterum non damnum, quod perinde ut alia ipsi juncta a suis præcedentibus nominibus, ita et ipsum a κηπουρικῶς potuit dici.” Jung. “Ἀμπελοουργική, ἡ, Philo J. 1, 329.” Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελοουργεῖον, τὸ, Vineæ. “Æsch. de Falsa Leg. 268(=321.)” Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελοουργέω, ἴσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto s. amputo; q. e. vinitorum: ἀμπελοουργεῖν, inquit Bud. Comm., Vites putare, Sarmenta expurgare, quæ vitem onerant; citatque Theophr. locum.

Ἀμπελοουργεῖν metaph. Æschin. Demosthenem hæc verba dixisse ait, Ἀμπελοουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, Ἀνατεμνῆκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου. Bud. Interpr. Quidam sunt qui sic civitatem ut vitem vinitores putandam susceperunt, hominesque e populo excidere quasi palmites instituerunt.

Ἀμπελοουργοῦμαι, pass. unde ἀμπελοργγώμενη ἄμπελος ap. Theophr. Vineæ quæ amputatur; vel κλάται: nam Bud. vult ἀμπελοργγίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

[Ἀμπελοουργέω, J. Poll. 7, 141. “Dionys. H. de Adm. Vi Dic. in Dem. 2, 320.” Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀμπελοῦργημα, τὸ, i. q. ἀμπελοουργία.]

Ἀμπελοουργία, ἡ, Vineæ cultura, Viuitoris actio. Theophr. alibi ἀμπελοργγίαν et κλάσιν, alibi ἀμπελοργγίαν et τομήν pro eodem dixit, ut annotat Bud. Comm. [“Lucian. de Salt. 511.” Scott. App. ad Thes. “Thom. M. Add. ad 535.” Schæf. Mss. “Hesych.” Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελοφάγος, ὁ, ἡ, Vites rodens, exedens. Eust. ad. Il. A. p. 26. “Strabo 613.” Churchill. e Suicer. Mss.]

[* Ἀμπελοφόρος, ὁ, ἡ, Vitifer, Vini ferax. “Theophr. 913.” Churchill. e Suicer. Mss. Theophr. H. P. 9, 3. J. Poll. 1, 238. ἀμπ. ὄρη.]

[* Ἀμπελόφυλλον, ὡς Τίνιος. Apta. Glossæ. “Ἀμπελόφυλλον, Folia habens, vitiginea, Hesych. v.

Κλαρία." Wakef. Mss.]

[* 'Αμπελοφύτης, ό, ή, Vitisator, Gl. Anal. 1, 225.]

'Αμπελόφυτος, ό, ή, Vitibus consitus: ut αμπελόφυτος γή, secundum Suid., quæ una voce αμπελών. [Strabo 349. J. Poll. 7, 147. "Diod. S. 22. 157. 206. 271. 736. Schol. II. I. 575." Scott. App. ad Thes. "Hesych." Wakef. Mss.]

'Αμπελοφύτωρ, ορος, ό, ή, Vitis sator; vel potius Vitisator una voce, ut ap. Virgil. 'Αμπελοφύτορι Βάκχω, Vitisatori Baccho, Anthol. [Leon. Tar. 18.]

[* 'Αμπελώδης, ό, ή, Vinealis, Gl. i. q. seq. voc. Hesych. v. Οινάδε. "J. Poll." Wakef. Mss.]

[* 'Αμπελικός, ή, όν, Vinearius, Gl. Hippocr. 383, 22=405. ET * 'Αμπελικώς, Arrian. Ep. 2, 20.]

'Αμπέλινος, ό, ή, [et ίνη, ινον,] Viteus, Vitigineus, Vinealis. Exp. etiam Vinearius, Vineaticus. 'Αμπέλινα φύλλα, Aristot. de Anim. 3. Folia vitiginea, ut Columella vocat. Herod. 2, (37. 60.) οίνος αμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herod. αμπέλινος ad differentiam vinorum e frugibus confectorum. Apud Eund. (1, 212.) αμπέλινος καρπός, Vitis fructus. ["Wessel. ad Herod. 121. Marcus Arg. 30." Schæf. Mss. "'Αμπέλινος, ίνη, ινον, Antim. in Hesych." Wakef. Mss.]

Ξηραμπέλινος, (η, ον,) ut ξηραμπέλινος χιτών, Colorem habens vitibus arefactis simillimum. Certum enim genus vitis adulto jam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thyles. At alii, sumta e Suida conjectura, ξηραμπέλινον χρώμα dici putant Pullum et atrum colorem, quem Pulliginem Plin., Atrorem appellavit Gell., quod videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπέλινας appellatas etiam ατραβατικές tradiderit. Dictas enim esse Atrabaticas ille putat a colore atro, vel a trabea qua simul utebantur. Vide 'Ατραβατικές ap. eum. [Xerampelinas vestes, Juvenal. 6, 517. ubi Schol. Medius inter coccum et muricem color.] "'Ατραβατικός, (ή, όν,) Suid. 'Εν δέ ταῖς κοιναῖς συνόδοις χλαμύδας ἐνεδύνοντο ξηραμπέλινας, ἅς ἐκάλουν 'Ατραβατικές ἀπὸ τοῦ χρώματος. Τὸ γὰρ μέλαν, ἄτρον καλοῦσι. Sed parum mihi probabilis est ista opinio, "putoque 'Ατραβατικές scriptum esse pro 'Ατρεβατικές: et 'Ατρεβατικές χλαμύδας esse quos Fl. Vopisc. "in Carino vocat Birros ab Atrabaticis petitos: Docti nati sunt ab Atrabaticis birri petiti. Sunt n. hodie que Atrabates aulæis texendis percelebres."

[* 'Ωμαμπέλινος, ίνη, ινον, Viti viridi similis. Arrian. Periplo p. 37. ὠμαμπέλιναι sub. ἐσθῆτες.]

'Αμπέλεις, (ό, ή,) i. q. αμπέλινος, sicut άνθρωπιος et άνθρωπιος pro eod. dicuntur, unde αμπέλεις βότρυς, Viteus racemus. || At 'Αμπέλεις cum i solo, nomen proprium, inquit Suid. [Forcellin. Lex. "'Αμπέλεις, Wessel. ad Herod. 121." Schæf. Mss. "'Αμπέλεις et αμπέλιος, Philo J." Wakef. Mss.]

[* 'Αμπελεῖον, τὸ, Vineæ, i. q. αμπελουργεῖον.]

'Αμπελόεις, (όεσσα, όεν,) Vitifer, Vineas habens, Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. 'Αμπελόεις, ut Etym. ait, εἶδους τῶν παραγῶγων μετουσιαστικοῦ. Hesych. αμπελόεσαν exp. vites habentem. A Suida αμπελόεσσα γή exp. αμπελόφυτος, Solum vitibus consitum. Quod et αμπελόεν πέδον vocant poetæ, et una voce dicitur αμπελών s. αμπελεών. At Hom. (II. B. 561.) αμπελόεντα vocans Epidaurum, intelligit * πολυάμπελον, juxta quosdam, Vitibus abundantem. Secundum hanc autem signif. αμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus, si hoc adjectivo uti liceret. ["Musgr. Bacch. 703. 'H αμπελόεις, Kuster. Aristoph. 52. a." Schæf. Mss. "Hom. Theognis 762. Nonn. Dionys. 14, 102." Wakef. Mss.]

'Αμπελίτις γή, Vinealis terra, quæ et φαρμακίτις: ut citatur e Diosc. 5, 173. Sic autem dictam tradunt, quod adversus innascentes vitibus vermes illini soleat. ["Lobeck. Ajac. p. 274." Schæf. Mss. "Strabo." Wakef. Mss.]

'Αμπέλιν, τὸ, Dem. Viticula; unde αμπέλια ap. Aristoph. A. 511. E. 596. Viticulæ, quo demin. nomine Cic. utitur. Quidam αμπέλια Vites exp. [Hippocr. 230, 13. 256, 37.]

[* 'Αμπελίδιον, τὸ, Nom. propr. demin. "Lucian. Dial. Meretr. 976. ὦ 'Αμπελίδιον. Vide 975." Scott. App. ad Thes.]

NO. VIII.

A 'Αμπελών, ὠνος, ό, Vinetum, Vitibus consitus locus. Vineæ quoque, secundum quosdam, pro Loco vitibus consito usurpatur. || 'Αμπελεών etiam dicitur tetrasyllabe pro eodem, more Attico, ut vult Eust. eadem forma qua ἀκαυθεών. ["Epiphani. Hær. 31. 35." Routh. Mss. Glossæ: 'Αμπελών Vinetum, Vitiarium. "Ad Diod. S. 1, 252. Boëckh. in Plat. Min. 154." Schæf. Mss. "Leon. Tar. 54." Wakef. Mss.]

¶ 'Αμπελῖς, ἰδος, ή, Avis quædam a vite dicta; ut συκαλῖς, a ficu, Latine Ficedula, de qua Martialis extat hoc distichum, Cum me ficus alat, cum pascar dulcibus uvis, Cur potius nomen non dedit uva mihi? perinde ac si queratur poetæ, quod ea, quæ συκαλῖς vocatur, non potius αμπελῖς appelletur. [Oppian. Ixeut. 2, 7. Glossæ: 'Αμπελῖς Viticula. Aristoph. A. 994. "Callim. 1, 469." Schæf. Mss.]

"'Αμπελία, ή, ET 'Αμπελῖς, ή, Planta quædam nascens ad caudicem s. stipitem vitis, teste Hes."

"'Αμπελιών, όνος, ό, i. q. αμπελῖς, quatenus nimirum Vitis sectatricem avem significat, ut J. Poll. 6, "c. 9. docet: 'Ατταγαι, αμπελίδες, ἅς νῦν αμπελιῶ- B "vas καλοῦσι." ["'Αμπελίω, Oppian. Ixeut. 3, 2. αμπελιῶνες οἱ κούφοτατοι, J. Poll. 6, 52. Aristoph. Av. 305." Schneider. Lex.]

[* "'Αμπελιώτης, Hemsterh. ad Plut. p. 322." Schæf. Mss.]

[* "'Αμπελάω, Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 185." Boissonad. Mss.]

[* 'Αμπελώ, Vitisco, Gl.]

* Εὐάμπελος, ό, ή, Pulcre vitibus consitus, Bonas vites habens. Strabo 226. 379. 413. 489. 879. In Anthol. Bacchi est epith., 3, 517. Διογενῇ, δίγονον, διθυραμβογενῇ, Διώνυσον, Εὐῖον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. "J. Poll. Nonn." Wakef. Mss.]

[* Κατάμπελος, ό, ή, Vitibus consitus, abundans. Strabo 271.: vide Not. 1091. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 278.]

[* Μισάμπελος, ό, ή, Anal. 3, 191. Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον.]

[* 'Ολιγάμπελος, ό, ή, Paucas vites habens. Antiphil. 29. νησίς.]

[* Πολυάμπελος, ό, ή, Vitibus abundans. Schol. Soph. Antig. 1105. Διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. "Schol. II. B. 507." Wakef. Mss.]

[* "'Υπάμπελος, (ό, ή,) Vitibus consitus, Novell. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

[* Φιλάμπελος, ό, ή, Ferax vitium, Frequens vineis. Dionys. Hal. A. R. 1, 37. Aristoph. E. 308. εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην. "Gaudens vitibus, Nonn. Dionys. 12, 41. Frequens vineis, Dionys. H. 1, 93." Wakef. Mss.]

[* "'Φιλαμπελώ, Tzetz. Chil. 6, 74. ("Ὁς ἦν καὶ φιλοινότατος, καὶ τῶν φιλαμπελούντων.") Boissonad. Mss.]

[* Φυλλάμπελον, τὸ, Pampinus, Gl.]

"'ΑΜΠΙΡΟΝ, τὸ, proprie dicitur τὸ ἔλκον τοὺς βόας "σχοινίον, veluti αμπερόν τιν διὰ καὶ διαμπερὲς τῶν ζωνῶν δεδεμένον, inquit Etym. et Lex. meum vet.: "qui tamen addunt, ita etiam dici posse ξύλον τὸ τοῖς "αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων ἐπιτιθέμενον, Lignum, quod "jumentorum cervicibus imponitur. Apud Eust. et "Hes. paroxytonως ἄμπρον scriptum est, quorum ille "ἄμπρον nominatum fuisse αἰτ' σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ "ῥυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἐλκόντων ζευγῶν. Itidem "que hic ἄμπρον exp. τὸ τεταμένον σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο "ἀντὶ ῥυμοῦ, Funis inter trahentes boves medius, quo "vice temouis utebantur, ei nimirum jugatos boves "alligautes. Suidæ ἄμπρον itidem est σχοινίον, ὅπερ "διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἀμάξης κομίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἔλκεσθαι: "s. σχοινός τις, μεθ' οὗ εἰώθασιν ἔλκειν, ἥτοι παρακομίζεσθαι, μεγάλα φορτία: Funis nimirum per juga tentus, "ad quem jugatis bobus magna onera curribus imposita trahuntur. * Helcium Apul. (Met. 9. p. 227.) "vocat ejusmodi funem s. rudentem, παρὰ τὸ ἔλκειν: "a quo ap. Martial. (4, 64.) Helciarīi, qui funibus "veluti boves jugati onera trahunt. Unde 'Αμπρεύω, "Traho, more boum s. jumentorum, τῷ ἄμπρῳ προσδεδεμένον. Hesych. enim ἀμπρεύωμεν exp. ἔλκωμεν, 6 H

"itidem ἀμπρεύειν afferens pro ἔλκειν, necnon προ-
"τονίζειν, ἀρματηλατεῖν," [*ἀμαξηλατεῖν hodie legi-
"tur.] "Cum quarum exp. postrema eadem esse vi-
"detur ea, qua Suid. ἀμπρεύειν esse dicit τὸ μετὰ
"ἀμάξης πορεύεσθαι, et τὸ τῷ ἔλκοντι ζεύγει βοηθεῖν :
"addens, abusive dici etiam ἐπὶ νωτοφόρων ζώων, ni-
"mirum pro Bajulare et Succollare ; cum proprie
"signif. ἔλκειν, Trahere, ut Callim. (Fr. 234.) usur-
"pavit, teste Etym. Itidemque Lycophro (635.) dixit,
"Ἀχλαινὸν ἀμπρεύουσιν ἥλιτοι βίον, Nudam trahent
"stulti vitam : licet Etym. ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν usur-
"patam hic velit τὴν λέξιν." [*Ἀμπεύω, Toup.
"Aristoph. Α. 289. Lycophro 635. "Ἀμπεύω, Toup.
"Opusc. 1, 420. Wakef. Alc. 438. Brunck. Aristoph.
"1, 24. Kuster. 238. a. Callim. 1, 526." Schæf. Mss.]
"[*Ἐξαμπεύω, Traho, Aristoph. Α. 289. Χῶπῳ
"ποτ' ἔξαμπεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθελίου. "Kuster.
"Aristoph. 238. a." Schæf. Mss.]

"Συναμπεύω, Una traho, ut jumenta trahunt
"plaustrum, In trahendo adjuvo. Aristot. H. A. 6,
"(24.) de mulo Atheniensi loquens, "Ὅς καὶ ἀφειμένους
"ἤδη διὰ γῆρας, συναμπεύων, παραπορευόμενος, πα-
"ρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον, de quo loquens Plin.
"dixit, Senecta cedentia jumenta comitatu nisuque
"exhortaretur. Plut. Cat. Majore, idem commemo-
"rans, dixit : Τοῖς ἀνάγονσι τὰς ἀμάξας ὑποζυγίοις εἰς
"Ἀκρόπολιν *συμπατράτρεχιν, καὶ προηγείσθαι, καθά-
"περ ἐγκελευομένην καὶ συνεχορμῶσαν. Quidam συν-
"αμπεύω interpr. Una funem *helciumque traho."

"ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ, ἡ, teste Eust. dicitur σειρά
"κατάχρυσος τὰς περὶ τὸ μέτωπον τρίχας τῶν ἵππων
"συνδέουσα, Catena s. Funiculus auratus, quo comæ
"in equorum frontibus sparsæ colligantur : unde et
"χρυσάμπυκες ipsi equi nominantur. Nec vero equis
"solum tribuitur hæc ἄμπυξ, verum etiam mulieribus,
"ut idem testatur Eust., dicens ἄμπυκα mulierum
"fuisse διάδημα τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν, ἃς περιτέλ-
"λυντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον ἵγγον. Quibus verbis
"innuit ἄμπυκα nominatum fuisse et Vinculum illud,
"quo constringebantur fluxi crines, et vero etiam
"Vittam, quæ comis jam colligatis superinducebatur :
"præsertim cum Hom. discrimen faciat inter ἀναδέ-
"σµην et ἄμπυκα : II. (X. 469.) Τῇλέ γ' ἀπὸ κρατὸς
"χέε δέσµατα σιγαλόεντα, Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ
"πλεκτὴν ἀναδέσµην : ubi brev. Schol. ἄμπυκα et
"ipse dicit esse κόσµον τινὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνέχοντα
"τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς : generalius exp. et ita ut eo
"intelligi possit et Vinculum crinium et Vittā : sicut
"et Pausan. ap. Eust., cum ἄμπυκα dictum videri ait
"διὰ τὸ ἀμπέχεν τὰς τρίχας, Eo quod cohibeat crines ;
"quod etymon meo judicio est non absurdum, ideo-
"que latius extendunt h. v. ii, a quibus exp. non
"solum *συνγκάθαµα, sed etiam ἐπικρανὸν, καλύπτρα,
"διάδημα, στεφάνη : proprie enim sonat τὸν τὰς τρί-
"χας ἀμπέχοντα κόσµον τῆς κεφαλῆς. Idem Eust.
"rursum addit, ἄμπυκας dici διάδηματ' ἀτινακατὰ μετα-
"φοράν : et in equis τοὺς χαλινούς, Fræna, quemad-
"modum Hesychio quoque ἄμπυκες sunt non solum
"τριχόδεσμοι et διάδηματα, verum etiam χαλινοί :
"itidemque Suidæ. Sed et Eur. Schol., exp. h. I.
"Hec. (464.) Ἀρτέμιδος τε θεᾶς Χρυσέαν ἄμπυκα,
"scribit ἄμπυκα proprie dici κόσµον τινὰ χρυσῷ καὶ
"λίθοις πεποικιλμένον, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες
"φοροῦσιν : ab hoc autem metaph. ἄμπυκας nominari
"τοὺς διαχύρους χαλινούς. Itidem certe v. ἄμπυκά-
"ζειν exp. etiam χαλινοῦν, infra docebo, cum de de-
"rivatis agam. Atque ita χρυσάμπυκες ἵπποι fuerint
"Equi aureis frænis insignes : cum alioqui χρυσάµ-
"πυκας Eust. nominari dicat διὰ τὸ δεῖσθαι χρυσῷ
"τὰς κορυφὰς τῶν τριχῶν. || Metaph. etiam ἄμπυξ di-
"citur a Soph. P. (678.) ὁ τροχὸς, Rota, διὰ τὸ κυ-
"κλοτερές, inquit Hesych. et Eust. : Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ',
"ὅπωπα δ' οὐ μάλα, Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ
"Αἰὸς Ἰξίωνα κατ' ἄμπυκα Δρομάδα δέσµιον, κ.τ.λ.
"Ubi nota fem. gen. dici ἄμπυκα δρομάδα, ut ap.
"Eur. I. c. χρυσέαν ἄμπυκα. Eust. enim e veteribus
"tradit masc. etiam gen. usurpari. || Aristoph.
"Schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον,
"et ap. ipsum Comicum ita dici τὸ πῶμα τοῦ ἀγ-
"γείου, Operculum vasis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ

A "καλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus est
"A. (671.) Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα,
"i. e., inquit Schol., φιάλην Θασίου οἶνου πεπληρω-
"μένην. Hi porro Ἀμπυκες dicuntur etiam Ἀμπυ-
"κτῆρες et Ἀμπυκτῆρια : itidem παρὰ τὸ ἀμπέχεν τὰς
"τρίχας, et quidem peculiariter in equis. Quorum
"priorē Æschyl. S. c. Th. (457.) usus est, Ἴππους δ'
"ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ. Ubi Schol.
"annotat, ἀμπυκτῆρας proprie esse τοὺς κορυφιστῆρας,
"s. τὰ προμετωπίδια, Verticalia et frontalia ornamenta
"ad cohibendos crines : hic autem χαλινούς, Frænos
"s. Fræna. Posterius vero ap. Soph. extat. Scribit
"enim Hesych. eum in Œd. C. (1068.) ἀμπυκτῆρια
"vocasse τὰ φάλαρα, Phaleras : Πᾶς γὰρ ἀστράπτει
"χαλινός. Πᾶσα δ' ὀρµαται κατ' ἄμπυκτῆρια φάλαρα
"πῶλων Ἀμβασις. Ubi tamen ἀμπυκτῆρια non sub-
"stantivum est, sed adjectivum ; nam ἀμπυκτῆρια
"φάλαρα vocat ipsos ἄμπυκας s. ἀμπυκτῆρας. Cete-
"rum ut veniam ad derivata vocabuli ἄμπυξ, tria re-
"periuntur. PRIMUM est Ἀμπυκίται, quod Eust. e
"Lexicogr. quodam assert pro διαδήματα : cum tamen
"adjective potius usurpari videatur. Altera duo,
"VERBA sunt, nimirum Ἀμπυκάζειν et Ἀμπυκίζειν :
"quorum utriusque meminit idem Eust. 128. ; an-
"notans, ἀμπυκίζειν dici τὸ ἀμπέχεν τὰς τρίχας :
"idque ipsum ἀμπυκίζειν sua etiam ætate usurpatum
"fuisse pro τὰς ἐμπροστίας τρίχας ἀναδεῖν, Antias et
"capronas, ita enim dicuntur anteriores crines, qui
"in faciem defluunt, religare et astrictos tenere.
"Itidemque ἀμπυκάσαι e Lex. Rhet. interpr. ἀνα-
"δεῖν : necnon χαλινῶσαι et στεφανῶσαι : quem-
"admodum ἄμπυκας quoque esse dicunt διαδήματα,
"χαλινούς, στεφάνους. Verum et COMPOSITI παρα-
"μπυκίζειν ibi meminit. Apud antiquos enim inveniri
"ait, v. παραμπυκίζεται signif. τὸ παραπλέκεται τὰς
"τρίχας, Crines implicat : quin et vulgarem linguam
"παραμπυκία solere dicere ἐπὶ τριχῶν. Forsan intel-
"ligens τὰ γυναικεῖα κεφαλοδέσµια, οἷς παραμπυκί-
"ζονται αἱ τρίχες, quæ ἄμπυκες etiam simplici voce
"nominantur." "Suid. etiam meminit."

C "Λιπαράμπυκα Θασίαν, Aristoph. (A. 671.) vocat
"Lagenam s. Phialam vini Thasii, λιπαροῦ vocabulo
"utens, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἶνου, ἄμπυκος autem, παρὰ τὸ
"σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, quod ἄμπυξ di-
"catur τὸ περιέχον. Ita Schol."

"Ἀμπυξ, Quint. Sm. 4, 511. Anal. 1, 421. Κισσῷ
"καὶ στεφάνοισιν ἄμπυκασθέν. * "Ἐναμπυκίζω, Hesych.
"1, 1212. 32." Dahler. Mss. Παραμπυκίζω, Schol. A-
"ristoph. Α. 1319. "Ἀμπυξ, Heyn. Hom. 5, 71. 8,
"343. Brunck. Soph. 3, 496. Musgr. Iph. A. 124.
"Herc. 1297. Wakef. Philoct. 678. Reticulum mulie-
"bre, Vittā, Eurip. Hec. 464. ubi v. Musgr. Wolf. ad
"Hesiod. 135. Græv. Lect. Hes. 635. Rota, Philoct.
"678. et Brunck. (ubi omnino de h. v.) Ἀμπυκτῆριος,
"Brunck. Soph. 3, 496. Ἀμπυκάζω, Valek. ad Il. 22.
"p. 74. Wakef. Philoct. 678. Ἀμπυκίζω, Valck. ad Il.
"22. p. 74. Brunck. Philoct. 678. Παραμπυκίζω, Brunck.
"Aristoph. 1, 78. Valck. ad Adonias. p. 289. : παραμ-
"πυκίδδω, ad Rön. 75. Λιπαράμπυξ, Casaub. Athen. 1,
"87. Brunck. Aristoph. 3, 85. Kuster. 123. a." Schæf.
"Mss. "Παραμπυκίζω, Eust. 1386." Wakef. Mss.]
"[* "Ἀνάμπυξ, (υκος, ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 12, 370."
"Wakef. Mss. Callim. H. in Cer. 125. ubi v. Spanh.]
"[* "Ἐλικάμπυξ, (ἡ, Crines in nodum collectos ha-
"bens,) Jacobs. Anth. 9, 190." Schæf. Mss. Dionys.
"H. Rhet. 154.]

"[* "Κυανάμπυξ, (ὁ, ἡ, Cœruleum habens ἄμπυκα,) Theocr. Pind. ap. Lucian. 3, 505. Anthol." Wakef. Mss. K. μέτρα, Nonn. 6. p. 184.]

"[* Λευκάμπυξ, (ὁ, ἡ,) Albis comis. Oppian. H. 4, 238. λευκάμπυκος αὐγὴ πυρός.]

"Μονάμπυκες πῶλοι, Unum tantum habentes ἄμ-
"πυκα singuli. Eurip. ita vocare dicitur τοὺς κέλητας,
"[Alc. 428. Suppl. 586. 653. 680. Et *Μονάμπυκος,
"ὁ, ἡ, Eur. Hel. 1583. μονάμπυκον δέρην. ΑΤΡΥΞ
"* "Μοναμπυκία, ἡ, si unus tantum equus est ornatus
"circa caput, si unus equus est frænatus διαχύροις
"χαλινοῖς. Μοναμπυκία, Ol. 5, 15. ubi per id abstractum
"notatur equus κέλης, ut sit δι' ἐνὸς ἵππου." Damm. Lex.
"Pind. "Heyn. Hom. 5, 70. 7, 780." Schæf. Mss.]

“‘AMYΓΔΑΛΕΑ, ἡ, et ‘Amygdalē, ἡ, Ion. Amygdalus; Arboris nomen, quæ et Nux Græca dicitur. Diosc. 1, 177. ‘Amygdalēas πικρὰς ἢ ῥίζα, Amygdali, vel etiam Amygdalæ amaræ radix; nam Amygdalæ vocantur ipsæ etiam arbores a Colum. (9, 4, 3.) et Plin. (16, 25.) non tantum fructus; ut cum dicunt, Floret prima omnium amygdala mense Januario.” [“Casaub. ad Athen. 106.” Schæf. Mss.]

“‘Amygdalḗ, ἡ, itidem Amygdalus s. Amygdala arbor dicitur, per contr. e præced. ἀμυγδαλέα s. ἀμυγδαλέη, ut συκῇ e συκέα: ‘Amygdalḗ autem, paroxytonws dicitur Fructus illius arboris, alio genere ἀμύγδαλον etiam nominatus, a Lat. itidem Amygdala et Amygdalum. Testatur hoc Trypho ἐν Ἀττικῇ Προσφῳδῳ, sic scribens, (inquit Athen. 2, 53.) ‘Amygdalḗn μὲν, τὸν καρπὸν βαρέως ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῇ δὲ, τὰ δένδρα κτητικῶς παρὰ τὸν καρπὸν ὅντος τοῦ χαρακτήρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένον. Itidemque Pamphil., inquit idem 2, (52.) Ἀξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν, ὁμοίως τῷ ‘Amygdalḗw τὸ μέντοι δένδρον θέλει περισπῆν, ‘Amygdalḗ καὶ Ῥοδῇ: Aristarch. vero, καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ’ ὅξειαν τάσιν: Philox. autem utrumque circumflectit. Malim tamen ego ἀμυγδαλῇ de Arbore dictum circumflectere: de Fructu autem, ὀξύνειν vel παροξύνειν, ut aliquid inter ea sit discriminis. Quas scripturas observatas video ap. Athen. et Diosc. Ac τῆς ὀξύνοντος quidem γραφῆς de Fructu exemplum est ap. Diosc. 1, 177. ‘H δὲ γλυκεῖα καὶ ἐδώκιμος ἀμυγδαλή. Apud Athen. item 2, (53.) ex Aristoph. Ἀγε νῦν τὰς ἀμυγδαλὰς λαβὼν Τασδί, κάταξον τὴν κεφαλὴν σου τοῦ λίθου: ubi etiam addit, scribi ἀμυγδαλὰς a quibusdam oxytonws, ut καλὰς. Apud Eund. τῆς παροξυτόνου γραφῆς crebriora sunt exempla: ut 2, (53.) e Phrynico, ‘Amygdalḗ τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον. Ibid. ex Eupolide, Δίδου μασσάσθαι Ναξίας ἀμυγδαλὰς. Rursum 2, (52.) e Phrynico, Τοὺς δὲ γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστ’ οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδαλῇν κατὰξαι. Veruntamen et τῆς περισπωμένης γραφῆς exemplum ap. Eum. peri 10. (426.) ex Amphide, introducente potorem, qui suum compotorem alloquens dicit, ‘Amygdalḗ μὲν παιζέτω παρ’ ἀμυγδαλῇν. Sunt enim ἐπακτικῶς τατα δὲ πρὸς πότον τὰ ἀμύγδαλα, προεσθιόμενα, inquit idem Athen. 2, (52.) Arboris, unicum duntaxat exemplum ap. eum observavi, idque circumflexum tonum habens, 8. (349.) κῆρα τῶν Σικωνίων ‘Amygdalḗn ἐπιβάσας, συνέτριψε. Vocatas porro τὰς ἀμυγδαλὰς Herodian. Grammaticus ait παρὰ τὸ ἐν τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν ὥσπερ εἰ ἀμυχὰς ἔχειν πολλὰς, teste eod. Athen. 2. Sic Etym.” [Hippocr. 96, 1. 246, 21. 285, 4. 384, 23. “‘Amygdalḗ, ad Mær. 10. Toup. Opusc. 1, 26. 2, 168. Ammon. 12. Thom. M. 24. Steph. Dial. 63. Jacobs. Anth. 8, 382. ‘Amygdalḗ, Mær. 9. et n.; 47. et n. Toup. Emend. 1, 37.; Opusc. 1, 26. 2, 168. ubi etiam de esu amygdalarum ad ebrietatem arcendam. Ammon. 12. Thom. M. 41.” Schæf. Mss.]

“‘Amygdalinos, (η, ον,) Amygdalinus, h. e. Confectus ex amygdalis: ut ἀμυγδαλίνον ἐλαιον ap. Diosc. 1, 39. quod Plin. itidem (23, 4.) Amygdalinum oleum vocat, qui et amygdalinorum prunorum meminit.”

“‘Amygdalis, ἰδος, ἡ, i. q. ἀμυγδαλή s. ἀμυγδαλή, h. e. Amygdalum; Fructus amygdalinæ arboris. Plut. Symp. 1, 6. (8, 469.) Ἐνιοι μὲν οὖν ὥντο, τὰς ἀμυγδαλίδας δηκτικὸν τι καὶ ῥυπτικὸν ἔχειν τῆς σαρκός, ὥστε καὶ τῶν προσώπων τὰς ἐφηλίδας ἐξαίρειν. “Ὅταν οὖν προληφθῶσι, τῇ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσσειν, καὶ δηγμὸν ἐμποιεῖν, ὅψ’ οὐ τὸ ὕγρὸν κατασπῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς * διαμυζόμενον. Ubi nota et ipsum alludere ad etymon, quo παρὰ τὸ ἀμύσσειν deducitur h. v. Sed videndum an ipsæ quoque αἱ ἀμυγδαλαί, Amygdalæ arbores, nominari queant ἀμυγδαλίδες.”

“‘Amygdalίτης, ὁ, Amygdalites, Aliquam similitudinem habens cum amygdala. Plin. 26, 8. Sextum, Platyphyllon vocant: alii * Corymbiten, alii Amygdaliten, a similitudine. At Diosc. ἀμυγδαλοειδῆς τιθύμαλλος est ὁ χαρακίας, ut nunc dicam.”

“‘Amygdaloειδῆς, ὁ, ἡ, Amygdalæ speciem gerens, Amygdalæ s. Amygdalo similis. Diosc. 4, 165. Ὡς ὁ μὲν ἄρῃην, χαρακίας καλεῖται· ὑπὸ δὲ τινῶν κομήτης ἢ ἀμυγδαλοειδῆς. Ubi quas characiæ tithymallo tribuit appellationes, Plin. ascribit platyphyllō, uti in præced. ‘Amygdalίτης dixi, quod huic ἀμυγδαλοειδῆς æquivalet. Obiter vero etiam nota Plin. habere * κορυμβίτην pro eo, quod ap. Diosc. est κομήτην.”

“‘Amygdalon, τὸ, Amygdalum, Fructus amygdalinæ arboris, qui et ἀμυγδαλή nominatur s. ἀμυγδαλή, ut paulo ante docui. Diphilus ap. Athen. 2, (52.) Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα. Her. mipp. ap. Eund. 1, (28.) Τὰς δὲ Διὸς βάλανους, καὶ ἀμύγδαλα σιγαλέοντα Παφλαγόνες παρέχουσι τὰ γάρ τ’ ἀναθήματα δαιτὸς. Utitur Athen. quoque neutro gen. et Plut. itidemque ante hos Theophr. et Diosc. qui etiam dicit ἀμύγδαλα χλωρά. Lat. quoque Amygdala dicunt et Amygdalas, imitatione Græcorum.” [Hippocr. 162, 40. 229, 5. 242, 15. 267, 10. 286, 45. 287, 37. “Mær. 9. et n. Thom. M. 41. Jacobs. Anth. 8, 382.” Schæf. Mss. Glossæ: ‘Amygdalon· Nux Græca, Amygdalum.]

“‘Amygdalos, ἡ, Amygdalus: i. q. ἀμυγδαλέα s. ἀμυγδαλή, Amygdala, Arbor nimirum. Lucian.” [1, 715. “Ad Mær. 9.” Schæf. Mss.]

“‘Amygdalώδης, ὁ, ἡ, Amygdalæ speciem gerens; idem enim signif. quod ἀμυγδαλοειδῆς.” [Nam idem est vocabulum; ἀμυγδαλώδης factum est per contr. ex ἀμυγδαλοειδῆς.]

[* ‘Amygdalḗος, ἐη, ἑόν, ET ‘Amygdalḗois, ὅσσα, ὅεν. Nicand. Th. 891. πιστάκια ἀμυγδαλέοντα. Athen. 14. p. 361. S. ἀμυγδαλείοισι ἀκρεμόνεοσι.]

[* “‘Amygdalίος, η, ον, Hippocr. de Morb. 2. p. 484.” Schneider. Lex. Sed nobis forma hæc suspecta est.]

[* ‘Amygdalίον, τὸ, Amygdalum, Fructus. Hippocr. 156, 1. “Ad Mær. 9. ad Thom. M. 42.” Schæf. Mss.]

[* “‘Amygdέλαιον, Sym. Sethi de Alim. p. 3.” Boissonad. Mss.]

[* “‘Ἐαμυγδαλίζω, Aqu. Ex. 25, 33. 36.” Kall. Mss. * Ἐαμυγδαλόω, In modum amygdalæ efformo. Aqu. Ex. 25, 33. ἐξημυγδαλωμένην.” Biel. Thes.]

“‘AMYAPOΣ, (ἄ, ὄν,) Obscurus s. Subobscurus, Vix apparens, Exilis, Tenuis, i. q. ἀμαυρὸς supra. Nicand. Th. (358.) τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει, Obscurioribus et exilioribus ictibus. Idem (158.) ἀμυδρότερον δάκος ἄλλων, Exilius et tenuius ceteris venenatis serpentibus. Non minus in prosa nsitatum est itidem pro Obscuro et Exilis, Vix s. Leviter apparens: ut cum dicitur ἀμυδρὸν φῶς, quod et ἀμαυρὸν, pro Luce obscura et cæca, quæ non multum ab ipsis differt tenebris. Sic Thuc. 6, (54.) Ἐτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν, ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τὰδε, Obscure literis: quæ nimirum vetustate attritæ et exesæ vix apparent. Et Philo de Mundo: Τὸ ἐκ μαγεῖον φυλάττει παρ’ ἑαυτῇ μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθῃ, ἀμυδρὸν ἐργάσθαι ἢ παντελῶς ἀφανίσθαι. Ubi nota ἀμυδρὸν esse amplius aliquid quam τὸ παντελῶς ἀφανές, ut supra etiam τὸ ἀμυδρὸν. Recte itaque Plut. (6, 635.) copulate dicit ἀλαμπές καὶ ἀμυδρὸν: item (7, 700.) ἀμυδρὸν καὶ δυσφάνταστον: itidemque Greg. ἀμυδρὰν καὶ ἀσθενῆ φαντασίαν. Præterea ut ἀμαυρὰ ἐλπίς dicitur, ita ἀμυδρά, Obscura et cuius aliquæ adhuc extant reliquię. Plut. Alcib. “Ἐτι δ’ οὖν ὅμως ἐκ τῶν παρόντων ἀνέφερε τις ἐλπίς ἀμυδρά, μὴ παντάπασιν ἔρρειν τὰ πράγματα, Obscura spes et exilis: metaph. sumta ab iis, quorum levia adhuc cernuntur vestigia. Hesych. ἀμυδρότερα exp. non solum ἀμαυρότερα et σκοτεινότερα, sed etiam ἀσθενέστερα. || At ἀμυδροὶ τόποι eidem sunt οἱ κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες, παρὰ τὸ μυρεῖν, inquit, ὅ ἐστι ρεῖν. Pro quo in Lex. meo vet. habetur ἄμυροι, itidemque ap. Etym. et ap. eund. rursum Hesych.” [Hippocr. 108, 14. 187, 17. “Jacobs. Anth. 8, 407. 12, 270.” Schæf. Mss. “Acer, Durus, Schol. Nicand. Th. 158. Exitialis, Archil. 358.” Wakef. Mss.]

“‘Amydρὸν et ‘Amydrḗs, Obscure, Exiliter; ut cum ἀμυδρὸν s. ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod et ἀμαυρὸν

“s. ἀμαυρῶς ὄρα·ν. Suid. quoque ἀμυδρῶς exp. σκο-
 “τείνῳς, ἀσαφῶς, λεπτῳς.” [Aristot. H. A. 2, 8.
 “Eunap. 54.” Wakef. Mss.]

[* ‘Αμυδρότης, ἡ, Obscuritas. “Languidum et in-
 validum esse, Gal.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin.
 1611. 4.]

[* ‘Αμυδρήεις, εσσα, εν, i. q. ἀμυδρός. Nicand. Th.
 274. ubi perperam editum est * ἀμυδρώεσσαι.]

“‘Αμυδρόω, Obscuro, Hebetō: unde ἀμυδροῦμενος
 “ap. Dionys. Areop. Hebescent, Deficiens.” [“Philo
 J.” Wakef. Mss.]

“‘Αμυδρωσις, εως, ἡ, Obscuratio, Hebetatio. ἀμαύ-
 “ρωσις. Gal.”

“‘ΑΜΥΚΛΑΙ, urbs Laconica ab Amycla condi-
 “tore nomen sortita. Unde qui oriundus est, ‘Αμυ-
 “κλαῖος dicitur et ‘Αμυκλαῖος, ut Κρηταῖος, Κρηταιεύς.
 “Fem. autem gen. ‘Αμυκλαία, et ‘Αμυκλαῖς, de fe-
 “miua inde oriunda. Masc. rursus ‘Αμυκλαῖτης,
 “teste Steph. B., qui ‘Αμύκλαιον Cretæ urbem et
 “portum esse addit. Ab eadem urbe ‘Αμυκλαῖδες
 “dicuntur Crepidæ quædam s. Calceamenta, quod
 “ibi confierent, ut J. Poll. quoque testatur 7, 22.
 “dicens ἀμυκλαῖδας esse ἐλευθερικώτερον ὑπόδημα,
 “δηλοῦν δὲ κλήσει τὸν τόπον. Apud Hesych. vero
 “scriptum ‘Αμυκαλίδες, perperam pro ‘Αμυκλαῖδες:
 “licet ibidem, cum ‘Αμυκαλίδας esse dixisset εἶδος
 “ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ, subjungat itidem,
 “καὶ πόλις ‘Αμύκλαι. Præterea ab ‘Αμύκλαι, s.
 “‘Αμυκλαῖος, est v. ‘Αμυκλαῖζω, signif. Amyclaice
 “loquor: in qua signif. e Theocr. (12, 13.) habes
 “‘Αμυκλαῖσδων.” [“‘Αμύκλαι, Toup. Add. in Theocr.
 396. Append. in Theocr. 18. Harles. ad Theocr. 174.
 Jacobs. Anth. 2, 358. ‘Αμυκλαῖος, Toup. Append. in
 Theocr. 18. ‘Αμυκλαῖζω, ibid. 23.” Schæf. Mss.]

“‘ΑΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, dictum putatur quasi ἀμύγ-
 “μων, ut sit ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, h. e. τοῦ διὰ μυ-
 “κῆρων ἥχου, quo irridere aliquem solemus et sub-
 “sannare: ideoque Nullis obnoxius sannis, Qui irri-
 “deri et subsannari nequit, Irreprehensus, Inculpatus:
 “aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Utut
 “sit, signif. Eum, in quo nil culpari reprehendique
 “potest, nihil derideri et subsannari: unde ab Hes.
 “quoque et Suida exp. ἀμώμητος, ἀψογος, ἀμεμπτος.
 “Od. Ξ. (508.) ὦ γέρον, αἶνος μέντοι ἀμύμων ὃν κατέ-
 “λεξας, Οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς εἶπες,
 “Inculpata sunt tua verba, Nil potest reprehendi in
 “verbis tuis. T. (332.) Ὅς δ’ ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἦ καὶ
 “ἀμύμονα εἶδῃ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρύ διὰ ξείνοι φορέ-
 “ουσι. Apud Eund. sæpe propriis nominibus jun-
 “ctum legitur, et tuuc interpr. possumus non solum
 “Inculpatus, sed etiam Laudabilis, aut Laudatissi-
 “mus, Celeber, Præclarus. Il. Ζ. (190.) ἀμύμων
 “Βελλεροφόντης. Od. Υ. (209.) Ὀδυσῆος ἀμύμονος.
 “Il. Υ. (206.) Πηλῆος ἀμύμονος. Et alibi, ἀμύμονα
 “Πηλεΐωνα. Quomodo accipi potest et Od. Θ. (246.)
 “Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί, Nec
 “enim celebres sumus pugiles; nisi malis Egregii,
 “Eximii, aut Strenui, quo interpretari modo possu-
 “mus et Il. Ε. (169.) ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus
 “quoque aliquid ἀμυμον dicitur, pro Elegans, Sci-
 “tum; nam et in ejusmodi rebus nil reprehendi po-
 “test, nil subsannari et derideri. Il. I. (128.) Δώσω δ’
 “ἐπὶ γυναικάς ἀμύμονας ἔργ’ εἰδυίας. Od. Χ. (442.)
 “Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς. Qui-
 “bus addi potest Il. Ν. (637.) Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ
 “ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. E Dionysio quoque de Situ
 “Orbis affertur pro Dicro et præclaro. Rursum,
 “cum Hom. (Il. Ζ. 171.) dicit θεῶν ἀμύμονι πομπῇ,
 “interpr. Faustis deorum auspiciis, Bono ductu.
 “Porro quod ad etymon illud attinet, quo dicitur ἀμύ-
 “μων esse ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, ejusdem cum eo ori-
 “ginis et signif. est ‘Αμυγος, Expers μυγῆς s. μυγμῆς,
 “h. e. ἀμώμητος, ἀμεμπτος, ἀγαθός, ut Hesych. exp.”
 “‘Αμυμώνη quoque affertur pro Inculpata: alioqui
 “est nomen proprium unius e quinquaginta filiabus
 “Danaï.”

[“‘Αμύμων, Ruhnck. ad H. in C. 154. Clark. ad Il.
 A. 131. 423. B. 673. Z. 155. Koen. ad Greg. 275.
 ad Il. N. 637. Od. A. 29. 232. Ilgen. ad Hymn. 535.

651. Wolf. Proleg. 242. Jacobs. Anth. 9, 389. 12,
 117. 308. Lucian. 2, 281. Heyn. Hom. 4, 116. 5,
 218. 551. 717. 6, 479. 8, 407. *‘Αμυμώνιος, —ωί,
 Valck. Phœn. p. 64. *‘Αμυμώνιος, Porson. ibid. v.
 195.” Schæf. Mss.]

‘ΑΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Suc-
 curro, Aliquem defendo, vel Ab injuria defendo. Il.
 Φ. (215.) αἰεὶ γὰρ τοὶ ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Π. (265.)
 καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. I. (435.) οὐδὲ τι πάμπαν ἀμύ-
 νειν νηυσὶ θοῇσι. Φ. (231.) Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ
 ἀμύνειν. Alibi quoque hæc duo copulat, ut O. (255.)
 Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀσπρητῆρα Κρονίων ἔξ’ Ἰδης προ-
 ἔηκε παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. Οἱ δὲ πάντων
 τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἦκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Vene-
 runt vobis auxiliaturi s. opem lataturi; aut brevius,
 Venerunt vobis suppetias. Xen. K. Π. 3, (3, 29.)
 Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτάς, ἀλλ’ ἀμύναι καὶ τέκνοι
 καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Plato de LL. 3. (152.)
 Οὐ δ’ ἡμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, Neque opem ferebat
 templis et sepulcris, vel Neque propugnabat pro tem-
 plicis et sepulcris. Alii tamen pro Sacris et sepulcris
 interpr.

‘Αμύνω, Propello, Propulso, Arceo. Passim ap. Hom.
 cum accus. et dat. ut Od. Θ. (525.) Ἀστειὶ καὶ τεκέσσι
 ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Ab urbe et liberis arcens crude-
 lem diem, vel propulsans. Sic Il. Π. (835.) ὅς σφιν ἀμύ-
 νω ἦμαρ ἀναγκαῖον. Δ. (129.) Ἡ τοὶ πρόσθεν σάσα
 βέλος ἔχευεν καὶ ἀμυνεν. I. (435.) ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι
 Πῦρ ἐθέλεις, Arcere vis ignem a navibus, Defendere
 naves ab igni, vel Defendere ignem navibus; ut Virg.
 dixit Solstitium pecori defendite, pro a pecore; ut
 idem alibi, Defendo a frigore myrtos. Aliquando pro
 dat. ponitur genitivus; ut Il. Δ. (11.) καὶ αὐτοῦ κῆρας
 ἀμύνει: O. (731.) Τρώας ἀμυνε νεῶν. Interdum ad-
 ditur præpos., ut Od. P. (538.) ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Sic et ap. Apoll. R. 1, (816.) ἀπὸ μητρὸς ἀμυνον λώ-
 βην. Nisi quis malit hic dicere ἀπὸ μητρὸς ἀμυνον
 esse pro ἀπάμυνον μητρὸς: et ἀπὸ οἴκου ἀμύναι, pro
 οἴκου ἀπαμύναι. Usus est autem hujus verbi hac quo-
 que in signif. ap. prosæ scriptores, sed cum illa pri-
 ori constr. videlicet cum dat. et accus. Chrysost. de
 Sacerd. Κάκεινοι μὲν οὐδὲ τὸν σωματικὸν αὐτοῖς δύναντ’
 ἂν ἀμύναι θάνατον, Mortem propellere, propulsare,
 Eos a morte defendere, vel tueri.

‘Αμύνω, Ulciscor; ut ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνηκότος,
 Ulciscor te mortuum, Ulciscor mortem tuam. Videtur
 ad verbum sonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur
 etiam ἀμύνεσθαι περὶ τεθνηκότος. Vide exemplum ex
 Hom. Hesychius ἀμύνειν inter cetera ἀνταποδιδόναι
 vult signif. Vices referre.

‘Αμύνομαι, Injuriam propulso, Vim arceo, Resisto,
 Dimico, Propugno cum aliquo. Il. Π. (622.) Ὅς κέ
 σεύ’ ἄντα Ἑλθῇ ἀμυνόμενος. Ibid. (556.) Αἶαντε, νῦν
 σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. Quibus in locis absolute
 ponitur. Habet aliquando gen. ut Nηῶν ἡμυνόντο, M.
 (179.) nisi quis extrinsecus aliquid subaudiat. Habet
 et accus. ut P. (510.) Ἀμφ’ αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνε-
 σθαι στίχας ἀνδρῶν. Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς
 ἦμαρ. Ubi ἀμύνεσθαι στίχας, vel Injuriam propulsare
 ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri,
 s. Defendere agmina potest exp. De qua signif. dicam
 paulo post. Interdum vero habet præpos. περὶ cum
 gen. ut ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, ap. eum aliquoties,
 Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il. Σ. (173.)
 Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνεώτος. Apud ora-
 tores autem, ut ait Suid., ἀμύνεσθαι dicuntur, qui il-
 latam injuriam ulciscuntur. In qua signif. a Suida
 posita usurpat interdum absolute, ut in illo basidæ
 celebri dicto, ap. Plut. (6, 297.) Ὡς οὐδὲν ἐστὶ μικρόν,
 οὐδ’ ἀσθενὲς, ὃ μὴ εἴσεται, τολμῶν ἀμύνεσθαι: sæpe
 vero cum accus. idque non solum in prosa, sed et in
 carmine. Od. Μ. (114.) Τὴν δέ κ’ ἀμυναίμην. De-
 mosth. (112.) Ἡ ὅπως ἀσφαλέςτατα καὶ ῥᾶστα αὐτὸν
 ἀμυνόμεθα, Tutissime et facillime ipsum ulciscemur.
 Herodian. (4, 5, 13.) Τὸν ἐχθρὸν ἡμυνάμην. Dicitur
 etiam ἀμύνομαι σε ὑπὲρ τούτου. Isocr. ad Philip. (51.)
 Ἡμεῖς δ’ οὐδ’ ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνεσθαι πολ-
 μῶμεν αὐτοὺς, Ulcisci eos ob injurias, quibus nos affe-
 cerunt, vel, Pœnas ab eis resciscere injuriarum. Po-
 test autem Lat. dici Ulciscor te pro iis injuriis, ut Te-

rent. dixit, Ego te pro istis dictis et factis ulciscar. **A** Dicitur et ἀμύνομαι σε τούτον: ut ap. Lucian. Ἀμύνομαι σε τοῦ γέλωτος, Ulciscor te ob risum, vel Vicem reddo tuo risui. Ἀμύνομαι autem cum accus. possumus aliter quam per v. Ulciscor interpr. ut ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους, Ulciscor hostes, aut Injuriam ab hostibus illatam propulso. Aut brevius, Hostium injuriam propulso: vel Defendo me aut Tueor adversus hostes. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέοντας, Tueor me adv. eos, qui me adoriuntur. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 14.) Ὅπλα κτῶνται, οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικούντας, Habent arma quibus injuriam inferentibus resistunt, vel, Injuriam illatam propulsant, aut, Vim vi repellunt. Reperitur et ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα: notandum est autem ejusdem signif. accusativus esse in hoc et illo loco: sed in hoc accus. rei, illic personæ esse. **||** Capitur vero ἀμύνεσθαι in prosa in illa etiam signif., quam primam ei dedi, initio hujus annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere, vel Propugnando tueri. Xen. (K. 9, 9.) Αἱ δ' ἐλαφοὶ τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Demosth. (158.) Μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκείνους δικαίως κτησάμενοι παρέδσαν ἡμῖν, ἐθέλειν ἐρρωμένως ἀμύνεσθαι, Nec pro iis, quæ illi juste a se parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Apud Eund. in Probl. Ἀμύνομαι πρὸ τῆς ἀδελφῆς, interpr. Pro sorore propugno, Sororem defendo. Dicitur et cum accus. ut ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Plato de LL. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciam defendo aut Græciæ opem fero; ut ἀμύνομαι cum accus. signif. i. q. ἀμύνειν cum dat.; i. e. idem valeat: ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι. Ceterum omittendum non est, in Hom. I. c., in quo utrumque habetur verbum, ἀμύνεσθαι στίχας, exp. posse per h. v. Tueri vel Defendere, ut illic admonui. Est vero et hoc observandum: ut Lat. duobus modis dicitur Ulciscor te, significando videlicet Ulciscor te pro injuria mihi a te illata, vel Ulciscor alium pro injuria, quam tibi intulit; ita et ἀμύνομαι σε dupliciter usurpari, sicut e præced. patet exemplis.

Ἀμύνομαι, Arceo, Propello, Propulso: ut ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ, Il. A. (484.) N. (514.) Sic ap. Plut. Publicola (416.) Οὗτος ἐστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἡμύνετο τοὺς πολεμίους, Hic stans pro ponte hostes arcebat. Sic ap. Eund. Lycurgo, Ἀμυνόμενοι τὴν ἐνδειαν exp. potest Arcentes vel propulsantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem, ut ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, Par pari referre, ap. Aristot. Probl. Auctor Bud. Itidem ap. Eust. Aristophanes Gramm. docet ἀμύνεσθαι pro ἀμείβεσθαι simpliciter poni, citans Alcmanis h. l. Οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὅσ' ἀμύνεσθαι, et hunc Thuc. (1, 42.) Ἀζιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμῶς ἀμύνεσθαι. Existimo autem ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις signif. Par pari referre, itidem ut τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. Ut autem ἀμύνεσθαι in bonam etiam partem sumitur, sic et Gall. Se venger, quod proprie sonat ἀμύνεσθαι, et Avoir sa revanche, eleganter dicitur pro Gratiæ referre.

[Ἀμύνω, Eur. Hec. 157. Τίς ἀμύνει μοι; Herodian. 3, 6, 9. Ælian. V. H. 13, 1. Xen. K. A. 2, 3, 23. τινὰ ἀδικούντα. Il. 12, 243. ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Diod. S. 4, 28. Ἀμύνασθαι τοὺς Ἕλληνας, περὶ ὧν κ. τ. λ. "Ἀμύνω, Ruhnk. Ep. Cr. 257. ad Mær. 80. 82. Thom. M. 157. Brænk. CEd. T. 893. Pausan. 1, 98. Fischer. ad Palæph. 156. a. Valck. ad Phæn. p. 690. Bernard. Reliq. 109. ad Phalar. 340. Wakef. Ion. 846. Musgr. 828. Luzac. Exerc. 13. Jacobs. Anth. 7, 132. Heyn. Hom. 6, 460. 7, 453. 8, 34. 255. Ulciscor, act. Bion. X. 7. p. 326. Valck. Par pari refero, Idem ad Phæn. p. 533.; de constr., ad p. 280. Heyn. Hom. 4, 557. 5, 202. 6, 169. 221. 300. 303. 306. 389. 448. 7, 231. 238. Med., de constr., ad Diod. S. 1, 698. Act. med., Heyn. Hom. 7, 365. 8, 255. De act. et med., Valck. ad Herod. 219.; Wessel. ad 40. Ammon. 15. 31. Eran. Philo 159. Il. E. 357. Wolf. et 362. Thom. M. 42. Toup. Opusc. 2, 98. Alciphro 138. Phalar. 34.: Lennep. ad 157. 159. et n. Jacobs. Exerc. 2, 147. 160. 185. Phrynich. Ecl. 8. Kuster. V. M. Præf. v. ix. 52. 99. De quant., Markl. Suppl. 263. Iphig. p. 10. Charito 768. Conf. c. ἀμείβω,

Schneider. ad Xen. Mem. 233. Ed. 3.; c. ἀρήγω, Heyn. Hom. 8, 195. Ἀμύνομαι, Gratiæ refero, Valck. ad Phæn. 264. Med., Auger Harangues 2, 519. 550. Kuster. V. M. 67. Brunnck. Soph. 3, 496. Οὐτ' ἀμύνασθαι, οὐτε βοηθῆσαι, Plato Phædr. 344. * Ἀμυντέον, Brunnck. Aristoph. 1, 284." Schæf. Mss. "Ἀμύνω, Auxilior, cum accus., Orph. Lith. Ἀμύνεσθαι περὶ, cum gen., Il. I. 527. M. 179." Wakef. Mss. "Ἀμυντέον, Soph. Antig. 689. H. Steph. Anim. in lib. de Dial. p. 46." Kall. Mss. "In bonam partem sumtum. Soph. CEd. C. 1128. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς Μόνοις παρ' ἡμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγὼ, Καὶ τοῦπικεῖς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν. Εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε." Seager. Mss. Glossæ: Ἀμύνω. Suppetior, Tutor, Arceo. Ἀμύνομαι. Repræsentō. Ἀμύνεται. Ulciscitur, Refutat.]

Ἀμυνάθω Att. pro ἀμύνω: ut διωκάθω pro διώκω. Aristoph. N. (1323.) Ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένω, Opem ferte mihi vapulanti. [Æsch. Eum. 435. Propulso, Eur. Andr. 721. "Ad Mær. 118. ad Timæi Lex. 87. Brunnck. Aristoph. 3, 208." Schæf. Mss. Soph. CEd. C. 1015.]

Ἀμυνα, ἡ, Ultio, Vindicta, Propulsatio injuriæ. Aliquando absolute ponitur: nonnunquam cum gen., ut Alexand. Aphrod. Πρὸς ἀμυναν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulsandos, qui nobis injuriam inferunt, Ad propulsandam eam, quæ nobis ab aliquibus infertur injuriam. **||** Ἀμυνα, in bonam partem, ut et ἀμύνεσθαι, Gratiæ relatio, Beneficii compensatio, Retributio: ἀμυνα, ἀμοιβή Suid. Eust. [Plut. Thes. 29. πρὸς ἄμ. τρέπεσθαι, Cæs. 44. εἰς ἄμ. ἀλκῆς προκαλεῖσθαι. "Mær. 80. et n. Timæi Lex. 26. et n. Thom. M. 42. Phrynich. Ecl. 8. ad Phalar. 340. Luzac. Exerc. 17. Διὰ πάσης ἀμύνης τιμωρεῖσθαι τινα, Phalar. 30." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμυνα. Adminiculum, Ultio.]

Ἀμυνίας, ὁ, pro ἀμυντικός, Hes. et Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς ap. Comicum, inquit Eust., i. e., ut opinor, Animus ultionis cupidus, vel ulciscendi. In VV. LL. legitur ἀμυντίας. Est autem et Nomen viri proprium Ἀμυντίας. Suid. ["Ἀμυντίας et *Ἀμειντίας conf., Brunnck. Aristoph. 2, 201." Schæf. Mss. Aristoph. I. 570.]

Ἀμυντικός, (ἡ, ὄν,) Injuriae propulsativus, Ad injuriam propulsandam aptus, vel Ad injuriam propulsandam instructus, s. ad defensionem. Ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς, Plat. Epist. Vis propulsatoria injuriarum, Facultas injuriæ propulsandæ. Animalium quædam φυλακτικὰ esse dicuntur, inquit Bud., i. e. Cauta et provida: quædam ἀμυντικὰ, i. e. Defensionis s. Ad defensionem instructa, quæ tueri sese possunt et vim arceri. Idem annotat ap. Aristot. Poët. 4. ἀμυντικὸν ὀππὸν τῷ συγγνωμονικῷ, sed non declarant hujus nominis eo in loco signif. Ego existimo ἀμυντικὸν ibi verti posse Cupidum ultionis, Deditum ultioni, Cupidum vindictæ; quem nostrates vocant Hominem vindicativum. [* Ἀμυντικός, Ast. ad Plat. LL. 378." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 416." Kall. Mss. Ἐπίπλασμα ἀμυντικώτατον, Diosc. 2, 205.]

Ἀμύντωρ, opus, ὁ, ἡ, Auxiliator, vel Ultor. Il. O. (610.) ἀμύντωρ Ζεὺς, Od. Π. (261.) Καὶ φράσαι, εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει· ἢ εἰν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω: unde ἀρκεῖν et ἀμύντορα εἶναι pro eodem accipi patet. **||** Ἀμύντωρ cum gen., Propulsator, Expulsor; ut Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Propulsatorem mærorum, vel expulsorem. Vinum autem quia Lat. dicunt genere neutro, Propulsator dici vix possit: videndum igitur an vinum Propulsatorium aut Expulsorium interpr. liceat. [Antip. Sid. 63. "Heyn. Hom. 6, 443. 7, 91. 443. 8, 247." Schæf. Mss. "Orph. (Lith. 61.) Hesyech." Wakef. Mss.]

"Ἀμύντιχος, deminutive et per abblanditionem ap. "Theocr. (7, 132.) dicitur ὁ Ἀμύντας." [Antip. Sid. 2. "Valck. Oratt. 234." Schæf. Mss.]

Ἀμυντήρ, ἡρος, ὁ, i. q. ἀμύντωρ, Auxiliator, vel Ultor, vel, Propulsator. **||** Ἀμυντήρ, Pars cornu cervini, ap. Aristot. H. A. 9. ut in suo Lex. Bud. scribit. In VV. autem LL. habetur, Ἀμυντήρες, Adminicula, Rami in cervorum cornibus, qui impendunt ante frontem. Aristot. H. A. 9, 5. [* "Ἀμύντης, Suid." Wakef. Mss.]

[* 'Αμύντειρα, ἡ, Auxiliatrix, Ultrix, Propulsatrix. A Glossæ: 'Αμύντειρα' Ultrix.]

'Αμυντήριος, ὁ, ἡ, [imo ἰα, ἰον,] Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. 'Αμυντήριοι ὀδόντες, VV. LL. exp. Dentes execti serrative. Sed ad verbum ἄμυντήριοι dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti. ["Zeun. ad K. Π. 200. Wessel. ad Diod. S. 1, 28. 356. Dionys. H. 2, 950." Schæf. Mss. "Cum gen., Ælian. H. A. 699." Wakef. Mss. "Clem. Alex. Fr. 1118." Routh. Mss.]

'Αμυντήριον, (τὸ,) Tutamen, Munimen. 'Αμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria, h. e. φυλακτικά, ut thorax, galea, ocreæ. 'Αμυντήρια etiam, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἄμυνόμεθα τοὺς ἐχθροὺς, οἷον σπάθη, ξίφος, Quibus in pugna propulsamus hostium injuriam, ut gladius. Quæ Bud. e Gr. Gramm. sumsit. Idem iu Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, est dentes, ungues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἄμυντήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Bud. Ceterum cum ἄμυντήριον sub. semper existimo ὅπλον, et cum ἄμυντήρια itidem ὅπλα: quod substantivum exprimit Diod. S., e cujus verbis manifestum esse potest, quæ sint arma ἄμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια: 130. meæ Edit., de Amazonibus loquens: "Ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστήριους, ὅφρων μεγάλων δοραῖς, ἐχούσης τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῶα τοῖς μεγέθεσιν ἄπιστα ἄμυντηρίους δὲ, τοῖς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἐτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον κ. τ. λ. Armis autem eas uti, σκεπαστήριους quidem, serpentum grandium exuviis, habente Libya hujusmodi animalia incredibili magnitudine: ἄμυντηρίους autem, gladiis et lanceis, item arcubus, quibus non solum etc. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum s. tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando a poetis ipse etiam clypeus. Opertoria autem arma dicere non dubitavi; quod, cum Opertorium dicat substantive Seneca, videatur et Opertorius adjective dicere, concessum esse. 'Αμυντήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristoph. Schol. ait fulmina esse præcipua Jovis ἄμυντήρια. [Gl. 'Αμυντήρια' Arvæi, Tela. "Schol. Aristoph. Plut. 125." Schæf. Mss. "Apud Euseb. H. E. 8, 10." Routh. Mss. "Imo, Quibus hostis offenditur, læditur. Ita ἄμυντηρίους κολάζειν, dicitur ap. Euseb. 1, 8. c. 10. κολάσεις ἐπάγειν, ap. Niceph. 1, 7. c. 9. Phil. Ægyptio Epist. ad Th. Crudelitatis instrumentis pœnas irrogare." Gataker. Mss.]

'Ανταμύννομαι, Vicissim auxiliior. Sed in VV. LL. exp. Obsisto rursum, Me ulciscor. ["Soph. Antig. 643. Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν. Thuc. 4, 19. p. 250. 220." Scott. App. ad Thes.]

'Απαμύνω, Propulso, Propello, Arceo. Cum dat. et accus., Il. A. (67.) ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι. Sic et ap. Herod. 'Απαμύνειν σφὶ τὰ κακά. Invenitur et cum gen. et accus., ut τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά, Mala propulsabat ab aliis, i. e. ἤμυνεν ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ κακά. || 'Απαμύνομαι, Pass. Injuriam propulso, Resisto, Ulciscor hostem, vel injuriam mihi illatam. Od. Π. (72.) Αὐτὸς μὲν νέος εἰμί, καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα "Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, qui versus posterior et alibi habetur. Sic et Od. Λ. (578.) ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ. Eust. in h. v. vult otiosam esse præpos., et ἀπαμύνασθαι nihil esse aliud quam ἀμύνασθαι. Ceterum usus est hujus verbi in prosa quoque: ut ap. Basil. Or. ad Juv. Τοῦτ' ἐμὲν ἀδελφὸν ἐκέλευ τῷ παραγγέλματι, ὅτι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνης καὶ τὴν ἐτέραν παρέχειν προσήκε' τοσοῦτον δεῖν ἀπαμύνασθαι. "Ἀπομύνω, Arceo, VV. LL. ex Hom. "ἀπώμυνε Αἰτωλοῖς κακὸν ἡμᾶρ, sed perperam. Scr. "enim ἀπήμυνε ab ἀπαμύνω. Locus est Il. I. 597. "eique similis hic in eodem libro, 251. Δαναοῖσιν "ἀλεξήσεις κακὸν ἡμᾶρ." ["Heyn. Hom. 7, 126. 152. 8, 671. Il. A. 67. Jacobs. Anth. 7, 42. 132." Schæf. Mss.]

[* "Ἐναμύνω, Pausan. 751." Kall. Mss.]

"Ἐξαμύννομαι, ex Eur. affertur pro Defendo, Tueor," [Suppl. 208. Or. 269. Æsch. Pr. 481.]

'Επαμύνω, Defendo ab injuria, Auxilior, Succurro.

Il. E. (685.) μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. (Σ. 99.) ἐταίρω Κτεινομένῳ ἐπαμύναι. Et in oratione soluta. Isocr. Paneg. (14.) Καὶ τοῖς ἀδικουμένοις αἰεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσιν. Jungitur autem et dat. pers. [rei,] ut ἐπαμύνειν ταῖς συμφοραῖς et ἐπαμύνειν ταῖς ἐνδείαις, ap. Eund. || 'Επαμύνειν accus. pers. [rei] junctum, exp. Ulcisci, in Epigr. (Asclepiad. 25.) Τὴν δολίην ἐπάμυνον. [Gl. 'Επαμύνω' Adminiculo. Eur. Cret. Fr. 1. "Heyn. Hom. 6, 596. 7, 126. 453. 8, 671. Jacobs. Animadv. 317.; Anth. 7, 42. De constr., Heyn. Hom. 7, 231." Schæf. Mss.]

'Επαμύντωρ, Auxiliator, Vindex, i. q. ἀμύντωρ. [Orph. Lith. 77. "Wolf. Proleg. 242. Heyn. Hom. 6, 443. 7, 91." Schæf. Mss.]

[* Συνεπαμύνω, Opem fero alicui, Adjuvo. "Apian. 2, 439." Wakef. Mss.]

[* Καταμύνομαι, Ælian. H. A. 5, 11. Athen. 345.]

[* "Μεταμύνω, (Insequor ut vindicem,) Lysias 5, 145. ubi cf. Reisk." Boissonad. Mss. "Quint. Smyrn. 8, 451. 11, 286." Wakef. Mss.]

B "Περιαμύνω, Protego et defendo a circumstantibus periculis. Plut. Alcib. (1, 195.) Τοῦ δὲ Σωκράτους "περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος, οὐ παρήλασεν ἰδών, "ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ περιήμυνε."

Προαμύνω, ut προαμύνω σοῦ, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. e. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod et simplici ἀμύνω signif. [Thuc. 3. p. 174. "Plutarch. 1, 150." Wakef. Mss.]

Προσαμύνω, vel Προσαμύνομαι, Insuper auxiliior, Insuper opem fero. Il. B. (238.) ὄφρα ἴδῃται Ἡ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. Citatur autem e Plut. Romulo προσαμύνεσθαι voce pass. pro Propugnare, Protegere. [Il. Π. 509. ὅτ' οὐ δύνατο προσαμύναι.]

"Συναμύνω, Una opitulor. Eur." [Iph. A. 62. Joseph. B. J. 209. "Med., Eratosth. 12. Ælian. H. A. 171." Wakef. Mss.]

[* 'Αμύνανδρος, ὁ, ἡ, Hesychio δυνάμενος ἄνδρας ἀμύνεσθαι, ΕΤ * 'Αμυνανδρίαί, eidem γένος, ἐξ οὗ ἱερεῖς Ἀθήνησιν.]

C [* Κομηταμυνίας, ὁ. Aristoph. Σ. 466. σύ γ', ὦ πόνηρον ἄνθρωπε, καὶ κομηταμυνία, Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπέλγειν, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Superbi illius sectator Amyniæ.]

'ΑΜΥΣΣΩ, vel 'Αμύττω, ξω, Rado unguibus, Vellico, Lacero, Discerpo, Carpo, eo sensu quo a poetis usurpatur interdum h. v., et, Servio teste, in Leg. XII. Tab. scriptum erat, Mulier faciem ne carpito. Quanquam ap. Cic. legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide 'Αμύχῃ. Proverb. est ap. Suid. Μηδ' ἀκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, Probos ne spina quidem vellicari, aut punxerit. Il. T. (284.) χερσὶ δ' ἀμύσσει Τρῆσδ' ἡδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ κατὰ πρόσωπα. Ab αἵμα, inquit Etym., fit αἰμάσσω, et mutato α in ν, ἀμύσσω: ut μάθω, μάθος, μῦθος: signif. autem αἵματ' ὡς. ἄμύζω, pro- pus frivolum et ineptum. Ideo recte Eust. non hanc, sed illam secutus est, ἀμύσσειν tenuari docens, quamvis quasi αἰμύσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant Gramm. ἀμύσσειν esse proprie ξέειν τοῖς ὄντι, Radere unguibus, interdum tamen dat. illum addi ab auctoribus; ut quidam ap. Suid. Πορὲ μὲν τοῖς ὄντιν ἀμύττων τὰς παρειάς. || 'Αμύσσω exp. etiam Lancino.

'Αμύσσω, inquit Bud., Scarifico. J. Poll. Οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν.

'Αμύσσω, metaph. Animum exulcero, Saucio animum alicujus, ap. Basil. Æschines Epist. Καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν, ὃ τὴν γνώμην ἀμύζει, Quod mentem exulcero, dolorem videlicet refricando. Il. A. (243.) σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autem hic reddi etiam Carpo; transfertur enim eodem a poetis Lat. adeo ut ἀμύσσω tam in propria, quam in translativa signif. hoc eodem verbo interpr. possimus.

[* "Ἀμύσσω, Epiphan. Hær. 65. c. ult." Routh. Mss. Diod. S. 3. p. 114. "Heyn. Hom. 7, 669. Eichst. Quæst. 78. Jacobs. Anth. 6, 410. 11, 140.; Emend. 9. Greg. Corinth. 215. 219.; Kien. ad 265. Wakef. S. C. 2, 12. Lex. Herod. 175. Phrynich. Ecl. 94. ad Dionys. H. 2, 795. Lobeck. Aj. p. 314." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 2, 22.: ἀ. παρειάς, Nonn. 40, 161. Discerpo, de cane, Ælian. H. A. 611." Wakef. Mss.]

“*Ἀμύγμα*, τὸ, Laniatus et laceratio cutis, proprie. “Soph. vero dixit etiam *πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας*, “(Aj. 643.) pro Vellicatus s. Evulsiones canæ comæ. “Idem et *ἀμυχή* dicitur.” [Eur. Andr. 826. “Jacobs. Anth. 6, 410.” Schæf. Mss. “Hesych.” Wakef. Mss.]

[**Ἀμυγμός*, ὁ, proprie Laniatus, deinde latius Vulnera. Theocr. 24, (124.) *ξιφείων τ’ ἀνέχεσθαι ἀμυγμόν*, ubi leg. nostro periculo *ἀμυγμόν*, quod vocabulum recte deducitur ab *ἀμυγμα*, cum *ἀμυγμός*, ab *ἀμυχή* formatum, contra Gr. linguæ analogiam peccet. *Ἀμυγμός* formandum esset ab *ἀμυχη*, ut *αὐχημῆ*, *αὐχυμός*.]

Ἀμυξίς, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio. [Orph. Arg. 24. “Ach. Tat. 636.” Wakef. Mss.]

Ἀμυξίς, *υχοσ*, ἡ, i. q. *ἀμυξίς*, et quod *ἀμυχή*. “*Ἀμυξίς*, *υχοσ*, Hesych.

Ἀμυξίς, adv. Vellicatim, Discerptim. Male autem ap. Schol. Nicand. Th. (131.) et alibi *ἀμυξίς* scriptum est pro adv. Vide *Ἀμυχηδόν* aliud adv. [“Valck. ad Adonias. p. 638.” Schæf. Mss. “Etym. M.” Wakef. Mss. Supra p. 570. d—71. b.]

“*Ἀμυκτικὸς*, (ἡ, ὄν,) Vim habens dilacerandi et dilaniandi. *Ἀμυκτικὰ* a Cæl. Aur. vocari tradunt Arteriacia medicamenta, quæ arterias affectas exercent, quia nimirum constant ex acribus, vellicantibus et lacerantibus. Verba ejus hæc sunt, Chron. 2, 6.: Adhibenda etiam arteriaca medicamenta, et quæ partes in passioe constitutas exercent, a Græcis *ἀμυκτικὰ* appellata.” [“Plut. Mor. 3, 608. Wytt.” Seager. Mss. “Plut. 2, 642.” Wakef. Mss.]

Ἀμυκτικῶς, Aliud adv. Nicand. Schol. *ἀμυξίς ἐμφύσα* ap. eum exp. *ἀμυκτικῶς καὶ *καταξυστικῶς ἐμφύσα*. Nam in h. l. Th. (131.) *Ἦνίκα θορνυμένον ἔχιος θολερῶ κυνὸνόντι Θοῦρᾶς ὁδᾶς ἐμφύσα*, ait ab aliis legi *ἀμυξίς ἐμφύσα* pro *ὁδᾶς ἐμφύσα*. Sed ibi male legitur *ἀμυξίς* paroxytone. [“Etym. M.” Wakef. Mss.]

Ἀμυχή, ἡ, i. q. *ἀμυξίς*. Plut. *Ἀμυχὺς κοπτομένων ἀφείλεν*, Lacerationes plangentium sustulit, h. e. Quæ fieri solebant a plangentibus. Est tamen in XII. Tab. Lege, quam Cic. ait e Solonis Legibus translata, non v. Lacerare, sed v. Radere; ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto. || *Ἀμυχαί*, Diosc. interpretes Parva hucera s. Huluscula vertunt: quidam Huluscula cutis; ut 7, 3. *Οὐκ οὕτω δ’ εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυσοδιήκτων, ὥς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμπερῆ.* Recte autem videtur addi gen. cutis; quia et Gr. Lexicogrr. *ἀμυχήν* exp. *ἐπιπόλαιον ἔλκος*, Superficialiter huc; unde et *ἀμυχή* adv. pro *ἐπιπολαίως*, Superficialiter. || Sunt et qui *ἀμυχάς*, Tuberula liventia interpr. ut in h. l. *Ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ προσώπου.* Apud Plut. autem de Tranq. (7, 851.) *τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς* vulgo interpr. Aspera et cava loca, vel Aspera tremulosaque loca, perperam, meo quidem iudicio. [“Lucian. 2, 857. Hippocr. (204, 2, 357, 43.)” Churchill. e Suicer. Mss. “Jambl. V. P. 231. Theog. v. 90.” Routh. Mss. Glossæ: *Ἀμυχή* Cicatrix, sc. ficiabilis. “Casaub. ad Athen. 106. Bast Lettre 48. 233.” Schæf. Mss. “Diod. S. Etym. M.” Wakef. Mss.]

“*Ἀμυχώδης*, ὁ, ἡ, Similis *ταῖς ἀμυχαῖς*, In quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur, Hippocr. Coac. Progn. (437, 45.) *τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.* [**Ἀμυχιαῖος*, αἶα, αἶον, In cute, Superficialis. “*Ἀμυχιαῖα τὰ ἥδοντα*, Voluptates vanæ, falsæ, fallaces, h. e. quæ tantum tales videntur, neque sunt, 3, 5. ubi v. not. Opponuntur iis *τὰ ἀλγεινὰ ἀκραϊφνῆ.*” Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. “Boeckh. ad Plat. Simon. xxxvii.” Schæf. Mss. “Ulcerosus, Æsch. Socr. 38.” Wakef. Mss.]

[*“*Ἀμυχίς*, ὁ, ἡ, Angl. Scratched. (Villoison.) Anecd. Gr. 2, 112. (e Porphyrio de Pros. *Κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ὁ εὐρὺν ἐσφαλμένον βιβλίον, οὐκ ὀφείλει τοῦτο διορθοῦσθαι, καὶ ξέειν τὰ κακῶς γραφέντα, ἀλλ’ ἐᾶν ἀδιόρθωτον, ἵνα μὴ τὸ βιβλίον ἀκαλλές τε ὁρῶτο, καὶ τινὰ τρόπον ἀμυχῆς, ξεσμάτων ἐπιφερομένων.*”) Wakef. Mss.]

Ἀμυχίς, ap. Suid. reperitur in exp. nominis *ἀμυξίς*: exp. enim; *ἀμυχίς*, *σπάραξις*, *ξέσις*. Ubi si non male *ἀμυχίς* legitur pro *ἀμυχή*, certe deminutivi formam habere videtur *ἀμυχίς*, gen. habens *ἀμυχίδος*.

Ἀμυχή, adv. Cum vellicatone, Superficialiter:

A Quasi radendo summam cutem. Vide proxime præced. annot.

Ἀμυχηδόν, adv., quod ex *ἀμυχή* factum esse patet: *ἀμυχηδόν* ap. Etym. exp. *ἄκροισι δακτύλοις*, Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius signif. In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, et quasi quis diceret, Vellicatorie, s. Vellicatim, aut Discerptim. Idem videtur et *ἀμυξίς* signif. [Inter vv. dubia posuit Schneider. Lex.]

“*Ἀνῆμυκτος*, (ὁ, ἡ,) Hesychio *ἀχάρακτος*, nimirum “ὁ οὐκ ἡμυγμένος, Qui unguibus carptus scissusque non est.”

“*Καταμύσσω*, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo.

“Ita videlicet ut aratrum terram, et telum cutem perstringit leviterque sauciat, non profundum impri-

“mens sulcum, quod et *ξέειν* dicitur. Il. E. (425.)

“*Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύετο χεῖρα ἀραιήν.* Athen.

“2. (70.) *Καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου.*”

[Athen. 165. *Ἀμυχὰς μεγάλας καταμύξαντες.* Phot. *Καταμυμυγμένα τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα.* “Valck. ad Herod. 252. Antip. Sid. 83. Heyn. Hom. 5, 87.” Schæf. Mss. “Lugeo, Mnasalc. 17. In med., Herod. 4, 71. Hesych.” Wakef. Mss.]

B “*Περιαμύσσω*, Circumscarifico, Circumcirca saucio. Metaph. in Axiocho, *Δέος τι ποικίλως περιαμύττον τὸν τὸν νοῦν*, Saucians, Lacerans.” [“Vexans, Urgens, Torquens, Crucians dolore animum: de timore 3, 3. Metaphora petita est ab iis, qui radunt, carpunt, lacerant aliquid. Hesych. *Ἀμύσσειν* ξέειν, σπαράττειν. Il. A. 243. *σὺ δ’ ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις*, *Χωόμενος δ’ ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτι σῶσας.*” Fischer. “*Περιαμύσσω*, Galen.” Wakef. Mss.]

“*Ἀμύσσειν*, Cattier. 20. **Ἀμύσσορ*, Valck. Anim. ad Ammon. 2. **Ἀμύχομαι*, Toup. Add. in Theocr. κδ’ 124. (Blomf. ad Æsch. Pers. 430.)” Schæf. Mss.]

“*Ἀμύσσειν*, Cattier. 20. **Ἀμύσσορ*, Valck. Anim. ad Ammon. 2. **Ἀμύχομαι*, Toup. Add. in Theocr. κδ’ 124. (Blomf. ad Æsch. Pers. 430.)” Schæf. Mss.]

“*Ἀμύσσειν*, Cattier. 20. **Ἀμύσσορ*, Valck. Anim. ad Ammon. 2. **Ἀμύχομαι*, Toup. Add. in Theocr. κδ’ 124. (Blomf. ad Æsch. Pers. 430.)” Schæf. Mss.]

“*Ἀμύσσειν*, Cattier. 20. **Ἀμύσσορ*, Valck. Anim. ad Ammon. 2. **Ἀμύχομαι*, Toup. Add. in Theocr. κδ’ 124. (Blomf. ad Æsch. Pers. 430.)” Schæf. Mss.]

‘AMΦI, præpositio, Circa, De. Quamvis autem ejus frequentissima signif. sit Circa, cum accus. aut De, cum gen. vel dat.; tamen a gen. ordientes, ut ordinem casuum sequamur, quas illi juncta habeat præterea signif. dicemus.

C ‘*Ἀμφί*, cum gen., De, περί. Od. Θ. (267.) ‘*Ἀμφ’ Ἀρεως φιλόητος εὐεστεφάνων τ’ Ἀφροδίτης.* Lucian. Astrol. (2, 360.) ubi Ion. dialecto utitur, *ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή.* || Item ‘*Ἀμφί* cum gen., Propter. Apoll. R. 1, (120.) *τῆς δ’ ἀμφί δύνῃ ἐμόγησε βαρεῖαν*, Propter hanc, Hujus causa, vel gratia, Hujus nomine. || ‘*Ἀμφί* pro πρὸς, Per; ut cum dicitur Oro te per Jovem. Idem Apoll. R. 2, (216.) *Φοῖβον τ’ ἀμφί, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι*, Oro atque obtestor per Phæbum.

|| ‘*Ἀμφί* cum gen. pro Circa, citatur ex h. l. Herod. *ἀμφί πόλις οἰκοῦσι*: exp. enim, Circa urbem habitant.

‘*Ἀμφί*, cum dat., itidem pro De, περί, Att. secundum quosdam; ut ap. Soph. Aj. (684.) ‘*Ἄλλ’ ἀμφί μὲν τοῦτοισιν εὖ σχήσει*, i. e. περί τούτων. Ibid. (340.) *ἀμφί σοι βοᾷ* Schol. exp. περί σοῦ. Sic utitur passim et Herod. ut (3, 32.) ‘*Ἀμφί δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διζὸς ἐκφέρεται λόγος*, De ejus autem morte duplex vulgatur fama. Idem, (5, 19.) ‘*Ἀμφί δὲ ἀπόδω τῇ ἐμῇ, πείσομαι* τοι, De meo autem discessu, vel Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic *ἀμφ’ Ἑλένη μάχεσθαι* (Il. Γ. 70.) exp. περί τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere, ut paulo post dicitur. At Od. Ξ. (338.) *κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλῇ Ἀμφ’ ἐμοί*, manifeste *ἀμφ’ ἐμοί* pro περί ἐμοῦ positum est. Sic et *ἀμφί βοηλασίῃ* (Il. Α. 671.) et *ἀμφί γάμῳ* (N. 382.) indubitate pro περί βοηλασίῃς, et περί γάμῳ.

|| ‘*Ἀμφί* dativo junctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima et maxime recepta signif., præsertim ap. poet. Hesiod. (S. 128.) *Θήκατο δ’ ἀμφ’ ὤμοισιν Ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον.* Od. Ξ. (23.) *ἀμφί πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα.* Apoll. R. 2, (1070.) ‘*Ἀμφί δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο*, Æreas autem galeas circum capita posuerunt, vel, Capitibus circumposuerunt. Sic et ap. Theocr. *ἀμφί στήθεσσι*, Circa pectus. || ‘*Ἀμφί*, Propter; ut *ἀμφί φόβῳ* ap. Eur. Schol. exp. *διὰ τὸν φόβον*. Sic *ἀμφ’ Ἑλένη μάχεσθαι* nonnulli, ut modo dictum est, exp. Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem et (Od. A. 48.) ‘*Ἄλλὰ μοι ἀμφ’ Ὀδυσσῆι δαίφρονι δαίεται ἦτορ*,

|| ‘*Ἀμφί*, cum gen., De, περί. Od. Θ. (267.) ‘*Ἀμφ’ Ἀρεως φιλόητος εὐεστεφάνων τ’ Ἀφροδίτης.* Lucian. Astrol. (2, 360.) ubi Ion. dialecto utitur, *ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή.* || Item ‘*Ἀμφί* cum gen., Propter. Apoll. R. 1, (120.) *τῆς δ’ ἀμφί δύνῃ ἐμόγησε βαρεῖαν*, Propter hanc, Hujus causa, vel gratia, Hujus nomine. || ‘*Ἀμφί* pro πρὸς, Per; ut cum dicitur Oro te per Jovem. Idem Apoll. R. 2, (216.) *Φοῖβον τ’ ἀμφί, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι*, Oro atque obtestor per Phæbum.

|| ‘*Ἀμφί* cum gen. pro Circa, citatur ex h. l. Herod. *ἀμφί πόλις οἰκοῦσι*: exp. enim, Circa urbem habitant.

‘*Ἀμφί*, cum dat., itidem pro De, περί, Att. secundum quosdam; ut ap. Soph. Aj. (684.) ‘*Ἄλλ’ ἀμφί μὲν τοῦτοισιν εὖ σχήσει*, i. e. περί τούτων. Ibid. (340.) *ἀμφί σοι βοᾷ* Schol. exp. περί σοῦ. Sic utitur passim et Herod. ut (3, 32.) ‘*Ἀμφί δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διζὸς ἐκφέρεται λόγος*, De ejus autem morte duplex vulgatur fama. Idem, (5, 19.) ‘*Ἀμφί δὲ ἀπόδω τῇ ἐμῇ, πείσομαι* τοι, De meo autem discessu, vel Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic *ἀμφ’ Ἑλένη μάχεσθαι* (Il. Γ. 70.) exp. περί τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere, ut paulo post dicitur. At Od. Ξ. (338.) *κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλῇ Ἀμφ’ ἐμοί*, manifeste *ἀμφ’ ἐμοί* pro περί ἐμοῦ positum est. Sic et *ἀμφί βοηλασίῃ* (Il. Α. 671.) et *ἀμφί γάμῳ* (N. 382.) indubitate pro περί βοηλασίῃς, et περί γάμῳ.

|| ‘*Ἀμφί* dativo junctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima et maxime recepta signif., præsertim ap. poet. Hesiod. (S. 128.) *Θήκατο δ’ ἀμφ’ ὤμοισιν Ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον.* Od. Ξ. (23.) *ἀμφί πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα.* Apoll. R. 2, (1070.) ‘*Ἀμφί δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο*, Æreas autem galeas circum capita posuerunt, vel, Capitibus circumposuerunt. Sic et ap. Theocr. *ἀμφί στήθεσσι*, Circa pectus. || ‘*Ἀμφί*, Propter; ut *ἀμφί φόβῳ* ap. Eur. Schol. exp. *διὰ τὸν φόβον*. Sic *ἀμφ’ Ἑλένη μάχεσθαι* nonnulli, ut modo dictum est, exp. Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem et (Od. A. 48.) ‘*Ἄλλὰ μοι ἀμφ’ Ὀδυσσῆι δαίφρονι δαίεται ἦτορ*,

|| ‘*Ἀμφί*, cum gen., De, περί. Od. Θ. (267.) ‘*Ἀμφ’ Ἀρεως φιλόητος εὐεστεφάνων τ’ Ἀφροδίτης.* Lucian. Astrol. (2, 360.) ubi Ion. dialecto utitur, *ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή.* || Item ‘*Ἀμφί* cum gen., Propter. Apoll. R. 1, (120.) *τῆς δ’ ἀμφί δύνῃ ἐμόγησε βαρεῖαν*, Propter hanc, Hujus causa, vel gratia, Hujus nomine. || ‘*Ἀμφί* pro πρὸς, Per; ut cum dicitur Oro te per Jovem. Idem Apoll. R. 2, (216.) *Φοῖβον τ’ ἀμφί, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι*, Oro atque obtestor per Phæbum.

|| ‘*Ἀμφί* cum gen. pro Circa, citatur ex h. l. Herod. *ἀμφί πόλις οἰκοῦσι*: exp. enim, Circa urbem habitant.

‘*Ἀμφί*, cum dat., itidem pro De, περί, Att. secundum quosdam; ut ap. Soph. Aj. (684.) ‘*Ἄλλ’ ἀμφί μὲν τοῦτοισιν εὖ σχήσει*, i. e. περί τούτων. Ibid. (340.) *ἀμφί σοι βοᾷ* Schol. exp. περί σοῦ. Sic utitur passim et Herod. ut (3, 32.) ‘*Ἀμφί δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διζὸς ἐκφέρεται λόγος*, De ejus autem morte duplex vulgatur fama. Idem, (5, 19.) ‘*Ἀμφί δὲ ἀπόδω τῇ ἐμῇ, πείσομαι* τοι, De meo autem discessu, vel Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic *ἀμφ’ Ἑλένη μάχεσθαι* (Il. Γ. 70.) exp. περί τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere, ut paulo post dicitur. At Od. Ξ. (338.) *κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλῇ Ἀμφ’ ἐμοί*, manifeste *ἀμφ’ ἐμοί* pro περί ἐμοῦ positum est. Sic et *ἀμφί βοηλασίῃ* (Il. Α. 671.) et *ἀμφί γάμῳ* (N. 382.) indubitate pro περί βοηλασίῃς, et περί γάμῳ.

|| ‘*Ἀμφί* dativo junctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima et maxime recepta signif., præsertim ap. poet. Hesiod. (S. 128.) *Θήκατο δ’ ἀμφ’ ὤμοισιν Ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον.* Od. Ξ. (23.) *ἀμφί πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα.* Apoll. R. 2, (1070.) ‘*Ἀμφί δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο*, Æreas autem galeas circum capita posuerunt, vel, Capitibus circumposuerunt. Sic et ap. Theocr. *ἀμφί στήθεσσι*, Circa pectus. || ‘*Ἀμφί*, Propter; ut *ἀμφί φόβῳ* ap. Eur. Schol. exp. *διὰ τὸν φόβον*. Sic *ἀμφ’ Ἑλένη μάχεσθαι* nonnulli, ut modo dictum est, exp. Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem et (Od. A. 48.) ‘*Ἄλλὰ μοι ἀμφ’ Ὀδυσσῆι δαίφρονι δαίεται ἦτορ*,

|| ‘*Ἀμφί*, cum gen., De, περί. Od. Θ. (267.) ‘*Ἀμφ’ Ἀρεως φιλόητος εὐεστεφάνων τ’ Ἀφροδίτης.* Lucian. Astrol. (2, 360.) ubi Ion. dialecto utitur, *ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή.* || Item ‘*Ἀμφί* cum gen., Propter. Apoll. R. 1, (120.) *τῆς δ’ ἀμφί δύνῃ ἐμόγησε βαρεῖαν*, Propter hanc, Hujus causa, vel gratia, Hujus nomine. || ‘*Ἀμφί* pro πρὸς, Per; ut cum dicitur Oro te per Jovem. Idem Apoll. R. 2, (216.) *Φοῖβον τ’ ἀμφί, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι*, Oro atque obtestor per Phæbum.

exp. ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, Propter Ulyssem. Posset etiam fortassis verbi In Ulysse, i. e. In Ulyssis recordatione: nam In sic aliquando Lat. usurpant. Od. A. (421.) Κασάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολομήτης Ἀμφ' ἐμοί, Propter me, inquit Eust., vel, Super me. || Ἀμφὶ pro κατὰ, Contra. Soph. Aj. (302.) Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, i. e. κατὰ τοῦ Ὀδυσσεως, Adv. Ulyssem; ut dixit Ἀτρειδῶν κάτα.

Ἀμφὶ, Circa, cum accus. ap. prosæ scriptt. potius quam cum dat.; ut ἀμφὶ τὴν πόλιν, Circa urbem. Lucian. (1, 189.) Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλὰ, Circa fornacem ut plurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus e Xen., ut opinor; nullus enim, si bene observavi, e Græcis antiquis scriptt. frequentius eo utitur; ut K. Π. 7, (5, 18.) Οὐκ οἶμαι σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. Sic 8, (3, 20.) Ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Itidem 5, (5, 14.) Ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnam occupatus erat. Ab Eod. (O. 6, 7.) agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, ut Lat. quidam scriptor locutus est. Dicunt vero eodem sensu nonnunquam, εἶναι περὶ τι, et γίνεσθαι περὶ τι. Notandum est autem Xen. l. c. dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse, Occupatum esse in cœnando, in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo: at vero ap. Thuc. τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari, Quæ ad prandium pertinent, i. e. ad instruendum et apparandum prandium pertinentia. || Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui sunt circa Priamum vel erant, sub. enim ὄντες, pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Il. Γ. (146.) Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἡδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλῦθιόν θ' Ἰκετάονά τ' ὕζον Ἄρῃος, pro, Priamus et Panthous et Thymætes, etc. ut docet Eust. et ipse Hom. mutato hoc genere loquendi, subjungit Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, pro οἱ περὶ Οὐκαλέγοντα καὶ Ἀντήνωρ, retinendo eand. sermonis formulam. Est autem non minus, imo etiam magis usitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucian. Οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, Aristippus et Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur positum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Usurpatur autem hæc phrasis et in obliquis casibus. Synes., Παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταῖρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Usitatum est vero et περὶ pro ἀμφὶ in hujusmodi formula sermonis, ut οἱ περὶ Ἀναξαγόραν ap. Aristot. pro Anaxagoras. Sic ap. Plut. Demetrio, (5, 43.) Οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam vero, inquit Bud., sub voce plur. singulos signif. hic sermo, ideo sing. num. verbo jungi potest figurate; quomodo Herod. 1, (62.) usus est: Καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος ἦσαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐπὶ τῷ τὸ συνιόντες, ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντὶα ἔθεντο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen, subjungit idem Bud., pro Homine et comitatu ejus vel sodalitate accipitur, ut ap. Plut. Demetrio, (5, 15.) Οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντως μὲν ὦντο δεῖν δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα —, ὅμως δὲ πρέσβεις δεομένους ἀπέστειλαν. Hactenus Bud. Sciendum est autem in nonnullis ll. ambiguum esse, utro modo intelligendus sit hic sermo: unde et duplices extant in quibusdam ll. interpr. ut ap. Thuc. οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis; vel, ut alii, ipse Pisander, nihil adjungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον ap. Xen. (5, 3, 3.) Cyrus et ejus milites; vel, secundum alios simpliciter, Cyri milites. Sic ap. Plat. οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus et ejus sectatores; vel, ut alii, simpliciter Orphei sectatores. || Ἀμφὶ itidem cum accus., Circiter. Lucian. Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, (1, 360.) Ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, Cum annos esses natus circiter quinquaginta; vel, ut alii, Cum circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. positæ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro Alterutra sola. Il. B. (305.) Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum autem περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itemque post ἀμφὶ: ut Il. P. (760.) περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον. Sic Apoll. R. 2, (1210.) ὅφισ' περὶ τ' ἀμφὶ τ' ἔρτυται Ἀθάνατος. Existimo autem hanc copulam ab utroque inseri metri gratia potissimum.

A Suidas ἀμφὶ περὶ exp. ἐξ ἐκατέρου μέρους, Ex utraque parte: in cujus exemplaribus male inter ἀμφὶ et περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ, pro περὶ et ἐν et ἐπὶ, et pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ, adv. sine casu, ut et Circum Lat. aliquando. Exp. et Circumcirca. Apoll. R. 2, (920.) ἀμφὶ δὲ πῆλῃ: potest tamen sub. hic aliquis dat. extrinsecus. Exp. et Circumcirca, ibidem, (2, 1206.) ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναυεταύουσι.

[Ἀμφὶ, Am, Gl. I. q. πρὸς, Apoll. R. 2, 216. "Aristoph. N. 595. Ἀμφὶ μοι αὐτὲ Φοῖβ' ἀναξ Δῆλιε, Κυνθίαν ἔχων Ὑψικέρατα πέτραι, Huc ades tu quoque, Phæbe rex. Hesiod. Th. 476. καὶ οἱ πεφραδέτην δσα περ πέπρωτο γενέσθαι Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ, καὶ νιέϊ καρτεροθύμῳ, Circa." Seager. Mss.]

[“Ἀμφὶ, Markl. Suppl. 49. Iphig. p. 3. 200. Clark. ad Hom. 2. p. 472. Brunck. Apoll. R. 159. 177. Porson. Phœn. 121. Boissonad. in Philostr. 374. Heyn. Hom. 6, 236. Simonid. 13. 20. Jacobs. Animadv. 43. 77. 318. 285. Anth. 6, 435. 7, 174. 401. 8, 114. 243. 9, 363. Antip. Sid. 76. 88. Bibl. Crit. 1, 76. Musgr. ad Eurip. p. 217. a. Toup. Opusc. 2, 178. Eran. Philo 161. Ilgen. ad Hymn. 226. De constr., Valck. ad Phœn. p. 43. 152. Brunck. ad Æsch. Pr. 182. Ἀμφὶ, cum gen., Oracula Jovis p. 8. Gall. Porson. Orest. 746. Epigr. adesp. 157. 565. Propter, Brunck. Apoll. R. 220. Epigr. adesp. 747. De, Eurip. Hec. 580. 701. Seorsum a, Toup. Opusc. 1, 407. Λόγους ἀμφὶ τινος, Lucian. 3, 459. 464. Μάχεσθαι ἀμφὶ τινος, Valck. ad Herod. 150. Toll. ad Apoll. R. 736. Ἀμφ' Ἐλισσύντος, Ex utraque parte Elisutis, On each side of the river, Toup. Append. in Theocr. 39. cf. Eichst. Quæst. 7. Cum dat., Statyll. Fl. 9. Brunck. Apoll. R. 22. Ἐνigma 5. Heyn. Hom. 6, 644. Ob, ibid. 236. 7, 105. Theosebia Epigr. Ἀμφὶ βόεσσι, Heyn. Hom. 7, 97. Ἀμφ' ὀδύνῃ, Archiloch. 1. Tyrwhitt. ad Orph. 119. Πόνους ἀμφὶ πόνῳ, Alii ex aliis labores, Plut. Mor. 1, 424. Ἀμφὶ θυμῷ, Præ ira, Brunck. ad Soph. 3, 401. ad Apoll. R. 61. ubi de hac signif. præpositionis

C ἀμφὶ, (cf. Casaub. Athen. 1, 55.) Porson. in Toup. Emend. 4, 464. Ilgen. Hymn. 560. Cum accus., Epigr. adesp. 565. Heyn. Hom. 5, 525. 6, 649. Loci, Jacobs. Anth. 11, 111. Οἱ ἀμφὶ τινα, Cattier. 6. Bast Lettre 181. Græv. Lect. Hes. 553. 602.: v. omnino Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Il. Γ. 146. I. 81. M. 139. Od. Γ. 162. ad Xen. Eph. 782. Wyttenb. Select. 154. Ἐχειν ἀμφὶ τι, Bergler. ad Alciph. 82. Ἀμφὶ Διόνυσον μνήσσομαι, Hymn. in Bacch. 1. cf. Hymn. in Pana 1. in Diosc. 1. in Nept. 1. Ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο, Agathias 46. Cum gen., dat., Heyn. Hom. 6, 466. Cum dat., acc., Porson. Med. p. 82. Jacobs. Anth. 12, 217. 230. Cum verbis metuendi, de constr., Brunck. Apoll. R. 115. 156. 229. Ἀμφὶ pro διὰ, Per, Jacobs. Anth. 9, 141. Pro ἐν, Heyn. Hom. 4, 327. Ἀμφὶ, Ad, Iphig. A. 164. cf. 1291—4. Iphig. T. 6. Mnasalc. 11. et Jacobs. Bianor 17. Circiter, Zeun. Ind. in K. Π. Eur. Phœn. 147. Ἀμφὶ, adverbialiter, Wolf. Præf. ad Il. p. xxii. Undique, Heyn. ad Hesiod. 148. Wolf. Seorsum, Hymn. in Cer. 85.; redundare ait Ruhnk. ad v. 366.; Mitsch. vertit Præterea. Ἀμφὶ σιδήρῳ, Heyn. Hom. 8, 363. Ἀμφὶ, solutus sine casu, Markl. Suppl. 106. Wakef. Phil. 39. Heyn. Hom. 6, 108. 181. Ἀμφὶ, περὶ, Epigr. adesp. 156. Schæf. Mss. “Ἀμφὶ, cum gen., Propter, De, Il. A. 655. B. 498. Od. A. 545. Cum περὶ, Callim. Del. 300. Ἀμφ' ἐνὶ, In uno loco, Arat. Dios. 109.” Wakef. Mss.]

Ἀμφὶς, aliud adv. ex ἀμφὶ præpos. factum, addita litera σ: ut e præpos. περὶ fit πέριξ, additione literæ ξ. Utrunque, Ab utraque parte. Il. E. (723.) σιδηρὴν ἄξιον ἀμφὶς, i. e. ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At H. (342.) Ἡ χ' ἱπποὺς καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς εὐῶσα: ubi ἀμφὶς idem ait signif. vel In circuitu, aut Circumcirca; vel ἀμφὶς adv. pro præpos. ἀμφὶ, Circum, accipi; ut intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος οὔσα. Idem et alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod. autem ἀμφὶς, Circumquaque aut secundum Hesych., Aperte signif. in Ἐργ. (2, 319.) Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδῶν. At Il. B. (384.) itidem cum v. ἰδῶν jungitur, sed gen. habet, Ἀρματος ἀμφὶς ἰδῶν: secundum hanc exp. περισσεύμενος τὸ ἄρμα vel περιβλέψας.

Ἀμφίς, Sine, Seorsum, cum gen. ; ut ἀμφίς Διὸς, pro Absque Jove, vel Seorsum ab Jove, ap. Hom. Apud Od. Π. (267.) πολλὸν χρόνον ἀμφίς ἔσσεσθαι Φυλόποδος, i. e. χωρίς, inquit Eust. vel πόρρω. Hesych. in Διαμφίς tradit et Æschyl. Pr. ἀμφίς posuisse pro χωρίς. Interdum cum v. junctum, non in compositione tamen, idem signif., ut ἀμφίς φράζεσθαι, Seorsum deliberare vel consultare, pro Diversa consilia agitare. Sic ἀμφίς φρονεῖν exp. διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν.

Ἀμφίς, Extra, itidem cum gen. ut (Il. Ψ. 393.) ἀμφίς ὁδοῦ δραμέτην, i. e. ἐκτός, inquit Eust.

Ἀμφίς, Inter, In medio. Il. Γ. (115.) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφίς ἄρουρα, Parum terræ erat inter utrosque, vel In medio, si non sub. casus.

Ἀμφίς ἔχω, pro περιέχω, Complector. Hesych.

[“Ἀμφίς, Hymn. in Cer. 289. Toup. Opusc. 1, 291. Herod. 43. Ernest. ad Hymn. Hom. 25. ad Herod. 624. Eran. Philo 161. Wolf. ad Hesiod. 123. 130. 155. Græv. Lect. Hes. 633. Charito 755. Apoll. R. 1, 392. (379.) 498. Cyrus Epigr. 6. Paulus Sil. 8. Jacobs. Anth. 12, 214. Ænigma 1. Heyn. Hom. 4, 268. 471. 5, 129. 130. 367. 494. 630. 6, 230. 251. 349. 492. 652. 7, 121. 531. 538. 802. 8, 142. 198. 261. 424. 439. 697. Ambabus manibus, Wolf. Præf. ad Il. p. 17. In medio, Il. Γ. 115. Sine, Od. Ξ. 352. Ἀμφίς ἔχειν, Intersepere, Albert. Peric. Cr. 3. Od. Α. 54. Περὶ, ἀμφίς, Il. 11, 559.” Schæf. Mss. Herod. 1, 85. ἀ. φρονέω, Dissentio.]

“Ἀμφίς, Ἀμφίδος, Nom. propr.”

[* “Ἀμφίς, ὁ, Genus vini, ap. Athen. Casaub. 71.” Schæf. Mss.] “Ἀμφίας, ὁ, Hes. teste Vini genus “est: Suidæ μέτριος οἶνος, Mediocre vinum, e Nicostro et Sosicrate.” “Ἀμφίς, Flos vini, οἶνον ἄνθος, Hes. addens tamen, quosdam exp. οἶνον μέλανα.” [“Ἀμφίς Suidæ, ἀμφίς Athenæo 31., ἀμφίς et ἀμφίας Hesychio.” Schneider. Lex.]

Διαμφίς, Utrimque. Item, Seorsim, * κεχωρισμένως, et ἐξ ἑκατέρου μέρους. Utitur Dionys. P. (5. 903.) ET Διαμφίδιος, (ὁ, ἡ,) q. d. Seorsim positus, Separatus, Diversus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος Hes. exp. ἄλλοιον, et διὰ παντός κεχωρισμένον. [Æsch. Pr. 556.] “Διαμφάδιον, Hesychio ἄλλοιον, quo modo et διαμφίδιον “exp.”

Ἀμφω, Ambo. Il. E. (258.) “Ἀμφω ἀφ’ ἡμεῖων, εἰ γοῦν ἑτερός γε φύγησιν. Interdum etiam Ambæ, ut ap. Hesiod. (D. 1, 10.) ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. Interdum articulus præfigitur, ut Od. Σ. (88.) τῷ δ’ ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. || Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. Ἐπ’ ἀμφοῖν τῶν δεινῶν, ubi notandum est dual. cum plur. conjunctus, quod et in δυοῖν fit aliquando, ut δυοῖν ἀρρένων: ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus, ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est et fem. gen. interdum, sicut ἄμφω; ut ἀμφοῖν ταῖν διαθήκαιν. || Absolute interdum ponitur ἀμφοῖν, sub. χεροῖν, idque more Att. ut ap. Hom. ἀμφοτέραις et ἀμφοτέρῃσι, sub. χερσί: ut si Lat. dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. [Hesiod. Sc. 171. “Bibl. Crit. 1, 75. ad Lucian. 1, 374. Ἀμφω, indeclinabile, Ruhnck. ad H. in Cer. 15. Charito 780. cf. Jacobs. Anth. 7, 89. Heyn. Hom. 4, 492. 8, 142. Brunck. Apoll. R. 50. 210. Κατ’ ἄμφω, Thom. M. 332. Boissonad. in Philostr. 614. Aristot. H. A. 488. f. Schneider. Ἀμφοῖν, Demetr. 9. 17. Charito 536. Antip. Sid. 49.; Th. 16. 44. ibique Jacobs.: Jacobs. Anth. 8, 353. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 160. Ἐξ ἀμφοῖν, Dionys. H. 2, 1255.” Schæf. Mss. “Indeclinabile, cum plurali, Hymn. 6. Quint. Smyrn. 2, 459.” Wakef. Mss.]

Συνάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo, Utrique, vel Utraque. Polyb. 1. Ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαρ μὲν οἱ συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Ubi observa præfixum esse articulum. Philo de Mundo, Συνάμφω θεωροῦντας ἐπικρίνειν, Utrumque expendent, de re statuere, Bud. interpr. [Apoll. R. 4, 134.]

Ἀμφοτέρος, ἀμφοτέρα, ἀμφοτέρον, Uterque, utraque, utrumque. Aphthon. Μόνος γὰρ παρὼν ἐπ’ ἀμφοτέρῳ κρίνεται βίῳ, qui locus citatur in VV. LL. Il. Δ. (145.) Ἀμφοτέρον, κόσμος θ’ ἵππων, ἐλατῆρὶ τε κύδος. Od. (78.) Ἀμφοτέρον, κύδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ Δειπνήσαντας ἵμεν: ubi ἀμφοτέρον ait Eust. signif. δύο

ταῦτα, Hæc duo: τόδε καὶ τόδε, Hoc et illud. Il. Γ. (179.) εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφοτέρον, βασιλεὺς τ’ ἀγαθὸς, κρατερὸς τ’ αἰχμητής. Ubi eodem modo positum est ἀμφοτέρον, quo in præcedente loco: et Eust. inter se eos confert ut similes; alibi tamen adverbialiter positum hic censet ἀμφοτέρον, ut postea dicitur.

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. Δ. (282.) Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε. Isocr. Paneg. (37.) Ἀμφοτέροις αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν.

Ἀμφοτέροι, in plur. in quo et frequentius usurpatur: et ita quidem frequenter ut Bud. in eo solo usurpari scripserit. Οὐδέτερος etiam, inquit in Comm., et οὐδέτεροι plur. dicitur, sed ἀμφοτέροι semper plur. profertur. At sing. et dual. habentur Il. cc.: ac, si sing. in usu non fuisset, jocus e vocis ambiguitate non diceretur Philippus in illo dicto, quod a Plut. (6, 678.) refertur, Ὁ μὲν ἑκάτερος ἀμφοτέρος, ὁ δὲ ἀμφοτέρος οὐδέτερος: nec traderent Gramm. ἀμφοτέρους scribi ὀξύτονως, cum est nomen proprium, ad differentiam nominis appellativi; quod tamen in h. l. Plut. observandum non videtur, ne, discrimine posito per accentum, gratiam, quæ est ex ambiguitate, amittat, sicut et in ἑκάτερος. Ponitur autem in plur. sicut et ap. Lat. Utrique pro uterque; ut ap. Terent. Utrique ab utrisque deviciimini; pro Uterque ab utroque. Gal. ad Glauc. Καὶ εἰ δι’ ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιο, τοῖς σπλάγχχοις ἀμφοτέροις προσβάλλειν τὴν σικύαν δεῖ, Per utrasque nares, et utrisque intestinis, pro Per utramque nares, et utrique intestino. Athen. (531.) Ἀλλ’ ἀμφοτέροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρσαν. Interdum articulus præfigitur, ut Il. Υ. (428.) Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες Σὺμβαλον. Neutro genere ἀμφοτέρα. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 5.) Ἐδόκει δ’ ἂν ἀμφοτέρα ταῦτα, κ. τ. λ.

Ἀμφοτέρα, inquit Bud., de pluribus dicitur, sed ut duobus; h. e. in duo genera divisus. Aristot. H. A. 2. loquens de lacerta et crocodilo: Τοῦτοις ἀμφοτέρα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτεται εἰς τὸ πρόσθεν.

Ἀμφοτέrais, sæpissime per se ponitur, sub. χερσί: et ἀμφοτέρῃσι Ion. pro ἀμφοτέrais. Od. Σ. (28.) ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην Κόπτῳ ἀμφοτέρῃσιν. Sic (P. 356.) ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Non tamen semper hunc dat. χερσί omittit; ut Od. E. (428.) Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης. Usurpatur autem et in prosa ἀμφοτέrais interdum pro ἀμφοτέrais χερσί: ac fortasse sic accipitur h. l. Ἀμφοτέrais, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλημμένους, Cum ambabus, una quidem nares, altera autem oculum prehensisset. Quæ mea interpr. valde discrepat ab ista, quæ in VV. LL. habetur, Pariter tum nares, tum oculo mutilatus. Sed quidnam sub. ἀμφοτέrais pro Pariter posset accipi, et quomodo ἐπιλημμένους, pro quo illic ἐπιλημμένους, mutilatum signif. viderint ii, quibus ea placebit interpr. Notandum est autem, ut dicitur ἀμφοτέrais sub. χερσί, ita et ἀμφοτέρων dixisse Theocr. 14, (66.) sub. ποδῶν, ἐπ’ ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν, Utrique pedi insistens.

Ἀμφοτέρα, absolute; ut ἀμφοτέρων ἕνεκα, Utriusque rei causa. Et cum præposs. διὰ, κατὰ, ἐπί. Δι’ ἀμφοτέρα, Propter utraque, pro Propter duo, i. e. Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ’ ἀμφοτέρα. Quod tamen et aliter exp. nonnunquam, videlicet In utramque partem, Ultro citroque. Ac tum sub. μέρη. Interdum et ἐπ’ ἀμφοτέρα sonat In utramque partem, sub. eod. substantivo. Exp. et In ancipiti; quæ exp. fortasse convenire possit Thuc. h. l. ἐπ’ ἀμφοτέρα γινόμενοι ταῖς γνώμας, q. d. Habentes sententias in utramque partem, i. e. ut quidam interpr. Cum sententiis variarent. Aliud autem substantivum quam μέρη sunt qui sub. alicubi putent: unde h. l. Plato de LL. ubi legitur ἐπ’ ἀμφοτέρα sequente gen., Ἐπ’ ἀμφοτέρα σώματος τε καὶ ψυχῆς, interpr. Ad utramque rationem, corporis et animi; vel, Ad utrumque tam animi quam corporis cultum. Sed viderint, quibus ea interpr. probatur.

Ἀμφοτέρον adv. ponitur interdum, inquit Eust. ut Il. Γ. (179.) Οὗτός γ’ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφοτέρον, βασιλεὺς τ’ ἀγαθὸς, κρατερὸς τ’ αἰχμητής.

Δ. (60.) Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. Ν. (165.) χῶσατο δ' αἰνῶς Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε. (Od. Ξ. 505.) Ἀμφοτέρων φιλότῳ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔθος. At ego in primo illo loco ex ll. Γ. et in similibus non video cur ἀμφοτέρων esse non possit nomen: de ceteris autem nihil dico.

[Ἀμφοτέροι, Ambo, Ἀμφοτέροι ἐκ πολλῶν, Utrique, Gl. “Ἀμφοτέρα, adhibetur ap. Plat. Gorg. 477. nulla ratione casus habita.” Routh. Mss. “Ἀμφοτέρος, Xeu. Mem. 1, 1, 5. 1, 4, 14. Longus p. 6. Villos. Wakef. Eum. 483. Uterque, Ammon. 14. Ἀμφοτέρων, Jacobs. Anth. 6, 150. Ἀμφοτέρα, Wyttenb. Select. 362. ad Herod. 513. Pausan. 137. Heindorf. ad Plat. Charm. 57. Plato Gorg. 103. coll. Heindorf. ad 102. 103. 267. Plato, 1, 1. 268. Bekker. τὰ ἀμφ., ad Dionys. H. 1, 78. Ἐπ' ἀμφοτέρα, Diod. S. 1, 137. 336. Herod. 566. Thom. M. 332. Charito 630. Anonym. de Vit. Thuc. Diod. S. 2, 563. Heindorf. ad Plat. Phædr. 341. Κατ' ἀμφοτέρα, In beyden Fällen, Plut. Mor. 1, 33. Σὺ ἀμφοτέρα, καὶ μήτηρ αὐτῶ, καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ ἐγένον, Phalar. Ep. 1. (Sic οὐδέτερος, Xen. K. Π. 3, 1, 5.) Valck. Oratt. 401. Lennep. ad I. I. cf. Heyn. ad Virg. 2, 81. Od. Δ. 339. P. 130. Musgr. Suppl. 332. it. p. 284. Porson. ad Odys. 58. Thuc. 8, 18. Ἀμφ. τὰ γόνата, ἀμφ. γόνата, ad Diod. S. 2, 536. Ἀπ' ἀμφοτέρων, v. ad Ἀμφοτέρωθεν. Ἐξ ἀμφοτέρων, Reisk. ad Diod. S. 161.; Wessel. ad 2, 36. Τῶν κεράτων ἀμφοτέρων, Dionys. H. 2, 878. (τῶν ἱππέων ἐκατέρων, 2, 932.) 2, 882. 1047. Herod. 1, 53. Pausan. 2, 509. extr. Strabo 5, 235. Ἀμφοτέροι, sequi articulo, Lennep. ad Phal. 4. Ἀμφοτέρας, ἀμφοτέροις, Koen. ad Greg. 13. Ἀμφοτέρας, Brunck. Apoll. R. 50. Ἀμφοτέροις, Jacobs. Anth. 11, 144. Ἀμφοτέροις βλέπειν, 7, 255. 9, 407. 10, 86.” Schæf. Mss. “Ἀμφοτέροι, II. E. 156. Of two parties, Od. Δ. 339.” Wakef. Mss.] Ἀμφοτέρως, Utrouque modo, Utrouque ratione, ap. Plut. [2, 878. Strabo 931. “Quid? ap. Grammat. ad Mær. 378.” Schæf. Mss.]

Ἀμφοτέρη, Utrobique, Utrumque, ut in VV. LL. exp. Videtur certe eandem quam et ἀμφοτέρως signif. habere. [“Ἀμφοτέρη, i. e. κατ' ἀμφοτέρα, Utrumque, Herod. 7, 10. Οὐκ ἀμφοτέρη σφι ἐχώρησε.” Schweigh. Mss.] Ἀμφοτεράκις, i. q. ἀμφοτέρως. [“Aristot. Probl. sect. 11. λα.” Seager. Mss.]

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, adverbial loci, Utrobique, Utrumque, Utrouque; vel Utrouque in parte, Ab utraque parte, In utramque partem. Ἀμφοτέρωσε exp. etiam Ultro citrouque. [“Ἀμφοτέρωθεν, Thuc. 3, 26. p. 182. 239. 244. 264. 300. Schol. Joseph. B. J. 3, 5, 5.” Scott. App. ad Thes. “Od. H. 113.” Seager. Mss. “Ἀμφοτέρωθεν et —ρωσε conf., Heyn. Hom. 8, 42. Ἀμφοτέρωθεν ἀδελφῇ, Sylb. ad Pausan. 17. 213. Ex utroque parente, v. Fac. ad Pausan. 1, 345. cf. Herod. 548. Ad Anacr. 7. Fischer. Apoll. R. 1, 380. Heyn. Hom. 5, 457. 6, 324. Ἀμφοτέρωσε, ibid. II. cc.” Schæf. Mss. “Ἀμφοτέρωσε, II. Δ. 5.” Wakef. Mss. “Ἀμφοτέρωθε, Quint. Smyrn. 3, 378.” Barnes. Mss.]

[* “Διαμφοτέρος, Amphil. p. 3.” Kall. Mss.] “Ἐπαμφοτέρα, alicubi reperitur pro ἐπ' ἀμφοτέρα.” [“Ἐπαμφοτέρος, ὁ, ἡ, Adv. *Ἐπαμφοτέρως, Philostr. Soph. 1, 25, 8. (1, 21, 5.) i. q. ἀμφίβολος, Ambiguus.” Schneider. Lex. Glossæ: Ἐπαμφοτέρων Inter utrumque.]

Συναμφοτέρον, q. d. Simul utrumque. Item pro ἀμφοτέρων simpliciter, Utrumque Plato Ep. 8. Εἴτε ξυναμφοτέρον. Sic συναμφοτέρον ap. Arist. et Gal. Ξυναμφοτέρον, inquit Bud. 527., num. sing. licet ἀμφοτέροι tantum dicatur plur. Quibus verbis ita refragantur VV. LL., ut nullum tamen afferant exemplum, quod illis opponant. Thuc. Ὀπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, Qui simul juncti, ad quadringentos erant. Apud Eund. Συναμφοτέραι νῆες. Demosth. Ἄ συναμφοτέρα οὗτοι πεπράχασιν αἰσχροῦς. [Plato Philebo c. 11. cf. Polyb. 3, 46. “Theognis 818 = 798.” Boissonad. Mss. Herod. 1, 147. Dionys. H. Rhet. 8, 76.” Kall. Mss. “Συναμφοτέρον, Jacobs. Anth. 1, 1. 51. Musgr. Herc. 1025. Dionysius 5. Agathias 70. Συναμφοτέροι, Pausan. 1, 388. Lucian. 1,

23. Valck. ad Ammon. 66. Ammon. 115.” Schæf. Mss.] [* “Ἀμφοτερόβλεπτος, (ὁ, ἡ,) Tim. ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224.” Kall. Mss.]

[* “Ἀμφοτερόφθαλμος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Scythopolit. Vit. Sabæ s. 46.” Kall. Mss.]

[* “Ἀμφοτερόχωλος, Heyn. Hom. 4, 164.” Schæf. Mss.]

Ἀμφοτερίζω, In utramque partem vergo, Sum anceps. Item, Utrumque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans h. l. Strab. 6. Τῶν δὲ πλευρῶν, ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μὲν εἰσι κοῖλαι, τρίτη δὲ, κυρτή, Nisi sit eis ἄς.

“Ἀπαμφοτερίζω, Sum naturæ ancipitis, si VV. LL. “credimus. Eo tamen significatu dicitur potius ἐπαμφοτερίζω.”

Ἐξαμφοτερίζω, Utrouque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes. [Ety. ad Timæi Lex. 107. Plato Euthyd. c. 68.]

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat., inquit Bud., Utrouque pertineo, In utramque partem vergo, Ancipitem me præbeo, et mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo, ut in nullo genere plane censeari possim. Aristot. de Part. Anim. 3. Φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἦπαρ καὶ ὁ σπλήν: de Gen. Anim. 4. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι, Cum omnibus generibus ambigit, ut Gaza vertit, i. e. Cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Livius (27, 17.) Et Sinuessa natum ambiguo inter marem et feminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus — appellat. Hæc Bud. Sunt autem et qui illud ἀμφοτερίζειν τούτοις interpr. Ancipiti inter hæc esse specie. Sic ap. Eund. de Anim. 2. Ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Bud. ex Eod. Ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφήν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ' εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο κ. τ. λ. Quæ interpr. ita, Simia vero, ob id quod in medio posita sit et bipedum et quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quod controuersa sit inter bipedes et quadrupedes. Citat et e Plat. de Rep. 5. Καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, κ. τ. λ. vertens, Hæc ambigi, i. e. Ambigua et controuersa esse in utram partem magis vergant. Ceterum pro Anceps et ambiguum esse, constr. interdum et cum ἐπὶ vel πρὸς, sicut ἐπαλλάττω: ut Aristot. Ethic. 7. Ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, Ancipitia et ambigua ad melius et ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc signif. ponens. || Ἐπαμφοτερίζω, Utrique sufficio, Aristot. de Gen. 4. Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχροῖν οὕτως, ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, Idem Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare, Plut. (2, 881.) Ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. || Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes transeo, Integrum me et medium præbeo, ut exp. idem Bud. h. l. Plut. (3. 46.) Τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ἐπαμφοτερίζοντας ἡρώτα: [“Mor. 1, 914. Wyt.” Seager. Mss. Ind. iu Epictet. “Timæi Lex. 107. et n. Toup. Opusc. 1, 137. Lucian. Dial. 73. Havereamp. ad Tertull. 9. Brunck. El. 66. Heindorf. ad Phædr. 285. Schol. ad Aristoph. Plut. p. 9.; T. H. p. 212. 215.” Schæf. Mss. “Thuc. 8, 85. Hierocl. 140.” Wakef. Mss.]

[* Ἐπαμφοτερίζοντως, Ambigue. Schol. Aristoph. Eip. 854.]

[* Ἐπαμφοτερισμός, ὁ, Vacillatio, In utramque partem inclinatio. Epictet. Diss. 4, 2, 5. cf. 4, 10, 25. “Inconstantia, Archil. Ep. 579.” Wakef. Mss.]

[* Ἐπαμφοτεριστής, ὁ, In utramque partem proclivis, Medius, Ambiguus, i. q. ἐπαμφοτερίζων. Basil. M. ad Jesaiæ c. 5. Suicer. Thes. “Philo J. 1, 176.” Wakef. Mss.]

“Ἀμφαρίς, Hesychio est περιωρισμένη, κατολιγνυμένη, Despecta, Neglecta: item γυμνός et ἐπὶ φανής, Nudus, Conspiciuus.”

“Ἀμφανξίς, ἡ, dicitur Truncus abietis infra quam rami fuere præcisæ, ut tradit Theophr. H. P. 3, 8. “ubi etiam dicit eas abietis succisæ reliquias nigrescere colore et præduras fieri, adeo ut Arcades inde crateras conficiant; alio autem nomine dici ἀμφανξίαν: procul dubio quia non in altum amplius cre-

“scit, sed in latum et circumcirca veluti augetur. A
“Meminit ejusdem c. 10.”

“‘Αμφή, Hesychio est αὐλή: affert enim ἀμφὴν pro
“αὐλήν, nisi forte scr. αὐχὴν.” “‘Αμφήν, Cervix,
“Collum, αὐχὴν, τράχηλος, Hesychio. Forsan igitur
“et paulo ante pro αὐλήν, per quod hoc ipsum ἀμ-
“φὴν exposuerat, scr. itidem αὐχὴν.”

“‘Αμφικῆς, Hesychio est ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον,
“Utrumque acutum, Utraque parte aciem habens,
“pro quo supra ἀμφακῆς et ἀμφῆκες.”

“‘Αμφικτίονες, iidem qui Homero περικτίονες, i. e.
“οἱ περιοικούντες, Qui circumcirca habitant. Schol.
“Thuc. 117.” [Herod. 8, 104. Androtio Pausaniæ
10. Pind. Nem. 6, 68. ἀμφικτίονες, 2, 24. περικτίονες.
“Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 288. Timæi Lex. 28.
et n.: ad Herod. 667.” Schæf. Mss.]

“Περικτίονες, et ‘Αμφικτίονες, dicuntur itidem οἱ
“περιοικούντες s. οἱ περίοικοι. Circumvicini. Il. Σ.
“(212.) ὑψόσε δ’ αὐγὴ Γίνεται αἴσσοισα περικτίονες
“ιδέσθαι. Et Il. P. (220.) Κέκλυτε, μυρία φῦλα περι-
“κτίωνων ἐπικούρων. Idem Hom. Od. B. (65.) cum B
“dixisset, “Ἄλλους αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
“subjungit, Οἱ περὶ ναϊετάουσι, exp. illud περικτίονας,
“id quod et alibi facit.” [Apoll. R. 3, 1090. “Valck.
ad Theocr. Adoniaz. p. 288. Ruhnck. Ep. Cr. 56. ad
Herod. 667. Boëckh. in Plat. Min. 63.” Schæf. Mss.]

[* ‘Αμφιπερικτίονες, οἱ, i. q. ἀμφικτίονες. Theognis
1024. “Brunck. ad l. c.: ad Herod. 667.” Schæf. Mss.
“Anthol. 1, 29.” Wakef. Mss.]

“‘Αμφικτύονες quoque, Hesychio sunt περίοικοι
“Δελφῶν, sed addenti, συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαν, Πυ-
“λαγοῦ καὶ Ἱερομνήμονες: peculiariter enim ‘Αμ-
“φικτύονες nominabantur Græcorum illi, qui circum
“Delphos habitantes Thermopylas convenire sole-
“bant, et inter alia ἐκδικεῖν τὰ ἱερά: eam ob rem Πυ-
“λαγοῦ nominati et Ἱερομνήμονες. Itidem vero
“Harpocratio, cum ‘Αμφικτύονας esse dixisset συνέ-
“δριόν τι Ἑλληνικὸν συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις, ut
“et Plin. 35, 9. Amphictyones, quod est publicum
“Græciæ concilium, subjungit nominis hanc causam
“ex Ἀναξimenis Hellen. 1. ἀπὸ τοῦ περιόικοις εἶναι C
“τῶν Δελφῶν: afferens tamen et aliam appellationis
“rationem e Theopompo, nimirum ‘Αμφικτύονας de-
“nominatos esse ab Amphictyone, Deucalionis filio,
“quoniam αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων: quæ
“ἔθνη ait duodecim fuisse numero, Iones, Dores,
“Perrhæbos, Bæotos, Magnesios, Achæos, Phthi-
“otas, Melienses, Dolopes, Ænians, Delphos, Pho-
“censes. Qua de re vide et quæ e Strab. annotavi
“in Πυλαγοῦ. Sed et Suid.: ‘Αμφικτύονες· οἱ ἐκ
“πόλεων καὶ ἔθνων αἰρετοὶ δικασταὶ οἷον ‘Αμφικτύονες
“καὶ περίοικοι. Ubi etiam nota, illud ‘Αμφικτύονες
“paroxytonas scriptum ad differentiam præcedentis,
“appellative ab eo accipi pro περίοικοι. HINC ‘Αμ-
“φικτυονία, ἡ, dicitur Societas illa Amphictyonum,
“vel etiam Jus societatis illius Amphictyonum, ut
“Harpocr. dicit πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς ‘Αμφι-
“κτυονίας, Urbium, quæ ex Amphictyonica societate
“sunt: quæ nimirum hoc juris habent, ut aliquem e
“suis civibus legatum mittere possint ad concilium
“et senatum Amphictyonum. INDE et duo posses- D
“siva, ‘Αμφικτυόνειος et ‘Αμφικτυονικός. Quorum
“illud ap. Suid. legitur, afferentem ‘Αμφικτυόνειος
“χώρα, necnon ‘Αμφικτυόνειος μάχη: hoc, ap. De-
“mosth. et alios. Sicut enim Suid. affert ‘Αμφικτυ-
“όνειος μάχη, ita ap. Demosth. (275.) legimus ‘Αμ-
“φικτυονικὸν πόλεμον, Amphictyonicum bellum, h.
“e. Quod Amphictyonum collegium gerendum de-
“crevit. Itidemque ap. Eund. (331.) legimus, ‘Αμφι-
“κτυονικὰς δίκας ἐπάγειν τινί, Amphictyonicam litem
“alicui impingere, h. e. Vocare aliquem ad Amphi-
“ctyonicum iudicium. Nam et causas, graviore nimirum,
“ad hoc collegium deferebant. Unde et
“Plut. in Parall. scribit Amphictyonas dictos fuisse
“qui ex urbibus et populis iudices deligebantur.
“Itemque ap. eund. Plut. in Themist. (477.) legimus
“‘Αμφικτυονικὰ συνέδρια, Amphictyonici consessus,
“h. e. Concilium Amphictyonicum, in quo e fœde-
“ratis urbibus delecti iudices decernebant: ut ap.
“Herod. quoque ‘Αμφικτυόνων ἔδραι, Amphictyonum

“sedes, s. sedilia. Est PORRO et aliud inde deri-
“vatum fem. gen. nimirum ‘Αμφικτυονίς, idem valens
“quod ‘Αμφικτυονική, ut ap. Herod. ‘Αμφικτυονίδος
“Δήμητρος ἱρὸν, Cereris Amphictyonidis templum:
“forsan quod prope ‘Αμφικτυόνων ἔδρας structum
“erat, aut ipsorum decreto ædificatum.” [‘Αμφι-
“κτυονία, Dionys. H. ad Amm. de Dem. 196. Strabo 8.
p. 574. * ‘Αμφικτυονεύω, Pocock. Inscr. p. 63. Beck.
Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 110. ‘Αμ-
“φικτυονίς, Æsch. de Falsa Legat. 262. “‘Αμφικτύονες,
Barthel. Voy. 3, 53. Heyn. ad Apollod. 832. Timæi
Lex. 28. et n.: Valck. Oratt. 266. ad Herod. 277. ad
Diod. S. 2, 104. cf. Brunck. ad Theogn. 1024. Ilgen.
ad Hymn. 350. ad Diod. S. 1, 297. ad Herod. 605.
667. ‘Αμφικτυονία, ad Diod. S. 2, 129. et n. * ‘Αμφι-
“κτυονεία, Inscript. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér.
132. ‘Αμφικτυονικός, ad Timæi Lex. 148. ad Diod. S.
2, 105. ib. 129.” Schæf. Mss.]

“‘Αμφίξ, Uterus, Matrix. Hes. enim ἀμφίκας exp.
“ὕστερας.”

“‘Αμφιρῶτις, Hesychio περιβόητος: item κεφαλὴν
“ἔχων ἐκατέρωθεν. Sed suspectam habet scripturam.”
“‘Αμφιτρίτη, teste Hes. ἡ θάλασσα dicta est ἀπὸ
“τοῦ φόβῳ περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτὴν: aliis,
“παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, Quod terram undique
“terat suis fluctibus: aliis, παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν,
“Quod eam ambeat; est enim terra περιδρομος
“ὡκεανῶ, teste Dionys. P. (3.) ἐν γὰρ ἐκείνῳ Πᾶσα
“χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐσπεφάνωται.” [Gl. ‘Αμφι-
“τρίτη· Salmacia, Salacia. “Markl. Iphig. p. 279.”
Schæf. Mss.]

“‘Αμφιτρωνιάδης, (ὁ,) Filius Amphitryonis; est
“enim patronymicum ab ‘Αμφιτρῶν, Hercules. Item
“Nepos Amphitryonis, Genus et ortum ducens ab
“Amphitryone, quomodo Philippus Macedo in Epi-
“gr. dicitur ‘Αμφιτρωνιάδης. Erat enim ex Hera-
“clidarum familia, h. e. originem ab Hercule trahe-
“bat.” [“Adj. ad Mær. 278. (Anal. 3, 319.) Ja-
cobs. Anth. 7, 343. Ænigma 5.” Schæf. Mss.]

“‘Αμφιφορεύς, ἔως, et Ionice ἦος, ὁ, Amphora, i. q.
“ἀμφορεύς: nōmine imposito παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν
“κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, ut Athen. 11. (501.)
“tradit: unde et Hes. ἀμφιφορῆας esse dicit ἀγγεῖα τὰ
“ἐκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα, Vasa utrimque aurículas
“habentia, quibus nimirum gestari queant. Il. Ψ.
“(92.) Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας.
“Od. I. (204.) πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
“ἠρῶσαμεν. Est etiam Certæ mensuræ genus, ut
“ἀμφορεύς: Hesychio autem non solum ὕδρια et
“μέτρον τι ἐλαίου, sed etiam σωρός: nisi potius σωρός
“scribendum, et intelligendum de Pheretro, quo
“efferuntur defuncti. Vide ‘Αμφορεῖον.” [Od. Ω. 74.
“Heyn. Hom. 8, 375. 404. ad Mær. 45. 194. Valck.
ad Rön. xxv. Toup. Opusc. 2, 124. Jacobs. Anth. 6,
249. 10, 356.” Schæf. Mss. “Etym. M.” Wakef. Mss.]
“‘Αμφορεῖω, Hes. affert pro φορεῖω, Pheretro s. Le-
“cticæ, quo significatu et ἀμφιφορέα dici innuit.”

“‘Αμφόνη, Hesychio ἀκρατὴς, μὴ δυναμένη νη-
“στεῦσαι, ἀμαρτωλὸς, Intemperans s. Incontinens, Je-
“junare nequiens, Peccatrix.” “‘Αμφώνυξ, Hesychio
“est γαστρίμαργος, ἀκρατὴς, Ventri deditus, Intem-
“perans, quo sensu paulo ante ‘Αμφόνη ex Eod. Alio-
“qui videtur significare Qui circum ungues est, Un-
“gues ambiens, vel Utraque parte ungues s. uncinos
“habens.”

[* ‘Αμφόρον, Amfora, Gl. ubi et * ‘Αμφόριον, Diota.]
“‘Αμφορεύς, (ἔως, ὁ,) per syncopen pro ἀμφιφορεύς,
“i. e. τὸ ἐκατέρωθεν δίδωτον σταμνίον, Vas testaceum
“utrimque habens aurículas, quibus portetur. Exc-
“triplum ex Aristoph. habes in ‘Αμφορεαφορέω, hinc
“derivato: ap. quem in Pluto legitur etiam ‘Αμφορῆς,
“Attice vel Ionice pro ἀμφορεῖς. Est etiam Certæ
“mensuræ nomen, quæ alio nomine κεράμιον dicitur.
“Diosc. 5, 71. Eis γλεύκου ἀμφορέα, ὁ ἐστὶ κεράμιον,
“κάthes. Item Proprium nomen est, teste Suida.”
“‘Αμφιρον, Hes. dici scribit ἀμφορέα, Amphoram.”
[“‘Αμφορεύς, Casaub. ad Athen. 65. Mær. 44. et n.
Valck. ad Rön. xxvi. Alciphro 10. Eichst. de Dram.
139. Toup. ad Longin. 393. Thom. M. 44. Musgr.
Cycl. 387. Phrynich. Eccl. 178. Jacobs. Anth. 6, 249.

7, 384. T. H. ad Plut. p. 274." Schæf. Mss. "Aristoph. N. 1203." Seager. Mss.]

"Ἀμφορεαφόρος, (ὁ, ἡ,) Amphorægerulus, Qui amphoras bajulat, mercede conductus. Hesych. enim ἄμφορεαφόρους dici scribit τοὺς μισθῶ τὰ κεράμια φέροντας: itidemque Suid. qui tamen non solum conjuncte ἄμφορεαφόρους dici ait τοὺς κεράμια μισθοῦ φέροντας, sed etiam divisim τοὺς μισθίους, et τοὺς τὰ κεράμια φέροντας: afferens e Menandro, Εἴτ' ἄμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων. Aristoph. et VERBO Ἀμφορεαφορεῖν usus est, et quidem transitive pro Bajulare veluti amphoram: iu Heroibus, Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἄμφορέα κενὸν λαβὼν Τὸν ἐνδοθεν, καὶ γεῦμα καὶ γενετήριον, Κάπειτα μισθοῦσαντὸν ἄμφορεαφορεῖν. Alioqui Ἀμφορεαφορεῖν, est simpliciter Amphoram bajulare s. portare." [Ἀμφορεαφορέω, J. Poll. 7, 130. "Ἀμφορεαφόρος, Mær. 62. et n.: Brunck. Aristoph. 2, 116.; Fr. 246. Ἀμφορεαφορέω, ad Mær. 63. Aristoph. Fr. 246." Schæf. Mss. "Ἀμφορεαφόρος, Synes. 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφορικὸς, ἡ, ὄν, Ad amphoram pertinens. Schol. Aristoph. Av. 1033.]

"Ἀμφορίδιον, τὸ, deminutiva voce dicitur ὁ ἄμφορεὺς, quasi Amphorula, ut Θάσια ἀμφορίδια ap. Suid. ex Aristoph." ["Ἀμφορίδιον et * ἀμφορίδιον, Aristoph." Schneider. Lex. Vera, vetus, et Attica forma est ἀμφορίδιον. Vide quæ diximus supra 521. b. et Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 120. "Aristoph. Eccl. 1110. τὰ Θάσια ἀμφορίδια. Ad h. l. respicere videtur J. Poll. 10, 72. Memoriae vero lapsu Acharn. citat, et Ἀμφορίδια legit, ut ipse Aristoph. Pac. 201." Scott. App. ad Thes. "Ἀμφορίδιον, Dawes. M. C. 204. 214. Casaub. Athen. 1, 87. Brunck. Aristoph. 3, 124. Ἀμφορίδιον, ad Mær. 45. Dawes. M. C. II. cc. Brunck. Aristoph. I. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφορίσκος, i. q. præced. voc. "J. Poll. inter deorum ἀναθήματα recenset 1, 28. et inter vini vascula 10, 70. Demosth. adv. Androt. 428 (= 617.) adv. Timocr. 486." Scott. App. ad Thes. "Aster. Homil. p. 50." Boissonad. Mss.]

"Ἀμφορίζ, adv. e v. ἀμφορίζω, derivato ab ἄμφορεὺς, ut tradit Eust. neutrum tamen horum expouens."

[* "Ἀμφορίτης, ad Diod. S. 1, 260. Jacobs. Anth. 6, 250. Callim. 1, 456." Schæf. Mss.]

[* Δεκάφορος, ὁ, ἡ, Decem amphoras capiens. Eur. Cycl. 386. Κρατήρα δ' ἐξέπλυσεν ὡς δεκάφορον, Μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν εἰσχέας γάλα. Athen. 415. πίθος. "Eichst. de Dram. 139." Schæf. Mss.]

"Ἡμισφόριον, τὸ, Amphoræ dimidium, s. Dimidiata amphora," [Gl. Urna. "Valck. ad Röv. xxvi." Schæf. Mss. "Joseph. Wakef. Mss.]

"Μυριάφορος, (ὁ, ἡ,) Decies mille amphorarum capax: vel Decies mille amphoras æquans. Suidas exp. μυρίων ἀμφορέων ἄξιον in h. l. Aristoph. Pac. (521.) Ὁ πότνια βοτρυνόδωρε, — Πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάφορον, Ὅτω προσείπω σε. Malim Tam amplum quam vas est decies mille amphorarum capax, nimirum ampullas et sesquipedalia verba, si parva licet componere magnis."

"Ἀμφοῦdis, adv. signif. i. q. ἀμφ' οὐδας, In terram, Humi, ut Od. P. (237.) Ἡ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦdis αἶρας. Ubi Eust. quoque annotat ἀμφοῦdis ἐρεῖσαι i. esse q. πρὸς τῇ γῇ ῥίψαι, s. πρὸς γῆν ἐλάσαι, Humi sternere, In terram dejicere, addens, ἐκ παραλλήλου hic poni synonyma illa duo πρὸς γῆν et ἀμφοῦdis. Apud Hes. et in Lex. meo vet. scriptum properisproptomenos ἀμφοῦdis, quod itidem esse dicunt παρὰ τὸ ἔδαφος: additque Hes. ἀμφοῦdis ῥίπτων Hesiodo esse ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς οὐδας ῥίπτων, Ambabus manibus in terram dejiciens. Affertur et VERBUM Ἀμφοῦδίζειν, pro In terram dejicere: quo sensu ἐδαφίζειν etiam dicitur et κατεδαφίζειν." [Hellad. Chrestom. 13. cujus verba supra 670. d. citavimus. "Etym. M." Wakef. Mss. In Hom. I. c. Seberus legit ἀμφ' οὐδας." Barnes. Mss.]

"Ἀμωμον, τὸ, Anomum, Nomen fruticis cujusdam et aromatis. Diosc. 1, 14. Theophr. H. P. 9, 7. Plin. 12, 13." ["Heyn. ad Virg. 1, 62. Jacobs.

ad Meleagr. 8." Schæf. Mss. "Hesych." Wakef. Mss.]

"Ἀμωμῖς, ἰδος, ἡ, Herba quædam ex eo dicta, quod amomo similis sit, adeo ut ea verum amomum adulteretur. Ait enim Diosc. 1, 14. de amomo loquens, Δολίζουσι δὲ τινες τὸ ἄμωμον τῇ λεγομένῃ ἄμωμίδι, ἐμφερεῖ οὐσῇ ἀμώμῳ, ἀνόσμῳ μέντοι καὶ ἀκάρπῳ." "Ἀμωμίτης, ου, ὁ, Amomum similitudine aliqua re ferens, ut λίβανος quidam ἀμωμίτης est. Diosc. 1, 82."

"AN, Conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva. Demosth. (849.) "Ἐτι δὲ τὸ πρᾶγμα ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἂν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικόν, alterum παραπληρωματικόν, inquit Bud. ut ap. Aristot. Ethic. 10, (9.) Μάλιστα ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et ap. Aristoph. Σ. (408.) ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἂν, οὐ με νῦν ἀποστερεῖς. Quod sit autem ἂν δυνητικόν, Potentiale, et cur ita vocatum a Gramm. ex iis, quæ sequuntur ejus usus exemplis colligendum est. In quorum multis interpr. v. Posse assumemus: unde et potentialem dictam volunt, quod videlicet quædam τοῦ δύνασθαι signif. ea includatur. Cum præt. imperf. indicativi, Demosth. c. Mid. Χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν πάντων, Essent enim omnium utilissimi; Vel, esse possent; cum sine ἂν, signif. hæc verba, Utilissimi enim erant. || Cum præt. perf. Idem, Ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Jampridem periissetis; vel, Jampridem poteratis periisse; vel, Jampridem fieri potuisset ut periissetis. Ita enim resolvo, ut ostendam vim δυνητικὴν inclusam, uti dixi, huic particulæ; nam sine ἂν sonat πάλαι ἀπολώλατε Jampridem periistis. Junctæ autem cum præt. plusquamperfecto hujus particulæ in VV. LL. ponitur hoc exemplum e Demosth. Τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμμένητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε: q. l. Demosth. ὑπερσυντελικῶ usum σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habeat τοῦ παρατατικού, annotat Bud. Cum aor. 1. Μὴ ἂν ῥῆθῃ τήμερον ῥηθῆναι, Non putasset. Antipho c. Leocr. Τίς δ' ἦν οὕτως ἡ μισόδημος τότε ἡ *μισαθῆναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἕτακτον ἑαυτὸν ὑπὸ μείναι ἰδεῖν; Qui potuisset. Syn. Τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὡς τ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἂν τοῖς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἂν, i. e. interpr. Bud. Hunc, ideo quod etsi facinus non admisit, est tamen ejusmodi ingenio, ut fecisse credi possit; hos, quod etsi crimen non coufinxerunt, idonei tamen sunt, qui coufinxisse existimentur. Cum aor. 2. nt, Εἶπον ἂν, εἰ ἀκηκόειν, Dixissem, si audivissem. Observandum est autem, ut in interpr. Lat. indicativum modum non retineamus, nisi periphrasi utamur.

Cum optativi etiam ponitur modo hoc, modo illo tempore. Cum præsentī: Lucian. (2, 896.) Καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοὶ ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, Τί ἂν λέγοιμεν; Cur dicemus? vel, Cur dicamus? Cum aor. Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἐφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος, Non dijudicaris, vel Dijudicare non possis. Nisi quis malit, Non dijudicares, aut Dijudicare non posses. Lucian. (2, 896.) Δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν. Demosth. (289.) Πᾶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο; Hom. quoque optativi indefinito aliquoties jungit istam particulam; ut Il. E. (85.) Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροις μετεῖν, Non cognosceres, vel Non animadverteres; s. Non animadvertas, aut Non animadverteris, aut Animadvertere non possis. Il. Ω. (439.) Οὐκ ἂν τίς τοι πομπὴν ὀνοσάμενος μαχέσαιο. Il. E. (362.) Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, Qui nunc vel cum ipso Jove dimicet, s. dimicaret; aut Dimicare posset, vel possit. Notandum est vero hoc in versu ἂν aliter collocatum quam in prosa collocare liceret; in ea enim dicendum foret, ὅς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο ἂν, vel, ὅς νῦν γε μάχοιτο ἂν καὶ Διὶ πατρί: vel, νῦν γ' ἂν καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. A. (232.) B. (242.) Ἢ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδην, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc postremum Atrida convitiarieris. Qui potius Convitiatus esses. Sic Plato de Rep. 8. (204.) Οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constitueret. Dicitur et γάρ τ' ἂν, pro γάρ τοι ἂν, ut ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 20.)

Δεινὸν γὰρ τ' ἂν εἶη, ὧς Κύρε. Item ἂν cum optativo post relativum. Xen. Λέγει ἂν οὐκ ἂν τις βούλοιο ἀκούσαι. Bud. in Comm. cum dixisset, ὁ δὲ ἂν ἀοριστολογικὸς plerumque cum subjunctivo construitur; ut, ὅ,τι ἂν λέγῃς, ὅσω ἂν διαφέρῃς, subjungit, Interdum autem et optativo; sed tum demum cum res præterita narratur. Aphthon. in Vita Thuc. de Antiphonte, Ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητὴς, ὅτι ὧς ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demosth. (112.) Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἰσθίνοντο δωροδοκοῦντας. Idem (329.) Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας; καὶ πηνίκα λαμπρὸς; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι, Cum oporteret, vel cum oportebat.

Cum subjunctivo etiam collocatur. Isocr. Paneg. Οἷον γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπειράσθε, ὥστε ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. Ut optime docere possitis. Galen. Meth. 10. Ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἂν σοι γένηται διελομένῃ τὴν κ.τ.λ. Consideratio exacta tibi fuerit, vel, esse possit, si dividas, &c. Plato Phædr. (10, 356.) Καλὸν γοῦν ἂν, ὧς Σώκρατες, εἶδος ἧ κατανενοηκὸς ὁ τοῦτο λαβὼν, Atqui bellam, o Socrates, speciem is intellectu perceperit, qui hoc assequi posset; vel, Intellectu perceperit, qui hoc assecutus fuerit, ut Bud. interpr. qui et ἧ pro εἶη positum scribit. Citat et Alcidas h. l. ubi eadem periodus utrumque modum habet: Ὁ μὲν γὰρ ἄραι μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κούφωτα μετελθὼν, ῥαδίως μεταχειρίζαιτο ἂν ὁ δὲ πρὸς τὰ κούφα τῇ δυνάμει δεικνύμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ἧ φέροιεν. Addit idem, Cum autem ἂν est ἀοριστολογικὸς, plerumque cum subjunctivo construitur, ut Ὁ, τι ἂν λέγῃς, ὅσω ἂν διαφέρῃς. Quibus exemplis a Bud. prolatis videntur hæc esse similia. Lucian. Ὅποιος ἂν ἧ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, Qualiscunque sit, filius est Neptuni. Idem (2, 896.) Ἄλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, Sed ubicunque tibi non recte quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere; nam quamvis δοκῇ præsentis sit temporis, est ita vertendum tamen. Alii, Sed ubicunque non recte quid dici videatur. Demosth. Ὡς λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, Παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet vero conjunctivum ἂν, et cum annectitur adverbis temporis, ὅτε, ὅποτε, ἐπεὶ, et ap. poet. εὐτε: unde ὅτ' ἂν, ὅπότ' ἂν, ἐπ' ἂν, et εὐτ' ἂν: vel potius conjunctim, ὅταν, ὅποταν, ἐπ' ἂν, εὐταν: ut et ἐπειδὴν passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπειδ' ἂν. Exempla vide cum unoquoque adv.

* Ἄν, cum infinitivo, tria tempora signif., inquit Bud. Demosth. Ἀρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἧ μικρὰ ἀναλῶσαι ἂν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse? Vel modica pecunia eumtum voluisse, ne justam collationem præstare cogerentur? Quod etiam per futurum dici potest, licet sit rarius: ut Plato de Rep. 6. Κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἰ τις ἐν ὁροφῇ ποικίλματα θεώμενος, ἀνακῦπτων μανθάνει τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν ἄλλ' οὐκ ὅμμασι θεωρεῖν. Simul junxit νοήσειν ἂν et θεωρεῖν ἂν, inquit Bud.; at ego ἂν cum ἡγεῖσθαι jungi existimo. Jungitur autem cum fut. plerumque in verbis, quæ fut. poscunt; ut νομίζω, ἡγοῦμαι, φημί, ἐλπίζω, προσδοκῶ, et similibus. Antipho Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isocr. Busir. (10.) Ἐνόμιζε γὰρ τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. Ibid. (11.) Ἠγοῦμενος—ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκίμησειν: de Pace, Οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æschin. (42.) præter futuro conjunxit, Τὴν τάξιν τοῦ πρώτος λέγειν οὐκ ἂν ἐφη παραλιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί: ut sit, οὐκ ἐφη ἐπιτρέψειν, Negavit se permitssurum. Fit tamen et aliter in iis verbis interdum; ut Thuc. Ἐλπίς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποις, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Isocr. Areop. (35.) sine illis etiam verbis per fut. extulit, Ἡμεῖς γὰρ, ἦν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἐστὶν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσμεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. Hæc autem de ἂν juncto cum infin., traduntur in Comm. Bud.

eodem modo, nisi quod ex exemplis illic sunt quædam paulo prolixiora. Notandum est autem, ut Demosth. dixit, in primo, quod a Bud. citatur, exemplo, δοκῶ ἀναλῶσαι ἂν, ita et Xen. Hell. 6. (A. 5, 5, 11.) dixisse δοκῶ ποιήσασθαι ἂν: et eund. Demosth. (18.) Δοκεῖ ἰδεῖν ἂν. Unde colligendum est, ἂν cum v. δοκῶ aut δοκεῖ, contra quam cum iis, quæ paulo ante fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, etc. quæ affinem illi habent signif., potius aoristo jungi quam futuro. Hoc etiam observandum est, præsens itidem et aor. infinitivi cum ἂν potius per fut. resolvi in interpr., quam per præter., ut a Bud. resolvitur in Demosth. l. c. Lucian. (3, 88.) Οἷε ἡμᾶς ἐρέττειν ἂν; Putas nos esse navigaturos? Herod. (3, 38.) Οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, Illi negarunt se ullius reigraiid facturos. Demosth. (18.) Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἂν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν φανεράν γενομένην τῇ πόλει. Hic ἰδεῖν ἂν pro ὄψεσθαι, Visurus esse, Perspecturus esse. Nisi quis malit, Videre posse, vel Valere perspicere: aut etiam per fut. participii, Valiturus perspicere; sed durius est hoc particip. Lucian. Οἷε γάρ με πρὸς πάντας ἂν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putasne me talia omnibus esse dicturum? Animadvertendum est autem in h. l. Lucian., ut et in proxime citato ex Eod. οἷε cum aor. junctum, licet synonymum verbis ἡγοῦμαι, et νομίζω, quæ futuris potius jungi, paulo ante dictum est. Exempla autem τοῦ ἂν juncti cum præter. infinitivi, vide in annot. abhinc secunda.

Cum participio etiam jungitur, idque non raro, particula ἂν. Cum præsentī; ut Demosth. (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι, καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις. Idem (36.) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Ut Isocr. ad Philipp. (4.) Εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε κ.τ.λ. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Quod si v. ἐνόμιζον præcessisset, ἄζουσιν utique dixisset. || Cum aor. etiam sæpe; Demosth. Ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως κ.τ.λ. Qui succensere poteratis, ut interpr. Budæus. Aristot. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἂν συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον, Quod nisi foret, suoapte quæque nutu separata essent et dissipata; ut vertit idem Bud. qui et subjungit, Per præter. sæpe loquuntur de fut., ut in his ipsis exemplis, Quod nisi ita sit, suoapte quodque nutu utique omnia dissipatum iri? Demosth. (526.) Τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκην τὸν αἰεὶ ληφθέντα ἦν προσήκει δίδόναι, μόνον αἴτιον ἂν γεγόμενον; i. e. Eod. interpr. Ne autem in posterum quisquam hujusmodi petulantia uti ausit, quis non videt hoc præstaturum, si ut quisque convictus ac damnatus injuriarum fuerit, ita pænā legitimam luerit? Idem, Οὕτω τοίνυν οὐτός ἐστιν ἀσεβῆς ἄνθρωπος καὶ μαρὸς, καὶ πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πράξαι, Et qui omnia et dicere et facere sustineat: h. e. ὑποστησόμενος. Idem, Μὴ τοίνυν, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, si liceret illis, ita de vobis statuerent. Lat. sic loqui quodammodo videntur, cum per fut. subjunctivi efferunt quod dicunt; quod ipsum a præter. formatur. Cic. pro Cælio: Quare, si quem etiam horum minorum aliquid offendit, jam ista deseruerit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit. Hactenus Bud. Sciendum est autem partic. in aor. cum ἂν aliam quoque admittere interpr. formam; nam Bud. γεγόμενον ἂν vertit per fut. in l. c. Demosth. sed pro Hoc præstaturum, dicere licebat Hoc præstare posse; ut ap. Thuc. 6, (38.) Καὶ ἐνθένδε ἄνδρες οὔτε ὅντα, οὔτε ἂν γεγόμενα λογοποιούσιν, licet οὔτε ἂν γεγόμενα interpr. Ea quæ futura non sunt; vel, Ea quæ esse non possunt, si Schol. sequamur, qui exp. οὐχ ὅλ' αὖτε γενέσθαι: secundum quam exp. particula ἂν merito et hic δυνατική appellaretur. || Reperitur vero ἂν et cum fut. infinitivi in nonnullis ll., sed qui suspecti esse possint. Plut. Camillo, Μαχησομένων ἂν βέλτιον. Isocr. de Pace, Καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσονται. Suspecti autem sunt hujusmodi loci, tum quod pauci similes reperiantur, tum quod facilis fuerit depravatio unius literæ; nam mutato α in ο fieri potuit fut. μαχησομένων ex aor. μαχησαμένων, itidem

fut. λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Jungitur etiam ὁ ἄν, inquit Bud., cum vim habet δυνατικήν, σὺν παρακειμένῳ, quod tamen Theod. Gaza negavit. Plato (10, 371.) Ἡ γοῦν ἄνευ τούτου μέθοδος εἰκοίαι ἄν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Demosth. (178.) Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἂν μοι δοκῇτε μάλιστα παρεσκευάσθαι. Idem (370.) Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἐαλωκέναι. Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Καὶ τοίνυν ἐγὼν ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατελιθῆσθαι ἂν ἦν διὰ τὸ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur et σὺν ὑπερσυντελικῶ, ut Idem O. (15, 7.) dixit, Ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἡκηκόειν ἂν.

*Ἄν, convenit etiam interrogationibus cum particula γάρ, inquit Bud. Æschin. c. Ctes. (77.) Σὺ γάρ ἂν κώμην ἀποστήσας; σὺ γάρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσσεσι; Tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Cum autem sine γάρ ponitur, non habet eand. vehementiam, ut illud Demosth. Τί ποιεῖν ἂν ἡ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουνοῦσι; Quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, Τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε.

*Ἄν, ap. Isocr. Paneg. (24.) vim etiam habet verbi taciti ac sub. inquit Bud. Τοσαύτην ποιησάμενοι σπουδὴν, ὅσην περ ἂν τῆς ἐαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixe contenderunt, tam accurate præsto fuerunt, quam facere potuissent, si suum agrum populates vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato Philebo, Δόξαν μὲν ἐγὼ γ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἂν, Non etiam, non item concederem. Hæc Bud. exempla citat: quibus addere ista mihi visum est. Demosth. (555.) Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἂν, ψευδῇ λόγον καὶ συκοφαντίαν, pro καὶ ἄλλος τις ἂν διεώσατο. Ibid. (578.) Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν ἀλλ' οὐ Μεδίας, pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατέδν, nisi fallor. Fortasse autem particula ἂν præcedente γάρ, orationis compendio servire non immerito dixerimus in hh. ll. Herod. et similibus: ita enim ille, 6, (68.) Ὁ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιῶν οὐκ ἐνῆν· τεκεῖν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας, Et magnus est ap. Spartanos rumor prolificum semen Aristonem non habuisse; suscepturum enim fuisse liberos e prioribus etiam uxoribus: pro, Nam si fuisset ei prolificum semen, suscepturum fuisse, etc. Idem, Ὡ παῖ Καμβύσεω· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορώσι· οὐ γὰρ ἂν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπικεν, O fili Cambysis; te enim dii respiciunt; non enim ad tam prosperam fortunam evasisse. Pro, Nisi enim te dii respicerent, non ad tam etc. Sic Il. B. (240.) Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῇ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθῆμων. Ἡ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λαβήσαιο, At enim nihil est bilis in Achillis pectore, sed est lentus; nam, Atrida, nunc postremum convitiatus esses; pro, Nam si aliquid bilis esset in ejus pectore, nunc postremum, o Atrida, convitia jactasses. Aptissima vero est hh. ll. particula Alioqui, itidem compendio serviens. Ut si dicas hic, Alioqui enim, o Atrida, nunc postremum convitia fecisses. Habetur autem et Il. A. (232.) idem versus, Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Ἡ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λαβήσαιο. Citatur et Plat. locus, in quo οὐ γὰρ ἂν itidem accipitur pro Alioqui non.

Græci, inquit Bud., τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ jungunt, de præterito loquentes: tumque vim habet optativi, vel optativi certe loco ponitur, cum ἂν δυνατικός additur. Greg. Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἤμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἤμεν. Hic non παρατατικῶ, sed ἀορίστῳ usus est: quod idem est. Demosth. Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμémνητο τῶν ἐαυτοῦ, εἰ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Hic ὑπερσυντελικῶ usus est σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habet τοῦ παρατατικοῦ. Hæc Bud. Usus autem particulæ ἂν, cum in posteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato Apol. (19.) Εἰ ἐγὼ πάλα ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά πράγματα, πάλα ἂν ἀπολώλειν, Si jampridem remp. tractare aggressus fuisset, jampridem periissem. Æschin. Εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοῦνομα τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi

A nomen. In hoc autem posteriore exemplo utrumque v. in eodem et modo et tempore ponitur: at in priore, in eodem quidem modo utrumque, sed non et in eodem v. Alia de ἂν cum εἰ juncto, commodius iu Ei dicentur.

Quædam sunt genera loquendi, in quibus εἰ in priore parte periodi ponitur, ἂν in posteriore: ut modo dictum est. Sunt vero alia, in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur; ut ap. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 5.) Οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum vero πλὴν εἰ, non εἰ μὴ; ut ap. Isocr. (ad Phil. 4.) Εὐρίσκον οἰδαμὺς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε κ. τ. λ. Sed et εἰ interdum solum i. e. non habens annexum πλὴν aut μὴ, posteriore locum occupat: ut Isocr. Περὶ Ἀντιδόξ. (17.) Ἐκεῖνως ὑμᾶς ἡγοῦμαι τάχιστ' ἂν ἀφείσθαι τῆς δόξης ταύτης, εἰ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε. Sed plura de his, cum ad tractationem conjunctionis Ei ventum fuerit.

*Ἄν geminatum ait Bud. sibi magis παραπληρωματικὸν videri quam δυνατικὸν in Xen. K. Π. 5, (3, 16.) Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, τοσοῦτῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομεν, καὶ δειπνήσομεν, καὶ καθευδήσομεν. Addit et in superioribus exemplis idem esse posse. Sunt autem Isocratis ambo: prius ex Areop. (35.) Ἡμεῖς γάρ, ἣν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολ. κ. τ. λ. posterius ex Or. ad Phil. (4.) Εὐρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσιν εἰς τὴν Ἀσίαν πόλεμον ἐξεργεῖν. Ex eod. Bud. attuli exempla τοῦ ἂν δυνατικοῦ et παραπληρωματικοῦ in ead. clausula, cum incepti de hac tractare particula. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit ap. Plat. Alcib. 2, (3.) Ἀλλὰ κἂν εὐζαίτο ἂν γενέσθαι, εἰ τῷ μὴ παρόντι γυγχανεῖ. Ceterum existimo, qua ratione ἂν habebitur παραπληρωματικὸν in duobus Isocr. ll. cc., ac præsertim in posteriori, eadem habitum iri et in his duobus Demosth. (36.) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Et (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικαῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Quæ etiam cum præf. imperf. indicativi reperitur ἂν positum παραπληρωματικῶς ap. Aristoph. si bene memini. In VV. LL. Herod. citatur, tanquam ἂν supervacaneum habens, cum eo tempore junctum: Ἡδὲ γυνὴ κλαίσκε ἂν καὶ ὠδύρετο.

*Ἄν cum ὥς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς poni, ut dicam cum de ὥς ἂν tractabo, in Ὡς.

Κἂν pro καὶ et ἂν vide in Καί.

*Ἄν junctum cum adverbis ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἵτεν ὅτε, ὅποτε, etc. unde ἐπᾶν, ἐπειδᾶν, ὅταν, ὅπταν &c. vide in singulis.

¶ Ἄν pro ἔαν, i. e. Si, vide post Ei.

[*Ἄν, Conjunctio conditionalis, pro ἔαν, Si, ad Xen. Mem. 102. Schneider. Zeun. ad K. Π. 5. Mem. 1, 2, 2. Koen. ad Greg. 219. Wakef. S. C. 4, 64. Markl. Iph. p. 142. 166. Ad Phalar. 296. Thom. M. 663. De sede, Porson. Med. p. 70. Heroic. adesp. 8. Μύζοι' ἂν, Stertatis licet, Abresch. Æsch. 2, 13. cf. ibid. 98. Stanl. Eum. 685. Aristoph. Ran. 1401. 1467. Eq. 1161. Αέγους ἂν, Brunck. Aristoph. 2, 9. Ἄν, fine versus, Luzac. Exerc. 16. Ἄν omissum, ubi desideres, Dosiad. Ara, 1. Jacobs. Anth. 7, 231. (cf. Nicænet.) Hedyl. 1. Antiochus Epigr. 1. Pallad. 80. 81. Villois. ad Long. 105. 178. Callim. 1, 476. Iav. Pall. 103. Lucian. 2, 37. 172. Macedonius 26. Il. 6, 348. Brunck. Aristoph. 1, 256: 'Σæpe—particulam ἂν vim suam nativam exserentem, verbis simplicibus, tanquam præpositionem ἀνὰ, adnexuerunt librarii.' Ἄν, Si, 1, 204. 277. 2, 15. 3, 17. Hemsterh. ad Plut. p. 137. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. ad Poët. Gnom. 336. Erfurdt. ad CEd. R. p. 142. Ed. Min. Ἄν γε, Lobeck. Aj. p. 302. Ἄν omissum a librariis, Porson. Or. 485. ad Lucian. 2, 260. Ἄν et ἀνὰ conf., Boissonad. in Philostr. 601. Ἄν et ἂν, Brunck. Aristoph. 1, 69, 89. CEd. T. 281. Aj. 1085. Philoct. 574. Markl. Suppl. 180. 364. Valck. ad Hippol. p. 200. b. Koen. ad Greg. 23. ἂν et ὦν, 3, 149. ἂν et δὴ, Hom. 171. Ed. Oxon. ἂν et ἄρα, Valck. ad Hippol. p. 202. b. Markl. Iph. p. 338. Ἄν, Coray. Theophr. 76. 88. 110. 120. Fischer. Ind. Palæph. Ἄν cum in-

- fin. fut., Diod. S. 2, 298. Plut. 3, 120. Corai. **ἄν* εἶναι, i. q. *ἔσεσθαι*, Markl. Suppl. 1044. **ἄν* c. infin., Brunck. Aristoph. 2, 186. (Philostr. 136. Boissonad. leg. *δουλεύειν*.) Repetitum, Charito 565. Eur. El. 534. 543. Davis. ad Just. Mart. 442. Brunck. Aristoph. 1, 94. 2, 10. 124. 3, 67. 87. Kuster. 60. a. Xen. *ἄν* econ. 6, 12. ad Diod. S. 1, 557. 2, 552. Hemsterh. ad Plut. 138. Porson. Med. p. 36. Heyn. Hom. 4, 91. Boissonad. in Philostr. 331. Plato Phædro 285. Heindorf. Erfurdt. ad Aj. p. 618. **ἄν* triplex, Heindorf. ad Phædr. 345. Cum optat. veri nominis non jungitur, Wakef. Ion. 809. Herc. 95. Jacobs. Anth. 6, 356. Cum fut. indic., Musgr. El. 486. Epigr. adesp. 355. 578. **ἄν* οὐκ *ἄν*, Lobeck. Aj. p. 397. Erfurdt. p. 618. **ἄν* necessarium, male omisum, Brunck. Aristoph. 1, 25. 230. Cum participio, Fischer. Descr. Lect. 798—9. p. vi. ad Dionys. H. 1, 196. **ἄν* κε, Græcum non est, Brunck. Apoll. R. 113. cf. Valck. ad Mosch. p. 349. Odys. 9, 334. Lucian. 3, 192. Οὐκ *ἄν* οἴωμεθα—*ἔλθεῖν*; leg. οἴομεθα, Schneid. Xenoph. Anab. 122. 424. Ibid. 5, 6, 1. Χρήσιμοι *ἄν* ἐδόκουν εἶναι, v. Schneid. Soph. Aj. 263. Ἄλλ' εἰ πέπνυται, κάρ' *ἄν* εὐνυχεῖν δοκῶ. Theocr. 16, 68. Διζήμεαι δ' ὦ κεν θνατῶν κεκαρισμένος ἔνθω. Heyn. Hom. 4, 595. Φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι—, 5, 177. 419. Τάχ' *ἄν* ποτε θυμὸν ὀλέσῃσι, 4, 73. 676. 5, 177. 714. Σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀληαί, 4, 541. Οὐκ *ἄν* ἐγὼ μυθήσομαι, 4, 286. **ἄν* sequi. κε cum fut., 4, 475. 591. 675. 5, 176. 535. 539. 562. 587—8. 714. 6, 15. 197. 7, 43. Il. 4, 176. 9, 386. (pragresso ei cum optat. v. Heyn.) 167. Theocr. 23, 26. Οὐκ *ἄν* τοι χραίσμη—ὄτ' ἐν κονίῃσι μυγείῃσι, Il. Γ. 54. Ἐγὼ δέ κεν—ἔλωμαι. Heyn. Hom. 4, 675. 5, 177. 555. Aorist. subjunct. et fut. indic. cum *ἄν* (κεν) jungi et eodem loco haberi, Heyn. Hom. 5, 175. 6. 197. Εἰ κέ μ' ἀπώσεται ἢ κε φέρωμαι, 5, 509. 6. 197. Τί οὖν, *ἄν* τις εἴποι, adverte sedem τοῦ *ἄν*, Hoogev. Partic. 434. Sch. I. Soph. *ἄν* R. 1368. Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ῥῶν τυφλός: *ἄν* ἦσθ' *ἄν*? Xenoph. K. A. 5, 4, 25. Ὅσα ἀνὴρ φέροι μόλις. Leg. ὅσα *ἄν* α. φ. μ. 5. 4. extr. leg. Ἄπερ *ἄν* ἀνθρώποι ἐν ἐρημίᾳ ποίησειαν. Statim sequitur ἄπερ *ἄν*—, Soph. Phil. 280. Ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, Οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσον Κάμνοντι συλλαβόιτο. Il. 9, 125. Οὐ κεν ἀλῆϊος εἴη ἀνὴρ, ὥ τ' ὅσσα γένοιτο. **ἄν* omisum, 4, 18. sed Vindob. κεν pro μέν. 10, 247. Philostr. 8. Boiss. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268.: Lys. 31: Gorg. 47. 225. 153. cf. 154. Hipp. p. 160. Eurip. Iph. A. 1197. Matth. Od. 5, 206. Εἴγε μὲν εἰδείης—ἐνθάδε αὐτὸν μένων—φυλάσσοις: sed in al. bene ἐνθάδε κ' αὐθι, quod et Wolf. recepit. Ibid. 426. Ἐνθ' ἀπὸ ρίνος τε δρύφθη—εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε: lego cum al. ἐνθα κ' ἀπὸ ρίνος δρύφθη—, quod miror a Wolfio repudiatum: cf. 7, 278. Plut. Mor. 1, 753. Νῆ τῷ σιῶ, κατέκτανον τεῦ, εἰ μὴ ὠργιζόμεν. Od. T. 589. Εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροις Τέρπειν, οὐ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις χυθείη: sed al. bene, οὐ κέ μοι ὕπνος. Corrige Anal. 1, 5. Ad Herod. 551. 564. 566. Xen. Mem. 1, 3, 3. 4. Ad Joseph. 1, 81. 335. Apoll. R. 2, 17. 340. Brunck. Aristoph. 1, 207. Theodorid. 8. leg. Εἰ δέ γ' ἔζοεν, τύμπανόν κ' ἐφύση. Aristoph. Pl. 52. Ἦν—φράση—πυθοίμεθ' *ἄν*. D Apoll. R. 3, 337. Εἰ—κε μὴ—ἥψαθε—, ἦτ' *ἄν*—ἐπιπροέηκα. Od. P. 539. Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν, Αἰψά κε σὺν ὧ παιδὶ βίας ἀπορίσεται ἀνδρῶν. Xen. Anab. 7, 6, 15. Εἰ μὲν ἐπαίνῳ αὐτὸν, δικαίως *ἄν* με καὶ αἰτιώσθε καὶ μισοῖτε: εἰ δέ—εἰμὶ, πῶς *ἄν*—ἔχοιμι. Hier. 1, 8. et Schneid. Heindorf. ad Horat. Sat. 306.: ad Plat. Theæt. 380. Soph. Aj. 263. **ἄν* non semper exprimitur ubi id desideres, Markl. Iph. p. 167. 169. add. vv. 1391. 1406. Od. 7. 331. locus insignis, ubi κε optat. potent. comitatur, ab optativo veri nominis abest: it. Od. E. 503. **ἄν* cum optat. potent., Brunck. *ἄν* T. 281. 936. *ἄν* C. 205. 405. Aristoph. 1, 152. ad Apoll. R. 203. **ἄν* cum optat., imperf., indic., infin., in contractis locutionibus, ubi in Lat. versione majoris perspicuitatis ergo Alioqui assumendum: ad Herod. 469. 617. Brunck. *ἄν* T. 318. Aristoph. 1, 6. Plut. Mor. 1, 930. Eurip. Iphig. T. 740. 1201. Soph. Phil. 1037. Steph. Dial. 23. 41. Ὅποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' *ἄν* ἐπακούσαις, Jacobs. Anth. 2, 1. p. 257. cf. Abresch. *ἄν* Aesch. 2, 22. Xenoph. Anab. 2, 2, 2. Ὅποῖόν *ἄν* τι ὑμῖν οἴεσθε—συμφέρειν, sic Schneider.: antea οἴησθε, quod verum puto; *ἄν* enim non cum συμφ. jungendum, sed cum ὁποῖόν, Quodcunque. Ibid. 2, 1, 13. Εἰ οἶει *ἄν*,—περιγενέσθαι: comma post *ἄν* delendum: v. Wolf. ad Hellen. 124. Eurip. Hec. 736. Ἄλγος *ἄν* προσθείμεθ' *ἄν*, ubi Pors., ἄλγος *ἄν* προσθείμεθα: (v. Hermann. Præf. xv.) sic Aldus et pleræque Edd.; sed *ἄν* recte duplicant Brunckii membr. Harl. Ms. Reg. Soc. Mosq. C. consentit K. Brunckius edidit, ἄλγος αὖ προσθ. *ἄν*: male: cf. *ἄν* R. 339. 862. Ibid. 446. lego et interpungo, συθεῖς δ' *ἄν* οὐκ *ἄν* ἀλγύναις πλέον, (sic particip. Helen. 765.) ibid. 602. 772. *ἄν* T. 829. leg. *ἄν* ὀρθοίη λόγον: cf. Brunck. Antig. 905. 907. Herod. 20. 551. 566. 704. Musgr. Ion. 222. Belin. ad Lucian. I, cxxvi. *ἄν* T. 1053. Thuc. 8, 268. Glasg. *ἄν* C. 391. ad Xen. Mem. 1, 2, 50. Brunck. *ἄν* C. 780. 1366. Aj. 1144. El. 697. Eur. Med. 370. 619. Andr. 76. Or. 381. et Brunck. it. Musgr. ad 379. Suppl. 447. Markl. ad 854. Iphig. p. 354. Musgr. Troad. 961. cf. 1243. Wakef. Trach. 21. Philoct. 222. Mire labitur Wakef. Alc. 72. Troad. 399. scr. εἰχ' *ἄν*: interpunctio ibi non mutanda, ut Musgr. censet. Etiam 397. leg. ἐλάνθαν' *ἄν*: possis huic versui et alia ratione succurrere, sed quam anapestorum osiores non ferant. **ἄν* cum conj., Wakef. Herc. 1416. Trach. 93. 342. Mirus usus particulæ *ἄν* in talibus: εὐ τοῦτ' ἴσθ' *ἄν*, οὐκ οἶδ' *ἄν*, ubi *ἄν* ad ἴσθι, οἶδα, pertinet. Brunck. *ἄν* T. 1438. Eur. Med. 940. et n. Alc. 49. (1091.) 48. Ed. Wakef. Schneider. ad Anab. 34. Οὐκ οἶδ' *ἄν*, εἰ. Schneider. ad K. Π. 323. cf. 5, 4, 32. Porson. ad Med. 937. Alc. 48. Demosth. 1103, 20. Musgr. Hel. 815. Wakef. Ion. 394. Philoct. 290. **ἄν* c. optat. significans Sit ut, Gesetzt dass, Markl. Suppl. p. 129. b. An cum imperat. jungatur, ad Phalar. 310. ad Rhes. 685. Rhesus 80. **ἄν* a γάρ præcedente absorptum, ad Herod. 128. 617. ad Diod. S. 1, 557. Brunck. Aristoph. 1, 230. ad Dionys. H. 2, 1173. In Codd. omisum, ad Herod. 579. Brunck. El. 914. 1022. Bacch. 1302. ad Phalar. 310. ad Phrynich. Ecl. 59. Thom. M. 593. Markl. Iph. p. 380. ad Troad. 771. ad Heracl. 173. Musgr. Hel. 998. 1047. ad 1674. Wakef. Ion. 577. Musgr. ib. Heindorf. ad Plat. Gorg. 51. Οὐκ *ἄν*, elliptice positum, Idem ad Plat. Lys. 48. **ἄν*, ἄν, Brunck. El. 943. Ὅς *ἄν* δέ, Herod. 510. Οὐ γὰρ *ἄν* ποτε, οὐ γὰρ ποτ' *ἄν*, Markl. Iph. p. 380. Τί *ἄν* οὖν, Jacobs. Animadv. 298. Εἴτ' *ἄν* δέ, Herod. 133. **ἄν* libenter post οὐδὲ positum, Xen. *ἄν* Econ. 2, 15.: post τίς, ibid. Οἱ τε παῖδες, οὐδ' *ἄν* εἰ βούλονται, ῥάδιως πονηροὶ γένοιντο, K. Π. 7, 5, 86. Eur. El. 620. Matth. Alc. 716. Καὶ μὴν Διὸς γε μέζον' *ἄν* ῥάδιως χόρον, leg. μέζονα ῥ. χρ.: v. sequentia, (cf. Soph. El. 387—8.) Alc. 368. Wakef. leg. *ἄν* Χάρων. 922. leg. pro συνέσχεν, συνέσχ' *ἄν*: ut bene Northmorus, cui non debebat obloqui Wakef. Od. P. 580. Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἄπερ κ' οἰοῖτο καὶ ἄλλος. E regula. Al. ἄπερ οἰοῖτο, quod æque bonum, si metri solius rationem habeas. 9. 126. regula servata: it. 241. 21, 162. 22, 138. Neglecta regula, O. 451. P. 146. Sed v. ibi not.: it. Σ. 359. Υ. 237. Φ. 329. Hymn. 11, 94. (sed scr. προσάγοι *ἄν*.) Brunck. *ἄν* C. 1172. cf. Ilgen. ad Hymn. 297. Mitscherl. H. in Cer. 172. (ubi posterior locus docet priorem corruptum esse.) Belin. ad Lucian. iii, lvi. **ἄν* cum fut. optat. non jungitur, Dawes. Misc. Cr. Præf. p. iv. 105. Cum præf. indic., Demosth. 1307, 11. Τίς *ἄν* ἐστίν, Toup. Opusc. 1, 305. Emend. 1, 467.: sic construi negat Porson. 4, 462. Wolf. Proleg. Hom. 35. Jacobs. Anth. 7, 331. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 255. Porson. Phæn. 412. Brunck. Aristoph. 1, 272. 2, 84. 87. 3, 47. 96. Valck. Phæn. p. 148. b. T. H. ad Lucian. 1, 236. Dawes. Misc. 104. 458. Brunck. ad Anacr. 107. (97.) Wyttenb. Select. 382. ad Lucian. 1, 444. a. **ἄν*, κεν, supplendum, Ruhnk. ad H. in Cer. 491. Athen. 64. Σόγχοις δ' οὐκ *ἄν* ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. (Il. B. 488.) Od. A. 327. 516.: in talibus *ἄν* videtur posse abesse. Insere II. Triop. (Brunck. Anal. 2, 303.): οὐ μὲν ὀνόσσηται, καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα: sic legit Visc., quem

de omissa particula *ἀν* vide. Eur. Andr. 465. et n.: Heyn. Hom. 6, 196. **Αν* cum fut. indic., Brunck. ad Theogn. 1015. Od. T. 558. Brunck. Philoct. 1089. Musgr. Andr. 465. Dawes 393. Wakef. Philoct. 1089. Apoll. R. 1, 417. 424. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 264. 312. 412. Hermann. ad Nubes p. 199. Brunck. Aristoph. 2, 87. 114. 189. Orph. de Terræ Mot. 20. Acharn. 392. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268. Fallitur Schneid. ad K. A. 121. **Αν* repetitum, Schell. Præf. ad Ælian. 24. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 32. Brunck. ad Eur. Or. p. 181. Valck. ad Phœn. p. 169. Wolf. Præf. ad Il. xxx. Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Koen. ad Greg. 18. Zeun. ad K. II. 227. Wessel. ad Herod. 188. (qui videtur miscere diversa.) Optat. potent. sine *ἀν*, Hesiod. Theogn. 723. 725. (cf. ibid. 740. 742.) Hermann. de Metr. Pind. 241. Callim. H. in Apoll. 26. Oppian. C. 280. ubi v. Belin. CEd. T. 1116. (sed aliter interpung.) Antig. 500. El. 801. Iphig. A. 418. Hel. 775. Optativus eam significationem habens, a qua denominatur, particulam *ἀν* nunquam adsciscit, quæ optat. potent. semper comitatur. (Brunck. ad Æsch. Pr. 622. ad Anacr. 135. Jacobs. Anth. 1, 356.) Brunck. ad Aristoph. 3, 45. 17. quem omnino vide. cf. Dorv. ad Char. 212. Brunck. ad Gnom. 328. ad CEd. T. 1387.; C. 565. 725. 418. Dawes. Misc. Cr. 260. Brunck. ad Phœn. 514. **Ἀστρων ἀν ἐλθοιμ'* αἰθέρος πρὸς ἀντολάς: sic ap. Stob. legitur, et in scripto Codice, et in Floril. Grotii 181.; lectio optima est: mendose alibi *ἀνέλθοιμ'*, quod nemini nisi Græci sermonis rudi placere poterit. Non optandi significatione adhibitum hic verbum, et potentialem particulam omnino requirit sententia. Rursus v. 586. illa perperam inseritur, ubi locum non habet: *μήπορ', ὃ τέκνον, κλέος τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὕφ'* 'Ελλήνων λαβεῖν, vulgo *γένοιτ'* *ἀν ὕφ'* 'E.: non ob vitandum solum anapæstum ejiciendum erat *ἀν*, sed quia illud respuit Græci sermonis indoles et proprietas. Fischer. ad Palæph. 6.:—'Aor. primum etiam simpliciter, particula *ἀν* non adjecta, ita poni, ut exprimaturs plusquamperf. conj. Lat., quis nescit? Il. A. 749. 751.' **Αν*, sic junctum temporibus infinitivis, præsentis et aoristis vim indit futuri, Valck. Hippol. p. 273. *κρατῆσαι ἀν*, Victuros fuisse, Brunck. ad Æsch. Pr. 335.: v. Eund. ad 429. **Αν* cum particip., Idem ad Phœn. 899. Il. T. 138. coll. 71. 92. Fischer. ad Palæph. 13.:—'ἀν—additur imperf. indic. sic, ut exprimaturs imperf. conjunct. Lat.' **Ὅσπερ ἀν*, de constr., Thom. M. 269. **Ὅσῳ ἀν εἴπης*, non *εἴποις*, Brunck. ad Bacch. 663. Dawes. Misc. 82.:—'Altero etiam (solecismo locus laborat), quod *ὅσῳ ἀν* cum forma optativa *ἐλθοι* conjungantur: vocula utique *ὅσῳ* et similes comite *ἀν* non nisi cum altera forma *ἐλθῃ*, construntur.' Valck. Hippol. p. 317. Herod. 662. 669. 10. Brunck. Antig. 563. Markl. Suppl. 913. Dawes. Misc. 501. **Ἀττ' ἀν*, non cum indic., sed cum conj., 253. **Ἀσσο' ἀν*, Eldik. 1, 1. ad *ἄσσα*: (in illo Tragici loco leg. non *ἦν*, sed *ῆ*, cf. Brunck. Med. 519.) *ὃ τι ἀν ἐθέλοι*, *ὃ τι ἐθέλοι*, *ὃ τι ἀν ἐθέλη*, Fischer. ad Palæph. 100. Brunck. ad Phœn. 967. ubi laudat Markland. ad Suppl. 898. Id. ad Poët. Gnom. 294. Ad Diod. S. 1, 295. ad Strab. 6, 17. **Ὅς ἀν*, cum imperf. indic., Palæph. 113. **Ὅς* cum conj. sine *ἀν* solæcum, Dawes. 186. **Αν ἦν*, *ἀν εἶη*, Fischer. ad Palæph. 115. a. **Αν εἶη*, Erit, Markl. ap. Musgr. ad Hippol. 867. **Ἐθαύμαζον τί ἀν εἶη* τοῦ γεγονός, Palæph. 141. Παρ' ὧν ἀν λάβοιεν, Xen. Mem. 1, 2, 6. cf. 1, 2, 55. Musgr. El. 33. **Ἐπιβουλεύσας*, ὅπως *ἀν* ἀλνπότατα εἴποι, Xen. K. Π. 61. **Ὡς ἀν*, 355. 357. Brunck. ad Æsch. Pr. 1065.:—'Nulla ratione fieri potest, ut *τί χαλᾷ* *μανιῶν* significet, Quid de insania remitteret: hoc Græce diceretur *τί χαλάσειεν ἄν*.' Ad Pers. 738.:—'Ἐκτελευτήσαι, sic uterque Cod. Aldus et Turnebus; qui primus, ex emend., ut videtur, *ἐκτελευτήσαι* edidit, non animadverterat, aoristum sæpe pro fut. poni, etiam sine particula *ἀν*, quæ subintelligenda supprimitur. In Soph. El. 443. nude positum *δέξασθαι* est pro *δέξασθαι ἀν*, vel *δέξεσθαι*. In re notissima exemplorum multitudine supersedendum est.' Hemsterh. Misc. Obs. 4, 286. **Αν* c. optat., pro fut., Markl. Iph. p. 358. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 259.:—'Ἄσπερ *ἀν*

ἀρας ὧν ἀλφ' πόλις: Codd. nostri *ἀνδρες*, minus bene: Miserum, ut virorum quorum capta fuerit urbs: *ἀλφ'* aoristus est subjunct., quem fere comitatur particula *ἀν*, non ineleganter hic suppressa, ut in isto CEd. C. versu: *γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ*: hac elipsi nihil ap. Poëtas frequentius; non audiendus Heath., qui reponit *εἰλώ*: cf. Eund. ad Eur. Med. 519. ad CEd. C. 395. ad Herod. 705. Brunck. El. 770. Or. 696. Corr. ex eod. Alcest. 77. ad Alcest. 981. Wolf. Proleg. 240. Philoct. 1361. Eumen. 664. Brunck. Apoll. R. 139. (ad v. 1378.) Heyn. Hom. 5, 548. Lobeck. Aj. p. 336. Simon. Dial. 38. Sed v. Dawes. 102. **Ἦνα*, Ubiunque, *τυγχάνῃ*, in Plat. Gorg. 128. fortasse non mutandum: Eur. Hec. 1097. *Εἰ—μῆ—ῆσμεν—, παρέσχ' ἀν*, Nisi sciremus, præberet: v. ibi Brunck. et in Edit. Lips. 3, 151. a. Brunck. ad Phœn. 1211.:—'Mirum est, quam sæpe interpretes in reddenda optativorum significatione lapsi fuerint. Modus ille sensu potentiali adhibitus particulam *ἀν* comitem semper sibi assumit: (non assumit in Moscho 1, 6.) sed quando eam signif. habet, a qua denominatur, *ἀν* repudiat: (Phrynich. Ecl. 152. ubi *κεν* non modo ob metrum delendum.) Sic differunt ista *εὐτυχὴς εἶην*, Utinam felix sim! et *εὐτυχὴς ἀν εἶην*, Felix essem, nimirum, si hoc vel illud contingeret. Quædam in hanc rem notavi ad Æsch. Pr. 1065. Add. Brunck. CEd. C. 42. Eur. Bacch. 629. *Τι πορ' ἀν ἐκ τούτων ἐρεῖ*; ubi Brunck.:—'Αν hic *δυννητικόν* est, et rite cum fut. indic. construitur: Quidnam dicere poterit? Cf. ad Xen. Eph. 229. Charit. 64. Markl. Iph. p. 338. Æsopus 163. Lips. **Αν* aliud cum imperf. indic., aliud cum optat., Musgr. ad Bacch. p. 524, 6. cf. ad eund. loc. Brunck. p. 424. Errat ibi Musgr. Indic. ibi ponendus, quia præcessit *εἰ* cum indic. Num *ἀν* cum præter. indic. construaturs, Dawes. M. C. Præf. p. ii. **Αν παραπληρωματικόν*, Bendl. Opusc. 37. Sed v. Dawes. M. C. 205. ad Phalar. 310. Male omisum, ubi sententia id postulat, Dawes. M. C. 256. **Αν* semper corripitur, Pierson. Veris. 220. De vi particulæ *ἀν*, qua Solere significat, Brunck. et Wakef. ad Philoct. 290. (Sic et cum infin., Aristoph. 3, 43.) Heindorf. ad Plat. Apol. ix. Xen. Eph. 6. Locella 147. Valck. Diatr. 240. Brunck. ad Anacr. 107. (97.) Wessel. ad Herod. 221. 257. CEd. T. 149. Jacobs. Animadv. 294. (huc pertinet locus Aristoph. Pl. 1160. Male intellectus a Fischero ad Weller. G. G. 2, 275. ad posterius *ἀν* sub. *ἔθυσεν*: cf. Fischer. l. c. 268.) Herod. 272. Porson. Phœn. 412. Vauvill. Soph. 2, 45. Brunck. Aristoph. 1, 278. Xenoph. Hel. 374. Thiem. Schneid. ad Anab. 103. 135. Dawes. M. C. 82(=127.):—'Est autem germana loci (Xen. K. A. 47. Zeun.) scriptura: *Νομίζων ἀν, ὅσῳ μὲν θάπτον ἐλθοι, τοσούτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μάχεσθαι ὅσῳ δὲ σχολαιότερον, τοσούτῳ πλέον βασιλεῖ συναγείρεσθαι στράτευμα*. Quam ut in integrum restituere-mus, unius *ἀν* voculæ sedem duntaxat immutavimus: (vulg. *νομίζων, ὅσῳ μὲν ἀν θάπτον*;) nam in aliis Edd. habetur *μάχεσθαι* (vulg. *μαχεῖσθαι*.) Vocula autem ista ad verba infinita *μάχεσθαι* et *συναγείρεσθαι* communiter refertur, ac temporis futuri notionem utrique confert. Similis autem constructionis pauca ex ipso Xen. exempla describam. Anab. 200(=192.) *Πρῶτον μὲν ΟΙΜΑΙ ΑΝ ὑμᾶς μέγα ὄΝΗΣΑΙ τὸ στράτευμα, Εἰ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ, ἢ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ,—Οἱ ΜΑΙ ὑμᾶς πάνν ΑΝ ἐν καιρῷ ΠΟΙΗΣΑΙ: 451(=451.) ἭΓΗΣΑΝΤΟ οὖν, Εἰ ἔνα ἔΛΟΙΝΤΟ ἀρχοντα, μᾶλλον ΑΝ ΔΥΝΑΣΘΑΙ—καὶ Εἰ τὶ ΔΕΟΙ λαυθάνειν, μᾶλλον ΑΝ καὶ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, καὶ Εἰ τὶ ΔΕΟΙ φθάνειν, ἢ ττον ΑΝ ΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ: 529(=513.) Εἰ δὲ μοι ὑμεῖς ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ ΑΝ σὺν τοῖς θεοῖς ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ τὴν ἀρχήν. Quibus unum illud addam ex Aristoph. Pl. 464. καὶ τί ΑΝ ΝΟΜΙΖΕΙΟΝ Κακὸν ἘΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μεῖζον ἀνθρώπους; XP. *ὅ, τι; Εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ*. Hinc abunde constat, voculam *ἀν* eandem signif. verbis hic infinitis, quam alibi optativis conferre. Valet utique *οἶμαι ἀν ὑμᾶς ὀνῆσαι* tantundem præfinito quod *ὑμεῖς ἀν ὀνήσαιτε, ὡς οἶμαι*. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. (Herod. 516. Plato Gorg. 58. Find. Iphig. A. 96. Rhes. 80.*

Ind. ad Plat. 4. Diall. Biest. Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 1, 147.) Pag. 363(=346.) Ὡς ἂν ἈΛΟΝΤΟΣ AN τοῦ χωρίου: q. l. vir doctiss. (Hutchins.) recte interpretatur, Quasi futurum esset, ut caperetur oppidum.' Add. Dawes. M. C. 249. cf. Lucian. 1, 46. 517. (514.) Xen. K. II. 161. 197. 255. 419. Wytttenbach. Select. 67. Herod. 552. Valck. Hippol. p. 219. errat, ἂν ad δοκεῖς trahens, cum ad ἐκνεύσαι spectet: (cf. Doum. Dem. 157. Angl.; vide tamen de illo loco Euripidis, Brunck. Aristoph. 2, 152.) ad Herod. 616. Œd. C. 999. Œd. T. 584. Eur. Med. 370. Xen. Mem. 1, 4, 16. 19. Brunck. Aristoph. 1, 253. 2, 60. 151. 246. (252.) Heindorf. ad Plat. Lys. 10. 34. Schneider. ad Plat. Alcib. 165. Nurnberg. ad h. l. 158. ad Lucian. 1, 686. 2, 358. ad Diod. S. 2, 81. ad Xen. Mem. 1, 3, 11.; Weisk. ad Œcon. 20.; Hieron. 551. Thiem.; Zeun. ad Xen. de Vectig. 78.; Schneider. ad Hieron. 261.; ad Œcon. 26. Heindorf. ad Plat. Charm. 79.; ad Gorg. 235. Dawes. M. C. 243.: 'Vocula ἂν cum forma subconjunctiva nisi cum certis itidem comitibus nunquam construitur.' (Ideo Dawes. in Aristophane pro ἴσως σωθῶμεν ἂν legit ἴσ. σωθῆμεν ἂν.) cf. Brunck. Œd. T. 1046. Philoct. 119. ad Iph. T. 502. Hipp. 474. Ἄλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχουσ, Ἀνθρωπος οὐσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἂν. Brunck. ad l. c.:—'Εἰ—ἔχουσ. Sic bene Aldus. Membr. et Lascaris ἔχεις. Prius merito præfert Valck. Exemplis ab eo prolatis adde Hec. 318. Œr. 696. Rhes. 476. quibus infinita alia annumerari possent. Est enim usitatissima illa const.; nec tamen semper obtinet. Quandoque ἂν cum optativo in alterutro membro existente, εἰ cum indicativo (Heindorf. ad Plat. Apol. xiii.) præcedit aut sequitur, ut paulo infra v. 484. et ap. Soph. Trach. 594.: Ἄλλ' εἰδέναι χρεὶ δρῶσαν, ὥς οὐδ', εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχουσ ἂν γυνῶμα, μὴ περνωμένην: ubi εἰ valet εἰ καὶ, Etsi, Quamvis. Il. 17, 70. Ἐνθα κε βεῖα φέροι—εἰ μὴ οἱ ἀγασσαιο, al. φέρεν: non opus. Sic Il. E. 311. Καὶ νῦν κεν ἔσθ' ἡπόλοιο—εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺν νόησε. Ibid. 388. Vulgari constr. Il. 5, 679. Καὶ νῦν κ'—κτάνε, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺν νόησε. Il. 6, 73. 7, 273. Il. 386. Εἰ—πειρηθείης, οὐκ ἂν—χραίσμῃσι. Philostr. 178. Boiss. Εἰ γὰρ μετ' ἐκείνων λέγοιτο, οὐ—δύξει: 240. cf. Herod. 579. ubi συγχωρήσομεν lego. Markl. Iph. p. 116. 132. (ἂν bene; sed φανεύει probum.) 299. (male; nec intellexit Kusterum.) Dawes. M. C. 217. 293. Brunck. ad Poët. Gnom. 330. Aj. 921. El. 583. Plut. Mor. 1, 870. Brunck. ad Hippol. 705.:—'Εἰ δ' εὖ γ' ἐπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν: bene habet hæc lectio Florentinæ Ed. In membr. scriptum, Εἰ δ' εὖ γ' ἐπραξα, κάρτα γ' ἐν σοφοῖσιν ἦν. Heathio videtur ex indole linguæ scr. esse, Εἰ δ' εὖ γ' ἐπραξ' ἂν, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν. Sed linguæ major arbiter Sophocles nos docet particulam ἂν semel positam duobus membris servire: Trach. 898. μᾶλλον δ' εἰ παρούσα πλησία Ἐλευσσεσσι εἴδοιτο, κάρτ' ἂν ᾤκτισας. Noster etiam Troad. 46. εἰ σε μὴ διώλεσε Παλλὰς Διὸς παῖς, ἥσθ' ἂν ἐν βάθροις ἔτι. cf. Bacch. 701.' Vehementer errat Valck. ad h. v. Bacch. 254. 1332. ubi v. Brunck. cf. Dawes. M. C. 230. 270. 327. 335. Porson. ad Hec. 1103. An in talibus ἂν abesse possit, Schweigh. ad Polyb. 5, 115. Belin. ad Oppian. 197. Toup. Opusc. 2, 255. Εἰ—πέλοιο, ἦν ἂν. Il. T. 321. Οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο παθόμεν, Οὐδ', εἰ κεν—πυθόμεν. Εἰ—κεν—καταθεῖο—, τάχα κεν—γένοιτο: (est Hesiod. Opp. 331. Brunck.) ἂν posito in utroque membro, Plut. Mor. 1, 33. Similiter Oraculum in Herod. 1, 174. p. 99. Reiz. Il. E. 273. cf. Dawes. M. C. 335. Il. Œ. 196. 205. Ψ. 526. 592. N. 288. Jacobs. Anth. 6, 187. Εἰ—τῶδε—γένοιτο, οἰκέοιτο πόλιν—omissa particula ἂν in altero membro, Herod. 4, 17. Εἰ δέδωκε, ἔφερον ἂν, solœcum, Porson. in Toup. Emend. 4, 263. (Demosth. 1, 251. Ἄν ἐμέμνητο—, εἰ τι—γέγραφε, l. ἐγεγράφε. Heyn. Hom. 7, 793. Ἄν εἰρήκε, l. εἰρήκει.) Dawes. M. C. 230. ad Phalar. 213. b. (Rhes. 560.) Ἦν δὲ μὴ δύνωμαι, ἀδύνατος ἂν φανομένη, Xen. K. II. 263. cf. 271. 417. 419. 752. Il. P. 38. Od. A. 103. 109. M. 137. Callim. H. in Dian. 84. Valck. ad Phœn. p. 525.:—'Efficacissimum illud ἂν aoristis præsertim temporibus vim dat subjunctivorum: ex-

empla desideranti quivis facile subministrabit; sed hic illic latet, instar præpositionis adhærens verbo.' Εἰ ἦν, εἰλῆφεν ἂν, Lobeck. Aj. p. 235. leg. εἰλῆφε. De ἐβουλόμην ἂν, ἤθελον ἂν, Dawes. M. C. 237. Ion. 580. Electr. 397. Philoct. 1239. 1278. Brunck. Aristoph. 1, 191. Βουλοίμην ἂν, Herod. 279. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαί μοι, Lucian. 1, 36. Boëckh. in Plat. Min. 104.:—'Non Græcum est ἂν ἦσαν, prægresso εἰ βουλευθείμεν. Leg. ἂν—εἶησαν.' Idem 111.:—'Præcedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur conjunctivus cum vocula ἂν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῶ ἂν junctus.' De sede particulæ ἂν cum tis junctæ, Zeun. ad K. II. 205. Anab. 7, 2, 2. Οἰόμενος, εἰ—γένοιτο,—ἂν προσεσθάναι—. Brunck. Aristoph. 2, 12.:—'Cum fut. indicativi εἰ bene construitur, licet in altero membro verbum fiat optativi modi cum particula ἂν.' Idem 1, 260.:—'Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum εἰ, verbum in altero membro ejusdem temporis particulam ἂν requirit. '2, 11. 1, 280.: Εἰ conditionale cum optativo semper construitur, quando in altero membro præcedit vel sequitur verbum ejusdem modi cum particula ἂν.' Vide Eund. ibid. 281. Sed Plato Phædr. 265. Εἰ μὴ δεδίει—θύοι ἂν. Plut. Agesil. 5, 2. corr. παύσασθαι: v. Dawes. Canonem de ἂν cum infin. Ἄν, Teutonice Ob, Wenn, cum optat., Wakef. Alc. 48. 72. Κήδοιτο ἂν τις τοῦτον, ὁ τυγχάνοι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 60. Xen. Œcon. 4, 5. Ὡδ' ἂν ἐπισκοποῦντες ἴσως ἂν καταμάθοιμεν. K. II. 1, 6, 23. Plato Charm. 110. Eur. Alc. 72. ubi male Wakef. Soph. Aj. 155. Erfurdt. Ἄν, Fere, Propemodum, Fortasse, Wytttenbach. Bibl. Cr. 3, 4. p. 33. Facile, Reisk. ad Demosth. de Cor. 290. Harl. alt. Ἄν, ab initio positum, Heindorf. ad Plat. Hipp. 169. Demosth. 1, 13. 6, 14. 24. 1445, 14.; ultimo loco positum, Heindorf. ad Plat. Hipp. 170. Demosth. 1417, 12. Οὐχ οὕτω δ' ἂν σε προθύμως—παρεκαλούμην, εἰ μὴ—τοῦτον ἂν σοι κάλλιστον ἔρανον εἰσενεγκεῖν ᾤμην: alterum ἂν junge infinitivo εἰσενεγκεῖν. Ἄν, conjunctio potentialis, Xen. Mem. 1, 1, 14. 16. 2, 2, 2, 8. 1, 6. ibique nn. Ἄν, sæpe cum verbo male coaluit, ut hoc ex ἀνὰ compositum videatur, (cf. Musgr. Ion. 834.) ad Charit. 290. Ἄν, actu sublato potentiam supponit, Reiz. de Acc. 104.; vim conjunctivi aliis temporibus adjungit, Bibl. Cr. 3, 2. p. 85. De constr., Toup. Opusc. 1, 158.: Emend. 4, 500. ad Lucian. 1, 267. a. Locella ad Marbod. 163. Ἄν, cum præsentis indic., Heyn. Hom. 8, 250. Ἄν, cum conj. pro optat., Heyn. Hom. 8, 353. Ἄν τι κακὸν et αὐτίκα κακὸν conf., ad Dionys. H. 3, 1850. Ἄν et ἄρ conf., Heyn. Hom. 7, 498. 8, 100. Ἄν, junctum cum fut. usitate, Heyn. Hom. 8, 244. 250. (F. A. Wolf. ad Leptin. 259. 343.) Ἄν pro ἀνὰ, Heyn. Hom. 7, 305. 472. 8, 450." Schæf. Mss.]

[“Ἄν, cum fut. indic., Il. B. 488. Cum participio, Plut. 4, 381. Mor. 6, 5. Cum κε et fut. indic., Il. A. 187. N. 127. Od. Z. 259. Ἄν repetitum, Ælian. H. A. 47. 61. Max. Tyr. 14. 320. Cum εἰ, Si, Dorv. ad Char. 1, 360. Omittitur cum optat., Theocr. 11, 52. Omittitur cum indic., Eur. Iph. T. 357. Κἂν, Atque etiam, Lucian. 2, 493. Jos. 102, 12. ut Max. Tyr. 73, 1. ubi tacita est constructio, κἂν ἡ τοῦτο, sed v. Suid. 2, 134. Sæpe respicit verbum subauditum, Lucian. 2, 125. Diod. S. 2, 553. Cum infin., Jos. 102, 2. Cum aor. particip. ut fut. valet, Jos. 682, 12. Aliter cum aor. particip. ib. 698, 20. Cum indic., sine conditione, Lxx. in Job. 1, 5." Wakef. Mss.]

[“Ἄν, potentiale, cum præsentis indic., Aristoph. Pl. 885. Sic Eq. 1131. Ach. 873. Nub. 395. Cum fut. indic., 466. 1157. Soph. Phil. 290. ubi v. Brunck. Θέοιτ' ἂν, Aristoph. Eq. 1161. Currite jam; Angl. Run! away! Brunck. ad Aristoph. Eq. 400.:—'Εἰ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον. Γενοίμην optativus est, eam signif. habens, a qua denominatur, qua cum pollet, particulam ἂν nunquam asciscit, quæ optativum potentialem semper comitatur. Ajax ap. Soph. filio suo dicit, ὦ παῖ, γένοιτο πατὴρς εὐτυχέστερος. Optat. Si diceret γένοι' ἂν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus: Fieres patre

fortunatior, si tale quid, vel tale, contingeret.' Quid igitur putabat Brunck. de isthoc verso Aristophanis sui, Eq. 1057. ? ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιο· χέσαιο γάρ, εἰ μαχέσαιο. Quid de sequentibus his? Od. N. 248. Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκοι : Ξ. 122. Ὡ γέρον, οὗτις ἐκείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν Ἀγγέλλων πείσειε γυναικά τε καὶ φίλον υἱόν. Hesiod. Th. 723. Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέρας χάλκεος ἄκμων Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο. Ἄν, eleganter geminatum, Aristoph. Thesm. 196. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἂν. Sic Ran. 572. 581. Nub. 1396. Ach. 218. Eur. Andr. 77. : Δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὦδέ σ' ἂν πρᾶσσειν κακῶς. Sic Iph. T. 245. El. 534. Suppl. 447. Ion. 222." Seager. Mss.]

[“ Kᾶν (sic), Toup. Opusc. 2, 132. 234. Alciphro 226. Valck. Diatr. 205. Reiz. Acc. 104. ad Phalar. 233. 267. T. H. ad Plutum p. 483. ad Charit. 422. 460. Charito 91. 108. 652. Markl. Iphig. p. 196. Heracl. 685. Ion. 686. Wakef. Herc. 494. 1118. Aristoph. A. 81. 113. 123. 133. Brunck. Aristoph. 1, 12. 67. 2, 15. Huschke. Anal. 301. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 243. Porson. Med. 21. b. Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. Ibid. 234. De constr., Plut. Mor. 1, 78. 675. et Wytteub. coll. Soph. Brunck. 3, 479. Ed. 2. Andr. 764. (an ἦν?) Lucian. 3, 247. Boissonad. in Philostr. 325. Thom. M. 267. 269. 347. Diod. S. 1, 432. Jacobs. Animadv. 30. Anth. 8, 320. 9, 118. 209. 490. 510. Luzac. Exerc. 159. Bianor 16. Galen. Suasor. 218. Lond. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 255. Brunck. Aristoph. 1, 126. (errat.) 246. 2, 130. 226. 3, 171. T. H. ad Plutum 69. Agathias 10. Cum fut. indic., Lucian. 3, 310. Cum participio, Dionys. H. 1, 294. Pro καὶ ἐὰν, Etsi, Demosth. 119, 12. 1443, 8. 1446, 3. Zeun. ad K. Π. 57. Toup. Opusc. 2, 33. Modo, Saltem, ad Xen. Eph. 202. Ibid. 68. Lucian. 1, 213. a. 394. 427. Dial. 35. Jacobs. Anth. 10, 168. 11, 325. Villos. ad Long. 275. Vel, Adeo, Plut. Mor. 1, 79. Lucian. 1, 90. Dial. 16. Bergler. ad Alciphro. 433. Iphig. A. 1244. ad Lucian. 1, 642. καὶ ἂν, Vel, Il. 5, 362. 457. ubi v. Heyn. Hom. 6, 429. (male :) 577. Plato Gorg. 84. coll. 80. Kᾶν—κᾶν—, T. H. ad Lucian. Dial. 75. ad Lucian. 1, 268. a. 434. Kᾶν—ἂν—, Koen. ad Greg. 18. Kᾶν εἰ, Dawes. M. C. 324. Reiz. ad Aristot. Polit. 84. ad Diod. S. 1, 352. 2, 175. Aristot. Poët. 4. Herm. 5. Lucian. 3, 175. 243. 340. 373. Dionys. H. 2, 1180. Schneider. ad Xen. Anab. 44. ad Aristot. H. A. 276. Heindorf. ad Plat. Gorg. 71. 243. Plato Gorg. 233. Kᾶν, κᾶν, T. H. ad Plutum 65. Jacobs. Anth. 12, 139. Kᾶν (sic)—γε—, κᾶν—, Boissonad. in Philostr. 426. Kᾶν ὅποια ᾖ, Xen. Econ. 8, 19. Ἐὰν μὴ, καὶ, pro κᾶν μὴ, Plato de LL. 298. Ast." Schæf. Mss.]

[Kᾶν. Glossæ: Kᾶν Saltem, Quamvis, Quamquam, Tametsi. “Schæf. App. ad Bast. Ep. 26. Plato de Rep. 5. p. 60. Bip.=477. HSt. Ἰκανῶς οὖν τοῦτ' ἔχομεν, κᾶν (sub. ἔχομεν,) εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ μὴ ὄν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν : de LL. 1. p. 48. Bip.=646. HSt. Πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα ; κᾶν (sub. ἀκούσασιν,) εἰ μηδενὸς ἄλλον χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ. Sophist. 386. Menon. s. 4. Seguer de l'Emploi des Conjonctions 109.” Schneider. Lex.]

“Ἄνπερ, Si quidem, vel simpliciter Si, ut dicitur ἦνπερ. Demosth. 193. Ἄλλ' ἴσμεν ἐκεῖνο δῆπου, ὅτι λειτουργήσουσι μὲν, ἄνπερ ἢ πόλις ᾖ, πολλοί. Greg. “Ἄνπερ ᾗ μὴ ψευδώνυμος, Si quidem non sit. Interdum vero ἄνπερ μὴ est potius reddendum Nisi.”

“¶ Ἦν, Si. Interdum cum indic. Hom. ἦν τινα προκαλέσσεαι, Si quem provocarit. Frequentius cum subjunctivo, ut Il. P. Ἄλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ, Si quis forte audiat. A. οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης, Ne si Agamemnonem quidem dicas. Aristoph. Σ. ἦν πως πρῦμναν ἀνακρούσεται, Si forte. Item ἦν μὴ, Si non, Nisi. Aristoph. Σ. ἦν μὴ τι λέγῃς, Nisi quid dicas. Herod. “Ἦν ἐγὼ γνώμης μὴ ἀμάρτω, Nisi me fallat opinio. “Thuc. Ἦν μὴ τι γίγνεται, Nisi quid accideret. Idem cum particip. 5. p. 181. Ἦν μὴ ψηφισαμένον τῶν πόλεων ἀπασῶν, pro εἰ μὴ, Nisi omnes civitates decrerint. Necnon ἦν καὶ, Etsi, Tametsi, ut εἰ καὶ. AT VERO ἦν, Quam, ab ὅς, Qui. Item Suam, ab ὅς

“posito pro ὅς, Suus, apud poëtas.” [Thuc. 3, 44. ad Viger. de Idiot. 787. Herod. 3, 69. 137. Glossæ: Ἦν μὴ. Nisi.]

[“Ἦν, Koen. ad Greg. 219. De constr., ad Xen. Mem. 1, 4, 18. Econ. 1, 14. 6, 2. Toup. Add. in Theocr. 394. : Opusc. 1, 113. 2, 229. Brunck. ad Hecub. 601. Valck. ad Phœn. p. 274. Zeun. ad Xen. K. Π. 125. 294. Dawes. M. C. 275. 324. Dorv. ad Char. 226. a. : ad Lucian. 8, 589. (Ed. Bip.) 1, 267. (Amstel.) Thom. M. 267. 269. 473. 680. ad Charit. 666. Brunck. Aristoph. 1, 20. 62. 122. 127. 2, 109. 163. 168. 204. 217. 250. 3, 141. ad Apoll. R. 111. Kuster. 60. Macedonius 12. Heroic. adesp. 8. Lucian. 2, 7. 14. Heyn. Hom. 4, 683. 5, 315. Boissonad. in Philostr. 314. 325. Markl. Iphig. p. 24. 74. Musgr. 150. Helen. 1441. Jacobs. Anth. 9, 51. 97. 233. 466. 485. 491. 11, 309. Antistius 2. Corai. Mus. Oxon. 2, 8. Non optat., sed conj. regit ἦν, Porson. ad Hec. 605. (cf. Fac. ad Pausan. 1, 271.) : ad Herod. 606. 715. Cum indic., Herod. 231. Cum optat., Alciphro 436. Ἦν κεν, ad Charit. 724. Brunck. Apoll. R. 113. Aristoph. 2, 88. Markl. Iphig. p. 142. I. q. εἰ ἂν, Dawes. M. C. 324-7. Ἦν τε, ἦν τε, Zeun. ad Xen. K. Π. 9. 294. Τότε, ἦν, Lucian. 2, 168. Ἦν—γε, Porson. Phœn. 1663. Ἦν, (Teutonice) Ob, Il. 15, 32. Ἦν et εἰ conf., Musgr. ad Phœn. p. 220. b. Wessel. ad Herod. 232. Zeun. ad Xen. K. Π. 294. Ἦν et ἦ conf., T. H. ad Plutum p. 151.” Schæf. Mss. “Cum fut. indic., Il. H. 39. Ἦν μὴ, Nisi, Eur. Med. 30.” Wakef. Mss.]

“Ἦνπερ, i. q. ἦν, Si. Et ἦνπερ γε, Si quidem. Xen. “Ἦνπερ γε βούληται τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἴονπερ εἴρηται.” [“Brunck. Aristoph. 1, 134.” Schæf. Mss.] “¶ Kᾶ, Poëtica particula, i. q. in prosa ἂν potestiale, ut, “Ὅς κε θεοῖς ἐπιειθήνῃ, pro ὅς ἂν, Qui diis obtemperarit. Sequente vocali, asciscit τὸν, ut “Od. I. Καὶ νῦν κεν ἀσκηθῇς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαίαν “Ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε—Καὶ βορέης ἀπέωσσε, Venissem in patriam, s. Venire potuissem. Idem cum fut. indic. construit : necnon cum optat., Il. A. Καὶ κε τὸ βουλοίμην. Ubi accipiunt pro δὴ, exp. καὶ δὴ “τοῦτο ἠθέλον.” [“Ke, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 4. Wakef. Phil. 186. Ion. 717. Brunck. Soph. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 570. Ke, κεν, repetitum, Schell. Præf. ad Ælian. 24. Cum indic. non jungitur, Vide A. L. Z. 1795. N. 167. p. 569. bis. Ὅς κε seq. fut. indic., Heyn. Hom. 4, 65. 6, 61. Ke c. conjunct., ibid. 6, 575. Cum fut. indic., ibid. 4, 65. 6, 576. Il. 14, 102. In Homero male omissum, corruptum, Vide A. L. Z. 1795. N. 167. p. 569. Ke, quid? Bernard. Reliq. 36. Kεν ἂν, ad Charit. 776. Ke non differt ab ἂν, Il. 3, 284. c. 288. 8, 478. c. 482. Conf. cum καὶ, Brunck. Apoll. R. 5. 71. 72. 74. Aristoph. 3, 227. Heyn. Hom. 4, 374. 6, 61. 274. 575. : cum γε, Brunck. Apoll. R. 113. Heyn. Hom. 4, 65. : cum τε, ibid. 6, 380. Οὐκ ἂν et οὐ κεν conf., Heyn. Hom. 6, 354. K' ἄγω, i. q. ἄξω, Il. 1, 184. Καὶ κέ τις εὐχεται, Il. 14, 484.” Schæf. Mss. “Ke priori duorum verborum non præponitur, Oppian. H. 5, 417. Cum fut. indic., Apoll. R. 1, 417. Quint. Sm. 3, 569. 4, 41. Cum ἂν, Oppian. H. 5, 367.” Wakef. Mss.]

ἌNA, præpositio, Per. Od. Ξ. (2.) Χῶρον ἂν ὕλην-τα, Per locum sylvosum. (Il. A. 10.) ἀνὰ στρατὸν, Per exercitum, Inter milites. Od. T. (73.) ἀνὰ δῆμον, Per populum civitatis, Per civitatem, Inter cives. Item (Od. Θ. 173.) Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, εἰσο-ρώσωιν, Incedentem pro urbem. Sic ap. Plut. Ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, Palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita ; et ap. Diosc. ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per singulos annos, Quotannis. Exp. et Apud ; ut, Πολλὰ δ' ἔγεια χρῆματ' ἂν Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Vertere etiam licet Inter ; ut sit, Inter Ægyptios. Sed et hic possis interpr. Per : Ægyptum ponens pro Ægyptiis ; ut sit, Collegi per Ægyptum. ¶ Ἀνὰ στόμα ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eust. a quo dici observandum est ἐν στόματι ἔχειν, pro διὰ στόματος ἔχειν. Il. B. (250.) Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. Q. I. Hom. imitatus Xen. (1ep. 7, 9.) dixit,

Ἐπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Et post eum Lucian. (3, 276.) ἀνὰ στόμα εἶναι τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic et ἀνὰ μέσον exp. ἐν μέσῳ, et ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: signif. tamen aliud præpos. ἐν hic, quam illic. Invenitur autem sæpe scriptum ἀναμέσον conjunctim, sicut et ἀναμέρος: quinetiam ἀνάμεσος adjectivum habetur ap. Herod. De quibus tamen tractabo in Μέσος et iu Μέρος.

Ἄνᾱ, ap. poët. cum dat. pro Cum. ut Il. A. (14.) Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Una cum aureo sceptro: σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Eust. subjungens, Vel, secundum alios, ἀνὰ pro ἄνω. ἵνα νοῆται τὸ στέμμι ἐξαργᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. Suht et qui ἀνὰ pro Circa hic accipiant. || Signif. et Super ap. eosd. sæpe quidem cum dat.; interdum tamen et cum accus., ut (Il. Θ. 441.) ἐτίθει ἄρματα ἀνὰ βρωμοῖς. (Ξ. 352.) ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. Od. (A. 127.) ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Et ap. Pind. (O. 8, 67.) χρυσέας ἀν' ἵπποις. Cum accus. autem (Il. K. 298.) ἀνὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα. Eust. || Idem in Od. I. (177.) Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpos. una pro alia: aut esse pro ἀνέβην νηὸς, sub. ἐπὶ.

Ἄν pro ἀνὰ interdum ponitur a poëtis, sequi. etiam consonante, ita ut non sit locus apostropho. Cum dat., ut ἀν βρωμοῖσι, ap. Hom. Cum accus. autem, ut ἀν πύργους (Il. Σ. 278.) et ἀν δόνακας, Od. Ξ. (474.) Sic et ap. Hesiod. (Ἔργ. 189.) ἀν φυτὰ, ubi scribit, ὁπότ' ἂν φερέοικος, ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ. Ubi quædam exemplaria habent ἀμφυτὰ. Sic et ἀμπεδίον, pro ἀν πεδίον, i. e. ἀνὰ πεδίον, scriptum reperitur (Il. E. 87.); quæ scriptura meliore ratione niti mihi videtur, quam illa altera ἀμφυτὰ. Sæpe et in verbis ex ἀνὰ compositis, ubi sit tmesis, ponitur ἂν pro ἀνά: ut Od. Ξ. (432.) ἂν δὲ συβώτης Ἰστατο, pro ἀνίστατο δὲ συβώτης. Sciendum est autem ἂν etiam scriptum inveniri addito accentu, in superioribus exemplis, aliisque hujusmodi, multorum etiam Codd. consensu; sed altera scriptura magis mihi probatur.

Ἄνᾱ ποταμὸν πλέειν, Adversus flumen navigare, vel Adverso flumine navigare, ap. Herod. exp. [1, 194.]

Ἄνᾱ cum accus. habet et aliam signif.; declarat enim æqualem quandam distributionem, idque diversis modis, ut sequentia exempla docebunt. Diosc. 2, 91, Ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὀλκὴν μίαν· μίζον δὲ καὶ κιννάμωμον, καὶ καρδαμώμον, καὶ νάρδον ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. i. e. ut habet una e vulg. interpr. Et xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ; cinnamomi, cardamomi et nardi singulæ uncia. Aliæ, Singulorum uncia una. Vel, Uniuscujusque uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ἰβ', ap. Eund. Singulorum drachmas duodecim. Eodem vero et ap. ceteros medicos modo, ubi de medicamentorum compositionibus agunt. Dio Cass. 55. Καὶ τισι τῶν ἐστρατηγηκότων τοῖς λαχοῦσιν ἐπὶ τρία ἔτη διοικεῖν προσέταξε ῥαβδούχοις τε ἀνὰ δύο καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ τῇ προσηκούσῃ χωρμένοις. Sic usi sunt bac præpos. et Evangelistæ, ut Matth. 20, (9. 10.) Ἄνᾱ δηνάριον ἔλαβον, Acceperunt singuli denarium. Luc. 9, (3.) Μὴδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Singuli binas tunicas, vel Binas tunicas, nōn adjecto nomine Singuli, utpote quod sub Binas intelligatur. Joan. (2, 6.) Ὑδρίαὶ χωροῦσαι ἀνὰ μέτρητας δύο ἢ τρεῖς, Hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum, Luc. 9, (14.) Κατακλίνετε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Sic autem et Plin. hanc particulam interpr. esse comperio cum alibi, tum in h. l. Aristot. Μία δὲ τις ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτεκε. Ita enim Plin. Reperitur et in Peloponneso quinos quater enixa. Ubi quamvis ead. sit interpr. forma, alium tamen distributionis modum hic signif. ἀνά. Est enim quod Gall. dicimus A chaque fois.

Ἄνᾱ vacat etiam interdum, nescio tamen an et ap. classicos scripti. Apoc. 21, 21. Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρίται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ: unaquæque portarum erat ex uno margarite; vel, Et singulæ portæ e singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, cum tamen in interpr.

omiserim præpos. ἀνά: unde et supervacaneam esse eam apparet. At veteri Interpr. videtur negotium exhibuisse hæc particula, non animadvertenti quod dico. Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: et singulæ portæ erant e singulis margaritis.

Ἄνᾱ in compositione sæpe significat iterationem et velut redintegrationem: unde et per syllabam Re Lat. exprimitur; ut βλαστάνω, Pullulo; ἀναβλαστάνω, Repullulo; βιώω, Vivo; ἀναβιώω, vel ἀναβιώσκω, Revivisco. Interdum et adverbii Sursum signif. inclusam habet, ut in ἀναβάλλω, cum signif. Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet vero et alias signif., quæ nisi cum ipsis verbis, quibus præfigitur, considerari non possunt; nam interdum simplicium signif. hac præpositione præfixa plane mutatur: aliquando vero eadem retinetur, sed velut augetur; ut in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat; ut ἀναλῦσαι πρυμνήσια ap. Hom. (Od. I. 178.) pro λύσαι. Sed notandum est per dialysin ap. eum poni, ἀνὰ πρυμνήσια λύσαι: ut (Od. Γ. 390.) ἀνὰ κρατῆρα κέρασεν, pro ἀνεκέρασεν, et in aliis. Hoc etiam nosse oportet, utramque syll. corripī in hac præpos., cum seorsum ponitur: at in compositione interdum producere posteriorem; ut Od. Φ. (119.) Ὅρθος ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.

[Ἀνά. Plut. Æmilio 32. Ἐκαστον ἀνὰ τέσσαρες ἐκόμζον. Eur. Ion. 1455. ἀνὰ κράτος. Tab. Heracl. 212. ἀν' ᾧ pro καθάπερ, et ἀν' αὐτὰ τὰ pro ὡσαύτως et κατὰ τὰ αὐτά. Glossæ: Ἀνά· Re, Sus, præpositio. Ἀνὰ μέρος· Vicissim, Alternis. Ἀνὰ πέντε· Quini. “Inter, Diog. L. Solone p. 19. HSt. Ἦν δὲ ἀξιώσις τῶν ἐμῶν φίλων εἷς εἶναι, ἔση ἀνὰ πρώτους. Cum dat., Eur. Iph. A. 754. Ἀνά τε ναυσίν, 1058. Ἀνὰ δ' ἐλάταισι.” Seager. Mss.]

[“Ἀνὰ, Musgr. El. 208. Brunck. ad Acharn. 399. 410. Kuster. 121. a. Jacobs. Anth. 6, 116. 122. 218. 232. Koen. ad Greg. 92. Ἀν' Ἑλληνας, Valck. ad Phœn. p. 218. Στέμματα—Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Infula devincta sceptro, Il. A. 14.: v. Clark. et Ernest. Ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέειν, ad Diod. S. 1, 200. 300. Diod. S. 1, 705. Ἀγκρατος, ἀνὰ κράτος, Act. Traj. 1, 214. Eur. Phœn. 1281. Wakef. S. C. 2, 117. Ἀνὰ, ἄμ. (sic) ad Il. Σ. 278. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 72. Reiz. Acc. 41. Ἄν pro ἀνὰ, ibid. 39. 42. Valck. ad Adoniaz. p. 284. Koen. ad Greg. 93. 116. Mitsch. H. in Cer. 109. Musgr. Herc. 389. Jacobs. Animadv. 325. Brunck. Aristoph. 3, 91. Heyn. Hom. 6, 64. 412. 7, 305. 472. 8, 450. (Apoll. R. 2, 492.) Ἀνὰ, cum dat., 7, 451.; cum accus., 7, 651. Ἀνὰ absol., 7, 549. Ἀνὰ et κατὰ conf., 7, 345.” Schæf. Mss. “Ἀνὰ κλέος, Post famam, Anthol., ut μετὰ et κατὰ. In ædium superiore loco, Hesych. Suid. et Toup. Clem. Alex. 294. Dio Chrysost. 2, 323. Cum, Eurip. Pind. Ol. 1, 66. Il. A.” Wakef. Mss.]

ἈΝΑΓΚΗ, ἡ, Necessitas: vel ab ἀνάσσω, Regno; vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, ut vult Etym. qui et deam esse scribit, aliasque præterea derivationes affert, valde, meo quidem iudicio, frivolas. Sed et illam ab ἄγω non satis exacte tradit; nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syll. αν tacet: in qua certe α epitaticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendum fuerit, ut opinor, sequendo ejus exp., volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα, quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autem ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorem ejus viam in Ἀναγκάζω tradit; cum dicit ex ἀναξ ἄνακος, deinde ἄνακτος, factum ἀνάκη et ἀνάγκη. Aristot. de Mundo aliud etymon secutus, dixit, Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεόν, οἶονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ἦντα, Existimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quam deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, cum hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priv. et ν. ἄγω, ut sit Quam quis non possit ἄγειν, Ducere, s. Impellere quo velit. Ego vero inter has de etymo hujus vocis controversias, primitivæ locum dandum illi censeo. Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Οὐ γάρ ἐστι διδάσκα-

λος τούτων οὐδαὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Non enim est magistra ulla horum melior quam necessitas. Ibid. (7, 5, 9.) ἀνάγκη πείθεσθαι, Necessitati parere. Plato (3, 270.) Δεσμός ζωὴ ὁπωῦν, ὥστε μένειν ὁποιοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη, ἢ ἐπιθυμία; Apud Xen. A. (4, 6.) Ἐπιτιθέναι ἀνάγκην cum infin., Imponere necessitatem aliquid faciendi. Demosth. (13.) Εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, Veniamus in necessitatem faciendi, vel Adducamur in necessitatem, i. e. Cogamur facere. Apud Eur. (Iph. T. 620.) Ἄλλ' εἰς ἀνάγκην κείμει, In necessitate versor, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocr. Archid. plur. dixit ἀνάγκας, Τοὺς εἰς τὰς δεινοτάτας ἀνάγκας ἀφικμένους. Sic et Demosth. (159.) Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεῖς, ἀπελύτρωσε τὰ λάντων ἐννέα. Apud Plut. Numa (1, 282.) cum gen., Ἀνάγκη ἀδικίας ἢ ἀπορία, Necessitas est injustitiæ inopia, i. e. Coactio ad injuste agendum.

Ἀνάγκη, sub. ἐστὶ, Necessitas est: pro Necesse est. Plato (9, 337.) Τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. Cic. interpr. Illi autem qui intelligentiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur et ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessario faciendum est. Xen. (K. Π. 2, 1, 6.) Οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι, Non coguntur curam suscipere. Dicitur et πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Greg. Naz. Εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύσεται, ἢ ψευδόμενος ἀληθεύσει, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, Ταυτὸν γὰρ εἶναι πᾶσα ἀνάγκη. Cic. tamen πᾶσα ἀνάγκη, ap. Plat. perinde vertit ac si ἀνάγκη simpliciter scripsisset; nam hæc e Timæo verba: Τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὐ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνη τινοῦ εἶναι, ita reddit, E quo efficitur, ut sit necesse hunc quem cernimus, mundum, simulacrum æternum esse alicujus æterni.

Ἀνάγκη, Causa necessaria, ut alicubi reddiderunt quidam, Cic. pro eo, quod Plato dixerat, Ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιτέμνει, scripsit, Causam justam deus ipse dederit. Sed vix ausim tamen dicere interpr. esse verborum Platonis.

Ἀνάγκη, Εἴ Ὑπὲρ ἀνάγκης, Εἴ Πρὸς ἀνάγκην, Εἴ Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessario, Coacte, Invito. Sunt autem Hom. et aliorum etiam poetarum ἀνάγκη, et ὑπὲρ ἀνάγκης: ap. quem scribit Eust. dat. illum ἀνάγκη adverbialiter poni, sicut et alios plerosque dativos adverbiorum formam induere scimus. Hos autem ille locus affert, (Il. Σ. 113.) θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκη, et (Od. Ξ. 272.) σφίσις ἐργάζεσθαι ἀνάγκη; quibus similes sunt alii complures, ut A. (154.) Ὅς ῥ' ἦεδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη. X. (451.) τὰ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη. I. (98.) Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη. Sic et Xen. K. Π. 4, (2, 6.) usurpat ἀνάγκη, Ἄτε οὐκ ἀνάγκη, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἔνεκα ἐξόντες. Etiam ὑπὲρ ἀνάγκης pro ἀνάγκη, Hom. usurpat, Od. B. (110.) Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπὲρ ἀνάγκης: ubi καὶ οὐκ ἐθέλουσα supervacaneum est. Exp. autem Eust. ἀνάγκη positum adverbialiter, βίᾳ καὶ ἀκοντί. Erotian. quoque ap. Hippocr. ἀνάγκην signif. βίαν tradit. Sed et Πρὸς ἀνάγκην non solum ead. forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed ead. signif. etiam, videlicet pro Coacte et Invito. Vide et aliam exp. paulo post in Ἀνάγκαι, pro Tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cic. per periphrasin interpr. ap. Plat. nam quod hic dixit in Timæo, Πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταυτὰ εἶναι ἐνυμβήσεται, ille vertit, Ita necessitas cogit ut eadem sint. Ubi tamen reponendum crediderim Coget.

Ἀνάγκη exp. etiam Fatum; sed malim, periphrasi utendo, quæ vim vocis includat, Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plut. Εἰ δὲ καὶ Ἀρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Idem, Οὐς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους, ubi sub. ait Bud. vel τὸ χρεῶν, vel ἀνάγκη. || Eurip. plur. utens ἀνάγκας θεῶν appellavit Calamitates e necessaria deorum voluntate evenientes, i. e. E fatali quadam necessitate a diis impositas. Unde ἀναγκαῖον τῶν θεῶν, Cic. Philipp. 10.

A dicit Necessarium et fatalem pene casum.

Ἀνάγκη, Judicialis clepsydra, Hesych. J. Poll. autem ἀνάγκην generaliter σκεῦος δικαστικὸν esse tradit, e nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristoph. loco, in quo τὰ ψηφίσματα et τὴν ἀνάγκην conjungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo, quam signif. nondum a quoquam annotatam reperi. Vide Ἀναγκαῖα.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet usus est, cum quæstio adhibetur. Citatur enim e Polyb. Fr. Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, et Τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα eadem signif. Memini certe me in quibusdam versibus legere βασάνων ἀνάγκαι: quorum ego exemplo, in poematio, quod Novo Testam. præfixi, ita scripsi, Οὐχ ἕτεραι κρυερῶν βασάνων ἐθρόνησαν ἀνάγκαι. Sed et ἀνάγκην sunt qui in ead. signif. accipiant ap. Plat. Public. (1, 418.) Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγούρεσε ταῦτα, ut sit pro Ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

[Ἀνάγκη, Anal. 2, 22. Dionys. H. Ant. R. 6, 46. Xen. Symp. 8, 13. Isocr. ad Dem. p. 3. Lang. Eur. Phæn. 1013. οἱ μὲν θεοφάτων ἐλεύθεροι, Κολκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφικμένοι. Glossæ: Ἀνάγκη. Necessitas. Ἀνάγκη κατὰ φελλίαν. Necessitudo. Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum molestiis verum ex illis exprimitur, de quibus quæstio habetur. Joseph. A. J. 16, 8, 1. Βασανιζόμενοι δὲ μᾶλλον καὶ ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντες: et post pauca s. 4. Εἰς τις τῶν νεωτέρων, ὡς ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἐγένετο. Et clarius 17, 4, 2. Ἀνάγκας τε καὶ βασάνων σφοδρότητι ταῦτα ἐλεγγον. Inde Ἀναγκαῖον, Carceris locus, in quo de servis alisque quæstio instituebatur, et Carcer ipse, Xenophont. Diod. S. 3, 13. de iis, qui in aurifodinis vitam agebant: Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἔργοις, μέχρις ἂν κακοχούμενοι τελευτήσωσιν ἐν ταῖς ἀνάγκαις. Brunck. Mss.]

[“Ἀνάγκη, Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin. Jacobs. Auth. 6, 284. 8, 56. 9, 377. 10, 198. 204. 416. 11, 76. 127. 270.: Animadv. 42. 53. ad Dionys. H. 2, 832. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86.; Theæt. 332. Markl. Suppl. 359. Iph. p. 105. ad Charit. 669. Heyn. Hom. 5, 281. 7, 275. 8, 37. Wakef. Alc. 986.; Trach. 295.; Phil. 924. Toup. Opusc. 2, 70.: Append. in Theocr. 39. ad Herod. 629. Fischer. Pref. ad Anacr. 18. Necessitudo, (inter ἀνέριος), Musgr. ad Hec. 847. Supplicium, Wessel. ad Herod. 58. ad Diod. S. 1, 183. 287. 2, 555. Tormentum, Diod. S. 2, 458, 584. ad 557. De duro, molesto, Eldik. Suspic. 3. Πολλὴ γ' ἀνάγκη, Wessel. ad Herod. 56. 706. Brunck. Trach. 295.; Phil. 922.; El. 309. ad Eur. Med. 1012. Phæn. 1688. Valck. Enar. ad p. 560. Beck. ad Eurip. 234—6. Πολλὴ σ' ἀνάγκη, πολλὴ γ' ἀνάγκη, Porson. Phæn. 1688.; Med. p. 73. Brunck. Aristoph. 3, 129. Πολλὴ ἀνάγκη, Callim. 1, 437. Πᾶσα ἀν., Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 56. Valck. ad Phæn. p. 560. Beck. ad Eurip. 234—6. Ἀνάγκη πᾶσα, Lucian. 3, 200. Πρὸς ἀνάγκης, ἀνάγκην, Abresch. Lect. Arist. 78. Πρὸς ἀνάγκην, Lucian. 2, 195. Ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, Athen. 224. Ἐξ ἀνάγκης, Diod. S. 2, 372. Demosth. 1, 361. 1182. 1237. Ἐν ἀνάγκη μοι γίνεται τι, Lucian. 1, 651. Ἀνάγκη, Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 61. Πρὸς βίαν—ἀνάγκη, Eur. Heracl. 880. Matth. Τῇ ἀνάγκη Θεοὶ εἰκοσι μόνη, Dionys. H. 2, 1163. Εἰς τοῦτο ἀνάγκης, Heindorf. ad Plat. Theæt. 378. Ἀκούσιος ἀνάγκη, Dionys. H. 1, 496—7. Thuc. 3, 82. Ἀνάγκη—ἀναγκασθῆναι, Plato Phædr. 240. Ἀν. ἐστὶ, cum infin., Thom. M. 165. Οὐκ ἀνάγκη; πῶς οὐκ ἂν.; Xen. Hieron. 10, 7, 8. et Schneider. Heindorf. ad Plat. Gorg. 96. 178. Ἀνάγκην ἔχω, sequ. infin., ad Lucian. 1, 260. 270. Lucian. 1, 50. Lennep. ad Phalar. 40. Ἀνάγκη et τύχη, ad Diod. S. 2, 51. Ἀνάγκαι, Dionys. H. 2, 1100. Naturgesetze, Xen. Mem. 1, 1, 11. 15. ad Xen. Ephes. 221. Jacobs. Exerc. 1, 97. ad Herod. 672. Calamitates, ad Diod. S. 1, 183. ad Lucian. 1, 461. Visconti Inscr. Triop. 62. cf. Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. Eurip. Phæn. 1751. ubi v. Valck. Ἐν ἀνάγκαις, Plut. 5, 231. H. Ἐν ἀνάγκαις κεῖσθαι, Diod. S. 2, 446.” Schæf. Mss. “Ἀνάγκη, Operosus conatus, Apollod. 267. Suid. v. Ἀπορράγεις. Casus adversus, Stob. 404, 1. Violentia, Vis, Plut. 2, 318. Pausan. 289. i. e. Compressio, Strangulatio. Diod. 8.

4, 11. 83. alibi. 'Εν ἀνάγκῃ εἶναι, Necesse esse, Lys. A 202." Wakef. Mss.]

[* 'Αναγκεύς, ὁ, Coactor. Glossæ: 'Ανάγκω· Coactor. Ubi f. l. ἀναγκεύς, vel saltem * ἀναγκαστής.]

[* 'Αναγκόδακρυς, ὁ, ἡ. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 'Αναγκόδακρυς· ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων, καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος.]

[* 'Αναγκοθέτης, ἡ, Cnomaus ap. Euseb. 6, 7.]

[* 'Αναγκόσιτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀναγκοφάγος, Qui invitus aliquem alit. Crates ap. Athen. 47. Et * 'Αναγκοσίτω, i. q. ἀναγκοφαγέω, Invitus aliquem alo. Nidestr. l. c.]

[* 'Αναγκοφορέω, Necessitate coactus perfero. Dionys. H. Ant. R. 10, 16.]

'Αναγκιππεῖν, Necessitate equitare, i. e. Necessario necessitatem equitandi habere. Eupolis, teste Suida, ἀναγκιππεῖν dixit pro μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν.

[* "Ἐξανάγκης, (Necessario, i. q. ἐξ ἀνάγκης.) Arrian. in Epict. 292. (2, 20, 1.)" Kall. Mss.]

'Ἐπάναγκες, τὸ, Necesse, Necessarium. Demosth.

"Α δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam Lege, Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Sic fere sub. ἐστὶ. Plut. autem Solone (1, 361.) 'Ἐπάναγκες μὴ εἶναι νύφ τρέφειν τοὺς πατέρας, Necesse non esse. At in Act. Apost. 15, 28. habetur cum gen. plur. Πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria; unde discimus esse nomen indeclinabile. || 'Ἐπάναγκες, adverbialiter positum, Necessario. Apud Demosth. Κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐντιθεσθαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. [" Hesych. habet ἐπάναγκες ἔχω, pro ἀνάγκην ἔχω. Plato de Rep. 7, 15. 'Ὅτι ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένων. Adv. Herod. 1, 82. Πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, sensu dubio." Schneider. Lex. Glossæ: 'Ἐπάναγκες· Necesse. " Adv. Dionys. H. 4, 2161. 'Ἐπάναγκες ἐστὶ, 4, 2301. Toup. Opusc. 1, 48. Valck. Animadv. ad Ammon. 70. Schol. ad Sophocl. Aj. p. 129. Lobeck. Heeren. ad Menandr. 48. Plato de LL. 208. Ast. 209. 210. 323. 364—6." Schæf. Mss.]

Κατανάγκη, Violentior amoris illecebra; unde ἑρωτικά κατανάγκαι Synesio, inquit Bud. ubi scribit, 'Ἄλλ' ἐγὼ τοι καὶ ἐπώδᾳς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας. Sed, cum hic addatur ἐρωτικὰς, non habebit κατανάγκας per se illam signif. || Κατανάγκη, Catanance, Herba, cujus duxæ species, quæ ambæ feruntur eis τὰ φίλτρα ἀρμόζειν, inquit Diosc. 4, 134. Ad amoris illecebras facere. Meminit et Plin. 27, 8. Sunt qui eam nostro tempore ignorari putent: alii eam esse cui Bistorta nomen est, arbitrantur. [Ornithopus compressus; Astragalus pugniformis Linn. Vide Sprengel. Hist. Rei Herb. 183-4. " Dem. Phal. 178." Wakef. Mss.]

* 'Αναγκαῖη, (ἡ,) ap. Hom. et alios poet. pro ἀνάγκῃ: ut 'Αθηναίη pro 'Αθήνῃ, et σελήναη pro σελήνῃ, per παραγωγήν. Il. Z. (85.) Od. T. (73.) ἀναγκαῖη γὰρ ἐπιέγει. || 'Αναγκαῖη, Necessitudo, i. e. Affinitas. Propinquitas. Herod. 1, (74.) 'Αλυνάτρεα γὰρ ἐγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα 'Αρυήνῃ 'Αστυαγῇ τῷ Κναξάρει παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν: vel, ut in quibusdam vet. libris legitur, συμβαίνειν. Hæc autem signif. nondum annotata fuit, uti dixi; ac certe rarissimam esse arbitror, cum tamen aliqui ἀναγκαῖος pro Necessario, i. e. Necessitudine conjuncto, et annotat. sit et frequentissime reperiatur. [" Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 69. 134. 566. 629. Koen. ad Greg. 182. ad Callim. 1, 169. ad Charit. 736. Musgr. Iph. T. 439. Wakef. Alc. 986. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 85. 'Αναγκαῖη, Heyn. Hom. 8, 37. 'Αναγκαῖη, 4, 701." Schæf. Mss.]

* 'Αναγκαῖος, (αῖα, αῖον,) Necessarius, Necessario eveniens, vel Necessarius, i. e. Coactus; eodem fere modo quo Necessarium et Voluntarium Cic. inter se opponit: item 'Αναγκαῖον, Quod e necessitate fit, et vitari nequit. Demosth. (309.) "Α συνήλικα ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἀπάσαις, καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ necessario consequuntur, Peccata quæ vitari nequeunt. Sic et ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι videntur appellari ap. Athen. Et ap. Hom. ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ sunt Qui e necessitate et coacti pugnant. Od. Ω. (498.) Καὶ πολιοὶ περ ἔόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

Apud Eund. ἡμαρ ἀναγκαῖον, Il. Π. (837.) appellatur Dies quo quis in servitutem redigitur; quo respiciens Soph. appellasse videtur servitutem ἀναγκαῖαν τύχην, Aj. (485.) τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν. Ubi Schol. annotat ἀναγκαῖον duobus modis dici; aliquando de iis, quæ secundum naturam consecutionem quandam habent, ut, cum ita loquimur, 'Αναγκαῖως τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν: aliquando autem de eo, quod e necessitate fit, quo sensu dictum esse a Soph. ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Eur. dicit (Or. 489.) Πᾶν τοῦτ' ἀνάγκης δοῦλον. Fortasse tamen ἡμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de Die intelligere, quo fati concedimus, i. e. factorum necessitati. Apud Hom. μῦθος ἀναγκαῖος exp. ἀναγκαστικός, Coactivus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem et cogimus aliquid facere. Od. P. (399.) "Ὅς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο διέσθαι Μῦθῳ ἀναγκαῖῳ. Eodem fere modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur a Plat. dici quasi Demonstrationes necessitatem imponentes credendi quod dicimus. Cic. Certas probationes interpr. || Dicitur et ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est, cum infin. pro ἀνάγκῃ ἐστὶ, ut antea dictum fuit: ut, 'Αναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Lucian. (1, 199.) "Ὅρᾳ ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ γενέσθαι, Vides necessario futurum, ut sit humilis; sequendo quorundam interpr. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infin. interpr. alicubi Operæ pretium est. Annotatur et τὸ θεῶν ἀναγκαῖον ap. Eur. (Hec. 584.) signif. Fatum deorum. Intelligo autem Fatalem necessitatem a diis impositam; ut τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας dixi appellari Res evenientes e fatali quadam necessitate a diis imposita.

'Αναγκαῖος, Necessarius, Cujus usus est necessarius, Cujus tanta est utilitas, ut eo carere non possimus: ut πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thuc. Τὰ κατὰ τὴν ἐκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum usus singulis diebus est necessarius. Isocr. Paneg. (10.) ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit Res ad vitam necessarias: Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρήσιμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας, Ad usus vitæ necessarios. Idem, Busir. (6.) 'Αναγκαῖα dicit non addito gen. βίου: 'Ἐγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἐκ τε τῆς χώρας καὶ τῶν τεχνῶν δεῖν ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur Quæ præcipue ad rem faciunt, Quæ sunt in aliquo negotio præcipua, et quæ maxime conducunt; in qua signif. Demosth. (284.) usurpat etiam superl. ἀναγκαῖότατα: Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖότατα. Et (269.) 'Ἀπὲρ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. || Interdum ἀναγκαῖος exp. simpliciter χρεῖώδης vel χρήσιμος, Utilis, Fructuosus. Sic ap. Hom. ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo, quod est χρεῖώδεις, ut volunt Schol. Et Thuc. enarrator ap. eum ἀναγκαῖον exp. χρήσιμον. || Quidam ap. Herod. τὰ ἀναγκαῖα exp. Res graves et serias; qui ita exposuissent fortassis et in h. l. Plut. (6, 701.) Πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαῖων διὰ τὸ λίαν φιλόδηρος εἶναι. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα Res necessarias, vel Negotia necessaria interpr. || 'Αναγκαῖον, inquit Suid., vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, Carcer. Callisth. autem dixit ἀνώγειον, et ita potius dici debet. Hesych. tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. || Item, 'Αναγκαῖον, Membrum virile; quasi quod sit necessitatis cujusdam signum. Suid. Eust.

'Αναγκαῖος, Necessarius, Necessitudine conjunctus. Eust. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικόν, et ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον signif. vult duntaxat, sed etiam τὸν προσήκοντα κατὰ γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Bud., Necessitudine et propinquitate conjunctus. Xen. E. (2, 4, 30.) 'Αναγκαῖον μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. Cui exemplo a Bud. prolato addam hoc ex Isocr. in quo evidentissima est hæc signif. "Ὅσοι μὴδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οικειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαῖων παρέσχον.

['Αναγκαῖαι ἐπιθυμίαι, Plato de Rep. 8, 10. Glossæ: 'Αναγκαῖαι· Seria, Necessaria. " Plut. Bruto 1840. Hst. Οὐδὲν δὲ βέλτιον εἶχε τὰ πράγματα τοῖς περὶ Καίσαρα καὶ 'Αντώνιον, ἀγορᾷ τε χρωμένους ἀναγκαῖα, καὶ διὰ κοιλότητα τοῦ στρατοπέδου, χειμῶνα μοχθηρὸν προσδοκῶσιν. " Valde ingratus, Theognis 291. (ἀναγ-

Apud Eund. ἡμαρ ἀναγκαῖον, Il. Π. (837.) appellatur Dies quo quis in servitutem redigitur; quo respiciens Soph. appellasse videtur servitutem ἀναγκαῖαν τύχην, Aj. (485.) τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν. Ubi Schol. annotat ἀναγκαῖον duobus modis dici; aliquando de iis, quæ secundum naturam consecutionem quandam habent, ut, cum ita loquimur, 'Αναγκαῖως τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν: aliquando autem de eo, quod e necessitate fit, quo sensu dictum esse a Soph. ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Eur. dicit (Or. 489.) Πᾶν τοῦτ' ἀνάγκης δοῦλον. Fortasse tamen ἡμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de Die intelligere, quo fati concedimus, i. e. factorum necessitati. Apud Hom. μῦθος ἀναγκαῖος exp. ἀναγκαστικός, Coactivus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem et cogimus aliquid facere. Od. P. (399.) "Ὅς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο διέσθαι Μῦθῳ ἀναγκαῖῳ. Eodem fere modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur a Plat. dici quasi Demonstrationes necessitatem imponentes credendi quod dicimus. Cic. Certas probationes interpr. || Dicitur et ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est, cum infin. pro ἀνάγκῃ ἐστὶ, ut antea dictum fuit: ut, 'Αναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Lucian. (1, 199.) "Ὅρᾳ ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ γενέσθαι, Vides necessario futurum, ut sit humilis; sequendo quorundam interpr. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infin. interpr. alicubi Operæ pretium est. Annotatur et τὸ θεῶν ἀναγκαῖον ap. Eur. (Hec. 584.) signif. Fatum deorum. Intelligo autem Fatalem necessitatem a diis impositam; ut τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας dixi appellari Res evenientes e fatali quadam necessitate a diis imposita.

'Αναγκαῖος, Necessarius, Cujus usus est necessarius, Cujus tanta est utilitas, ut eo carere non possimus: ut πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thuc. Τὰ κατὰ τὴν ἐκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum usus singulis diebus est necessarius. Isocr. Paneg. (10.) ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit Res ad vitam necessarias: Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρήσιμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας, Ad usus vitæ necessarios. Idem, Busir. (6.) 'Αναγκαῖα dicit non addito gen. βίου: 'Ἐγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἐκ τε τῆς χώρας καὶ τῶν τεχνῶν δεῖν ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur Quæ præcipue ad rem faciunt, Quæ sunt in aliquo negotio præcipua, et quæ maxime conducunt; in qua signif. Demosth. (284.) usurpat etiam superl. ἀναγκαῖότατα: Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖότατα. Et (269.) 'Ἀπὲρ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. || Interdum ἀναγκαῖος exp. simpliciter χρεῖώδης vel χρήσιμος, Utilis, Fructuosus. Sic ap. Hom. ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo, quod est χρεῖώδεις, ut volunt Schol. Et Thuc. enarrator ap. eum ἀναγκαῖον exp. χρήσιμον. || Quidam ap. Herod. τὰ ἀναγκαῖα exp. Res graves et serias; qui ita exposuissent fortassis et in h. l. Plut. (6, 701.) Πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαῖων διὰ τὸ λίαν φιλόδηρος εἶναι. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα Res necessarias, vel Negotia necessaria interpr. || 'Αναγκαῖον, inquit Suid., vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, Carcer. Callisth. autem dixit ἀνώγειον, et ita potius dici debet. Hesych. tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. || Item, 'Αναγκαῖον, Membrum virile; quasi quod sit necessitatis cujusdam signum. Suid. Eust.

'Αναγκαῖος, Necessarius, Necessitudine conjunctus. Eust. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικόν, et ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον signif. vult duntaxat, sed etiam τὸν προσήκοντα κατὰ γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Bud., Necessitudine et propinquitate conjunctus. Xen. E. (2, 4, 30.) 'Αναγκαῖον μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. Cui exemplo a Bud. prolato addam hoc ex Isocr. in quo evidentissima est hæc signif. "Ὅσοι μὴδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οικειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαῖων παρέσχον.

['Αναγκαῖαι ἐπιθυμίαι, Plato de Rep. 8, 10. Glossæ: 'Αναγκαῖαι· Seria, Necessaria. " Plut. Bruto 1840. Hst. Οὐδὲν δὲ βέλτιον εἶχε τὰ πράγματα τοῖς περὶ Καίσαρα καὶ 'Αντώνιον, ἀγορᾷ τε χρωμένους ἀναγκαῖα, καὶ διὰ κοιλότητα τοῦ στρατοπέδου, χειμῶνα μοχθηρὸν προσδοκῶσιν. " Valde ingratus, Theognis 291. (ἀναγ-

καίη δ' ἐπίμιξις Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.)" A Routh. Mss. "Ad Xen. Eph. 227. ad Diod. S. 1, 279. Zeun. Ind. ad Xen. Mem. ad Od. P. 398. Phalar. 300. ad Charit. 669. Heyn. Hom. 4, 108. 5, 281. 7, 275. Dionys. H. 3, 1339. Ἀναγκαῖος, ἡ, ad Thuc. 1, 6. ad Charit. 352. Ἀναγκαῖον (ἐστὶ), Toup. Opusc. 2, 275. Ἀναγκαῖον ἐστὶ, de constr., ad Diod. S. 2, 305. Ἀναγκαῖον πόμα, Casaub. ad Athen. 82. Ἡμᾶρ ἀναγκαῖον, ad Horat. 11. b. Zeun. Heyn. Hom. 7, 275. Τὸ ἀναγκαῖον, Musgr. ad Hec. 583. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin. Ἐξ ἀναγκαίου, Toup. Opusc. 2, 204. Ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, Dionys. H. 1, 368. Κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον, Heyn. Hom. 7, 116. Ἀναγκαῖος τις συγγενής, Dionys. H. 4, 2242. Ἀναγκαῖον, Carcer, &c. ad Diod. S. 1, 183. Ingratus, Eldik. Suspici. 34. Brunck. ad Poët. Gnom. 285. Ἀναγκαῖα τύχη, Brunck. El. 47. Lobeck. Aj. p. 296. Τὰ ἀναγκαῖα, Casaub. ad Inscr. Herc. 353. Brunck. Aristoph. 1, 72. Cren. ad Diod. S. 1, 279. Ἀν. conf. cum δίκαιος, ad Diod. S. 2, 325. Ἀναγκαῖοι, Dionys. H. 2, 823." Schæf. Mss. "Ἀν. τόπος, Fabric. B. G. 2, 644. Ἀναγκαῖον, τὸ αἰδοῖον, Auaxag. 97. Artem. 41. 75. (1, 45. 79.) * Ἀναγκαῖοστερος, Schol. Od. B. 190." Wakef. Mss.] Ἀναγκαῖως, Necessario. (Schol. Soph. Aj. 485.) Ἀναγκαῖως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκὸν, Necessario ignis calidus est et lac candidum; i. e. Ignem calidum esse et album lac necesse est. Philo de Mundo, Ἐξασθενεῖ δὴ ἐπὶ μέρος ἀναγκαῖως ἄγειν πρὸς αἰδιότητα. Invenitur non raro ἀναγκαῖως ἔχει, sequ. infin., pro ἀναγκαῖον ἐστὶ, Necesse est. Isocr. Ἀναγκαῖως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι. Cic. ἀναγκαῖως ἔχει vertit Sic jubet necessitas; ut videre potes in meo Lex. Cic. Gr. Lat. [Glossæ: Ἀναγκαῖως Necesse. "Vere, Certo, Bibl. Crit. III, 1. p. 121. Necessario, Markl. Iph. p. 100. Ἀν. ἔχω, Luzac. Exerc. 152. Jacobs. Anth. 8, 130. Brunck. Aristoph. 3, 128." Schæf. Mss.] Ἀναγκαῖότης, ἡ, Necessitudo, i. e. Propinquitas generis. Lysias (894.) Ἡγούμενος διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαῖότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἐτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτροπὴ γενέσθαι. ["Dionys. H. 2, 142. (Lysiae locum afferens,) Ant. R. 3. p. 162." Scott. App. ad Thes.] [* "Προαναγκαῖος, Valde necessarius. Arat. Schol. 36. Hippocr. 366." Wakef. Mss.] Ἀναγκάζω, σω, Cogo, Compello, Adigo. Isocr. Phil. (17.) Τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, Utilitate suadente, cogen-tibus autem malis præsentiibus; ubi sub. infin., qui ut plurimum solet ascribi. Citatur in VV. LL. h. l. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) in quo accus. rei inanimæ habet Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamen vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis; ut βιάζεσθαι τὴν ναῦν: sed confunditur hæc differentia. || Bud. ἀναγκάζω interpr. etiam Urgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eod. modo quo σπουδάζω a σπουδή, et αὐγῇ ab αὐγάζω, ut Etym. docet. || Ἀναγκάζομαι, Cogor, Plato Symp. Ταῦτα δὲ ἀναγκαζόμενοι αὐτοὺς καὶ οὐ σφόδρα ἐπομένους νυστάζειν. [Ἀναγκάζω. Glossæ: Ἀναγκάζει Compellit. Ἀναγκάσαι Compellere. Ἀναγκασθεῖς Coactus. Ἀναγκασθέντας Anctos. "Soph. Œd. C. 589. Κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με. Demosth. 390. Ἀναγκασθέντα οὐδένα δεῖ χρηστὸν εἶναι τήμερον, ἀλλὰ δι' αὐτόν." Seager. Mss. "Ἀναγκάζω, Brunck. ad Orest. p. 196. Musgr. ibid. 902. ad Herod. 585. Ammon. 17. Thom. M. 48. Valck. ad Hippol. p. 262. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86. Cum infin., Thom. M. 160. T. H. ad Plutum p. 268. a. ad Dionys. H. 2, 1256. Probo, Evinco, Heindorf. ad Plat. Theæt. 320. (vide Συναναγκασμός.) Conor adigere, Diod. S. 2, 295. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 381. Ἡναγκάκειν, Demosth. 2, 901. Ἡναγκάκειν, Dionys. H. 3, 1685. Ἀναγκάζεσθαι τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235. Lobeck. Aj. p. 290. Ἡναγκάσθη ἐθελοντῆς, Crusius ad Sueton. 209." Schæf. Mss. "Ἀναγκάζω, E necessitate incumbo, Polyb. 578. Affligo, Apollod. Bibl. p. 5. Crucio, quasi ἄγχω, Eur. Bacch. 644. alibi." Wakef. Mss.] [* Ἡναγκασμένος, Coacte. Dionys. H. 2, 209=6, 774.]

[* "Ἀναγκαστέον, Plato de Rep. 4. p. 421." Scott. App. ad Thes. "Geopon. 14, 7." Kall. Mss. "Ἀναγκαστέος, Cogendus, Xen." Wakef. Mss.] [* Ἀνάγκασμα, τὸ, Coactio, i. q. ἀνάγκη. Joseph. A. J. 19, 2, 5. "Necessitas, Nemes." Wakef. Mss.] [* Ἀναγκασμός, ὁ, Coactio, Incert. Lev. 6, 2. "Necessitas, Jambl. Protr. 137." Wakef. Mss.] Ἀναγκαστός, (ἡ, ὄν,) Coactus, Non voluntarius. Thuc. (7, 13.) ἀναγκαστοὶ ἐκβάντες, Non voluntarii. In-viti: CUI OPPONITUR Ἀνανάγκαστος, (ὁ, ἡ,) Minime coactus, Voluntarius: item ἀνανάγκαστον, E volun-tate manans, Quod præter voluntatem non fit, Quod coacte non fit. Arrian. in Epict. (1, 6, 40.) Ἀκόλυ-τον τοῦτο ἔδωκεν, ἀνανάγκαστον, ἀπαραπόδιστον. [Ἀναγκαστός, Thuc. 7, 58. 8, 24. "Ἀναγκαστός, Cy-rill. Catech. 4. p. 36." Boissonad. Mss. "Ἀνανάγκα-στος, Nullo modo coactus, Coactioni non obnoxius, De homine, 2, 19, 29. 25, 42. 3, 5, 7. De rebus, 3, 3, 10. τὸ προαιρετικόν, τὴν προαίρεσιν ἔχεις ἀναγκ. 1, 17, 23. 1, 17, 21. 2, 15, 1. χρῆσιν φαντασιῶν ἀναγκ. ἔχω κ.τ.λ. 3, 24, 69. Cf. Ἀναγκαστός, Ἀκόλυτος, Ἀπαραπόδιστος. * Ἀνανάγκαστος, 3, 24, 69. καθεύδειν ἀπαραπόδιστος καὶ ἀναναγκ. * Ἀνανάπειστον habet unus e Codd. Par. pro ἀνανάγκαστον." Schweigh. Lud. in Epict. "Ἀναγκαστός, Wessel. Diss. Herod. 114. ad Herod. 585." Schæf. Mss. "Ἀναγκαστός, Æsch. Socr." Wakef. Mss.] Ἀναγκαστικός, (ἡ, ὄν,) act. signif., Qui cogit, Qui necessitatem imponit. Quo sensu ἀναγκαῖον μῦθον Eust. exp. ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικός, Coactivus, Coactorius, i. e. Vim habens cogendi. ["Ἀναγκαστικώτατα, Schol. Alcest. 978." Boissonad. Mss. "Ἀναγκαστικός, Sext. Emp. 1, 190." Kall. Mss. "Schol. Lucian. ad Phal. 1. c. 8. Euthym. Zig. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 20." Boissonad. Mss. "Ἀναγκαστικός, ad Lucian. 2, 195." Schæf. Mss. "Ἀναγκαστικός, Ἀναγκαστικός, Schol. Od. P. 399." Wakef. Mss.] Ἀναγκαστήριος, ὁ, ἡ, [imo ἰα, ἰον,] i. q. ἀναγκασ-τικός, secundum VV. LL. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exp. Cogentia ad justitiam, ["Dionys. H. Ant. R. 1, 129." Scott. App. ad Thes.] [* Ἀπαναγκάζω, Cogo. Eurip. Epist. 5. p. 503. "Ἀ μὲν τὸ πρόσθεν εἵπομεν περὶ τοῦ μὴ δεῖν εἰς Μακεδο-νίαν ἡμᾶς ἀποδημεῖν ἐπιστάμενος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἀπηνάγκασε βαδίσαι ἀγνοῶν." Seager. Mss. "Ando-cid. 119." Kall. Mss. "Alciph. 112." Schæf. Mss. "Hippocr. 792. Philo J. 379. Porphy. 320." Wakef. Mss.] "Ἀναναγκάζω, Invitum cogo." [Plato Philebo 215. Hippocr. 98, 35. 511, 3. 5. Schneider. Lex. v. Δια-ναγκασμός. "Xen. K. Π. 285. Plato 2, 14." Wakef. Mss.] [* Διαναγκασίς, ἡ, Coactio, Hippocr. 511, 6. Et * Διαναγκασμός, ὁ, Operatio vi facta, 486, 37=812. Foës.] [* Προδιαναγκάζω, Compello, Invitum cogo. Hip-pocr. 473, 36=782.] Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, etc. Platoni: ut εἰσπαράζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud. Ἐξαναγκάζω, ejusd. signif., cujus ἐπαναγκάζω. Exp. tamen et Excito, Urgeo: item Iustigo, ut ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 16.) Τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκά-ζουσι. ["Cogo, Aristoph. O. 377. ἡ γὰρ εὐλάβεια σώ-ζει πάντα παρὰ μὲν οὖν φίλου Οὐ μάθοις ἂν τοῦθ' ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάκασεν. Obiter moneo leg. esse αὐτὸ ε' ἐξην." Seager. Mss. "Herod. 2, 3. J. Poll. Soph. Vi extermino, Xenoph. 429." Wakef. Mss.] Ἐπαναγκάζω, Cogo, Compello. Demosth. et An-doc. Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor, ut ἄρουν ἐπαναγκασθεῖς, Aristoph. (Π. 525.) Potest vehemen-tiam quandam addere simplici; potest et ejus signif. habere duntaxat. ["Ad Diod. S. 2, 392." Schæf. Mss. "Joseph. 535, 23." Wakef. Mss.] [* "Ἐπανάγκασμα, τὸ, i. q. ἀνάγκη. Nemes. Emes. 53(=22)." Wakef. Mss.] [* "Ἐπαναγκαστής, οὗ, ὁ, vox dubia." Schneider. Lex. "Symm. Job. 3, 18." Kall. Mss. Glossæ: Ἐπαναγκαστής Impulsor.] Καταναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo; aut Vehementer cogo; ut in Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι pass. itidem pro ἀναγκάζομαι, ut Hist.

Eccles. 4. in Epist. cujusdam Petri Alexandrini, 'Εξ αὐτῶν ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. Thuc. autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri. [Constringo, Eur. Bacch. 643. δεσμοῖς, Lucian. 3, 6. Glossæ: Καταναγκάζω· Compello, Impello. "Valck. Diatr. 224. ad Lucian. 1, 461. Luzac. Exerc. 153. Conf. cum συναν., ad Diod. S. 2, 425." Schæf. Mss. "Ælian. Lucian. Erot." Wakef. Mss.]

[* Κατηναγκασμένος, Coacte, Necessario. "Clem. Alex. Str. 929. Diod. S. 483." Scott. App. ad Thes. "Orig. c. Cels. 2. p. 74. Εἰ γὰρ τὸ Πάντως ἀκούει ἀντὶ τοῦ, Κατηναγκασμένος, οὐ δώσομεν αὐτῷ· δυνατόν γὰρ ἦν καὶ μὴ γενέσθαι." Seager. Mss. "Greg. Nyss." Wakef. Mss.]

[* Κατανάγκασις, ἡ, Hippocr. 815. Foës.]

[* "Ἀκατανάγκαστος, (ὁ, ἡ,) Non coactus, Voluntarius. Chrys. in Matth. Hom. 55. T. 2. p. 349. Καὶ ὅρα πῶς καὶ ἀκατανάγκαστον ποιεῖ τὸν λόγον· οὐδὲ γὰρ εἶπεν, ὅτι κἂν βούλησθε, κἂν μὴ βούλησθε, δεῖ τοῦτο ὑμᾶς παθεῖν." Seager. Mss. "Nemes. 309. Const. Apost. 6, 20." Kall. Mss. "Apost. Const. 350. Euseb. P. E. 196." Wakef. Mss.]

[* "Ἀκαταναγκάστως, Sine coactu. Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 878. "Ὅρα πῶς ἀκαταναγκάστως ποιεῖ τὸν λόγον· οὐδὲ γὰρ εἶπε, κἂν βούλησθε, κἂν μὴ, τοῦτο δεῖ ὑμᾶς παθεῖν." Seager. Mss.]

[* "Καταναγκαστικός, Necessarius. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Παραναγκάζω, Vim affero, Cogo. "Suid. 1, 549. Dionys. H. 2, 136. Hippocr. de Artic. 800." Scott. App. ad Thes.]

[* Περιαναγκάζω, Vi circumduco, circumago. Hippocr. Mochl., 848.]

Προσαναγκάζω, Insuper cogo. Item pro simplici αναγκάζω, Cogo, Bud. e duobus Plat. II. Vide Comm. 72. [Thuc. 6, 72. Καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες. "Aristoph. Σ. 611. ὅταν—Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεύσαν φύσιν μᾶζαν προσενέγκῃ, Κάπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοί, προσαναγκάζῃ, φάγε τοῦτ', "Ἐντραγε τοῦτ'. Invitat, Urget." Seager. Mss. Lex. Xen. "Mitsch. H. in Cer. 210. Π. τινὰ τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235." Schæf. Mss. "Π. Ξυγῶ, Suid." Wakef. Mss.]

[* Προσαναγκαστέον. Plato de Rep. 2, 401. Καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἥθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν.]

Συναναγκάζω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. Συναναγκάζουσι τὸν σῶσαντα στεφανοῦν. Et in pass. Καὶ ῥόμῳ συνηναγκασμένοι, Xen. [Ier. 3, 9. Isocr. Panegy. 25. Polyb. 2, 31, 9. Glossæ: Συναναγκάζω· Concogo. "Markl. Iph. p. 58. Cogo simpl., Diod. S. 1, 428. 691. ad 2, 372. 392." Schæf. Mss. "Joseph. 271, 16. Eurip." Wakef. Mss.]

[* Συναναγκασμός, ὁ, Jambl. Protr. 326. Ταῦτα γὰρ ὑπὸ μαθημάτων καὶ ἐπιστήμονος θεωρίας ἡσφαλισμένα ἀληθῆ καὶ ἀδιάφυστα μόνον ὑπάρχει, ἀποδείξει παντοῖα καὶ συναναγκασμῶ ὠχυρωμένα, ubi vertitur Omni demonstratione et probatione munita.]

[* "Ὑπεραναγκάζομαι, Ultra quam necessitas postulat, aut satis est, aliquid facio. Ælian. V. H." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4. Sed in Æliani Ind. non legitur.]

ἈΝΑΛΙΣΚΩ, ἀναλώσω, ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, ἀνήλωσα s. ἀνάλωσα et ἡνάλωσα, ab Ἀναλόω, Absumo, Insumo, Impendo. Aristoph. Εἰς οἷα ἀνάλουν οἱ προτοῦ τὰ χρήματα. Xen. E. 6, (3, 6.) ἀναλώσας χρήματα, et ἀνευ δαπάνης, opponit inter se. Apud Aristoph. Π. (248.) αὐτὸν φειδόμενος et ἀναλῶν contraria sunt, Χαῖρος τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τοῦτου δέη. Ubi notandum ἀναλῶν absolute poni, pro Sumtus faciens, vel Insumens pecunias, si sub. accus. χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τοῦτο, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τὴν οὐσίαν, aut tale quid: Xen. (E. 2, 4, 8.) Ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plut. (1, 412.) Εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας. Aristoph. εἰς τὰς τριῆρεις δεῖ μ' ἀναλῶν ταῦτα καὶ τὰ τεῖχη. Sic dicitur

ἀναλίσκειν εἰς τὰς θέας. Bud. ἀναλίσκειν χρήματα ap. Paus. interpr. Suppeditare pecuniam. || Non solum autem dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed et ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, item ἀναλίσκειν λόγον s. λόγους. Ponitur et cum aliis accus. Ἀναλίσκειν χρόνον τε καὶ πόνον ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, ap. Plat. de Rep. 2. Tempus et laborem impendere s. insumere in, vel Tempus et operam ponere in etc. Demosth. (228.) Ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τᾶλλα διεξιὼν ἀνάλωκε: (319.) Τσοσυτοῦσι λόγους ἀνηλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Consumere tempus in rem aliquam, i. e. Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos et nostra ἀναλίσκειν, Absumere, Consumere, unde et Tempus edax. Isocr. Κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε.

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Bud., citans Demosth. (937.) Καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. Et, καὶ ἐμισθάρνει τῷ βουλομένῳ ἀναλίσκειν. Prostabat, Merebat. Plato de Rep. 8. Ἀναλίσκοντες γυναιζὶ τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις. Thetmist. Sophista, Καὶ τὸ ἐπαρκεῖν ἀπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς.

Ἀναλίσκειν, Consumere, Extinguere, Perdere. Xen. K. Π. 1, (4, 5.) Ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει. Demosth. in Epitaphio, Εἰς προὔπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Xen. rursus K. Π. 2, (1, 2.) Πολὺ γὰρ ἂν θᾶπτον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι ἀναλωθεῖσαν. Et Suid. ἀνίλωται pro πεφόνευνται per catathresin positum testatur. A Lat. quoque dicitur interdum Consumere morte; unde Consumtus morte Tibullus, ap. ipsum Tibull. (1, 3, 55.)

Ἀναλίσκομαι, pass. sequitur signif. activi, Absumor, Insumor, etc. et pro Absumor, i. e. Extinguor, ap. Xen. I. c.

Ἀναλίσκομαι, in activa signif. pro ἀναλίσκω, ap. Plat. Gorgia, Ἀλλ' ἐὰν χρυσίον ἡρπακῶς ἢ πολὺ, μὴ ἀποδιδῶ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται καὶ εἰς ἐαυτὸν, καὶ, κ. τ. λ.

[* Ἀναλίσκω, ad Phalar. 266. Valck. Hippol. p. 309. Brunck. Soph. 3, 497. De augmento, Mæris*25. et n.; it. Pierson. ad 122. Valck. Phœn. p. 222. Wes-sel. Obs. 131. Zeun. ad Xen. K. Π. 550. Brunck. ad Ajac. 1049. ad Andr. p. 161. ad Phalar. 195. Toup. Opusc. 1, 21. Clark. ad Il. A. 265. Segaar. in Daniel. 74. Thom. M. 55. Valck. Diatr. 278. Wolf. Castig. ad Isocr. 808. ad Lucian. 1, 828. 2, 36. ad Diod. S. 2, 244. 373. 450. Dionys. H. 2, 708* 3, 1418. Plut. Alex. 35. Schm. Lobeck. Aj. p. 386. De quant., Kuster. Aristoph. 8. a. Brunck. ad Poët. Gnom. 339. Med., Plato Gorg. 113. Unde? ad Il. E. 487." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναλίσκω· Insumo, Impendo, Dependendo, Exhaustio, Consumo, Dispenso. Ἀνήλωσεν· Consumsit, Absumsit.]

Ἀναλόω, a quo etiam dixi ἀναλώσω etc. format etiam ἀναλοῦν infin. et ἀναλῶν particip. præ. pro ἀναλίσκων ap. Aristoph. II. cc. et ap. Aristot. Œcon. 2. ἀναλουμενων pro ἀναλισκομένων, ubi scribit, Καὶ τῶν ἀναλωμάτων τῶν νῦν ἀναλουμένων, τίνα τε, κ. τ. λ. [Æsch. S. c. T. 815. Valck. Phœn. 591. Thuc. 1, 24. 3, 81. 7, 83. 8, 31. Glossæ: Ἀναλώσῃ· Ansumat. *Ἀναλωτέος· Impendendus, Erogandus. "Ἀναλόω, Alciph. 24. Jacobs. Anth. 10, 22. Brunck. Aristoph. 1, 254.; Fr. 239. Lobeck. Aj. p. 386." Schæf. Mss. "Ἀναλόω· hæc est vera vox. Eur. Med. 329. unde ἀναλώσω: v. Suid." Wakef. Mss.]

Ἀνάλωμα, τὸ, Impensa, Expensa, Sumtus. Apud Demosth. ἀνάλωμα et δαπάνη pro eod., sicut et ἀναλίσκειν et δαπανᾶν idem sæpe signif. Idem (265.) Ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθῶπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσίπιν ὀκτακοσίας, Propriis impensis. Plut. (2, 155.) Ἀνάλωμα συμβαλλόμενα παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. Τὸ ἰκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν exp. Pro portione pecuniam solvere. [Gl. Ἀνάλωμα· Sumtus, Impensa, Impendium. "Thom. M. 397. Musgr. Suppl. 547. ad Diod. S. 2, 215." Schæf. Mss. "Dionys. H." Barnes. Mss.]

Ἀνάλωσις, ἡ, Insumtio, Consumtio, ut ἀνάλωσις χρημάτων, Insumtio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος ap. Lucian. Consumtio virium. [Thuc. 6, 31. "Theognis 899. "Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν, Κν-

δίστην ἀρετὴν τοῖς συνειῶσιν ἔχει." Seager. Mss. A
"LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

Ἀναλωτής, ὁ, Consumtor, Absumtor, Impensor, ap. Plat.

Ἀναλωτικός, (ἡ, ὄν,) Consumtivus, Absumtivus, ap. Greg. Apud Plat. autem ἀναλωτικός opponitur τῷ χρηματιστῇ, ut ait Bud. [de Rep. 8. p. 558. 559. "Schol. Demosth. Or. de Pace 92. Beck." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνάλωτος, Prodigus, Gl.]

[* Δυσανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui non potest absumi, confici. Joseph. B. J. 3, 7, 30.]

[* Εὐανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile absumitur. Aristot. de Plant. 2, 1008.]

Πολυανάλωτον, τὸ, In quod multa insumuntur, πολυτελές, Bud. ["Schol. Greg. Naz. 13. Montac." Boissonad. Mss. "Πολυανάλωτος, Etym. M." Wakef. Mss.]

Φιλαναλωτής, ὁ, Qui lubenter sumtus facit, q. d. Qui sumtus facere amat. Unde opponi φειδωλῷ ap. Plat. scribit Bud. In VV. LL. exp. etiam Consumtor, Sumtuosus: item Prodigus. [Gl. Sumtuosus. "Plato de Rep. 8. p. 446. Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων, ἅτε τιμῶντες, καὶ οὐ φανερώς κτῶμενοι· φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτριῶν δι' ἐπιθυμίαν." Seager. Mss. "Φιλαναλωτής et * φιανάλωτος, ὁ, ἡ, Dio Cass. (208. 1294.) Alciph. 3, 43." Schneider. Lex.]

[* Ἀνταναλίσκω s. * Ἀνταναλόω, Vicissim consumo. Eur. Or. 1169.]

Ἀπαναλίσκω, Absumo, Insumo, Consumo, Erogo. Unde pass. partic. ἀπαναλίσκόμενα, Thuc. Et Ἀπαναλόω, unde ἀπαναλωκτίας ap. Thuc. pro ἀπηναλωκτίας: Ἀπαναλωκτίας φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὀπλιτικοῦ, Cum murorum custodia consumsisset, i. e. Cum in eam insumi necesse fuisset. [Gl. Ἀπαναλίσκω Derogo, Absumo. "Ἀπαναλόω, Dionys. H. 3, 1728. Ἀπαναλίσκω, T. H. ad Plutum p. 474." Schæf. Mss. "M. Anton. 3, 1. Alciph. 380. Ἀπαναλόω, Plut. 4, 267. Geopon. 1, 415. Diod. S. 12, 40. Joseph." Wakef. Mss.]

[* Ἀπανάλωσις, ἡ, Consumtio. Diod. S. 1. p. 27. Rhod.]

[* Εἰσαναλίσκω, Impendo, Sumtum facio in aliquid. Athen. 104. ex Antiphane.]

Ἐξαναλίσκω, Absumo. Item Exhaustio. Et Ἐξαναλόω pro eod., sed parum usitatum; a quo ἐξαναλῶσαι pro Exhaustisse pecuniis et patrimonio, ap. Athen., de meretrice amatorem spoliante; a cujus pass. est ἐξανήλωται, ap. Phil. de Mundo: Τί οὖν θαυμαστόν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τῶν ὑετῶν φοραῖς ἐξανήλωται; Chrysost. de Sacerd. Ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοισι. Æschin. Ἐξαναλωμένοι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι, pro Exhausti. Sic et Demosth. (174.) Ἐξηγάλονται οἱ τε ἴδιοι πάντες οἴκοι καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει. [Strabo 12. p. 137. S. Ἐμπορικοὶ—ἐξηγελίσκοντο. "Clem. Alex. Pæd. 227." Routh. Mss. "Valck. ad Phœn. p. 223. Brunck. ad Cæd. T. init. ad Phalar. 295. De augmento, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss. "Strabo Pausan. Ἐξαναλόω, Plut. Demosth. 101. Æschyl. Ag. 687." Wakef. Mss.]

[* Ἐξανάλωσις, ἡ, Absumtio. Plut. 2, 455.]

[* Προεξαναλόω, Joseph. 80, 23." Wakef. Mss.] D

[* Συνεξαναλίσκω, Consumo impensis. "Dionys. H. 1, 218. (1, 694.)" Scott. App. ad Thes.]

Δυσεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui difficile consumitur, VV. LL. [Hippocr. 383=111, 48.]

[* Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile consumitur, de cibo, qui facile digeritur. Hippocr. 383=111.]

Ἐπαναλίσκω, Insumo. Et Ἐπαναλόω; unde ἐπανηλωκότες, Isocr. Areop. Ἐπανήλωκα Demosth. (1223.) pro Ultra insumsi. ["Ἐπαναλίσκω, T. H. ad Plutum 474." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναλωτής, ὁ, Sumtuarius, Gl.]

Καταναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. Accus., Isocr. Dem. Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοίαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plut. Pericle: Τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta insumentes. Et κατηγάλωσε ap. Isocr. Evag. (22.) tanquam a καταναλόω: Εἰς τὴν στρατιὰν ταύτην πλεόν ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηγάλωσεν. Sic Xen. (Ἀπ. 1, 2,

22.) Καταναλῶσαντες χρήματα. Bud. per καταναλίσκειν et καταπολαίνειν exp. τὸ καταχρῆσθαι, ut sit Consumere, Absumere, Profundere. Idem τῷ περιόπτῳ synonyma facit hæc verba, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυγχῶ: et interpr. Accidere, quo sensu Livius dixerit Accisæ a Camillo Volscorum res. Idem κατηγάλωμενον ap. Isocr. exp. Accisum, Exhaustum. || Hesychio præter δαπανᾶν, est etiam ἐσθίειν, generali signif. arctius constricta. [Gl. Καταναλίσκω Consumo, Sumtifacio. Καταναλῶσαντα Absumtum. Καταναλωμένον Profigatum. "Segaar. in Daniel. 74. ad Phalar. 266. ad Charit. 685. ad Diod. S. 2, 279. K. eis, ἐν, ad Plut. 4, 13. Reisk. De augmento, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss. "Male consumo, Ælian. V. H. 3, 13. Digerō cibum, Plut. 2, 160. Edo, Phot. 748. * Καταναλωτέος, Impendendus, Aristot." Wakef. Mss.]

[* "Κατανάλωμα, (τὸ,) Const. Apost. 4, 10." Kall. Mss.]

[* "Κατανάλωσις, (ἡ,) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 299. Str. 2, 18. p. 478." Kall. Mss. "Corruptio, Hesychn." Wakef. Mss.]

[* "Προκαταναλίσκω, Athen. 168. 214. Dionys. H. 1, 176." Scott. App. ad Thes. "Ante consumo, ibid. 1, 535." Wakef. Mss.]

Παραναλίσκω, Obiter et præter destinatum impendo, Perperam consumo. Greg. de Bapt. Ἡ πόλεμος παρανάλωσεν. Idem in Julian. 2. Καὶ τοσοῦτον ἐθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παρανάλωσας. Bud. ["Lucian. de Gymn. 806. Diod. S. 397." Scott. App. ad Thes. "Bibl. Crit. iii, 2. p. 93. ad Diod. S. 1, 642. 2, 206. Cattier. 83." Schæf. Mss. "Dio Cass. 682. Plut. 3, 63." Wakef. Mss.]

Παρανάλωμα, τὸ, Sumtus supervacaneus et inutilis, quique frustra fit, τὸ ἀνωφελὲς ἢ περιττὸς ἀναλωθὲν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plut. (4, 790.) Παρανάλωμα γέγονε τῷ θατέρῳ κριτῇ δοθέν, Impensa supervacua; quia alter duorum satis corruptus erat, quod verbum hominis erat leges et judicia ludibrio habentis. Ælian. De quadrigis tam pusillis factis, ut a musca tegerentur, et opere simili opificio ad admirationem tantum facto: Τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα, Quam frustra tempus contere? Synes. Τοῦ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονότος παρανάλωμα, Obiter ob alterius odium perditus, nou causa sua. Est enim παρανάλωμα, Additamentum, et velut appendix impensæ destinatæ, ut Basil. Τάχος ποδῶν καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παρανάλωματα, i. e., inquit idem Bud., Quæ obiter a morbis consumuntur, qui alios effectus habent; febris enim hominem torrens, una etiam decorem et colorem delet. || Παρανάλωμα Suid. exp. προσόψημα in quodam loco, ubi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere solitus παρανάλωμα τῆς τρυφῆς. [Ælian. V. H. 4, 13. Diod. S. 14, 5. "Ad Diod. S. 1, 642." Schæf. Mss. Hieroc. 30. "Appendix exitii, Philo J. 2, 519. Sumtus supervacaneus, Ælian. H. A. 185. Res foede lacerata, Suid." Wakef. Mss.]

[* Συμπαριναλίσκω, Consumo, Debilito, Frango, Everto. "Dio Cass. 350(=518.)" Scott. App. ad Thes.]

"Προαναλίσκω, Prius consumo, Ante absumo. "Herodian. 6. Ἡδὴ πάσης προαναλωμένης φιλοτιμίας, "Omni ambitione pridem consumpta." [Gl. Præsumo. Max. Tyr. 1. p. 3. Athen. 584. "Sumtus ab altero faciendos, ejus loco et nomine de suo erogare, quos postmodum debitor creditori refundat," Reisk. Demosth. 1031. Τὸ δὲ τελευταῖον εἰσενεγκοῦσας τῆς ἐμῆς γυναίκος εἰς τὰ νεμέσια τῷ πατρὶ μὲν ἀργυροῦν, καὶ προαναλωσάσης, οὐδὲ ταύτης ἀξιοῖ συμβαλέσθαι τὸ μέρος. Æschin. in Tim. 67. Οὗτος αἰσθόμενος ὦν ἐνεκα τὰς διατριβὰς ἐποίειτο Τιμαρχος οὐτοσί ἐπὶ τοῦ ἱατρικοῦ, ἀργυρίον τι προαναλώσας, ἀνέστησεν αὐτὸν καὶ ἔρχε παρ' εἰνυφῶ. "Erogare in antecessum," Reisk. Lysias ὁ. τ. Ἀριστοφ. Χρημ. 657. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ προαναλίσκοντες, οὐ μόνον τούτου ἐνεκεν." Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 408." Schæf. Mss. "Philo J. Dio Cass. Julian. 101. Greg. Nyss. 3, 48. Joseph. 582, 25." Wakef. Mss.]

[* Προανάλωμα, τὸ, Impensa. "Phavor. 77. Ἀνα-

λῶθησαν—ὅθεν ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα, ἡ ἐξόδος.” A Scott. App. ad Thes.]

“Προσαναλίσκω, Insuper consumo, unde προσανά-
“λωται. Demosth. pro Cor. Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα
“ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα.” [“Diog. L. 6,
98.” Boissonad. Mss. “Liban. 180.” Wakef. Mss.]

“Συναναλίσκω, Una sumtum facio. Xen. Mem. 2.
“de vero amico loquens: Συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναν-
“αλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων.” [“Demosth. 12.” Ἀν
μὲν γὰρ, ὅσα ἂν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῇ
τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δ’ ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ
τὸ μεμνησθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν. 1220. Τῶν τε ἀνηλω-
μένων τὸ μέρος ἀπέδοσαν τῷ Μνησιλόχῳ, καὶ τοῦ λοιποῦ
χρόνου, ὅσα ἐδεῖτο, εἰς τὴν ναῦν συνανήλισκον.” Sea-
ger. Mss.]

“Ὑπαναλίσκω, Sensim vel Clam consumo. Ὑπαν-
“αλώω, i. q. ὑπαναλίσκω. Sed hoc potius usurpatur.”
[“Thuc. 3, 17.” Kall. Mss. “Plut. Sertorio 13.”
Boissonad. Mss. “Ὑπαναλίσκω, Plut. 1, 176. 303.
alibi. Ὑπαναλώω, Ælian. H. A. 209. Philo J. 2, 469=
883. Thuc. 2, 194. Joseph. 46. 58. Hippocr. 527.” B
Wakef. Mss.]

“ΑΝΑΞ, κτος, ὁ, pro ἄνακος, inserto τ per pleonasm.,
Rex. Od. (N. 223.) Παναπάλῳ, οἳ τε ἀνάκτων παῖδες
ἔασιν. Interdum vero additur gen. ἀνδρῶν, ut Il. A.
(7.) Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Ψ.
(228.) ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος. Tribuitur vero hæc ap-
pellatio diis quoque sine ulla adjunctione, ut (A. 36.)
Ἀπόλλωνι ἄνακτι. B. (104.) Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. M.
(290.) θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut
Od. P. (354.) Ζεῦ ἄνα. Sed et Eurip. (Hipp. 88.)
dixit, ostendens divinitatis signif. hac voce includi,
“Ἀναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρεών. Isocr. Evag.
(27.) Καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γενομένων οὐ-
δένα κατέλιπεν ἰδιωτικῆς ὀνόμασι προσαγορευόμενον,
ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τὰς
δὲ, ἀνάσσας. *Ω· ναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ:
ut Porph. Arg. 1. *Ω· ναξ Πυθῶνος μεδέων, ἐκατηβόλε,
μάντι. Ubi scribitur etiam *Ωναξ et *Ωναξ, tanquam
coalescente α cum ω. Soph. (Aj. 510.) Οἴκτειρε δ’ ὦ
ναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgo ibi scribitur, cum
post ὦ, nou cum.”

*Αναξ, Herus, Dominus. Od. K. (216.) Ὡς δ’ ὅταν
ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνῳσ’. αἰεὶ κ. τ. λ.
P. (320.) δμῶες et ἄνακτες appellantur Famuli et Do-
mini. Item A. (397.) οἴκοιο ἄναξ, Domus dominus.
Ceterum ἄναξ secundum Etym. dicitur quasi ἄνω τά-
ξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω αἰσίων. Secundum quosdam ve-
ro signif. τοῦ ἄκος est inclusa huic nomini, quæ deri-
vatio Eustathio non satis videtur placere; mihi qui-
dem certe nullo modo placet: sed nihilo magis illæ
duæ priores. Non defuerunt et qui ab ἀνακοῖς s. ἄν-
ακες, quod est Dioscuris tributum epitheton, deduci
arbitrarentur: item qui ab ἀνακῶς adv. Ego vero existi-
mem potius ἄναξ· primitivum esse, a quo fiat ἀνακῶς
adv., in qua opinione videtur et Methodius esse ap.
Etym., ap. quem habetur etiam, fieri ἀνακὸς ab ἀνάσ-
σω, eod. modo quo φυλακὸς a φυλάσσω. Quin autem
sit ἀνάσσω v. a nomine ἄναξ factum, minime dubium
est. Vide *Ανακες.

*Ανακτες, In Cypro Nobiles quidam viri, suos ha-
bentes ὠτακονστάς. Vide Athen. 6. Καὶ τι τάγμα ἐν-
δοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, inquit Eust. “Ἀν-
“ακτες, Reges: item Regum fratres vel filii, aut Do-
mini. Aristot. de Cypriorum politia loquens, Κα-
“λοῦνται δ’ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως,
“ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἀνασσαί. Nom.
“sing. est *Αναξ.”

[“Αναξ, Markl. Suppl. 873. Jacobs. Anth. 6, 312.
11, 323.: Animadv. 66. 167. Wakef. Eum. 16.
Brunck. Soph. 3, 463. s. Musgr. in Theocr. Warton.
2, 411. Valck. Ep. ad Röv. xL.; ad Hippol. p. 175.
Musgr. ad Hippol. 88. Dawes. M. C. 151. ad Corn.
Nepot. 334. ad Lucian. 1, 433. Brunck. CEd. T. 911.
(cf. 1223.) ad CEd. C. 831. Heyn. Hom. 7, 548. Qui-
bus locis h. v., it. ἀνάσσω, ap. Homerum occurrat,
ad Il. Π. 172. Herus, Dominus, Wessel. Probab. 339.
Heringa Obs. 143. Toup. Opusc. 1, 395. ad Od. γ.
218. ad Charit. 357. a. Wakef. Alc. 509. Jacobs.

Anth. 9, 85. Julian. Æg. 46. Pluto, Wakef. Alc. 864.
Dissertatio de v. ἀναξ, in Biagi Monum. Gr. Nan-
161. Epith. Deorum, Toup. Opusc. 2, 170. Eichst.
Quæst. 25. ad Callim. 1, 58. Jacobs. Anth. 1, 40.
“Αναξ θεῶν, non ideo Summus Deorum, Lobeck. Aj.
p. 324. “Αναξ, vocat., Valck. Oratt. 330.; ad Hippol.
p. 175—8. Bergler. ad Alciaphr. 209. *Ω δέσποτ’ ἄναξ,
Pax 90. *Ωνα, Jacobs. Animadv. 106. “Αναξ, Filius
regis, Fischer. ad Palæph. 43. b. et Ind. v. Βασιλεὺς.
“Ανακτες et ἀνασσαί dici solent, Quicunque regem ali-
quem genere attingunt: vel etiam alii etc., Musgr.
Heracl. 769. Antip. Sid. 99. “Αναξ κώπης, Wolf. ad
Vateri Animadv. 213. Musgr. Cycl. 86. ubi et de
ἀναξ ψευδῶν, ut et ad Herod. 718. “Αναξ κυνὸς, ad Od.
K. 216. P. 296. 310. 318. ad Callim. 1, 226. Θήβαι-
σιν ἄναξ, Valck. ad Phœn. p. 32. “Αναξ cum βασιλεὺς
junctus, Porson. Orest. 342. τ De genitivi, Steph.
Dial. 26. “Αναξ, ἡ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 370.
ad Callim. 1, 477. Add. Huschk. Epist. in Propert.
82. Eichst. Quæst. 20. Verh. ad Anton. Liber. 191.
Ilgen. Hymn. 517. Heath. ad Æschyl. 35. b. Mitsch.
H. in Cer. 133.: v. A. L. Z. 95. “Ανακτες, Dioscuri,
Jacobs. Anth. 11, 359. Fac. ad Pausan. 1, 261. Valck.
Ep. ad Röv. xL. ad Lucian. 1, 360. it. 1, 283. a.”
Schæf. Mss. “Αναξ, Sectæ philosophorum dux, Eur.
Hipp. 966. Nomen Diis commune, Æsch. Suppl. 230.
Sol, Eur. Phaëth. 13. Æsch. Pers. 232. Possessor,
Æsch. Ag. 970. Xen. Ages. 36. Ælian. V. H. 1, 250.
Dio Cass. De rebus inanimis, Eur. Hipp. 88. Herus,
Quint. Sm. 11, 177. Callim. Lav. Pall. 114. Theocr.
7, 79. Peculiariter, Oppian. H. 2, 245. 477. Regina,
Suid.: Adj. Regalis, Pind. Ol. 13, 154. Wakef. Mss.
“Αναξ, Hermann. H. in Cer. 58. Pind. Pyth. 12, 6.]

“Ανα, vocativus casus nominativi ἄναξ, Rex, βα-
“σιλεῦ, ut Il. Γ. Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὁ με πρότερος
“κάκ’ ἔοργε. Od. P. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἄν-
“δράσιν ὄλβιον εἶναι. Ex Eur. affertur ἄνα etiam pro
“ἀνασσα, Regina. || Alioqui per apocopen ponitur
“etiam pro ἀνάστα, Surge. Od. Σ. Ἄλλ’ ἄνα, μὴ τά-
“χα νῶϊν ἔρις καὶ χειρὶ γέννηται. Sic Il. Σ. Ἄλλ’ ἄνα,
“μῆδέ τι κεῖσο, Surge, nec jaceas amplius, pro quo
“ἄνα paulo ante dixerat ὄρσοο. Soph. Aj. ἄλλ’ ἄνα
“ἐξ ἐδράνων, itidem pro ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων.”
[“Heyn. Hom. 5, 584. Eichst. Quæst. 25. Ilgen.
Hymn. 520. Markl. Suppl. 45. Musgr. Troad. 98.
Cattier. 61. Porson. Med. p. 34.” Schæf. Mss. Ari-
stoph. I. 1298.]

“Ανακτοτελέται, Hesychio οἱ τὰς τελετὰς ἐπιτελοῦν-
“τες τῶν ἱερῶν, Qui sacra peragunt.” [L. Ἀνακτοτε-
λέσται. Clem. Alex. 16. Cf. Ὀρφεοτελέσται. “Ἀν-
ακτοτελέσται, Fac. ad Pausan. 3, 301. ad Lucian. 1,
283.” Schæf. Mss.]

[*Ανακτίτης, ὁ, Gemma, quæ alias γαλακτίτης.
Orph. Lith. 2, 4. Τὸν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην
ἀδάμαντα Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον. “*Α-
ναγκίτην legi vult Salmas. ad Solin. 97. et illam ἀνάγκην
a carminibus explicat 264. 768. Mihi valde placet,
(ut Wakefieldio in Mss. placebat,) legere *Ανακτίτην,
Conciliatorem, ex ea signif., qua suavissime Xeno-
phontes Cyrus 1, 3. “Ἴνα καγὼ ἀνακτίσομαι σε. Re-
spondent pulcre quæ jam copiose de hoc lapide præ-
dicat.” Gesner.]

“Αναξία, (ἡ,) Æschylo in Litaniiis vocatum est ἡ
“βασιλεία, Regnum, teste Hes. nimirum ab ἀναξ.”
[*“Αναξεία, Heyn. Hom. 8, 479.” Schæf. Mss. Pind.
Nem. 8, 18.]

Ἀμφιάνακτες dicti Dithyrambici poëtæ, quod sub-
inde his verbis uterentur, ἀμφὶ μοι αὐτε Φοῖβος ἄναξ
Δῆλιε. Suid. HINC Ἀμφιανакτίζειν, Proœmio uti,
προοιμιάζειν, inquit Suid. et Aristoph. Schol., quod
proœmia dithyrambici poëtæ ordirentur ab his vv.
ἀμφὶ et ἄναξ: unde ap. Aristoph. N. (595.) proœmia
eorum imitantem, legitur, Ἀμφὶ μοι αὐτε Φοῖβ’ ἄναξ
Δῆλιε. || Suid. ἀμφιανакτίζειν exp. etiam, Canere
Terpandri νόμον, vel potius, secundum Terpandri νό-
μον: nam Varinus habet τὸ φθεῖν κατὰ τὸν Τερπάνδρου
νόμον, qui appellatur ὄρβιος, cujus proœmium hujus-
modi erat, Ἀμφὶ μοι αὐτὸν ἀνακθ’ ἐκατηβόλον φδέτω
φρὴν. Pro quibus tamen verbis habentur hæc duntaxat
ap. Aristoph. Schol. Ἀμφ’ ἐμοὶ ἄνακτα ἐκατηβόλον:

post quæ sub. ait ἔσο, aut χόρευσον, aut aliquid huiusmodi. Leguntur vero ap. Suid. Periandri nomine hæc verba, seorsum ab illis, quæ modo ex eo protuli, ἀμφὶ μοι αὐτῆς ἄνακτα. Sed Περιάνδρος ap. eum depravate scriptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος. [“Ἀμφιανακτιζῶ, Clark. ad Hom. 2, 742. Aristoph. Fr. 220.” Schæf. Mss.]

Ἀνασσα, ἡ, Regina. Filii et fratres τοῦ βασιλέως, i. Regis, vocantur ἄνακτες: sorores autem et uxores, ἀνασσαί, inquit Suid. Sed ap. Hom. ab Ulysse vocatur ἄνασσα Regis etiam filia; ita enim compellat Nausicaam Alcinoi filiam, Od. Z. (175.) Ἀλλὰ ἄνασσ’ ἐλέαιρε. Vide Isocr. l. c. Ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τῆς δὲ, ἀνασσας. [“Jacobs. Anth. 9, 395. 10, 396. Filia regis, Fischer. Ind. Palæph. v. Βασιλεύς. An ἄναττα? ad Lucian. 1, 313. Cum dat., Brunck. Apoll. R. 124. “A. θεῶν, Diana, Lobeck. Aj. p. 325.: v. ad Ἀναξ.” Schæf. Mss. “Domina, Dionys. P. 366.” Wakef. Mss.]

[* Εὐρύνασσα, ἡ, Late Regina, Potens. Callim. H. in Cer. 122. “Ruhnck. Ep. Cr. 173. Pierson. Veris. 254.” Schæf. Mss.]

[* Τρισάνασσα, (ἡ,) Andr. Cret. 154.” Kall. Mss.] Ἀνάσσω, ξω, Regno, Impero, Regno potior s. imperio: tam cum genitivo, quam cum dat. Il. A. (38.) Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις. Od. A. (275.) Καδμείων ἡνάσσει: (384.) Ζωὸς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiod. (Th. 491.) ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Hom. tria hæc uno in loco posuit eodem pertinentia, κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. A. (288.) Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ’ ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Idem Π. (172.) priori loco ponit σημαίνειν, posteriore autem v. ἀνάσσειν cum participio κρατέων. Idem (Od. Γ. 245.) ἀνάσσεισθαι dixit voce media: Τῆς γὰρ δὴ μὴν φασιν ἀνάσσεισθαι γένε’ ἀνδρῶν. [Κώπης ἀνάσσειν Eur. Telepho. ap. Aristot. Rhet. 3, 2, 10. Κώπης ἄναξ Æsch. Pers. 378. παρ’ ὧν τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Soph. Phil. 140. “Heyn. Hom. 7, 633. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 286.; ad Phœn. p. 118. 467. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eur. Hec. 31. Phœn. 1469. Helen. 1046. ad Mærin 301. Jacobs. Anth. 9, 402. Brunck. Apoll. R. 21. De constr., Heyn. Hom. 4, 675. Ἀ. κώπης, Wolf. ad Vateri Animadv. 213. Musgr. Cycl. 86. ὄχων, Valck. ad Phœn. p. 397.: Toup. Opusc. 2, 97. Ἀ. ἐν, Dawes. M. C. 152. De augm., ibid. 155.” Schæf. Mss. “Perf. ἡναχα, med. ἡναγα, Etym. M. Ἀ. μετὰ τινι, Q. Sm. 2, 100.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀνάκτωρ, opus, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θεός, βασιλεὺς, Hesych. [“Eur. Troad. 1217. Iph. T. 1414.” Seager. Mss. “Valck. ad Hippol. 288. Wakef. Eum. 836. Jacobs. Anth. 7, 86. 185.” Schæf. Mss. “Leon. T. 25. Orph.” Wakef. Mss.]

Ἀνακτορία, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium: δεσποτεία, ut a Suida et Hes. exp. At vero ἀνακτορίῃσιν (Od. O. 396.) adiectivum est, a nominativo singulari ἀνακτορίας. [Ἀνακτορία, i. q. ἡνιοχία, H. in Apoll. 234. Orph. Arg. 820. Apoll. R. 1, 839. “Ruhnck. Ep. Cr. 104. Ammon. 143. Epigr. adesp. 479.” Schæf. Mss. “Oppian. H. 2, 684.” Wakef. Mss.]

Ἀνακτορίας, ὁ, ἡ, s. Ἀνακτορέος, Regius, vel Herilis, utpote ab ἀνάκτωρ signif. Regem, vel Dominum, s. Herum. Od. O. (396.) Δειπνήσας ἂμ’ ἕσσειν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω. Citatur autem ἀνακτορέοιο θοόκου, pro Regiæ sedis, et ἀνακτορέω ἐχθρῶ, pro Regio inimico, ex Anthol. ¶ Dicta item fuit Miletus Ἀνακτορία, ab Anacte quodam Cæli et Terræ filio. [“Ἀνακτορίας, Musgr. Hel. 351. Brunck. Soph. 3, 489. Ἀνακτορέος, Athlet. Stat. 2, 22.” Schæf. Mss.]

Ἀνάκτορον, τὸ, Regia, Palatium. Et plur. pro eodem ἀνάκτορα: nam exp. a Suida τὰ βασιλεία: et ἀνακτόρων ab Hes. οἶκον βασιλέων, s. potius βασιλείων. ¶ Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας vocari diximus Deos quoque: et ἀνάκτωρ ex Hes. exp. fuit itidem, Rex et Deus. Suid. item ἀνάκτορα non solum τὰ βασιλεία, sed etiam τὰ ἱερὰ signif. tradit. Lucian. (1, 136.) Ἐπὶ τὴν πέδην πεφρικῶς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν: ubi pro ἀνάκειον quidam poni volunt. Apud Dionys. Areop. habetur ἱεροῖς ἀνακτορίοις, ubi dicit, Ἀπὸ τινῶν ἔσθ’

ἢ ὅτε φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτορίοις, ubi ait enattor, ἀνάκτορα Ἕλληνες ἐκάλουν τῶν παρ’ αὐτοῖς θεῶν τὰ τεμένη. ¶ Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum Hesych.: atque ita crediderim sumi ap. Athen. 4. Ἐλευσίνι τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον. Sed notandum ap. Hes. legi, Ἀνάκτορον τὸ τῆς Δήμητρος, ὃ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα τίθεται. ¶ Ἀνάκτορα, inquit Bud., Theodorit. H. E. 5. pro Gradibus altaris magni ponere videtur, vel Loco edito; aut pro Adyto altaris: Ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκάλει τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ τὰ δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς τῶν ἀνακτόρων ἐπέβη. Idem, Τοὺς δὲ τολμῶντας τοὺς ἱεροὺς παραβαίνειν νόμους, ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυν. ¶ Suid. ἀνακτόρων exp. etiam ἱερατειῶν. [Herod. 9, 65. Eur. Ion. 55. 1224. Plut. Numa 13. J. Poll. “Euseb. V. C. 15.” Routh. Mss. “Thom. M. 145. Toup. Opusc. 2, 165. 170. 217. Valck. Animadv. ad Ammon. 49.; ad Hippol. p. 318.: ad Lucian. 1, 387. ad Callim. 1, 58. ad Herod. 500. 722. Phrynich. Ecl. 97. Markl. Suppl. 88. Musgr. Troad. 15. Jacobs. Anth. 8, 11. 10, 191. Brunck. Soph. 3, 472. Simonid. 56.” Schæf. Mss. “Ἀνάκτορα (χρύσsea), Palatium, Epigr. p. 360. ἀνάκτορον, Templum, Eur. Rhes. 516.” Barnes. Mss.]

Ἀνακτορίον, Substantive, i. q. ἀνάκτορον, Templum. Citatur tamen ex Herod. ἱερὸν ἀνακτορίον. [“Ad Herod. 722.” Schæf. Mss.]

Ἀνακες, οἱ, vel Ἀνακοί, Dioscuri, Castor et Pollux. At Cic. de N. D. 3. scribit, Διόσκουροι etiam ap. Graios multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Ἀνακες, Athenis ex Jove rege antiquissimo et Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Di-onysius. Secundi, Jove tertio nati e Leda, Castor et Pollux. Terti dicuntur a nonnullis, Aleo et Melampus, Evolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cic. Sciendum est autem Ἀνακας dictos secundum Plut. ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν ἀνασχέσεως. Secundum Eund. autem (1, 69.) vel διὰ τὰς ἀνοχὰς, vel ab ἀνεκὰς Att. signif. ἄνω: aut certe ab ἀνακῶς: nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Quam etym. ceteris longe anteferebam censeo: quæ ponitur etiam ap. Etym., sed cum falsa exp. huius adv. ἀνακῶς: scribitur enim ibi, Ἀνακοί, Διόσκουροι, ὅτι Ἀνακῶς, ὁ ἐστὶ φιλανθρώπως, ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Ceterum quod Plut. dicit, Ἀνακτας appellatos Reges fortassis ab ἀνακῶς, contrarium est iis, quæ leguntur ap. eund. Etym., e Methodio, videlicet ἀνακῶς signif. ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, idque ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, utpote quibus φροντίδες εἰσι τῶν ὑπηκόων, i. e. Curæ et sollicitudines sunt de subditis. Certe utrum prius fuerit, an ἀνακῶς, an ἀναξ, et utrum ab utro derivatum sit, conjicere non facile fuerit. Eust. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακῶς τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς αἰακούς: καὶ κατεύχονται φησιν ἀνακοῖν Διοσκούροι. Apud Hes. quoque habetur Ἀνακοῖν, τοῖν Διοσκούροι. [“Ἀνακες, Mæris 77. et n.: ad Lucian. 1, 360. Valck. Ep. ad Rōv. xl. Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Ἀνακοί, ad Mærin 78. ad Lucian. l. c. Dacier. ad Plut. 1, 96.” Schæf. Mss.]

Ἀνακοί, Locus quidam Athenarum, ap. Lucian. D Bud.

Ἀνάκειον, τὸ, Templum Ἀνάκων, Dioscurorum. Διοσκούρειον, inquit Hesych. τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, Suid. [“Demosth. 1125. Πονηρὸς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸς οὗτος ἄνθρωπος ἐκ τοῦ Ἀνακείου.” Ergastulum, Pistrinum, Reisk. Mihi videtur Templum esse Castoris et Pollucis, ubi servi venundabantur.” Seager. Mss. Confunditur a Reiskio ἀνάκειον, Carcer, cum Ἀνάκειον. “Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. ad Lucian. 1, 360. 387.” Schæf. Mss.]

Ἀνάκεια, τὰ, Festum Dioscurorum. Ἀνάκεια, inquit Paus. ap. Eust., ἑορτὴ Διοσκούροι ἀνακοῖν. Apud Hesych. autem sing. etiam in ἑορτῇ signif. habetur; ita enim ibi legitur: Ἀνάκειον τὸ Διοσκούρειον, καὶ ἑορτὴ Ἀθηνῆσι. [“Polyæn. Strateg. 774.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀνακῶς, Cum cura et diligentia, Sedulo: et ἀνακῶς ἔχειν τινός, Curam alicujus gerere, ap. Herod. et Thuc. Herod. (1, 24.) Ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πορθμῶν: [8, 109.] Thuc. (8, 102.) Ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἔχουσιν, ἢν ἐκπλέωσι, ubi ἀνακῶς ἔχειν τινός videtur

esse Observare magna cura quempiam. Schol. tamen exp. simpliciter παραφυλάττειν. Hesych. ἀνακῶς exp. ἐπιμελῶς, *πεφροντισμένως. Suidas ἐπιμελῶς, *φυλακτικῶς, recte hæc duo adv. poneus: siquidem et Plut. (1, 69.) scribit ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. || Ἀνακῶς, Regie, Regaliter; βασιλικῶς, Suid. || Apud Etym. autem ἀνακῶς dicitur poni pro ἄνω, ubi ἀνακῶς est pro eo, quod ap. alios scribitur ἀνεκάς. ["Mæris 43. et n.: Herod. p. 11. l. 56. ad Herod. 671. Koen. ad Greg. 236. Marcell. de V. Thuc. 8." Schæf. Mss.]

["* Ἀρχαίαναξ, Draco Strat. 19, 8. 51, 17." Kall. Mss.]

"Ἀστυνάαξ, Piscis cujusdam nomen et filii Hectoris, teste Hes. Dictus autem iste Ἀστυνάαξ fuit "a populo Trojano, mutato priore Scamandri nomine, in gratiam Hectoris. Cum enim Trojam ab eo fortissime propuguari viderent, desiderabant filium quoque patrem suum virtute æquare, et "Ἰλίον ἱφι ἀνάσσειν. Comico autem joco quidam e veteribus ἀστυνάακτα se esse dixit ὡς μὴ στυνόντα, h. e. μη πεφυκότα ἐκτείνειν τὸ αἰδοῖον κατ' ἔρωτα: ut "tradit Eust. 656. qui itidem 1283. annotat, Τὸν "Ὀμηρικὸν Ἀστυνάακτα δριμύως πεπαίχθαι καὶ ἐπὶ "τινος δυσκινήτον τὰ εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ στυνείν: "quasi ἀστυνὸν ἀνακτα s. ἀδύνατον στυσαι ἀνακτα. "Porro ab Ἀστυνάαξ est POSSESS. Ἀστυναάκτειος, "ut Ἀστυναάκτειη δυσμορίη in Epigr. de infelici fato, "quale fuit Astyanactis. Ἀστυναάσσα autem, teste "Hes., fuit Helenæ famula, quæ prima dicitur ἀκό- "λαστα σχήματα reperisse." [Ἀστυνάαξ, Æsch. Suppl. 1031. "Plato Cratylus 1, 394." Kall. Mss. "Ἀστυναάκτειος, Leonid. Alex. 29. *Ἀστυνάαξ, Ἀστυναάσσα, sensu obsc., ad Charit. 615. Brunck. Aristoph. 1, 15. 2, 31. Jacobs. Anth. 9, 280. 10, 11. 60." Schæf. Mss.]

["* Αὐσονάαξ, (Rex Ausonum.) Const. Manass. Chron. p. 53. (Μέγιστον * Αὐσονάακτα τὸν * μυριονικηφόρον:) 67(=99. Meurs.) (Ἐπὶ τὸν ἀδελφόπαιδα βλέπει τὸν Ἰουστίνον, Καὶ τοῦτον Αὐσονάακτα καὶ * κράτορα δεικνύει.)" Boissonad. Mss. "Ita leg. videtur in l. proxime cit. Ibid. p. 127." Schæf. Mss.]

["* Αὐτάναξ, Coust. Manass. Chron. p. 48. 51. 65. 84. 85. 93. 94. 96. 104. 110. 115. 116. 117. 119. 130. Nicet. Eugen. 6, 164. Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 10. 172. 222. 285. 346. 411. 414." Boissonad. Mss.]

["* Ἰππιάναξ, κτος, ὁ, i. q. ἵππου ἀναξ, Dux equitum. Æsch. Pers. 986.]

["* Ἰππώναξ, Nom. propr. unde * Ἰππωνάκτειος, Schol. Aristoph. N. 1032.; B. 936. Schol. Lycophr. 579. "Schol. Aristoph. Π. 253." Schæf. Mss.]

["* Ἀρσάναξ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 10. 41. 109. 113. 114." Boissonad. Mss.]

["* Οἰκώναξ, Hesych. v. Ἑστιάχος." Boissonad. Mss. "Toup. ad Longin. 277." Schæf. Mss.]

["* Παντάναξ, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 236. Nicet. Eugen. 2, 135. Const. Manass. Chron. p. 52. Acta Jun. Bacchi p. 64. Combef.; Jo. Damasc. H. in Theog. p. 6. Ed. Par. 1570." Boissonad. Mss. UNDE * Παντάνασσα, ἡ, Greg. Naz. 2, 298.]

["* Πασιάναξ, Phlego de Olymp. 144. ubi vulgo legitur λᾶσι ἀνακτος. Bast. Ep. Cr. 72.]

["* Περσάναξ, Nicet. Eugen. 5, 331. (Πᾶσα στρατιά, πᾶσα * Βαρβαρὰρχία, Καὶ Περσανάκτων * ἀρχιπερσοσάτραπαι.)" Boissonad. Mss.]

["* Προφητάναξ, de Davide, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 70. Arsen. in Monum. Coteler. 2, 168." Boissonad. Mss.]

"ἈΝΑΞΥΡΙΣ, ἴδος, ἡ, Braca s. Bracca, Femorale "s. Feminale, ut Hes. Etym. et Eust. interpr., qui "etiam addunt, habere τροπήν τοῦ σ pro ἀνασφίς, quoniam induendo ἀνασφύρεται, ut J. Poll. quoque ἀναξυρίδας et σκελέας idem esse ait. Xen. K. Π. 8, (3, 18.) p. 127. de Cyro: "Ἐχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὕγινοβαφεῖς: ut ap. Ovid. (Trist. 5, 7, 49.) Pro patrio cultu, Persica braca tegit. Et ap. Suid. ἐκκελυμένον τὸν ἱμάντα τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας δέοντα. || Hesychio ἀναξυρίς est

"etiam ἔνδυμα ποδῶν, Indumentum pedum, additque "ἀναξυρίδας dici ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικά, quales "forsan sunt Alti socci et ocreæ, quæ nimirum non "pedem solum tegunt, sed etiam crura et femora. "|| Miror vero cur J. Poll. et capiti circumponat "ἀναξυρίδα, sic scribens 7, 13. de Persicis vestibus, "Καὶ ἀναξυρίς, ἦν καὶ κυρβάσιαν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον "καλοῦσι. Nam Xen. l. c. manifestum inter κίδαριν "et ἀναξυρίδα facit discrimen, illam capiti tribuens, "hanc feminibus et cruribus." [Xen. K. A. 1, 5, 8. J. Poll. 7, 58. "Herodian. 470. Bast. Specim. nov. Ed. Aristæn. p. 36. Græv. Lect. Hes. 572. ad Diod. S. 1, 363. 2, 220. Lex. Herod. 173. Musgr. Cycl. 181. Phrynich. Ecl. 206. ad Lucian. 2, 27." Schæf. Mss. "Herba quædam, Schol. Nicand. 839." Wakef. Mss.]

"ἈΝΑΗΡΟΝ, τὸ, Hesychio ἄκρον, ἢ τὰ χεῖλη τῶν "ποταμῶν, Summitas s. Cacumen: et Fluviorum "labra. Itidem vero Schol. Theocr. exp. hoc hemistichium 5, (93.) de rosis et anemone, τῶν ἀνδρῶν "παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκει, scribit ἀνδρῶν ibi dici τὰ "ἄνθη, vel τὰ ἄκρα, Flores vel Cacumina: proprie "vero ἀνδρῶν esse τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, "παρὰ τὸ ἄνω διερω εἶναι, h. e. τὰ χεῖλη s. τὰ ἀναχώματα, ita enim ap. eum reponendum pro ἀναχωρήματα, τῶν ποταμῶν, Labra s. Aggeres fluviorum: quemadmodum Etym. quoque, ἀνδρῶν, inquit, τὰ χεῖλη "τοῦ ποταμοῦ, ἡγουν τὰ χῶματα τὰ ἀνέχοντα τὸν ποταμόν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερω, τουτέστι τῶν διύγρων. Eust. quoque e veteribus tradit ἀνδρῶν dici τὰς "τοῦ ποταμοῦ ὄχθας, Fluvii ripas, quas ab Hom. vocari "ὄχθας et κρημνοὺς: additque, iisdem antiquis Gramm. "et Lexicographis ἀνδρῶν esse dici etiam τὰς τῶν "τάφρων ἀναβολὰς, ἡγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' "οὗ ὄχθῳδης ἄνω ἢ τάφρος γίνεται, Terram illam, quæ "fodiendo egesta este fossa, et in ejus margine s. labro "relinquitur, facitque ut ipsa sit veluti ὄχθῳδης. Itidemque Harpocr., cum ex Hyperidis in Conon. Or. "attulisset hoc ipsum ἀνδρῶν, subjungit ita nominari "τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν διὰ τὸ αἰεὶ ἐνικμα καὶ διερὰ "εἶναι: secundum alios, τὰ χῶματα, διὰ τὸ ἄνω καὶ "καθύπερθε τῶν διερω εἶναι. Quæ ap. Suid. quoque "leguntur: qui præterea addit, ἀνδρῶν esse μέρος τι "τοῦ κήπου, ὥσπερ πρασία καὶ ὁ ὀχετός, afferens e Dydmo, "Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδρῶν καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ, ut Theocr. rursum "Schol. ἀνδρῶν vocari scribit τὸν ἐνυγρον τύπον, "Locum humectum et riguum. Eodemque modo "accipi potest ap. Nicand. Th. (577.) μᾶλα δ' ἂν καὶ "ἀμάρακος εἴη Χραισμήεις, πρασιαῖς τε καὶ ἀνδρῶνισι "χλοάων: licet Schol. in præcedente signif. accipiat, hemistichium illud sic exponens, ἐν τοῖς κήποις "καὶ ταῖς ἀναχώσεσι τῶν ποταμῶν ἀνθῶν. Theophr. "parietibus etiam ἀνδρῶν tribuit, intelligens forsitan "Prominentias aliquas, H. P. 7, (14.) de sempervivo "loquens, Φύεται δὲ ἐν τε τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν "τοίχων ἀνδρῶν, καὶ οὐχ ἡκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων, "ὅταν ἐπιγένηται γῆς τῆς ἀμώδους συρροή: si tamen "illud, τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων, conjungendum est cum "ἀνδρῶν: nam depravatus locus est. Diosc. certe "4, 90. sempervivum minus nasci ait ἐν τοίχοις καὶ "πέτραις, καὶ θριγγοῖς, καὶ τάφροις ὑποσκίοις, ut Plin. "quoque 25, 13. in muris parietinisque et tegulis. "Majus vero sempervivum idem Diosc. cap. præced. "dixerat φύεσθαι ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀστρακίνοις, "ἐνίοις δὲ φυτεύειν αὐτὸ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων. || J. Poll. "2. ἀνδρῶν a quibusdam vocari ait τὸ τῆς χειρὸς "στήθος, h. e. τὸ μετὰ τὸ κοῖλον πρὸ τοῦ μετακαρπίου: "quod interpretantur Torulum manus, videturque "esse translatum ab ἀνδρῶν fluviorum et fossarum." [Plut. Q. S. 3, 2. et 3. Macrobi. Sat. 7, 6. Mosch. 4, 101. ἀνδρῶν προῦχον. Theophr. C. P. 3, 20. Litora, Oppian. H. 4, 319. ἀνδρῶν θαλάσσης. "Toup. Append. in Theocr. 13. Jacobs. Anth. 10, 86. ad Lucian. 2, 321. Areola in hortis, Toup. in Schol. Theocr. 214. a. Harles. ad Theocr. 95." Schæf. Mss. "Horti areola, Strat. 39. Schol. Theocr. 5, 93." Wakef. Mss.]

"ἈΝΕΜΟΣ, ὁ, Ventus. Ab ἄω derivatum putatur, s. ἄημι, signif. πνέω, Flo, Spiro; interjecto ν, facto

videlicet prius *ἄεμος*, deinde *ἄνεμος*. Vox est tam poetis, quam prosæ scriptt. usitata, sicut et ap. Lat. Ventus : et quæ est inter Ventum et Auram differentia ap. hos, eadem et ap. Græcos inter *ἄνεμον* et *αὔραν*, secundum quosdam. Aristot. autem de Mundo scribit : Τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, Flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους : at vero αὔρας, Ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibid. quid sit *ἄνεμος*, s. *πνεῦμα*, idem enim valet utrumque, docet his verbis : Ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψυχῆς ὠθείσης ὥστε ρεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀήρ πολλὸς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται, A sicca vero exhalatione oriri solet ἄνεμος, cum a frigore ita protrusa est illa, ut fluat ; nihil enim est hic aliud quam aër multus fluens et coacervatus : qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum πνοῖας ἀνέμων s. ἀνέμων, pro ἄνεμον s. ἀνέμους simpliciter, ut Od. B. (148.) πέτοντο μετὰ πνοῖης ἀνέμοιο. Δ. (839.) λιάσθη Ἐς πνοῖας ἀνέμων. Od. K. (54.) habetur ἀνέμον θύελλα s. ἅελλα, ad vñbūm, Venti procella : αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θύελλῃ. Arat. εἰ δέ κε νηὶ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. interpr. Singravis inciderit vehementi flamine ventus. At Il. N. (334.) paulo aliter, Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἅελλαι. || Ἄνεμοι, Filii Ἀστράϊον et Ἡοῦς, Hesiod. Th. [378. Anima pro Ventus, Horat. Carm. 4, 12, 2. Cic. Tusc. 1, 19. Juncti ex anima tenui et ardore solis ignes. “ Theo ad Arat. Dios. 67. Οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο ἄνεμος ἢ ῥεῦσις ἀέρος.” Gataker. Mss. “ Fischer. Ind. Palæph. ad Lucian. 1, 208. De ventis Homeri et Hesiodi, Heyn. Hom. 6, 172.” A. subaud., Wakef. Philoct. 1450. Ἄνεμον παιδὶον, Toup. Opusc. 2, 171. Huschk. Anal. 148. et Ind. v. Ἄνεμον. Ἀνέμῳ διαλέγεσθαι, Valck. Callim. 208. Ἀνέμους πέμπειν, Jacobs. Anth. 9, 222.” Schæf. Mss. “ Τι φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπω, Theocr. Ventis committo, Ovid. Nubibus irrita dono, Virg.” Barnes. Mss.]

“ Ἀνεμίδιον, (τὸ,) deminutiva voce ὁ ἄνεμος dicitur, quasi Ventulus, afferturque hoc ejus e Plat. Theæt. exemplum, Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. “ Sunt enim quidam venti γόνιμοι, ut Boreæ illi, qui “ equas implesse feruntur a poetis.” [“ Quo auctore in antiquiora Lexx. venerit, nescit Buttmann. ap. Heindorf. ad Plat. Theæt. 533. Debetur id Suidæ, Platonis locum vitiose citantis. Veram scripturam citant Grammatici Bekkeri 1, 81. 401.” Dindorf. Mss. Glossæ : Ἀνεμίδιον· Ventulus. Cf. Ἀνεμίδιος.]

Ἀνεμόδάρτα φυτὰ, vide Ἀνεμοτραφής. [Eust. Il. 1126, 40.]

[* “ Ἀνεμόδουλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407.” Boissonad. Mss.]

Ἀνεμόδρομος, ὁ, ἡ, Cursor cum vento currens : Vel, Cursor qui a vento impellitur. Lucian. [2, 80.]

[* “ Ἀνεμοζάλη, Schol. Soph. El. 1151.” Wakef. Mss.]

Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam ap. Corinthum, quasi Sopitores venti, quod incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedarent : γένος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, inquit Eust. : ad quod solers fuisse narratur Empedocles, cujus etiam ars quædam ad hanc rem memoriæ prodita est : hinc et Κωλυσάνεμος fuit vocitatus, s. Κωλυσανέμας, ut invenitur etiam scriptum, quod videlicet ventos prohiberet, s. arceret : verum secundum quosdam non incantamentis, sed circumpositis Agrigentinorum urbi innumbris asinorum pellibus, avertit ab ea ventos quibus infestabatur. Meminit Diog. L. [“ Ad Diog. S. 1, 374. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 37.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀνεμομαχία, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 367.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀνεμόπους, Ventosis pedibus. Etym. M. 20, 6.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἀνεμοπόλεμος, Schol. Soph. Aj. 1120.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἀνεμόπτερος, (ὁ, ἡ,) Coust. Manass. Chron. 7, 3631 (=141. Meurs.)” Kall. Mss.]

Ἀνεμοσκεπής, (ὁ, ἡ,) A vento tegens, A vento defendens. A Bud. exp. liberius, Adversus injuriam

A ventorum factus. Il. Π. (224.) Χλαινῶν τ' ἀνεμοσκεπῶν. Od. Z. (210.) et H. (282.) σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam Gramm. ἀνεμοσκεπής esse a v. σέπω, non autem a nomine σέπας : et scr. contendunt ἀνεμοσκέπης, non ἀνεμοσκεπής. Alioqui signif., Qui a vento tegitur. [“ Etym. M.” Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμόστροφος, ὁ, ἡ, Vento agitatus. Anacr. 41. Ἀνεμοστροφῷ θυέλλῃ. “ Brunck. ad Anacr. 112. Ed. 1. * Ἀνεμοστρεφής, Heyn. Hom. 6, 164.” Schæf. Mss. “ Var. Lect. Il. A. 256. Hesych.” Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμοσφάραγος, ὁ, ἡ, Vento perstrepens. Pind. P. 9, 6. κόλπων, “ Sinuum, i. e. vallium, ubi venti coarctati valde sonant. Ὁ σφάραγος est Guttur, it. Sonus durus gutture emissus.” Damm.]

[* “ Ἀνεμότροπος, Brunck. ad Anacr. 125.” Schæf. Mss. * “ Ἀνεμοτρεπής, Apoll. R.” Wakef. Mss.]

Ἀνεμοτρεφής, et Ἀνεμοτραφής, ὁ, ἡ, A vento nutritus, A vento auctus et corroboratus. Suid. autem dicit ἀνεμοτρεφῆς esse Quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus, vel quæ sint bene vento exposita ; hoc enim solere esse et solidius et validius. Aut certe signif. Quod a vento nutritor. Il. A. (256.) ἀνεμοτρεφῆς ἔγχος exp. Hasta corroborata a ventis antequam ex arbore fuisse abscinderetur. O. (625.) ἀνεμοτρεφῆς κῦμα, Fluctus alimentum a vento sumens et incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo major oritur fluctus. Dicuntur et φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Eust. “ Ἄλλως γὰρ ἀνεμοτραφῇ ἀκούομεν φυτὰ τὰ κοῦφοις αὐξόμενα πνεύμασι. Hæc autem, addit, idiotæ opifices ἀνεμόδάρτα appellant, quæ videlicet πνοαὶ δόνουσι παντοίων ἀνέμων : quæ verba Homeri sunt. Videtur autem fuisse hoc vocabulum ἀνεμόδάρτα ap. vulgus duntaxat in usu. [Synes. Calvit. 76. Eur. Fr. Belleroph. 14. * Ἀνεμοτροφής, Philostr. Imag. 2, 3. forma, Schneidero judice, dubia. Sic * Διοτροφής ap. Synes. 311. Ὑδατοτροφής, Athen. 2. p. 155. Schwaet Hesych. “ Ἀνεμοτρεφής, Heyn. Hom. 6, 164. 7, 102. 779. Wyttēnb. Præf. ad Plut. Mor. 61. Oxon. Brunck. ad Anacr. 126. Jacobs. Anth. 10, 384. Boissonad. in Philostr. 601. Ἀνεμοτραφής, Jacobs. Exerc. 11, 77. ad Il. A. 256. Heyn. Hom. 6, 164. 7, 102. * Ἀνεμότροφος, Brunck. ad Anacr. l. c. (112.)” Schæf. Mss.]

[* Ἀνεμούριον, τὸ, Hero 230. “ Eust. ad Il. B.” Kall. Mss. “ Ventus secundus. Etym. M.” Wakef. Mss.]

Ἀνεμόφθορος, ὁ, ἡ, A vento disperditus, A vento periens. Σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perditia s. corrupta, Eust. Itidem vero ἀνεμόφθορα ἔσπειραν, ap. LXX. Interpr. Osee 8, [7. Es. 19, 7. Gen. 41, 7. 23. 27. : Ἀνεμόφθορος γίνομαι, Vento corruptus fio, Prov. 10, 6. “ Philo J. 2, 431. Etym. M.” Wakef. Mss. “ Fischer. ad Weller. G. G. 1, 132.” Schæf. Mss.]

Ἀνεμοφθορία, ἡ, Corruptio quæ fit a vento : ἡ πλῆρῃ τῶν ἀνέμων, Suid. [Corruptio aëris, Agg. 2, 18. Deut. 28, 12. 2 Par. 6, 28. Aqu. Symm. Theod. Amos. 4, 9.]

Ἀνεμοφόρητος, ὁ, ἡ, A ventis disiectus, A ventis dilatus, i. e. in diversas partes latus. [“ Lucian. Lexiph. 527 (=2, 333.) Πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα καὶ ὑμενόστρακα.” Scott. App. ad Thes. Cicero ad Att. 13, 37.]

D Ἀνεμώκης, ὁ, ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, s. celer : Venti celeritatem habens, s. velocitatem. Ἀνεμώκεσι διναις, ap. Aristoph. (O. 697.) exp. ταῖς τοῦ ἀνέμον ὡκείαις συστροφαῖς. Apud Suid. ponitur etiam ἀνεμώκεος, qui gen. est ab ἀνεμώκης, tanquam nominativus. [Eur. Phœn. 164.]

Ἀνεμώλιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Inanis, Frivolis, Futilis. A gen. ἀνέμον fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etym. compositum esse negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος et ὅλλω conflatum esse, ut sit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod a vento rapitur, et ita perditur, Quod cum vento interit. Il. Φ. (474.) Νηπιῆτι, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτως ; Od. Δ. (837.) Λ. (463.) ἀνεμώλια βάζειν, i. e. ἀνεμοφόρητα, ut ait Etym. Vide Eust. de hujus nominis formatione. [“ Ἀνεμώλιος, Heyn. Hom. 4, 622. 624. 5, 39. 8, 34. 204. 475. * Ἀνεμώλιος, 8, 204.” Schæf. Mss.]

Ἀνεμώλια, Herba, vide Ἀνεμώνη. “ Ἀνεμώλια, ἡ, Herbæ nomen ap. Theophr. H. P. 7, 10. quæ “ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.”

Ἀλεξάνεμος, Ventos arcens : ut Od. E. (529.) χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον.

[* Ἐπάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis perflatus. Hippocr. 350, 39=1200.]

Ἐύανεμος, ὁ, ἡ, Ventorum habens copiam, Ventis "pervius, Ventosus;" Serenus; Pulcer; A ventis tutus. Soph. Aj. 198. "Pausan. 1, 387. Bergler. ad Alciph. 256. Crinagor. 23. Brunck. Soph. 3, 425. Lobeck. ad Aj. p. 251." Schæf. Mss. "Theocr." Wakef. Mss.]

Ἰάνεμος, (ὁ, ἡ,) Par vento, velocitate videlicet, i. e. Velocissimus, ap. Eur. (Iph. A. 207.) Sic Hom. θέειν ἀνέμοισιν ὁμοίως. ["Valck. Diatr. 107. Callim. 293." Schæf. Mss.]

[* Κατάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. J. Poll. 1, 101. de vituperatione portus, Τραχὺς, κατάνεμος, κυματίας.]

Κωλύσανεμος, vide Ἀνεμοκοῖται. [Sturz. ad Emped. p. 49. "Κωλυσάνεμος, Valck. Phœn. p. 43. Lobeck. ad Aj. p. 309." Schæf. Mss. "Κωλυσάνεμος, Clem. Alex. 754." Wakef. Mss.]

Λανθάνεμος ὥρα, vide Λανθάνω. "Λανθάνεμον ὥραν, Simonides ap. Aristot. H. A. 5, (8.) vocat "Tempus, quo silent venti. Gaza vertit Clementiam "temporis." [Forte corruptus est h. l., cum analogia Gr. linguæ postulet λησάνεμον, ut etiam hic scr. Nam Cod. Ven. habet λαθάνεμον, Dorice pro ληθάνεμον, et quid mirum, si Θ in vett. Mss. aliquando lectum sit pro Σ?]]

Ἀνεμόεις, (όεσσα, όέν,) Ventosus; ea signif. qua dicuntur loca ventosa. Est autem poeticeum v. ἀνεμόεις, quod ut ingredi versum hexam. possit, mutat α in η interdundum; dicitur enim ἡνεμόεις, ἡνεμόεσσα, ἡνεμόεν. Od. T. (432.) τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἡνεμόεσσας. [Æsch. Choëph. 589. Eur. Heracl. 779. Ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθω. "Wakef. Trach. 953." Schæf. Mss.]

Ἀνεμώδης, ὁ, ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti naturam habens, ἀνεμαῖος, [Gl. Ventosus. Nonn. Jo. 19, 20. Hippocr. 80, 45. "Brunck. Soph. 3, 444." Schæf. Mss. "Nicand." Barnes. Mss.]

Ἄνεμος, Ventilō, Vento agitor facio. Ἀνεμοῦμαι pass. unde partic. ἡνεμώμενος. Lucian. (1, 326=2, 125.) Τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἡνεμωμένον τὸν πέπλον συνεῖχε, Ventilatum, ut vult Bud. Ἥνεμῶσθαι præterea est Suidæ, τὸ περὶ ἔρωτα ἐπισησθαι, in h. l. Ἐλιαν (H. A. 613.) Καὶ ἐδόκει περὶ τὴν ἀνθρωπὸν ἀκρατῶς ἡνεμῶσθαι. [Callistr. Stat. 14. Ἥνεμωμένους τὴν τρίχα. Hippocrati, Flatu distendo, 227, 2. 287, 25. 410, 39.: Anal. 1, 255. ἀλὸς ἡνεμωμένους: Heliod. τὸ ὄμμα ἡνεμωμένους. Ælian. H. A. 11, 7. "Ὅσοι περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν ἡνέμονται. "Wakef. S. C. 1, 138. ad Charit. 481. Hegesipp. 6." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνεμείη, (ἡ, Selinum.) Orac. Sibyll. p. 551. Gall. (Οὐ κόνης ἀλλοτριῇ κρύψει νέκυν, ἀλλ' ἀνεμείης Ἀνθεὸς οὐνομ' ἔχουσα.)" Kall. Mss. "Selinuntem ab herba vocitatum qui ignorat, is, ut est in Proverbio, οὐδ' ἐν σελίνου versatus est. Sed cur ἀνεμείην vocat Sibylla? an eo nomine Selinum notabant Sibyllæ cives, ut solent herbarum appellationes vulgo usitatæ singulis fere in ll. variare? an quia selinum locis altis et vento perviis gaudet, quemadmodum peculiariter dictum orcoselinum." Opsop.]

[* Ἀπανεμάω, UNDE Hes. Ἀπνηνέμθη ὑπ' ἀνέμου ἔπασεν. Ita Schneider. Lex. sed leg. ἀπνηνέμθη, ab ἀπανεμώ.]

Διανεμώ, Idem. Exp. etiam Ventis expono, in VV. LL. Et διανεμωμένας ἐθείρας, Jupas vento ex-passas, Epigr. pro διηνεμωμένας. [Anal. 2, 225.: Lucian. 6, 10. Ἐσθῆτα συνεστάλλθαι—διηνεμῶσθαι.]

Ἐξανεμώ, vel potius Ἐξανεμοῦμαι, pass. ut ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, cum jam maturescentes perflatu nimio exinaniantur et quasi eventilantur. Theophr. H. P. 8, 10. Ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς καὶ κριθῇ, ὅταν ἡ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἡ ἀρτί ἀπνηθηκότα καὶ ἀσθενῇ, μᾶλλον δὲ ἡ κριθῇ· πολλάκις δ' ἤδη ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι, ἐὰν πνεῦσις μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται· ξηραίνει γὰρ καὶ ἀφαναίνει· ὁ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Eventari, sine auctore, ut opinor, locutus. Vide Plin. 18, 17. Ἐξηνεμωμένους καὶ ἀερίζων ab Aretha dicitur pro In ventum evanescens, ut tradit Bud. Ab Aristot. autem

A equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, H. A. 6. || Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι: Hesychie autem non solum μετεωρίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod convenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo ante. ["Hippocr. (241, 45.) Αὐχμηραὶ τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνεμῶντο: Apollod. 1, 6.: Ælian. H. A. 13, 11. Ἐς δρόμον ἐξηνεμῶσεν ἔτερον, Excitavit; 10, 27. Εἰς τὴν μίξιν θερμώτατα ἐξηνέμωται; 15, 29. Τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη. Vanum, Irritum facere; ἔξαν. τὰ λέχη, Eur. Hel. 32. Andr. 938. Aristot. H. A. 7, 5. Ælian. 10, 27." Schneider. Lex. "Heyn. ad Apollod. 80. Wakef. Georg. 105." Schæf. Mss. "In pass., Vento agitor, Ælian. H. A. 4, 6. Ventis exponor, 181. bis." Wakef. Mss.]

[* "Κατανεμώω, Ventis agito, Eustath. Ism. 394." Wakef. Mss.]

[* Ὑπανεμάω, s. potius Ὑπανεμώω, Liban. 4, 1072. Ὀικτεῖρησεν ἔρως τὴν συμφορὰν, καὶ παρὰ τῇ κόρῃ τὸ πτερὸν * ἡδίστως ὑπέσυρε, καὶ πως ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμησε.]

B Ἄνέμιος, ὁ, ἡ, ITEM Ἀνεμίδιος, (ία, ιον,) ITEM Ἀνεμαῖος, (αἶα, αἶον,) Vento plenus, Vanus, Evani-dus: Subventaneus, secundum quosdam; ut ἀνεμίδιον ὠόν, Subventaneum ovum, quod et ὑπηνέμιον dicitur. Ventosum hac in signif. sunt qui dici posse existiment. Invenitur et ἀνεμαῖον κῆμα exp. Fœtus evanidus. Plato ἀνεμαῖον τόκον ὀρπὸν τῷ γυνίμῳ, Fœcundo, Theæt. (s. 23.) || Metaph. ἀνεμαῖος ἀνθρώπος, Homo levis, inconstans, et instabilis mente: Διὸ καὶ τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους, ἀνεμαῖους φασίν. Eust. [ad Il. A. p. 31, 50. Athen. 57. Vide Ἀνεμίδιον. "Ἀνεμίδιος, Kuster. Bibl. Chois. 93. Aristoph. 192. b. Ἀνεμαῖος, Mœris 73. et n.: Alciphro 80. Wyttenbach. Ep. Cr. 56. Bibl. Crit. III, 1. p. 27. Toup. Opusc. 2, 137. Thom. M. 68. Boissonad. in Philostr. 299. Heindorf. ad Plat. Theæt. 313." Schæf. Mss. "Ἀνέμιος, Philo J. 1, 96." Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμία, et Ionice Ἀνεμῖη, ἡ, i. q. ἐμπνευμάτω-σις, Flatum repletio. Hippocr. Epid. 2. p. 317, 29.]

Ἀνεμίζω, Vento impello s. agito. Ἀνεμίζομαι, pass. C Vento impellor s. agitor. Jac. Ep. 1, (6.) Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμίζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. [Gl. Ἀνεμίζω· Ventilō. "Pass., Schol. Od. M. 336." Wakef. Mss.]

Ἄνεμος pro ἀνεμος, poet. Hesiod.

Ἥνεμόφοιτος, ὁ, ἡ, Peraëra vadens, Aërius. ["Nonn. Dionys. 37, 85. 46, 490. 530." Kall. Mss. Adde 2, 24. Βροντὴν δ' ἡνεμόφοιτον ἐδίξετο φοιτάδι λύσση.]

[* Ἥνεμιον, τὸ, i. q. ἀνεμῶν. Diosc. 2, 207.]

Ἀνήνεμος, ὁ, ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. Ἀνήνεμος γαλήνη, Epigr. [Anal. 2, 242.] Et Ἀνηνεμία, (ἡ,) Ventorum expers tranquillitas. Aristot. Probl.: quod tamen vocabulum Luciano improbari scribunt, [Pseudos. 29. Soph. Œd. C. 677. ἀν. πάντων χειμῶνων. Et * "Ἀνηνεμῶ, Strabo 388." Kall. Mss. "Ἀνηνεμία, Jacobs. Animadv. 205." Schæf. Mss.]

Ἀπῆνεμος, ὁ, ἡ, Ventos non habens, aut, A vento procul remotus. Hes. ["Dio Chrys. 1, 209. Basil." Wakef. Mss.]

D [* Δῆνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Philo de Sept. Mirac. 1. "Quod Venti perflant. Soph. Trach. 327. Δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξότου πάτραν Διήνεμον λέλοιπεν. Ovid. Rem. Am. 369. Perflant altissima venti." Seager. Mss. "Ad Callim. 1, 147. Brunck. et Wakef. ad Soph. l. c." Schæf. Mss.]

Δυσήνεμος, ὁ, ἡ, Difficiles et malos ventos habens: δυσήνεμος χθὼν ap. Dionys. P. (759.) Ventis vexata regio. Est item * δυστάραχος Hesychie et VV. LL. Graviter olens et fœtens. Cui contrarium Εὐήνεμος, Bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. Serenus, Pulcer, Suid. Apud Eur. (Andr. 750.) εὐήνεμος λιμὴν, A ventorum injuria tutus portus. [Δυσήνεμος, Soph. Antig. 591. Et * "Εὐνηνεμία, (ἡ,) Lucian. Lexiph. 530.(=2, 337.)" Scott. App. ad Thes. "Εὐήνεμος, Musgr. Helen. 1472. Jacobs. Animadv. 276. ad Charit. 736." Schæf. Mss.]

Ἐπνηνέμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Evani-dus, Talis qui in ventos abiturus sit, unde ἐπνηνέμος πλοῦ-τος a Suida dicitur esse ὁ ψευδόμενος. Sed addit, καὶ ὁ ἀθρόον φανεῖς. Affert item, Ἐπνηνέμον βλέπω γε."

“Κατήνεμος, ὁ, ἢ, Ventis obnoxius s. expositus, A
“Ventosus.” [Theophr. 409. “Ælian. H. A. 4, 6, p. 181. J. Poll. 1, 79. Schol. Il. B. 632.” Wakef. Mss.]
“Μετηνέμιος, (ὁ, ἢ,) πῶλος, Pullus equinus, qui
“pedum pernecitate vel cum ventis contendat, ut
“illi, qui ap. Hom. πέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.”
[Anal. 3, 136.]

Νήνεμος, ὁ, ἢ, Ventos non habens. Item Serenus,
Tranquillus, et i. q. ἀνήνεμος: item et εὐπνοῦς, Hesych. Il. Θ. (552.) νήνεμος αἰθῆρ, i. e. χωρὶς ἀνέμων.
Compos. e νῆ priv. et ἀνεμος, s. poet. ἥνεμος. HINC
Νηνεμία, (ἡ,) Ventos non habens serenitas. Et quemadmodum γαλήνη proprie de Maris tranquillitate dicitur, sic νηνεμία de Serenitate aëris. Annotatur autem Atticos νηνεμίας absolute pro νηνεμίας οὐσης dicere. ET Νηνεμούμενον Quod a ventis non amplius agitur, Tranquillum, Hes. [Νήνεμος, Eur. Hel. 1471. Hippocr. 350, 39.: Νηνεμέω, Γυναικ. 2. p. 268 = 639, 18. Strabo 472. * Νηνεμία, Hippocr. 117, 22. “Herod. 1. p. 36. 443, 13.” Scott. App. ad Thes. * “Νηνεμόω, Ruhig- still machen, Hesych.” Schneider. Lex. Νηνεμόω verbum est nihili contra Gr. linguæ analogiam formatum. Hesychii glossam ad νηνεμέω refer. “Νήνεμος, Ruhnk. Ep. Cr. 253. Eur. Hec. 533. Νηνεμία, Od. 5, 392. 12, 169. Jacobs. Anth. 9, 24. Timo Phlias. 44.” Schæf. Mss.]

[* Πολυνήνεμος, ἰα, ἰον, Admodum tranquillus. Unde * Πολυνηνεμία, ἡ, subst., Anal. 2, 161.]

Ποδῆνεμος, ὁ, ἢ, q. d. Pedibus, i. e. pedum velocitate, ventos æquans, Pedibus celer. Ποδῆνεμος Ἴρις, Il. E. (353.) et in Epigr. ποδῆνεμος αἰθῆρα ap. Suid. qui interpr. et ταχεῖα: Hes. autem τοῖς ποσὶ ταχεῖα: item ὑπόπτερος. [Il. B. 786. “Toup. Opusc. 1, 365. Jacobs. Anth. 6, 405. Leontius 5.” Schæf. Mss.]

Προσήνεμος, ὁ, ἢ, Vento expositus, Auræ patens. Προσήνεμος ἄλως, Xen. Προσήνεμον καὶ πνευματῶδες, Theophr. Et ἐν προσηνέμῳ, In aura, Xen. O. (18, 7.) Λικμῶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἄλως, οὐκ ἐκ τοῦ προσήνεμου: ubi προσήνεμον et ὑπηνέμον opponuntur. Sic et ap. Theophr. Bud. Vide Ὑπηνέμος. [“Dionys. H. 2, 90. Clem. Alex. 235.” Wakef. Mss.]

Πυρῆνεμος, ὁ, ἢ, Ignem ventilans: ut πυρηνέμους ριπίδας, Epigr. [Philipp. 13.]

[* Συνήνεμος, ὁ, ἢ, Ventis expositus. J. Poll. 5, 110. Κατηφέες, καταπνεόμενον, κατήνεμον, συνήνεμον, * δύσθερον. “Myth. p. 453.” Wakef. Mss.]

[* Ὑπερήνεμος, ὁ, ἢ, Jo. Philoponus. “Niceph. Blemm. Phys. 133.” Schæf. Mss.]

Ὑπηνέμος, ὁ, ἢ, inquit Bud., Auræ patens, i. e. Vento expositus: ut ὑπηνέμος νεοτρία, Vento expositus nidus, h. e. Non occultus et in terra defossus, Aristot. H. A. Ὑπηνέμος tamen nonnunquam προσήνεμος opponitur, ut ap. Xen. O. (18, 7.) Ἦν δέ τις, ἔφη, λικμῶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφη, ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἀχυρα, Ita ventilare incipiat, ut primum id ventiletur quod ab adverso vento longissime distat, ut scilicet progrediatur ventilatio sursum versus et in adversum ventum, ad eam partem videlicet, quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἄλως dicitur, Gallice, Au-dessus du vent. Hæc Bud. in suo Lex. addens etiam opponi sic et ap. Theophr. ὑπηνέμος et προσήνεμος: quod Theodor. non intellexerit. Idem certe Theodor. ὑπηνέμον τόπον ap. Theophr. C. P. 3. vertit Locum tranquillum. Soph. Ant. (418.) Καθήμεθ’ ἄκρων ἐκ πάγων ὑπηνέμοι pro A vento aversi. Quam interpr. cum locus aperte poscat, contrariam tamen vulg. Interpr. habet, sed a me emendatam in Editione Tragœdiarum selectarum Græco-Lat. [Anal. 3, 218. δόξα, Alciphro 2, 2. “p. 220. Toup. Add. in Theocr. 403. Harles. ad Theocr. 346. ad Lucian. 1, 346. Epigr. adesp. 313, a.” Schæf. Mss. “Hesych.” Wakef. Mss. “Eur. Cycl. 44.” Seager. Mss.]

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἢ, Ventosus, Subventaneus, si Lat. dici potest, Cui subest ventus. Usitatissima signif. dicitur h. v. de ovis irritis et e quibus nihil gignitur, quæ feminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt, Plin. 10, 58. ita clauduit: Et ipsæ autem inter se, si mas non sit, feminæ æque saliant, pariuntque ova irrita, e quibus nihil gignitur, quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plin. 10, 60. itidem de ovis: Quidam et vento putant ea generari; qua de causa

etiam Zephyria appellantur. Vide et οὐρίνα ὡς, item κυνόσουρα ὡς. Aristoph. ap. Atheu. (374.) πολλὰ τῶν ἀλεκτρυόνων βίβ’ Ὑπηνέμια τίκτουσιν ὡς πολλάκις. Legitur et ap. Aristot. aliquoties. Huc autem Lucian. (1, 531.) alludens dixit Junonem sine congressu virili concepissee Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis denique ovis ducta metaph. dicitur ὑπηνέμιον Quicquid est inane, vanum et futile: unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de Audiendo, pro Inani, et E quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, quique audienti non prodest, ut inquit Bud. Sic Lucian. (2, 720.) ὑπηνέμια ὀνειράτα dixit Futilia. || At Græci poetæ ὑπηνέμιον varie usurpant eod. fere modo, quo Lat. poetæ suum Ventosum: unde ap. Noun. (Dionys. 8, 177.) ὑπηνέμιος ποῦς, et ὑπηνέμιον πνεῦμα. [Ἀνθρῶποι, Plut. Sertorio 12. Vagi. “Mæris 73. et n.: Bibl. Crit. iii, 1. p. 27. Voss. Myth. Br. 1, 155. Toup. Opusc. 1, 523.; Emend. 2, 314. Thom. M. 68. Bergler. ad Alciphro. 301. ad Lucian. 1, 531. Jacobs. Anth. 6, 207. Posidipp. 13. Aristoph. Fr. 234.” Schæf. Mss. “Levis, Nicand. Al. 424.” Wakef. Mss. “Theocr. 5, 115.” Seager. Mss.]

[* Φιλήνεμος, ὁ, ἢ, Ventosus, Vento expositus. Alciphro 3, 11. πίτυς, Anal. 2, 216. αὐλὸς * καμινέτηρ φ. “Jacobs. Anth. 9, 159.” Schæf. Mss.]

Ἦνεμῶδες, (ὄεσσα, ὄεν,) Ventis perspirabilis. Inde metaph. Altum signif., quod loca altiora ventis magis pervia sint; ut Ἦνεμῶεσσα Ἰλιος (Il. Γ. 305.) Signif. etiam Celerem et Ventos velocitate assequentem, quemadmodum ap. Oppian. C. 3. Παρδάλιες τ’ ὀλοαὶ καὶ τίγριδες Ἦνεμῶεσσα. [“Valck. ad Phœn. p. 389.; Animadv. ad Ammon. 71. ad Callim. 1, 147. Callim. 274. ad Herod. 421. Brunck. Trachin. 327. Wakef. ibid. ad Pausan. 189. Jacobs. Anth. 11, 232. ad Charit. 668.” Schæf. Mss. “Celer. Schol. Nicand. Th. 454. Altus, Hesych.” Wakef. Mss.]

Ἦνεμῶδης, ὁ, ἢ, Ventosus. Ἦνεμῶδες item Hesychio ἡχώδες signif. quod venti vehementiores sonitum quandam et murmur edant. Hinc Virg. Ventosum auræ murmur.

C Ἀνεμῶτις, (ἰδος, ἢ,) Minerva fuit cognominata in Peloponnesi quodam loco, quod ibi ventum perniciosum sedaret.

¶ Ἀνεμώνη, ἢ, Herba sic dicta, quod vento flante aperiat. Esse autem tradunt Papaveris genus, cujus flos rosæ quidem speciem præ se fert, sed omni odoris gratia caret. Unde ortum Proverb. Ῥόδον ἀνεμώνη συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam Fremium Lat. appellari velint. Ceterum ad hujus nominis etymum respiciens, Ovid. ita clausit Metam. 10. Namque male hærentem et nimia levitate caducum Excutiunt idem qui perflant omnia venti; vel, ut in aliis Codd., Qui perflant nomina. Sed leg. potius, ut in vetustis, Qui præstant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipso. In VV. LL. scribitur, ἀνεμῶλιαν Theophrastō H. P. 7, 10. esse i. q. ἀνεμώνην, et Lat. Fremium. || Ἀνεμώνη, metaph. Vanitas. Lucian. (2, 348.) Μηδὲ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, i. e. inquit Bud. Vana verba, frivola, nugatoria. [Meleager 1, 46. Συκελδέω τ’ ἀνέμοις ἀνθεα φυόμενα. Diosc. 2, 207. Anemone coronaria Linn. Glossæ: Ἀνεμώνη Alterculum, Vaccinium, Saliuncula. * Ἀνεμώνιον Vaccinium. Ἀνεμώνη, Medicamentum, Trallian. 7. p. 129. Ἀνεμώνιον, Diosc. Parab. 1, 6. “Ἀνεμώνη, Schræber. ad Theocr. 95. Heringa Obs. 211. Jacobs. ad Meleagr. 13. ad Lucian. 1, 719. Lucian. 2, 348.” Schæf. Mss.]

[* Ἀνεμώνις, ἢ, Nicand. “Nonn. Dionys. 42, 222.” Kall. Mss. “Athen. 684.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀνεμώνιος, Nonn. Dionys. 43, 223.” Kall. Mss. “Heyn. Hom. 8, 93.” Schæf. Mss.]

“Ἀμῶνας, Æolice dici τὰς ἀνεμῶνας testatur Hes. [“Λεωποτολφανεμώνη, Phercerates ap. Athen. 269.]

¶ Ἀνεμῶρεια, s. Ἀνεμῶλεια, Urbs Phocidis, Il. B. (521.) cujus civis dicitur Ἀνεμῶρεια. Sic autem appellata fuit a ventis eam perflantibus. Vide Steph. B. et Eust. [Strabo 9. p. 531. Sieb.]

“ANEY, adv. Absque, Sine. Ex a priv. et v. νῆσθαι, ut vult Eust.; sed ridiculum videtur esse hoc etymum, Ἀνευ ἡχῆς, Sine sono, Cic. vertit, Sine ullo

sono. Interdum redditur per Citra; ut, *ἀνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὀμίλλας*, Citra virilem congressum. "Ανευ τοῦ πράττειν, Factis procul, in VV. LL. exp. e Gell. Ibidem, *ἀνευ περὺγων*, Exceptis alis. Cic. quoque particulam hanc variis modis exprimit; ut cum hæc Epicuri verba, *Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως*, vertit, Non posse jucunde vivi, nisi sapienter vivatur. Idem h. l. e Plat. Tim. in quo bis hoc adv. habetur: *Χωρισθὲν δὲ τε πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἀπτόν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς*: sic reddit, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Posset tamen et his in ll. *ἀνευ* verti Sine, vel Absque.

"Ανευ, Præterquam quod, ut Bud. vertit in h. l. Demosth. (255.) "Ο γὰρ τότε ἐνστάς πόλεμος, *ἀνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐρεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐνο-τέροις διήγαγεν ἡμᾶς*.

"Ανευ postponitur nonnunquam, ut Lat. Sine: ut *ᾧ ἄνευ*, et *τούτων ἄνευ*, Quibus sine, His sine. Est autem *ἀνευ* in usu tam proæ scriptoribus, quam poetis: ut, *Αἶκεν ἄνευ ἐμέθεν*.

[*Ανευ*, Il. 13, 556. *οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηῶν ἦν*. "Pausan. 1, 380. 150. 287. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Trach. 342. ad Diod. S. 2, 376. "Α. τινὸς, Xen. Mem. 1, 2, 10. Præter, Plut. Mor. 1, 95. 269. 347. A casu, quem regit, pluribus interjectis se junctum, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Postpositum, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss. "Plut. 8, 912." Wakef. Mss. Glossæ: "Ανευ· Sine, Absque, Præter, Citra. "Ανευ ἀμφιβολίας· Sine dubitatione. "Ανευ ἀμφισβητήσεως· Sine controversia, Sine dubitatione. "Ανευ ἀναβολῆς· Sine dilatione, Sine procrastinatione. "Ανευ ἀντιλογίας· Sine controversia, Sine contradictione. "Ανευ ἀντιρρήσεως· Sine controversia. "Ανευ διαλείμματος· Sine intermissione. "Ανευ διαπορίας· Sine cunctatione. "Ανευ δισταγμοῦ· Sine dubitatione. "Ανευ μελλήσμου· Sine procrastinatione. "Ανευ μέμψεως· Sine querela. "Ανευ παρολκῆς· Sine dilatione. "Ανευ ποικιλίας τινὸς, ἢ ἀμφισβητήσεως· Sine ulla varietate. "Ανευ πραγματείας· Sine nundinatione. "Ανευ προνοίας· Imprudens. "Ανευ ῥυθμοῦ· Immoderatus. "Ανευ ὑπερθέσεως· Sine dilatione. "Ανευ τινὸς· Sine ullo, Sine aliquo. "Ανευ χρήσεως· Inusitate.]

"Ανευθε et "Ανευθεν, ap. poetæ tantum pro eodem. Il. X. (39.) *Οἶος ἄνευθ' ἄλλων*. Π. (89.) *Μὴ σὺγ' ἄνευθεν ἐμέιο*. Interdum ponitur sine casu. Etym. ait nullum extare aliud adv. illi simile in *θεν* desinens. [Apoll. R. 2, 153. 3, 782. 4, 746. 1248. 2, 872. 3, 114. 333. "Heyn. Hom. 8, 256. 448. Jacobs. Anth. 8, 155." Schæf. Mss.]

"Απάνευθε et *ἀπάνευθεν* etiam dicuntur pro Sine, vel Procul a, aut Seorsum: ut Il. A. (549.) *ἀπάνευθε θεῶν*. Ψ. (83.) *Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε'*, Ἀχλλεῦ. Υ. (41.) *Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν*. Od. Z. (223.) *αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν*. ["Il. 19, 374. et 356. coll. 379. Heyn. Hom. 4, 27. 7, 808. Homer. H. in Cer. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 258. Monum. Byz. 1." Schæf. Mss.]

"Κάνις, Dorice pro καὶ ἄνευ, Etiam sine. Aristoph. A. *πειρήσθε κᾶνις τῷ πατρὸς παῖεν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάζαν*. Apud Schol. vero scriptum *κᾶννις*, duplici "ν, exponentem itidem καὶ χωρὶς."

'ANEΨΙΟΣ, ὁ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel Sororis filius. 'Ανεψιοί, inquit Hesych. ἀδελφῶν υἱοί. Dicitur autem interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, et ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus (270.) "Ο νόμος δίδωσιν ἀγχιστεῖαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Bud. interpr. Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Varie enim, inquit, accipitur ἀνεψιός. Idem in Lex. scribit, Demosthenes fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιούς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, Or. c. Steph. Plut. Theseum et Herculem appellat ἀνεψιούς. Il. I. (464.) "Η μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες: ubi Eust. ἔτας ait vocari πάντας τοὺς συνήθεις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθος, dici autem ἀνεψιούς, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν: esse autem ἀνεψιούς qui postea nomiati sint ἐξάδελφοι.

A Ceterum ἀνεψιός vult Etym. esse ductum παρὰ τὸ ἀνηφθαι, ut sit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν: sed viderit. [Gl. 'Ανεψιός· Affinis, Consobrinus, Sobrinus, Frater patruelis, Patruelis. 'Ανεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων· Patruelles, Sobrini, Consobrini. 'Ανεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν· Amitini. "Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849. Schurz. Bibl. Vinar. 219. Fac. ad Paus. 2, 31. ad Diod. S. 2, 231. De prosodia, Heyn. Hom. 7, 93. 'Ανεψιοί, Gesshwisterkinder, Pausan. 1, 332. 395. Fischer. Ind. Palæph. v. "Αδμητος. Valck. Animadv. ad Ammon. 8. ad Timæi Lex. 41. Theocr. 22, 170. Ammon. 17. 54. ad Diod. S. 1, 278. Herod. 507. 544. et n." Schæf. Mss.]

'Ανεψιά, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) *Συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφοὶ τε καὶ ἀδελφίδαι, καὶ ἀνεψίαί*. Citatur e Plut. Solone ἀνεψία μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. Ἀλλὰ ὅψε συνεχώρησαν ἀνεψιαῖς συνοικεῖν: ubi quidam ἀνεψιάς vertunt Neptes, alii rectius Consobrinæ. [Gl. 'Ανεψία· Consobrina. "Ind. Xen. Mem. Abresch. Lect. Arist. 205. Phrynich. Ecl. 134. Dionys. H. 1, 200." Schæf. Mss.]

'Ανεψιότης, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis, quam ἀνεψιοὶ faciunt et ἀνεψιαί. Apud Demosth. μέχρι ἀνεψιότητος. [Gl. Consobrinitas, Sobrinitas. "Etym. M. Hesych." Wakef. Mss.]

'Ανεψιαδοῦς, (οῦ,) ὁ, Filius consobrini, s. consobrinæ, s. patruelis, vel amitini. Demosth., ut paulo ante e Bud. retuli, Fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιούς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, Or. c. Steph. 'Ανεψιαδοῦς, inquit Hesych., ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιάς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιός ead. forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός. [Gl. Sobrinus. "Demosth. in Steph. 1. p. 1118=292. "Ἔστι γὰρ ἡ τοῦτον μήτηρ, καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατήρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναικα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τοῦτ'· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου, καὶ τοὺς ἐμοὺς, ἀνεψιαδοῦς. In Reiskii Ind. non legitur." Seager. Mss. "Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss. "Jambl. Protr. 154. Procop." Wakef. Mss.]

'Ανεψιαδῆ, (ῆ,) Filia consobrini, vel consobrinæ, s. patruelis, vel amitini. ["Phrynich. 134." Schæf. Mss.] 'Ανεψιαδης, (ὁ,) vide ap. J. Poll. et Suid. in Vita Hesiodi. ["Jambl. Protr. 364. K. *'Ανεψιαδῆς, Phalar. 214." Schæf. Mss.]

Ἀντανεψιός pro ἀνεψιός putat poni Bud. afferens h. l. "Ἔστι δὲ οὗτος, Ἀξιώχου μὲν υἱός, τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, ἀντανεψιός δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed et ab J. Poll. ἀνεψιούς et ἀντανεψιούς pro iisdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in ἀντανεψιοὶ restringi signif. puto. Idem et de Ἀντανεψιός dico. [Ἀντανεψιός in Schneider. Lex. non legitur. "Phavor. 90. Ἀντανεψιοὶ καὶ ἀνεψιοί· οἱ ἀδελφῶν παῖδες." Scott. App. ad Thes. "Ἀντανεψιός, ὁ, i. q. ἀνεψιός, fem. * Ἀντανεψία, Lycophro 811. J. Poll. 3, 28. Æsch. Suppl. 939. 991. Eur. (Rhes. 944. Heracl. 212. 987.) Schneider. Lex. J. Poll. 3, 28. Lycophro 546. 798. "Ἀντανεψιός, Toup. Opusc. 1, 111. Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849. * Ἀντανεψία, Abresch. Lect. Arist. 205." Schæf. Mss. "Ἀντανεψιός, Eustath." Wakef. Mss.]

Ἐξανεψιός, E patre consobrinus, ἐξανεψιοί, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοί, aut matres inter se ἀνεψιαί. J. Poll. 3. Οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν, ἀλλήλοις ἐξανεψιοὶ τε καὶ ἐξανεψιαί. ["Polyb. ap. Athen. 440." Schweigh. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 17. 54. Ἐξανεψιαί, Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849." Schæf. Mss.]

"ANHOON, τὸ, Anethum, Herba nota, quæ et ap. nostrates Græcum nomen e parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etym. παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, Quod cito crescat. Aristoph. N. (982.) Οὐδ' ἂν ἐνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν, οὐδὲ σέλινον. ["Herod. 4, 41. J. Poll. 6, 107." Kall. Mss. Rhodigin. 27, 26. Dalechamp. ad Plin. 20, 18. "Heyn. ad Virg. Bucol. 45. Koen. ad Greg. 283. 287. ad Herod. 313." Schæf. Mss.]

'Ανηθοειδής, ἑος, ὁ, ἡ, Anethi speciem s. formam

habens, i. e. similis anetho. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

'Ανήθινος, ὁ, ἡ, [imo ἰνη, ἰνον,] Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: ut ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, Theocr. (7, 63.) Et ἀνήθινον μύρον, Diosc. 1, 62. Item ἀνήθινος οἶνος, 5, 67. ["Seber. ad J. Poll. 6, 107. || 'Ανηθίνη, Emplastrum, quod multum confert ægre spirantibus, Trallian. p. 84. || 'Ανήθινον ἔλαιον, Oleum anethinum, 86. *'Ανηθέλαιον, (τὸ,) Synes. de Febr. 182. 266. Theoph. Nonn. 22. Rhod. ad Scrib. Larg. 93." Kall. Mss.]

[''Ανηθίτης, ὁ, ut ἀνηθίτης οἶνος Geopon. 8, 3.]

'ANHP, Vir, gen. ἀνδρός, et itidem in cet. sed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poetæ, et interdum etiam ἀνδρός, ἀνδρὶ, ἀνδρα: in prosa autem usurpantur hæc, non item illa. Vocativus est ἀνερ: ut πᾶτερ a πατήρ. Ut autem Lat. Vir varie sumitur, sic Gr. ἀνὴρ. 'Ανὴρ simpl. pro ἄνθρωπος, ut Vir pro Homo. Καὶ ὁ ἀπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eust., ut in ἔσχατοι ἀνδρῶν: et in comp. ἀνδραποδιστὴς et ἀνδροφόνος: nam in his et similibus ἀνδρός appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Posunt autem alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, hujus signif. ex Hom., quinetiam e prosa; ut cum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, et ἀνδρες ἀγωνιστὰι a Demosth. et passim ἀνδρες 'Αθηναῖοι. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte Viri appellationem potius quam Hominis usurpamus, Latine ea interpretantes: ut, cum Thuc. de captivorum permutatione loquens, dicit, 'Ανὴρ ἀντ' ἀνδρός ἐλύθησαν. Sic et cum dicitur κατ' ἀνδρα pro Ia singulos viros, vel Per singulos viros, aut potius adv. Viritim. || Usurpatur itidem pro ἐκείνος, ut ἄνθρωπος, cum ap. alios, tum ap. Greg. identidem: ut, 'Ο,τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν, pro Erat enim ille. Item, 'Ηγέμετό τις πρὸς τὸν ἀνδρα διαφορά, pro Adversus illum.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Mas, non femina, Masculus. Plato de LL. τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, Carens liberis maribus, Mascula prole carens. Huc pertinet istud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. Idem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι, videlicet Agnati et Gentiles, ut ait Bud. De tauro etiam dicitur in Anthol., ut Virg. dixit, Vir gregis ipse caper.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Non eviratus, Virilitatem suam habens, i. e. sua virilia, Non eunuchus, ut in ænigmate, quod e Clearcho profert Athen. 'Ανὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ ὄρνιθα τε κοῦκ ὄρνιθα ἰδὼν τε κοῦκ ἰδὼν, κ.τ.λ. Nec male tamen in Act. Apost. 8, (27.) ἀνὴρ et εὐνοῦχος conjunguntur, Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυναστος, κ.τ.λ.: hic enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ jungitur, et simpl. pro ἄνθρωπος usurpatur, de quo usu modo dictum est. || In Epigr. quodam incerti Auctoris, quod est Anthol. lib. 1. ἀνὴρ et μαλακὸς opponuntur: ubi a quibusdam ἀνὴρ exp. Non effeminatus: videtur etiam exp. posse Non enervatus, ex Ovidio. Secundum quosdam autem ἀνὴρ hic dicitur Non obscænus, et μαλακὸς contra Obscænus. Cf. Epigr. illud in fontem Salmacii cum iis, quæ de eo scribit Ovid. Met. 4, (285.) Hujus undas appellat obscænas Idem, 15, [319.]

'Ανὴρ, Vir, i. e. Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. (2, 4.) Καὶ παῖδα μεῖράκιον καὶ ἀνδρα πάσῃ συνανθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, eis ἀνδρας τελεῖν, item eis ἀνδρας ἐγγράφεισθαι, item eis ἀνδρας δοκιμάζεσθαι, item eis ἀνδρας ταχῆναι, ubi ἀνδρας, Viros, solemus Virilem ætatem interper. Dicimus enim, Ad virilem ætatem pervenire, vel Ætatem virilem attingere, s. attigisse. Dicitur etiam eis ἀνδρας ἐλθεῖν et προελθεῖν ab Aphthon., item eis ἀνδρας ἀφικέσθαι, ad verbum, Ad viros pervenire, i. e. Ad virilem ætatem. Illud autem eis ἀνδρας ἐγγράφεισθαι dicit Demosth. (412.) Citatur et eis ἀνδρας συντελεῖν ex Isocr. pro eis ἀνδρας τελεῖν. Idem eis ἀνδρας δοκιμασθῆναι dicit, Areop. (14.) 'Επειδὴ δ' εἰς ἀνδρας δοκιμασθεῖεν. Sed et δοκιμασθέντα per se signif. i. q. eis ἀνδρας δοκιμασθέντα, ap. Demosth. (565.) Εἰσφέρων—ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι, ubi δοκιμα-

σθέντα Bud. exp. eis ἀνδρας ἤδη ταχθέντα, et eis ἀνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, et eis ἀνδρας ἐγγεγραμμένοι. Romani enim dicebant Virilem togam sumere, quod ἀνδρουσθαι etiam dicitur Aristoteli. "Ανδρα γεγενῆναι etiam est Majorem annis fieri, ut quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, Rationem reposcebant et reliqua tutelæ administratæ. Non solum autem dicunt ἀνδρα γεγενῆναι, sed etiam ἀνδρα τέλειον. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Nec solum invenitur ἀνὴρ τέλειος, sed et ἀνὴρ μέσος, quem sequitur προβεβηκώς τῇ ἡλικίᾳ: hunc autem ἀνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Π. Θ. (174.) 'Ανέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς: aliis quoque multis in ll. sic utitur: et ap. Thuc. Schol. ἀνδρες exp. ἀνδρείοι. Sic et Lat. Virum usurpant in certis loquendi generibus. Horat., autem uove dixit, Nam si quid in Flacco viri est, pro Siquid virilis animi, meo quidem judicio. || Dicuntur etiam aliquando ἀνδρες Quicumque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: et non esse ἀνδρες, Qui servile quidpiam et abjectum facere sustinent; ut Xen. 'Ιερ. (7, 3.) "Ανδρες καὶ οὐκ ἔτι ἀνθρωποὶ μόνον νομιζόμενοι. Herod. 7. Δῆλον δ' ἐποίησεν ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρωποὶ εἶεν, ολίγοι δ' ἀνδρες, Multos quidem esse homines, paucos autem viros. Cic. ad Fam. 5. Ut et hominem te et virum esse meminisses. Rursus Xen. K. Π. 4, (2, 12.) 'Ὡς ὁ τοῦτο ποιῶν, οὐκέτι ἀνὴρ ἔστιν, ἀλλὰ σκενοφόρος. E. 7, (1, 13.) 'Ανεφυσῶντό τε καὶ ὑπερεφίλουν τὸν 'Ανκαμήδην, καὶ μόνον ἀνδρα ἡγούντο. Æschin. c. Ctes. Πρᾶξιν δὲ ἀνδρός οὐ πράξεις.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Maritus; quæ signif. una cum præcedente habetur in apophthegmate cujusdam Lacænæ, quod commemoratur a Plut. Lycurgo, Μῶναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λακαιναὶ· μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἀνδρας. Hom. Od. Z. (181.) "Ανδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν 'Εσθλὴν: et subjungit, nihil potius esse ac præstantius quam cum concordēs eandem domum habitant ἀνὴρ ἡδὲ γυνή, Maritus et uxor. Jungitur cum gen.; ut ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus illius: Athen. 12. Δειπνεῖν δὲ αὐτὰς οὐ παρὰ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἐαντῶν. Dicitur item ἀνδρός ὠραία, Virgo nubilis; quod genus loquendi aptissime, ut opinor, exp. possumus Horatianis verbis, Tempestiva viro. Plane enim Græcorum imitatione videtur illa locutus fuisse. Od. A. (292.) καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Il. T. (291.) "Ανδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατήρ καὶ πότνια μήτηρ. Possumus tamen in hujusmodi loquendi generibus, ac præsertim in hoc ultimo, ἀνδρα accipere simpl. pro Viro, non pro Marito, sicut et cum dicitur puella ἀνδρός δεκτικὴ, q. d. Capax viri, Lat. Viripotens.

'Ανὴρ ancipitem habet vocalem α, i. e. quæ produci vel corripri possit. His in ll. producitur, Il. N. (131.) 'Ασπὶς ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ. Od. A. (292.) καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Il. A. (548.) 'Εσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῦνται. Σ. (515.) μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας: et alibi frequenter. Corripitur autem hic, Il. P. (98.) 'Οππὺρ ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Π. (306.) 'Ενθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἀνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης 'Ηγεμόνων: qui versus habetur etiam Il. O. (328.) quanquam in Edd. quibusdam particula δὲ non additur eo in loco; sed legitur ἐνθ' ἀνὴρ, et ita longam haberet priorem ἀνὴρ. Sed observavi particulam hanc in iisdem Edd. non solum temere omissam, sed et additam nonnunquam; ut in versu, quem modo ex Il. N. (131.) protuli, 'Ασπὶς ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε κ.τ.λ.; nam cum in aliis quibusdam Edd., tum in Florentina ibi legitur, 'Ασπὶς δ' ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε, tum sine manifesto errore.

["'Ανὴρ, Eran. Philo 165. Fischer. Ind. Palæph. Ilgen. Hymn. 236. Vir, Maritus, Toup. Epist. de Syrac. 339. Coitum expertus, opponitur Eunuchus, Valck. Hippol. p. 221. ubi et de τὰ ἀνδρῶν. Oppi πόσις, Wakef. Trach. 550. Strenuus, Fortis, Jacobs. Vorr. zu Velleii xxviii.; Exerc. 1, 154. ad Diod. S. 2, 27. Boissonad. Philostr. 364. 563. Mortalis, Ilgen. Hymn. 487. Pro ris, ad Xen. Econ. 1, 7. ad Callim. 1, 13. Valck. ad Oratt. 336. Ilgen. Hymn. 205. Wesel. ad Herod. 36. 182. 260. 476. 481. ad Callim. 1, 50. Lennep. ad Phalar. 125. Abresch. Æsch. 2, 71.

Herod. 1, 61. extr. Schneider. ad Xen. Hieron. 250. Cum alio substantivo, Munck. ad Anton. Liber. 238. Verh. Wakef. Eum. 16. Theocr. Epigr. 17. Markl. Suppl. 445. Villos. ad Long. 277. Aristoph. Fr. 282. Tunc articulus, opinor, locum non habet, cf. Invernizz. ad Aristoph. Θ. 155. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 211. ad Eur. Med. 769. ad Poët. Gnom. 345. ad Œd. C. 630. 1486. Trach. 391. Aj. 9. 1268. 1355. Philoct. 212. 976. El. 1221. Valck. Phœn. p. 554. Porson. Phœn. 1670. ad Charit. 657. Luzac. Exerc. 52. Jacobs. Anth. 11, 155. Heyn. Hom. 4, 320. Lobeck. Aj. p. 401. Græf. ad Mel. 84. Quomodo differat ab ἄνθρωπος, v. ad h. v. Conf. cum ἄνθρωπος, Porson. Hec. liv. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 25. Dionys. H. 2, 1199. I. q. ἄνθρωπος, Soph. Œd. C. 567. Markl. Iph. p. 182. dat. plur. Ἐν ἀνδράσιν, Valck. ad Phœn. p. 431. Αὐτοῖς ἀνδράσιν λαβεῖν, ad Charit. 627. Ὁνερ, Toup. Opusc. 1, 297. Ὁνερ, ὁ ἄνερ, Brunck. Aristoph. 1, 291. 3, 129. 132. Ἀνὴρ, eximie dictus, Valck. Hippol. p. 248.; Diatr. 216. Koen. ad Greg. 89. Brunck. Œd. C. 393. ad Herod. 611. Heindorf. ad Plat. Phædr. 227. Schneider. ad Xen. Hieron. 235. 250. Abundans, Lobeck. Aj. p. 381. Repetitur, p. 391. Ἀν. pro ὁ ἀνὴρ, Brunck. Aristoph. 2, 24. 211. ad Dionys. H. 5, 166. Dionys. H. 3, 1483. Heindorf. ad Plat. Phædr. 316. 320. pro ὁ ἄν. et tamen a breve, Aristoph. Thesm. 495. Ἀνδρὸς, pro τοῦ ἀνδρὸς, Alcest. 783. Ἀνὴρ, pro αὐτὸς, Heyn. Hom. 6, 197. Singul. pro plur., Musgr. Heracl. 804. De formis ἀνέρα, ἀνέρος, Valck. Diatr. 216. Porson. Phœn. 1670. ἀνέρας, ἀνέρων, Græf. ad Mel. 84. Ἀνὴρ οὐκ ἀνὴρ, ad Herod. 311. Weisk. ad Longin. 373. Ἐς ἀνδρὸς ἐλθεῖν, de sponsa, Koen. ad Greg. 19. Bergler. Alciph. 364. Ὁνὴρ, ad Eur. Rhes. 122. Jacobs. Anth. 7, 62. Brunck. Aristoph. 1, 21. 3, 20. 22. 175. 179. 180. 3, 68. 74. 77. 83. 95. Porson. Med. p. 101. Ἀνὴρ, Lobeck. Aj. p. 401. Ὁνδρες, Brunck. Aristoph. 3, 227. Fr. 217. Ἀνὴρ παρ' ἄνδρα, Musgr. Hel. 1077. 1590. Εἰς ἄνδρα ἀφικέσθαι, Ion. 333. Dionys. H. 1, 406. 2, 645. Κατ' ἄνδρα, Boissonad. Philostr. 450. Ἐς ἄνδρας ἄρχεσθαι, 582. Ἀνδρα ποιεῖν, Villos. ad Long. 87. 193. 207. Ἀνὴρ χαλκεύς, Porson. Med. p. 58. Ἐκεῖνος ἀνὴρ, Dionys. H. 5, 28. Ἀνδρες a Librariis omissum, Porson. Hec. liv. Ed. 2. Ἀνὴρ, ὁ ἀνὴρ, Heindorf. ad Plat. Theæt. 350. ad Dionys. H. 4, 2086. De dat. plur., Heyn. Hom. 7, 338. Ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 625. Schæf. Mss.]

[“ Ἀνὴρ, Fortitudo, Clem. Alex. 293. Τ' ἀνδρὶ, Homini, Plut. 9, 102.” Wakef. Mss. Hermann. ad Viger. 718. Pind. Ol. 6, 14. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, Τίμαι. “ Vir fortis, Strenuus, Egregius. Demosth. 426. Ἐξήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγούντο. Aristoph. N. 823. Σοὶ φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει: pro Aliquis, 1214. εἰτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τί χρὴ προΐεσαι;” Seager. Mss. Glossæ: Ἀνὴρ Baro, Maritus, Vir. Ἀνὴρ γυναικὸς Maritus. Ἀνὴρ Ῥωμαῖος Quiritis. Ἀνδρες Ῥωμαῖοι Quirites. Ἀνδρὸς ἀδελφός Levir. Ἀνδρὸς ἀδελφή Glos. Ἀνδρῶν σύστημα Contubernium. Κατ' ἄνδρα Viritim. “ Isidor. Pel. 3, 243. (p. 253.) Τῷ μὲν γὰρ μέλει καὶ μέρει τὸ ὄλον καὶ τὸ πᾶν ἀντιδιαστέλλεται τῇ δὲ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ, ὡς οἶμαι, λέγεται: τὸ γὰρ ἄνθρωπος κοινὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὄνομα ἢ σπειρομένη γῆ, καὶ διὰ τοῦτο γόνιμος γινόμενη. — Διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον, ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι.” Gataker. Mss. Ἀνὴρ, pro ὁ ἀνὴρ, ut ἄνθρωπος pro ὁ ἄνθρ., Apollon. de Conj. 495.] “ Ὁνὴρ s. ὁ νὴρ, Attica synalphe pro ὁ ἀνὴρ. Ὁνδρες s. ὁ νδρες, pro ὁ ἄνδρες, “ Attica synalphe ap. Aristoph. Sic Ὁνερ s. ὁ νερ, “ pro ὁ ἄνερ, Suid. At Ὁνδρες pro οἱ ἄνδρες.”

[* “ Ἀνδροβάμων, ὁ, ἡ, Inscr. Cretica Muratorii p. 445. Ὁδοὺς καὶ τοὺς ἀνδροβάμονας ἀποκατέστησεν, vox dubia.” Schneider. Lex.]

Ἀνδρόβασμος, ὁ, Angusta via, ut quæ uni duntaxat viro sufficiat, quæ unum tantummodo virum capiat, στενὴ ὁδός, Hesych. Dici puto quasi ἀνδρὸς βασμός. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* “ Ἀνδροβάτης, (ὁ,) Hesych.” Wakef. Mss. UNDE * Ἀνδροβατέω, Cum viris, sc. pueris, consuesco, rem habeo, amore sc. nefando. Meleager 48. Οὐ μοι

παιδομανὴς κραδίᾳ· τί δὲ τερπνὸν ἐρῶντι Ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ δούς τι λαβεῖν ἐθέλοι; Just. Mart. Apol. 2. p. 130. Thirlb. Διὸς δὲ, καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μιμηταὶ γενόμενοι ἐν τῷ ἀνδροβατεῖν, καὶ γυναιξὶν ἀδεῶς μιγνύσθαι.]

[* Ἀνδροβαρὴς, ὁ, ἡ, Viros gravans. Phavor. Ἀνδραχθεὶς λίθοι· οἱ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γένοιτο φορήματα.]

[* “ Ἀνδρόβιος, Suid. v. Δρύπτεται.” Wakef. Mss.]

Ἀνδροβόρος, ὁ, ἡ, Virivorus, Virorum devorator, Homines vorans: ut ἀνδροβόρου κύνες, et in Anthol. Ἀνδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη, [Damoch. 1. “ Valck. ad Phœn. p. 534. Jacobs. Anth. 11, 118.” Schæf. Mss. “ Quint. Sm. 6, 247.” Wakef. Mss.]

[* Ἀνδρόβουλος, ὁ, ἡ, Virilis consilii, Fortis, s. Viris insidians. Æsch. Ag. 11.: cf. Choëph. 624. * γυναικὸς βουλος. Vide E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 222.]

[* Ἀνδροβρῶς ET * Ἀνδρόβρωτος, ὁ, ἡ, Viros devorans. Ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς, Eur. Fr. Meleagr. 18. Vide et Herc. F. 384. Cycl. 93. “ Ἀνδροβρῶς, Valck. ad Phœn. p. 534.; Diatr. 115. 136. 142. Wakef. Herc. 384. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 220. 224.” Schæf. Mss.]

Ἀνδρογένεια, ἡ, Virorum genitura, Virilis sexus genitura, vel propagatio, ut exp. ap. Hippocr. Secundum quosdam tamen ἀνδρογένεια [sic] est generaliter Hominum genitura, s. propagatio. Male autem scribitur in quibusdam libris et in VV. LL. ἀνδρογένεια [sic] cum accentu in antepen.; ita enim esset nomen ἐπιθετικόν, ut ἀφρογένεια, ἡριγένεια. [Hippocr. 539, 18 = 1294. Schol. Pind. P. 4, 253. Galen. Lex. Hippocr.]

[* Ἀνδρογίγας, αὐτός, ὁ, Gigas, Vir fortis. Callim. H. in Cer. 34.]

Ἀνδρογόνος, ὁ, ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Hesiod. (D. 19. 24.) ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, Dies. μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυντοῖσι, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorum generatrix. Fortasse Virisatrix possemus interpr., e Virisator, eadem forma facto qua Vitisator, deducentes femininum Virisatrix; sed asperius est femininum quam masculinum. “ A quibusdam ἀνδρογόνος ἡμέρα ap. Hesiod. exp. Dies viripara. A Nonno (J. 9, 33.) ἀνδρογόνος χοῦς vocatur Humus, e qua formatus fuit Adam, quasi virigeneratrix. Vide Γόνος, e quo et ἀνὴρ componitur hoc nomen.

Ἀνδρογύνης, vel Ἀνδρόγυνος, ὁ, ad verbum, si ita dici posset, Marifemina, pro Mas et femina, Vir pariter et femina, Utrumque habens sexum, vel Utriusque naturæ, ut loquitur Plin. (7, 2.): Ἀνδρογύναι appellabantur Populi quidam in Africa utriusque naturæ, inter se vicibus coeuntes; quibus dextra mamma virilis erat, sinistra vero muliebris. Plato (10, 201.) Ἀνδρόγυνον γὰρ ἐν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἢ ἐν ὀνείδει τοῦτομα κεῖμενον. Augustinus de androgynis loquens: In his sic uterque sexus apparet, ut e quo potius debeant accipere nomen incertum sit. Hi alio nomine γυνάνδροι vocantur, item ἐρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii et Veneris filio, qui cum Nympha Salmacide confusum sexum habuisse perhibetur. || Ἀνδρόγυννοι vocantur etiam Illi, quibus excisa sunt virilia; qui et ἀπόκοποι, et γυννίδες, item ἡμιγύναικες, item ἡμίανδροι, i. e. Lat. ad verbum Semiviri. Vide J. Poll. || Ἀνδρόγυνος ab Hes. exp. non solum ἐρμαφρόδιτος, sed etiam ἀσθενὴς et ἀνίσχυρος, Debilis et imbecillis, Invalidus; quæ signif. videtur manare e proxime dicta; nam fere cum virilibus exscinditur etiam virile robur, et vigor virilis. Est item ἀνδρόγυνος e Suida Effeminatus, Muliebri et molli animo præditus, ἀνανδρος. In Parab. Solom. capitur pro Socorde et parum strenuo, ac non virili, ut scribit Bud. || Ἀνδρόγυνος, ὁ, ἡ, adjectivum: ut ἀνδρόγυννα λουτρά ex Anthol. Epigr. (adesp. 252.) citatur pro Balneis ubi promiscue viri et feminæ lavantur. || Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen esse. [Myrtin. 2. Ἀνδρόγυνον τὴν μαλακίην. Lucian. 5, 290. Ἐρωτας ἀνδρόγυνους. Ἀνδρόγυνος pro ἀνδρόγυνε, Plut. 8, 204. H. “ Herod. 4, 67. Diod. S. 558. Lucian. Dial. Nept. et Merc. 74. Et 142. Οὐ-

κοῦν, ἀλλὰ προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι. Hippocr. 348(=87, 9)." Scott. App. ad Thes. Glossæ: 'Ανδρόγυνος· Semivir, Virago. "Ανδρόγυνης, Heyn. Hom. 6, 645. 'Ανδρόγυνος, Jacobs. Anth. 6, 385. 7, 368. 8, 280. Huschk. Anal. 112. Wakef. S. C. 4, 195. ad Diod. S. 2, 521. Epigr. adesp. 252. Valck. Animadv. in Ammon. 52. Thom. M. 63. ad Herod. 311. Valck. Callim. 111. Exoletus, ad Timæi Lex. 161. Toup. Opusc. 1, 539." Schæf. Mss.]

[* "Ανδρογυνῆς, Athan. Dial. 3. de Trin. 2, 185." Kall. Mss.]

"Ανδροδάϊκτος, (ὁ, ἡ,) Schol. Aristoph. B. (1264.) "exp. ἡ ἀνδρῶν φόνον ποιῶσα, Viros perimens, nisi potius sit In qua viri perimuntur." [Æsch. Choëph. 857.]

'Ανδροδάμας, αντος, ὁ, (ἡ,) Gemma quædam, sic dicta, quod impetus hominum domet, Plin. (36, 20. 37, 10.) nam δαμάω, pro quo et δαμάζω, sonat Domo. [Pind. N. 3, 66. 9, 37. "Valck. ad Theocr. Id. x. p. 47." Schæf. Mss.]

'Ανδροδήμις, ap. Hesych. si mendum non est, ὑπανδρος γυνή.

[* "Ανδροδιώκτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 133. (253, 6512.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ανδροδόκος, Paul. Silent. Amb. 188." Schæf. Mss.]

'Ανδρόδομος, ὁ, quasi ἀνδρὸς δόμος, Triclinium, τρίκλινος, Suid. Hes. I. q. ἀνδρῶν, secundum quosdam.

"Ανδρόδρομος, Suidæ ὁ τρίκλινος, pro quo ap. Hes. "ἀνδρόδομος, et quidem rectius."

[* 'Ανδροθαλῆς, ὁ, Æger quidam ap. Hippocr. 364, 16.]

[* 'Ανδροθέα, ἡ, Simmiæ Securis. "Jacobs. Anth. 7, 19." Schæf. Mss.]

[* "Ανδρόθηλος, (ὁ, ἡ,) Schol. Lycophr. 212. ἀνδρόθηλοι στολισμοί." Scott. App. ad Thes. * "Ανδρόθηλος, Philostr. de Favorino (495.) Διφυῆς δὲ ἐτέχθη καὶ ἀνδρόθηλος." Gataker. Mss.]

[* 'Ανδροθνής, ἦτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνδροκμής. Æsch. Ag. 821. φθορὰ ἀν. pro φθορὰ θνήσκοντος ὑπ' ἀνδρῶν. "Markl. Suppl. 525. Lobeck. Aj. p. 270." Schæf. Mss. Blomf. ad Ag. I. c.]

"Ανδροκάπηλος, (ὁ, ἡ,) Varinō μεταβολεὺς ἀνδραπόδων, pro quo infra rectius ἀνδραποδοκάπηλος."

[* "Ανδροκάρδιος, (ὁ, ἡ, Vir fortis, Animum virile habens.) Const. Manass. Chron. p. 26. 35(=50. 67. Meurs.) Amat. 3, 12. (Καὶ γὰρ τὸν ἀνδροκάρδιον, κάξ εὐγενῶν φύντα.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Ανδροκλᾶς, ὁ, Jul. Firmicus 4. Annus climactericus, quod omnem vitæ substantiam frangat, ubi falso legebatur Androdas. Sunt qui legant *Ανδροκλάστης. Scaliger ad Manil. p. 267. Ed. 2.]

[* 'Ανδροκλείδα, Hesychio γένος 'Αθήνησιν.]

'Ανδροκμής, ἦτος, ὁ, (ἡ,) A viro interfectus. Soph. Aj. (325.) ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμήσιν: ubi Schol. Σιδηροκμήσιν τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμήσιν. Vide Κάμνω. [Æsch. Choëph. 886. Eum. 248. 954. "Markl. Suppl. 525. Lobeck. Aj. p. 269. 270." Schæf. Mss.]

'Ανδρόκριτος, ὁ, ἡ, A viro elaboratus, A viro constructus; ut ἀνδροκμήτῃ ἐπὶ τύμβῳ, Il. A. (371.) Sic et Hes. ἀνδροκμήτους ἀγωνίας dixit Certamina a viris laborata, Cum labore peracta. Sed Hes. ponit et aliam exp. ap. Hom. ut ἀνδροκμήτῃ possit signif. In quo vir mortuus jacet. Vide Κάμνω. ["Wakef. Eum. 248. Heyn. Hom. 6, 184." Schæf. Mss.]

'Ανδροκόβαλος, ὁ, Nequam, Improbis, Veterator, κακοῦργος, Suidæ. Hesychio κακοῦργος et πανοῦργος, scribebunt etiam duplici λ.

[* 'Ανδροκογχυλευτής, ὁ. "Phavor. * 'Ανδροπορφυρεὺς· ἀνδροκογχυλευτής, ὁ ἀναλέγων τοὺς κόγχλους. Salmas. legit κόγχλους. Vide Hesych." Scott. App. ad Thes. Neutra vox in Schneider. Lex. legitur.]

[* 'Ανδροκοιτέω, Aetius 1. ap. Schneider. Lex.]

[* 'Ανδροκολωνοκλῆς· ἀντὶ τοῦ ἡλίθιος. Κρατῖνος γὰρ "Ῥαίς, ἀντὶ τοῦ φάναι ἡλίθιον 'Ἐπεοκλέα, οὕτως ὑφ' ἐν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἐφη, διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ. Bekk. Συναγ. Λεξ. χρῆσις.]

[* 'Ανδροκόμος, ὁ, ἡ, Schol. Lucian. (Halcyon. 1.) 1, 128. "Pierson. ad Mær. 449." Kall. Mss.]

[* 'Ανδροκόρινθος, Athen. 351.]

'Ανδροκτασία, ἡ, Hominum cædes, Homicidium.

Il. Ψ. (86.) ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. A. (164.) "Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Aliquando etiam plur. num. usurpat; ut Il. H. (237.) μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Item Il. E. (909.) Παύσσαι βροτολογῶν "Ἀρην ἀνδροκτασιῶν. Possumus autem ἀνδροκτασίας simpl. interpr. Cædes, vel Homicidia, Vide Κτείνω, quod signif. Interficio. ["Tatian. 100." Routh. Mss. "Clem. Alex. Φόνος ἐστὶ καὶ ἀνδροκτασία ἡ τοιαύτη θυσία." Churchill. e Suicer. Mss. "Heyn. Hom. 6, 153." Schæf. Mss.]

'Ανδροκτόνος, ὁ, ἡ, Hominis interfectus, Homicida, 'Ανδροκτόνου γυναικὸς, Plut. (6, 127. 330.) UNDE 'Ανδροκτονία idem signif. quod proxime præcedens ἀνδροκτατία, et ab eod. v. κτείνω, sed ab alio ejus tempore derivatum. [* 'Ανδροκτονέω, Viros interficio, Æsch. Eum. 605. ET * 'Ανδροκτονεῖον, τό. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: 'Ανδροκτονεῖον· ὁ τόπος, ἐνθα οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι. Λέγοιτο δ' ἂν ἀνδροκτονεῖα καὶ τὰ τῶν δημίων ἐνδιδαιτήματα, ἐν οἷς τοὺς τῶν ἐπιθανάτων καταδικασθέντας καταχρῶνται. Καὶ οἱ Διομήδους τοῦ

Θρακὸς ἱππῶνες εἰκότως ἂν ἀνδροκτονεῖα λέγοιτ' ἂν, (ἡ λέγοιτ' ἂν,) καὶ ὁ Κερκυῶν καὶ ἡ Ἰταλικὴ δὲ Σκύλλα ἀνδροκτονεῖον εἶχε τὸ ἄντρον, ᾧ προσεπεφύκει. "Ανδροκτόνος, Valck. ad Phœn. p. 235.; Diatr. 150. Jacobs. Anth. 9, 98. Brunck. Soph. 3, 394. 'Ανδροκτονέω, Abresch. Æsch. 2, 90." Schæf. Mss.]

[* "Ανδρόλαλος, ὁ, ἡ, Theophr. Char. 28." Schneider. Lex. Ubi Cod. Pal. * ἀνδρόλαγνοι, "Vitorum appetentissimæ, Ad libidinem propensæ; sed aucteritate nulla nititur h. v." Ast., quem vide.]

[* "Ανδρόλετεια, (ἡ, Viros perdens.) Anonymus ap. Schol. Pind. N. 3, 64. Æsch. S. c. T. 303. (Ag. 1473.)" Boissonad. Mss.]

'Ανδρόλημη, ἡ, Virilem habens animi elationem, ἀνδρόλημην, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα, Hes. [In Schneider. Lex. legitur ἀνδρόλημης.]

'Ανδρόληψία, ἡ, vel 'Ανδρόληψιον, τὸ, Corporum pignatio: hæc autem dabatur non contra eos, qui profugos suscipiebant, sed contra eos, ap. quos facinus perpetratum fuerat. Item, Corporis prehensio, ut docet Bud. Comm. Eundem in Annot. post. consule, et inde vocis hujus exempla pete. Si, inquit Suid., extra Atticam vir Atheniensis interfectus fuisset, et civitas, in qua perpetratum id homicidium erat, eum, qui ejus auctor esse videretur, ad pœnam poscentibus non daret: tres licebat cives illius civitatis capere, et pœnam homicidii daturus Athenas abducere; atque hoc appellabatur ἀνδρόληψιον. Citat deinde h. l. Demosth. (648.) Πρὸς δὲ τούτοις, ὁ μὲν νόμος, ἐὰν μήτε δικας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι τὸ ἀνδρόληψιον μέχρι τριῶν. Subjungit idem Suid. paulo aliam interpr. nominis ἀνδρόληψία, ex Harpocr. descriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδρόληψία forma ead. qua προσωποληψία. Α λαμβάνω enim fit λῆψις nomen verbale, pro quo in compositione ληψία. [Gl. 'Ανδρόληψία· Conceptio, Clarigo. 'Ανδρόληψιον· Clarigatio. "Plagium, Kidnapping, Demosth. 1232. Μόνοις ὑμῖν οὐδαμῶς ἐστὶν ἀνευ κηρυκείου βαδίσαι, διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδρόληψίας, ('Quæ sunt hominum correptiones,' Reisk.) καὶ σύλας, ('Quæ sunt rerum,' Reisk.) κατεσκευασμένας." Seager. Mss. "Ανδρόληψιον, Philostr. 915. 937. Appian. 2, 538. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Ανδρόλογος, Coray Theophr. 329." Schæf. Mss.]

'Ανδρολογέω, ἡσω, Viros lego vel colligo, ad militiam videlicet, Delectum habeo. Alciphro: 'Ανδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ *Φαληρόθεν. Sic dicitur ut ξενολογῶ et στρατολογῶ. Hesych. ἀνδρολογεῖ exp. στρατολογεῖ. ["Clem. Alex. 947." Routh. Mss. "Bergler. ad Alciph. p. 44." Schæf. Mss.]

'Ανδρολογίζω, pro eod.; sed ab Hes. ponitur duntaxat præcedens.

'Ανδρολογία, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet, quæ sit virorum; ut Macc. c. 2. Ποιησάμενός τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δυσχλίαις, ἀπέστειλεν κ. τ. λ. Ubi exp. Præparationes viritum collectas, [2 Macc. 12, 43.]

"Κατανδρόλογία, Collectio viritum facta, ἡ κατ' ἀν-